
JENNIFER McMAHON
www.ekitapindir.org
Keyifli Okumalar Dileriz :)
The New York Times Bestseller
ŞEYTANIN ELİ
Sisters Planet
EPHESUS

"Bu yılın en ürpertici romanlarından biri... İnsanı âdeta içine çekiyor."
- The Miami Herald

West Hall'da insanlar gizemli bir şekilde ortadan kayboluyor ve bu vakalara dair kasabada çeşitli efsaneler dolaşıyordur. En tuhaf olaysa 1908 yılına dek uzanır. Sara Harrison Shea, biricik kızının ölümünden birkaç ay sonra evinin arkasındaki tarlada ölü bulunur.

Bugünse on dokuz yaşındaki Ruthie, annesi ve kız kardeşiyle birlikte Sara'nın evinde yaşamaktadır. Genç kızın annesi Alice, daima insanlardan uzak olmak konusunda ısrarcı bir tavır sergilemiştir. Ne var ki bu karar, acı verici sonuçlara yol açar. Ruthie bir sabah uyandığında, annesinin kaybolduğunu fark eder. İpuçlarının peşine düşen genç kız, annesinin yatak odasındaki döşeme tahtalarının altına gizlenmiş bir kitap bulur. İçinde yazılanlar Sara Harrison Shea'ya aittir. Ruthie bu tarihi gizemin içine çekildiğinde, annesini arayan tek kişinin kendisi olmadığını da fark eder.

"McMahon okurlarına tam da istedikleri şeyi veriyor: Elinizden bırakamayacağınız sabaha kadar gözünüzü kırpmadan okuyacağınız bir hikâye..."

- BookPage

"Tüylerinizi ürpertecek bir hayalet hikâyesi. Evimin arkasındaki ormana bir daha asla aynı gözle bakamayacağımı söylemeliyim."

- Heather Gudenkauf

₺25

ŞEYTANIN ELİ

Orijinal Adı: The Winter People
Yazarı: Jennifer Mcmahon

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli
Editör: Şafak Tahmaz
Çeviri: Deniz Beril Bacaklılar
Kapak Uygulama: Selim Büyükgüner
Kapak Görseli: Arcangel Images
Huriye ♡
Basım yılı: 2016
ISBN: 978-605-9232-34-0
Yayınevi Sertifika No: 20610

Copyright © 2014 Jennifer Mcmahon
Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
© Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık
2. Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.
www.bioofset.com / info@bioofset.com
Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3
Kadıköy/İstanbul

ŞEYTANIN ELİ

JENNIFER MCMAHON

Çeviri
Deniz Beril Bacaklılar

EPHESUS

Zella için...

Bir gün aileleri ormanda kaybolan iki kız kardeşe dair ürkütücü bir oyun oynamak istemiştin...

"Olur bazen böyle şeyler."

TEŞEKKÜRLER

Beni daha büyük düşünmeye, kafamdakileri daha büyük bir tabloda resmetmeye iten Dan Lazar'a, vizyonumu geliştirmeme yardımcı olan Anne Messitte'e, keskin gözleri ve müthiş sezgisiyle Andrea Robinson'a, ayrıca Doubleday'in bütün ekibine teşekkür ederim. Böyle harika bir grupla çalışmak bana büyük heyecan veriyor. Son olarak Drea ve Zella'ya da her şey için teşekkürler. Bunların hiçbirini siz olmadan başaramazdım.

Derinlere gömersin,
üzerime taşları yığarsın,
yine de toprağı eşeler çıkarım.
Ben neyim?

—Hatıra

Öbür Taraftan Ziyaretçiler
Sara Harrison Shea'nın Gizli Günlüğü

www.ekitapindir.org
Keyifli Okumalar Dileriz :)

Editör Amelia Larkin'in yazdığı giriş bölümünden

Sevgili teyzem Sara Harrison Shea, 1908 kışında, henüz otuz bir yaşındayken acımasızca öldürüldü. Ölümünden kısa bir süre sonra, evindeki sayısız gizli yeri alt üst ederek, bulabildiğim tüm günlüklerini bir araya getirdim. Teyzem, bu sayfaların onu tehlikeye soktuğunun farkındaydı. Ertesi sene, bu yazıları düzene sokarak bir kitaba dönüştürmeyi kendime görev bildim. Bu sayfalarda anlatılan öykünün, yaşam ve ölüme dair bildiğimizi sandığımız her şeyi değiştirebileceğini fark ettiğim anda bu fırsatı değerlendirdim. Ölümünden yalnızca birkaç saat önce günlüğünün son sayfasına yazdıklarının ise en şaşırtıcı sırları ifşa ettiğini varsayıyorum. Bu sayfaları henüz bulabilmiş değilim. Bu yazıları düzenlerken içeriklerine hiçbir şekilde müdahale etmedim. Abartmaktan veya değişiklik yapmaktan kaçındım. Bana kalırsa, teyzemin anlattığı hikâye ne kadar olağanüstü olursa olsun, gerçekleri yansıtıyor. İnsanların inandığının aksine teyzem gayet aklı başında bir kadındı.

1908

Öbür Taraftan Ziyaretçiler
Sara Harrison Shea'nın Gizli Günlüğü

29 Ocak 1908

www.ekitapindir.org
Keyifli Okumalar Dileriz :)

İlk kez bir *uyuyan* gördüğümde dokuz yaşındaydım.

Mevsimlerden ilkbahardı ve babam henüz teyzemi evden göndermemişti. Henüz ağabeyim Jacob'ı kaybetmemiştik. Ablam Constance bir önceki sonbaharda evlenmiş ve Graniteville'e taşınmıştı.

Ormanda keşfe çıkmıştım. Babam bize Şeytanın Eli'nin yakınlarında oyun oynamayı yasaklamıştı ama o gün bu yasağı çiğnemiştim. Ağaçların yaprakları, başımın üzerinde yeşillerle bezeli gür bir çatı oluşturmuştu. Güneş toprağı ısıtmış, nemli ormana mis gibi bir koku yayılmıştı. Kayın ağaçlarının, akçaağaçların ve huş ağaçlarının altında bahar çiçekleri açmıştı; trilyumlar, sarı zambaklar ve en sevdiğim çiçek olan yılan yastığı. Bu çiçeğin küçük bir sırrı vardır; çizgili üst kısmını kaldırırsanız, altından bir sap çıkar. Bunu bana teyzem göstermiş ve köklerini eşeleyerek turp gibi pişirebileceğimi anlatmıştı. Tam bu çiçeklerden bir tane bulmuş ve üst kısmını geri çekmiştim ki, ağır ağır bana doğru yaklaşan ayak seslerini duydum. Ayaklar, kuru yaprakların arasında sürünerek bana doğru ilerliyordu. Kaçmak istedim ama hissettiğim panikle donakalmıştım. Bir kayanın arkasında eğilmiş halde beklerken karşımda bir siluet belirdi.

Onu anında tanıdım – Hester Jameson'dı bu.

İki hafta önce tifodan ölmüştü. Hatta babam ve Jacob'la beraber cenazesine gitmiş, Cranberry Meadow'daki kilisenin arkasında yer alan mezarlığa gömülmesini seyretmiştik. Okuldaki herkes oradaydı. En iyi kıyafetlerini giymişlerdi.

Hester'in babası Erwin, Jameson's Binicilik Malzemeleri'nin sahibiydi. Kolları aşınmış siyah bir palto giymişti ve kıpkırmızı olan burnu sürekli akıyordu. Hemen yanında ise eşi Cora Jameson vardı. O da şehir merkezinde bir terzi dükkânı olan, etine dolgun bir kadındı. Bayan Jameson yüzünü dantelli mendiline gömmüş, içini çeke çeke ağlıyordu.

Daha önce de cenazelere gitmiştim ama ilk defa kendi yaşımda birinin cenazesine katılıyordum. Ölen kişiler genellikle çok yaşlı veya çok küçük olurdu. Gözlerimi, tam da benim ölçülerime uygun olan tabuttan alamamıştım. İçinde yatmanın nasıl bir his olabileceğini merak ederek o sade, ahşap tabuta öyle uzun süre bakmıştım ki, başım dönmeye başlamıştı. Babam bunu fark ederek elimi tutup avucunda sıkmış ve beni kendisine çekmişti.

O zamanlar genç bir adam olan Papaz Ayers, onun meleklerin yanında olduğunu söylemişti. Yaşlı vaizimiz Papaz Phelps iki büklüm, yarı sağır bir adamdı ve söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum. Konuşması günahlar ve kurtuluşa ilişkin korkutucu benzetmelerden ibaretti. Ama ışıl ışıl mavi gözleri olan Papaz Ayers konuşurken, ağzından çıkan her şeyi doğrudan bana söylediğini hissediyordum.

"Sizi ayakta tutacak olan benim. Sizi ben yarattım, ben taşıyacağım; sizi ben ayakta tutacak ve ben kurtaracağım."

Hayatımda ilk kez, Papaz Ayers'm ağzından duyduğum için Tanrı'nın sözlerini anlamıştım. Diğer kızların da söylediği gibi, sesi Şeytan'ı bile yatıştırabilirdi.

Yakınlardaki bir fındık çalısından kırmızı kanatlı bir tavuğun sesi duyulmuştu. Kırmızı kanatlarını açarak yüksek bir sesle, uzun uzun ötmüştü. Sesi öylesine hipnotize ediciydi ki, Papaz Ayers bile durup ona bakmıştı.

Bayan Jameson ağıt yakarak dizlerinin üzerine düşmüş, Bay Jameson ise onu kaldırmaya çalışmıştı; ancak buna gücü yetmemişti.

Zavallı Hester Jameson'ın tabutunun üzerine toprak atılırken babamın yanında dikilerek eline yapışmıştım. Hester'ın ön dişlerinden biri çarpıktı, ancak çok güzel bir yüzü vardı. Aritmetik dersinde sınıfımızın en iyisiydi. Bir keresinde bana doğum günü armağanı olarak bir not vermişti. Notun içinde kusursuz bir şekilde kurutulmuş bir menekşe vardı. Nota ise o şık el yazısıyla, *Bugünün senin kadar özel olsun*, yazmıştı. Onları İncil'imin arasında yıllarca saklamıştım. Sonra ise ya dağılıp ufalanmış ya da düşüp kaybolmuşlardı; tam emin olamıyorum.

Şimdiyse, kendi cenazesinden iki hafta sonra, Hester beni ormanda, bir kayanın arkasında çömelirken görmüştü. Bana attığı o bakışı asla unutamayacağım – dehşet verici bir rüyadan uyanan birinin korkulu ifadesi vardı gözlerinde.

Daha önce de uyurgezerleri duymuştum; hatta okul bahçesinde böyle bir oyun bile oynuyorduk. Aramızdan biri menekşeler ve unutmabeni çiçeklerinden oluşan bir halkanın içine yatıp ölü taklidi yapıyordu. Sonra başka biri eğilip ölü kızın kulağına sihirli kelimeleri fısıldıyor

ve kız yerinden kalkarak diğerlerini kovalıyordu. İlk kim yakalanırsa, ölü olma sırası ona geçiyordu.

Yanlış hatırlamıyorsam bu oyunu bir seferinde Hester Jameson'la bile oynamış olabilirim.

Yas tutan kocaları ve eşlerinin ölüler diyarından geri çağırdığı uyuyanlara ilişkin dedikodular duymuştum ama bunların yaşlı kadınların çamaşır katlarken veya çorap işlerken birbirlerine anlatmaktan hoşlandıkları türden öyküler olduğundan emindim. Vakit geçirmek ve yaramaz çocukların hava kararmadan eve dönmesini sağlamak için uydurulmuş hikâyelerdi bunlar.

O ana kadar, Tanrı'nın sonsuz bilgeliğiyle böyle bir şeye izin vermeyeceğini düşünüyordum.

Hester ile aramızda üç metre bile yoktu. Üzerindeki mavi elbise kirlenmiş ve yırtılmış, sarı, zayıf saçları ise birbirine dolaşmıştı. Üzerinden nemli toprağın küflü kokusu yayılıyordu ama bunun ötesinde mumu söndürdüğünüzde aldığınız türden, kekremsi ve yağlı bir yanık kokusu da vardı.

Gözlerimiz buluştu ve konuşmaya, ismini söylemeye yeltendim; ne var ki ağzımdan yalnızca boğulurcasına bir tıslama çıktı.

Hester ürkmüş bir tavşan gibi ormanın derinliklerine doğru kaçtı. Ben ise çaresizce arkasına saklandığım kayaya yapışarak olduğum yerde donup kaldım.

Şeytanın Eli'ne çıkan patikanın ilerisinden, bir başka siluet belirdi. Koşarken bir yandan da Hester'a sesleniyordu.

Onun annesiydi bu; Cora Jameson.

Beni kıpkırmızı ve paniklemiş bir halde görünce bir an duraksadı. Kesik kesik nefes alıyordu ve hem yüzü,

hem kolları çiziklerle doluydu. Saçlarına kuru yapraklar ve ince dallar takılmıştı.

"Kimseye söyleme," dedi.

"Ama neden?" diye sordum, kayanın arkasından çıkarken.

Bana yönelen bakışları, sanki orada değilmişim gibi dalgındı. "Bir gün, Sara," dedi. "Belki bir gün birini beni anlayacak kadar seversin."

Sonra kızının peşinden ormanın derinliklerine daldı.

*

Daha sonra bu olanları teyzeme anlattım.

"Birini bu şekilde hayata döndürmek sahiden mümkün mü?" diye sordum.

Nehrin orada her ilkbahar yaptığımız gibi eğrelti otu topluyorduk. Sonra onları eve götürüp teyzemin yolda topladığı yabani yeşillikler ve otlarla bir çorba yapacaktık. Aynı zamanda tuzakları da kontrol etmek istiyorduk – teyzem daha iki gün önce bir kunduz yakalamıştı ve bir tane daha yakalamayı umut ediyordu. Kunduz derisi az bulunuyordu ve iyi para ediyordu. Gerçi teyzemin dediğine bakılırsa bir zamanlar sayıları sincaplar kadar çokmuş. Ama çoğu tuzaklara yakalanınca, geriye ancak bir avuç kunduz kalmış.

Buckshot da yanımızdaydı. Toprağı eşeliyor, duyduğu en ufak sese dahi kulak kabartıyordu. Safkan kurt köpeği miydi, yoksa melez miydi; tam olarak bilmiyordum. Teyzem onu daha yavruyken bulmuştu. Vurulmuş ve teyzemin tuzak olarak kazdığı çukurlardan birine düşmüştü. Teyzem onu eve getirmiş, derisine saplanan saçmaları temizleyip yarasını diktikten sonra onu sağlığına

kavuşturmuştu. Buckshot o günden beri teyzemin yanından ayrılmamıştı.

"Onu bulan sen olduğun için şanslıymış," demiştim, bu hikâyeyi dinledikten sonra.

"Şansla alakası yok," demişti teyzem ise. "Biz birbirimiz için yaratılmışız."

Hiçbir köpeğin, hatta hiçbir hayvanın sahibine böylesine bağlı olduğunu görmemiştim. Buckshot'ın yaraları iyileşmişti ama saçmalardan birinin kör ettiği sağ gözü bembeyazdı. Teyzem ona *hayalet göz* diyordu.

"Ölümle burun buruna gelince, bir gözünü orada bıraktı," diye açıklıyordu bunu. Buckshot'u çok seviyordum ama hiçbir şey göremezken, her şeyi görüyormuş izlenimi veren o bembeyaz küreden nefret ediyordum.

Teyzemle aramızda kan bağı yoktu ama annem beni doğururken ölünce beni o yetiştirmiş, her şeyimle ilgilenmişti. Anneme ilişkin hiçbir anım yoktu – onun varlığına ilişkin yegâne kanıtlar; annemle babamın düğün fotoğrafı, onun diktiği ve her gece sokulup uyuduğum battaniye, bir de ağabeyimle ablamın anlattığı hikâyelerden ibaretti.

Ağabeyim, gülüşümün anneme çektiğini öne sürüyordu. Ablam ise, annemin ülkedeki en iyi dansçı olduğunu, diğer kızların onu çok kıskandığını anlatıyordu.

Teyzemin ailesi kuzeyden, Quebec'ten geliyormuş. Babası avcı, annesi ise Kızılderili'ymiş. Teyzem daima yanında bir av bıçağı taşır, parlak boncuklar ve tüylü dikenlerle süslü, geyik derisinden bir manto giyerdi. Fransızca bilir ve hiç anlamadığım bir dilde şarkılar söylerdi. İşaret parmağında kemikten oyulma, sararmış bir yüzük vardı.

"Ne yazıyor?" diye sormuştum bir seferinde, yüzüğün üstündeki tuhaf harfler ve sembollere dokunarak.

"Hayat bir çemberdir, diyor," diye açıklamıştı.

Şehirdeki insanlar teyzemden korkuyorlardı ama bu korkuları, onları kapısından uzak tutmaya yetmiyordu. Teyzemin kulübesi, Şeytanın Eli'nin hemen arkasındaki ormandaydı ve insanlar oraya giden aşınmış patikayı izleyerek ona, sunduğu şifalar karşılığında bozuk para, bal, viski gibi türlü şeyler getiriyordu. Teyzemde karın ağrısı için damla, ateş için çay, hatta içindeki iksirin tek damlada gönlünüzden geçeni size verecek denli güçlü olduğunu iddia ettiği küçük, mavi bir şişe bile vardı. Bense ondan şüphe duymayacak kadar akıllıydım.

Teyzeme dair bildiğim başka şeyler de vardı. Onun sabah erken saatlerde babamın yatak odasından çıktığını görmüş, babamın yanındayken kilitli kapının ardından gelen sesleri duymuştum.

Aynı zamanda ona ters düşmeyecek kadar da akıllıydım. Çabuk öfkelenirdi ve olaylara kendisi gibi bakmayan insanlara karşı sabrı azdı. Sunduğu hizmetler karşılığında ödeme yapmayan insanların evine gider, deri torbalarının birinden çıkardığı siyah tozu evlerine saçar ve tuhaf sihirli sözler söylerdi. Sonrasında ise bu ailelerin başına hastalık, yangın, verimsiz hasat, hatta ölüm gibi korkunç şeyler gelirdi.

Bir avuç dolusu koyu yeşil eğrelti otunu sepete attım. "Söyler misin, teyze, lütfen?" diye yalvardım. "Ölüler hayata dönebilir mi?"

Teyzem başını yana eğerek o küçük, koyu renkli gözlerini üzerime dikti. "Evet," dedi nihayetinde. "Bir yolu var. Çok kişi bilmez ama bilenler bunu çocuklarına geçirir. Sen benim çocuğum sayılırsın, o yüzden ben de bu sırrı sana vereceğim. Uyurgezerlere dair bildiğim her şeyi

yazacağım. Kâğıtları katlayıp bir zarfa koyacak, sonra da balmumuyla mühürleyeceğim. O zarfı saklayacaksın ve bir gün hazır olduğunda açıp bakacaksın."

"Hazır olduğumu nereden bileceğim peki?" diye sordum.

Tütünden sararmış ve tilki gibi sivri olan ufak dişlerini göstererek gülümsedi. "Bileceksin işte."

*

Bunları örtülerin altında saklanarak gizlice yazıyorum. Martin ile Lucius, benim uyuduğumu sanıyor. Aşağıda kahve içerek durumumu konuştuklarını duyuyorum. (Korkarım hiç de iyi değil.)

Geçmişi hatırlayıp bütün bunların nasıl başladığını düşünüyor ve yamalı battaniye diker gibi parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum. Ama benimki nasıl korkunç ve çarpık bir battaniye olacak, Tanrı bilir!

Kaşığının teneke kupasında kahve karıştırırken çıkardığı sesin eşliğinde Martin'in "Gertie," dediğini duyuyorum. Kafamda kaşlarını çattığını, alnında endişeden ötürü derin kırışıklıklar belirdiğini canlandırıyorum. Onun adını söylerken yüzünde beliren üzgün ifadeyi hayal ediyorum.

Nefesimi tutarak iyice kulak kabartıyorum.

"Bazen trajediler insanları yıkar," diyor Lucius. "Bazen asla toparlanamazlar."

Şimdi gözlerimi kapatsam, Gertie'min yüzünü hâlâ görebilirim. O tatlı nefesini yanağımda hissedebilirim. Beraber geçirdiğimiz son sabahı dün gibi hatırlayabilir, "Kar, eriyip suya döndüğünde, kar olduğu zamanları hatırlar mı?" diye sorduğunu duyabilirim.

Martin

12 Ocak 1908

"Uyan, Martin," diye fısıldadı bir ses. "Zamanı geldi."

Martin gözlerini açarak uzun, siyah saçlı kadına ilişkin gördüğü rüyadan uyandı. Kadın ona bir şey söylüyordu. Önemli bir şey. Unutmaması gereken bir şey.

Yatakta diğer tarafa döndü. Tek başınaydı; Sara'nın tarafı boş ve soğuktu. Yatakta doğrularak kulak kabarttı. Koridorun öbür ucundaki Gertie'nin odasından sesler, hafif kıkırtılar yükseliyordu.

Sara yine bütün geceyi Gertie'nin yanında mı geçirmişti acaba? Kızı böyle boğmak da iyi değildi. Martin zaman zaman Sara'nın Gertie'ye karşı duyduğu bağlılığın sağlıklı olmadığını düşünüyordu. Daha geçen hafta, Sara tam üç gün Gertie'yi okuldan eve getirmiş ve bu süre boyunca üzerine titremişti. Saçlarını örmüş, ona yeni bir elbise dikmiş, kurabiyeler pişirmiş, onunla saklambaç oynamıştı. Sara'nın yeğeni Amelia, hafta sonu Gertie'yi almayı teklif etmişti, ancak Sara bahaneler uydurmuştu. Kız evini özlüyordu, çok narindi ama Martin, bu ayrılığa asıl dayanamayacak olanın Sara olduğunun farkındaydı. Zira Sara, yanında Gertie yokken kendinde değil gibiydi.

Martin bu endişelerinden kurtulmaya çalıştı. Anladığı ve çözme şansı olan problemlere odaklanması daha iyi olacaktı.

Mesela ev soğuktu, ateş sönmüştü.

Örtüleri üzerinden atarak bacaklarını yataktan sarkıttı ve pantolonunu giydi. Toynak gibi sallanan sakat ayağını, Montpelier'deki bir ayakkabı tamircisinin kendisi için özel olarak yaptığı bota soktu. Gerçi ayakkabıların tabanları iyiden iyiye aşınmıştı. Martin de ayaklarının ıslanmaması için çareyi derisi parçalanmış botlarının içini kuru çimen ve su kamışlarıyla doldurmakta bulmuştu. Ne var ki bu beyhude bir çabaydı. Fakat şu sıralar özel yapım başka bir bot alacak parası da yoktu.

Geçen sonbahar ektiği patateslerin çoğu küflenmişti. Oysaki kışı atlatmak için patatesleri nişasta fabrikasına satarak kazanacakları paraya güveniyorlardı. Aylardan henüz ocaktı ve kiler neredeyse tamtakırdı. Yumuşamaya başlamış birkaç patates ve havuç, birkaç tane kabak, Sara'nın geçen yaz konserve yaptığı fasulyelerle domatesler, kasım ayında kestikleri yaban domuzundan kalma bir parça tuzlanmış et (etin büyük bölümünü markette kuru gıdalara karşılık vermişlerdi). Yiyeceklerinin tükenmesini istemiyorlarsa, Martin'in bu yakınlarda bir geyik avlaması gerekecekti. Sara'nın ellerindeki azıcık gıdayla mutfağı çekip çevirmek gibi bir becerisi vardı. Et suyu, gevrek ve bir parça tuzlanmış domuz etinden ortaya yemek çıkarabiliyordu. Ama herhalde yiyecekleri yoktan var edemezdi.

"Biraz daha yesene, Martin," derdi daima, et suyunu gevreklerin üzerinde gezdirirken gülümseyerek. "Bol bol var." Martin de başını sallayarak onu onaylar ve Sara'nın

uydurduğu bu bolluk hikâyesine katılarak kendisine ikinci bir tabak daha alırdı.

"Gevrekle et suyunu seviyorum," derdi Gertie.

"O yüzden bu kadar sık yapıyorum ya, hayatım," diye yanıtlardı Sara da.

Ayda bir, Sara ile Gertie yük arabasına biner ve marketten ihtiyaçlarını almak için şehre inerdi. Müsriflik etmez; sadece ihtiyaçlarını alırlardı: şeker, pekmez, un, kahve ve çay. Abe Cushing onların veresiye alışveriş yapmasına izin verirdi. Ancak geçen hafta Martin'i bir kenara çekerek borcunun kabardığını söylemişti. Bir şeyler daha almak istiyorlarsa, önceki borçlarını kapatmaları gerekiyordu. Adam Martin'in içindeki o acı eziklik duygusun boş midesinden yükselerek göğsüne çöreklendiğini hissetmişti.

Botlarının bağcıklarını çekiştirerek onları dikkatlice bağladı. Henüz yataktan bile çıkmamış olmasına karşın, sakat ayağı şimdiden sızlamaya başlamıştı. *Fırtına yüzünden olsa gerek* diye düşündü.

Eski püskü, aşınmış iş pantolonunun sağ cebine uzandı ve yüzüğün orada olup olmadığını kontrol etti. O yüzüğü nereye gitse uğur olarak yanında taşıyordu. Yüzük âdeta bir sıcaklık yayarak parmaklarını ısıtıyordu. Bazen tarlada veya ormanda çalışırken, Sara'nın görmeyeceğini bildiği anlarda, yüzüğü çıkarıp serçe parmağına takıyordu.

Her bahar, Martin bir ambar inşa edecek denli çok taş bulurdu. Ama bulduğu şeyler taşlardan ibaret değildi. Şeytanın Eli'nin hemen aşağısında, kuzey tarafındaki tarlada başka tuhaf şeylerle de karşılaştığı olmuştu. Kırık çay fincanları ve yemek tabakları, bir çocuğun paçavraya dönmüş oyuncak bebeği, kıyafet parçaları, yakılmış odunlar, dişler...

Sara'ya bu eşyaları gösterirken, "Acaba orası eskiden yerleşim yeri miymiş? Ya da çöplük gibi bir şey?" diye tahmin yürütmüştü.

Sara başını iki yana sallarken gözleri koyulaşmıştı. "Orada bir şey olduğu yok, Martin." Sonra ona bulduğu her şeyi geri gömmesi için ısrar etmişti. "Şeytanın Eli'nin o kadar yakınlarında toprak sürme. Arka taraftaki tarlayı nadasa bırak."

Martin de öyle yapmıştı.

Ta ki iki ay önce, zaman zaman ayın çevresinde gördüğü hale gibi ışıldayan yüzüğü bulana dek.

Tuhaf bir yüzüktü doğrusu; kemikten elle oyulmuştu. Üstelik çok ama çok eskiydi. Üzerine işlenmiş olan desenler Martin'in çözemediği garip bir yazıyı andırıyordu. Ama yüzüğü avucuna aldığında, neredeyse kendisiyle konuştuğunu hissetmişti. Yüzük âdeta ısınmış ve nabız gibi atmaya başlamıştı. Martin bunu şansının dönmek üzere olduğuna dair bir işaret olarak yorumlamıştı.

Yüzüğü eve getirip temizlemiş ve küçük, kadife torbasına koymuştu. Noel sabahı onu Sara'nın yastığının üzerine bırakarak hevesle beklemişti. Ona hak ettiği gibi doğru düzgün bir hediye alacak parası olmamıştı hiç. Şimdi ise yüzüğü görmesi için sabırsızlanıyordu. Karısının ona bayılacağını biliyordu. Çok süslü, çok zarif ve her nasılsa sihirli bir havası vardı. Sara için mükemmel bir hediye olacaktı.

Sara torbayı gördüğünde gözleri ışıldamıştı ama içine baktığında yüzüğü korkudan elleri titreyerek anında bırakmıştı. Sanki gördüğü yüzük değil de kopmuş bir parmaktı.

"Bunu nereden buldun?" diye sormuştu.

"Tarlanın öte yanında, orman tarafında. Tanrı aşkına, Sara, sorun nedir?"

"Bunu geri götürüp bulduğun yere gömmelisin," demişti Sara.

"Ama neden?" diye sormuştu Martin.

"Dediğimi yapacağına söz ver," diye zorlamıştı Sara onu, elini göğsüne bastırıp gömleğini kavrayarak. "Hemen şimdi."

Çok korkmuş bir hali vardı. Anlaşılmaz bir şekilde çaresiz görünüyordu.

"Söz veriyorum," demişti Martin, yüzüğü torbasına koyup pantolonunun cebine sokarak. Ama yüzüğü gömmemişti. Onu kendi küçük uğuru olarak saklamıştı.

Yüzüğün cebinde güvende olduğundan emin olduktan sonra ayağa kalkarak pencerenin önüne gitti. Ortalık yeni ağarmaya başlamıştı. Bütün gece kar yağmış olduğunu fark etti. Bu da karı küreyip yolu açması gerektiği anlamına geliyordu. Bunu yeterince çabuk hallederse, tüfeğini alıp ormana avlanmaya gidebilirdi. Yeni yağan kar iz sürmeyi kolaylaştırırdı ve kar bu denli birikmişken, geyikler ormanın en sık olduğu yerlere giderdi. Geyik avlayamasa bile bir hindi veya keklik bulabilirdi. Hatta belki tavşan, neden olmasın? Elinde taze etle eve döndüğünde Sara'nın yüzünün nasıl aydınlanacağını hayal etti. Ona bir öpücük vererek, "Harikasın, aşkım," diyecek ve en iyi bıçağını bileyerek işe koyulacaktı. Mutfakta dans ederek Martin'in anlayamadığı bir ezgi mırıldanacaktı. Kulağa hem hüzünlü, hem neşeli gelen bir sesti bu. Sara, çocukken öğrendiği bir şarkı olduğunu söylemişti.

Martin dar merdivenlerden inerek oturma odasına girdi ve şömineyi temizleyerek ateş yaktı. Sonra demir

kapının çarpmamasına dikkat ederek mutfaktaki sobaya da odun attı. Sara sesleri duyarsa aşağı inecekti. Martin onun biraz dinlenmesini, küçük Gertie'yle sıcacık örtülerin altında kahkahalar atmasını istiyordu.

Martin midesinin kazındığını hissetti. Akşam yemeği, içinde birkaç parça tavşan eti olan yavan bir patates yemeğinden ibaretti. Etin büyük kısmı saçmalar yüzünden ziyan olmuştu.

"Kafasına nişan alamaz mıydın?" diye sormuştu Sara.

"Bir dahakine silahı sana veririm," demişti Martin göz kırparak. İşin aslı, Sara hedefi çok daha iyi tutturuyordu. Ayrıca her türlü eti parçalayabiliyordu. Bıçağın birkaç darbesiyle montunu çıkarırcasına rahat bir şekilde deri yüzebiliyordu. Martin ise olanca sakarlığıyla hayvanın postunu paramparça ederdi.

Martin yün paltosunu giyerek mutfağın bir köşesinde eski bir battaniyeye sarınmış olan köpeğe seslendi.

"Hadi, Shep," diye bağırdı. "Buraya gel, oğlum."

Shep o devasa kafasını kaldırarak Martin'e şaşkın bir bakış attı ve tekrar uzandı. Artık iyice yaşlanmıştı ve karların arasında debelenmeye eskisi gibi istekli değildi. Şu günlerde bir tek Sara'nın lafını dinliyordu. Shep, Sara'nın küçüklüğünde buradaki çiftlik köpekleri olan ilk Shep'in soyunun son temsilcisiydi. Kendisinden önceki diğer bütün Shep'ler gibi uzun bacaklı ve iri bir köpekti. Sara, ilk Shep'in babasının bir kurt olduğunu söylüyordu ve Martin köpeğe bakınca bundan hiçbir şüphe duymuyordu.

Martin köpeği evde bırakarak ön kapıyı açtı ve ahıra yöneldi. Ellerinde kalan az sayıdaki hayvanı besleyecekti – yaşlıca iki yük beygiri, cılız bir inek ve tavuklar. Eğer

yumurtlamışlarsa, kahvaltı için onları toplayabilirdi. Yılın bu döneminde pek yumurta vermiyorlardı.

Güneş tepelerin ardından yeni yeni doğuyor ve kar iri tanecikler halinde yağıyordu. Martin, ayak bileğini karların arasına gömüldü. Daha sonra ormana girmek için kar ayakkabılarına ihtiyacı olacağını biliyordu. Sendeleyerek avludan geçip, ahıra gitti ve oradan kümese yöneldi. Tavukları beslemek, gün içinde yapmayı en çok sevdiği şeylerden biriydi – onu gıdaklayarak karşılamaları ve eline aldığı yumurtaların sıcaklığı hoşuna gidiyordu. Tavuklar onlara çok şey veriyor ve karşılığında pek bir şey istemiyorlardı. Gertie, tavukların her birine bir isim vermişti: Wilhelmina, Büyük Florence ve Kraliçe Reddington. Sekiz tavuk daha besliyorlardı ama Martin, Gertie'nin onlar için uydurduğu tuhaf hikâyelerin hepsini aklında tutamıyordu. Geçen ay kümese bir tilki girmeden önce tam bir düzine tavukları vardı. Kasım aymda Gertie tavukların hepsi için kâğıttan şapkalar yapmış ve onlara mısır ekmeğinden yapılmış bir pasta getirmişti. "Parti veriyoruz," demişti onlara. Sara ile Martin de, Gertie'nin şapkaları başlarında tutmaya çalışarak tavukları kovalamasını kahkahalarla seyretmişlerdi.

Ahırın köşesini dönmüştü ki, beyaz karların üzerinde gördüğü kırmızı leke karşısında göğsünün sıkıştığını hissetti. Her tarafa tüyler saçılmıştı.

Demek tilki geri dönmüştü.

Martin karlara bata çıka, sakat ayağını sürükleyerek o tarafa koşturdu. Olan biteni görmek zor değildi; izler kümese doğru gidiyordu. Kümesin hemen önünde ise kana bulanmış tüyler göze çarpıyor, ileriye doğru kıpkırmızı bir iz uzanıyordu.

Martin eğilip eldivenini çıkardı – kan hâlâ tazeydi, henüz donmamıştı. Kümesin çevresini inceledi ve tilkinin içeri girdiği küçük açıklığı buldu. Kapının mandalını açtı ve içeri baktı. Kümeste iki ölü tavuk daha vardı. Yumurta falan kalmamıştı. Geri kalan tavuklar ise bir araya toplanarak arka taraftaki bir köşeye sinmişti.

Martin silahını almak için eve koşturdu.

Gertie

12 Ocak 1908

"Kar eriyip suya döndüğünde, kar olduğu zamanları hatırlar mı?"

"Karın o denli güçlü bir hafızası olacağını sanmıyorum," diyor annem.

Bütün gece kar yağmış. Bu sabah pencereden baktığımda, her yerin bembeyaz bir örtüyle kaplandığını görüyorum. Ayak izleri, yollar, insanlara dair her şey silinmiş. Dünya âdeta yeniden doğmuş gibi, yepyeni ve capcanlı görünüyor. Bugün okul olmaz. Bayan Delilah'yı çok sevsem de, evde annemle olmayı daha çok seviyorum.

Annemle ikimiz kıvrılmış bir vaziyetteyiz. Bir arada duran iki virgüle benziyoruz. Virgülleri, noktaları ve soru işaretlerini biliyorum. Bayan Delilah hepsini öğretti. Bazı kitapları gerçekten çok iyi okuyabiliyorum. Ama İncil gibi bazı kitaplar kafamı karıştırıyor. Bayan Delilah bana ruhlardan da bahsetti. Her insanın bir ruhu varmış.

"Tanrı onları içimize üfler," dedi.

Ona hayvanları sorduğumda bunun onlar için geçerli olmadığını söyledi ama bence yanılıyor. Bana kalırsa her şeyin ruhu ve hafızası olmalı, kaplanların ve güllerin bile.

Hatta karın bile. Tabii ki günlerini ateşin başında uyuyarak geçiren yaşlı Shep'i de unutmamalı. Uyurken patileri hareket ediyor; çünkü rüyalarında kendisini genç bir köpek olarak görüyor. Eğer ruhunuz olmasa, nasıl rüya görebilirsiniz ki?

Annemle örtüleri başımıza çekmişiz. Yerin metrelerce altındaymışız gibi içerisi kapkaranlık. İnine çekilmiş hayvanlara benziyoruz. Sıcacık ve huzurlu. Bazen saklambaç oynuyoruz ve ben örtülerin içine ya da yatağın altına saklanmaya bayılıyorum. Çok ufak tefek olduğumdan her yere sığabiliyorum. Bazen annemin beni bulması oldukça uzun sürüyor. Saklanmayı en sevdiğim yer ise annemle babamın dolabı. Kıyafetlerinin yüzüme ve vücuduma sürtünmesi hoşuma gidiyor. Sabun, odun ve annemin bazen ellerine sürdüğü gül losyonu gibi kokuyorlar. Dolabın arkasında gevşek bir tahta var. Oranın içinden geçip sürünerek koridordaki çamaşır dolabına çıkabiliyorum. Orada yedek örtüler, havlular ve battaniyelerle dolu rafların altına saklanıyorum. Zaman zaman bu yolun tam tersini kullanarak onların dolabına giriyor ve annemle babamın uyumasını seyrediyorum. Başka herkes uykudayken uyanık olmak, ayın rüyalar âlemindeki annemle babamı aydınlatması, bana tuhaf ve hoş bir his veriyor. Kendimi gerçek bir çocuktan ziyade bir gölge gibi hissediyorum.

Şu an ise annem uzanıp, elini avucuma alıyor ve işaret parmağıyla harfler çiziyor: "K-A-L-K-A-L-I-M M-I?"

"Hayır, anne," diyorum, parmaklarımı onunkilere dolayarak. "Biraz daha."

Annem içini çekerek beni sıkıca kendisine bastırıyor. Üzerinde flanel kumaştan aşınmış bir gecelik var. Parmaklarımı geceliğin yumuşak katlarında gezdiriyorum.

"Rüyanda neler gördün, benim tatlı kızım?" diye soruyor. Annemin sesi ipek gibi yumuşacık.

Gülümsüyorum. Elini tutup içine harfler çiziyorum: "M-A-V-İ K-Ö-P-E-K."

"Yine mi? Ne güzel. Üzerine bindin mi?"

Başımla onaylıyorum ve kafamın arkası annemin çenesine çarpıyor.

"Bu kez seni nereye götürdü?" Ensemi öptüğünde nefesi oradaki minik tüyleri gıdıklıyor. Bir seferinde Bayan Delilah'ya cildimizde ufak tefek de olsa tüyler olduğu için herhalde hepimizin kısmen hayvan olduğumuzu söyledim. Bana güldü ve bunun saçma bir düşünce olduğunu iddia etti. Bazen Bayan Delilah bana gülünce kendimi konuşmayı yeni yeni öğrenen bir kız gibi ufacık hissediyorum.

"Beni yaşlı bir ağaç kovuğunda yaşayan, saçları birbirine dolaşmış bir kadının yanına götürdü. Kadın uzun zamandır ölüymüş. Kış insanlarından biriymiş meğer."

Annemin gerildiğini hissediyorum. "Kış insanları mı?"

"Ben onlara öyle diyorum," diye açıklarken, ona doğru dönüyorum. "O tarafla bu taraf arasında sıkışıp kalmış, bekleyip duran insanlar. Bana kışı hatırlatıyorlar. Hani her şey solgun, buz gibi ve bir hiçlikle sarmalanmış olur ya. Elinden gelen tek şey baharın gelmesini beklemektir."

Bana garip bir bakış atıyor. Endişelenmiş gibi bir hali var.

"Merak etme, anne. Yanına gittiğim kadın kötülerden biri değildi."

"Kötüler mi?" diye soruyor annem.

"Bazıları çok öfkeli oluyor. Arada kalmaktan nefret ediyorlar. Geri dönmek istiyorlar ama bunu nasıl yapacaklarını bilemiyorlar. Ne kadar çabalarlarsa, kızgınlıkları o

kadar artıyor. Bazen ise kendilerini yalnız hissediyorlar. Tek istedikleri konuşacak birini bulmak."

Örtüler bir anda havalanıyor ve odanın soğuğu vücuduma çarpınca elimde olmadan ürperiyorum.

"Kalkma zamanı," diyor annem, normalden daha tiz bir sesle. "Kahvaltı edip ev işlerini hallettikten sonra belki beraber kurabiye yaparız."

Ayağa kalkmış, oradan oraya süzülerek örtüleri düzeltiyor.

"Pekmezli kurabiye mi?" diye soruyorum, umutla. Bu dünyada yemeyi en sevdiğim şey onlar. Shep'in de öyle; zira artık çok yaşlandığı için kâseyi yalamasına izin veriyoruz. Babam köpeği çok şımarttığımızı söylüyor, ama annem Shep'in bunu hak ettiği konusunda ısrarcı.

"Evet. Hadi şimdi git de babanı bul. Bakalım hayvanları beslerken yardıma ihtiyacı var mıymış? Yumurtaları da getirin. Kurabiye için lazım olacak. Bir de, Gertie?" diyor, yüzümü kendisine çevirerek. Gözleri parıldıyor. "Babana rüyandan bahsetme. Kış insanlarından da. O bunları anlayamaz."

Büyük bir ciddiyetle başımı sallıyorum ve kendimi yere atıyorum. Bugün vahşi bir hayvan olabilirim. Mesela bir aslan veya kaplan. Keskin dişleri ve pençeleri olan, okyanusun ötesindeki o her daim sıcak olan yerlerde yaşayan hayvanlardan biri. Bayan Delilah, bize içinde Nuh'un gemisine aldığı bütün hayvanların resimleri olan bir kitap göstermişti; atlar ve öküzler, zürafalar ve filler... En sevdiklerim ise büyük kediler olmuştu. Onların sessizce yürüyebildiğinden, geceleri gizlice ortalıkta dolanabildiğinden eminim. Tıpkı benim gibi.

"Grrr," diye hırlıyorum, yerde emekleyerek dışarı çıkarken. "Kendini kolla, baba. Ormanların en büyük kedisi geliyor. Seni mideye indirebilecek kadar büyük hem de."

Martin

12 Ocak 1908

Martin, kendisini bildi bileli Sara'yı tanıyordu. Sara'nın ailesi kasabanın dışında bir çiftlikte yaşıyordu. İnsanlar buraya Şeytanın Eli adını vermişlerdi; zira o bölgeyi kasabadan ayıran kaya, parmakları olan devasa bir el gibi yükseliyordu. Şeytan Eli'nin lanetli olduğu, canavarların yuva yaptığı söyleniyordu. Toprak çoraktı; tamamen kil ve kayalardan ibaretti. Ama Harrison'lar topraktan elde edebildikleri az miktardaki ürünü kasabada un ve şekerle takas ederek bir şekilde geçinmeyi başarıyorlardı. Harrison'ların her biri iskelet gibi zayıftı. Koyu renk gözleri ve saçları vardı. Ne var ki Sara onlardan farklıydı – güneş vurduğunda saçları kestane renginde parıldıyordu ve bakır renkli gözlerinde gölgeler yerine ışıklar dans ediyordu. Her nedense Martin'e başka dünyalardan gelmiş bir varlığı anımsatırdı. Deniz kızları veya periler gibi, masal kitaplarında okuduğu ama gerçek olabileceğini hiç düşünmediği bir varlık gibi...

Sara'nın annesi onu dünyaya getirirken ölmüştü. Sara'ya, ağabeyine ve ablasına yaşlı Joseph Harrison tek başına bakıyordu. Gerçi insanlar bir ara evlerine gelip giden bir

kadın olduğunu söylüyordu. Denilenlere bakılırsa kadın çamaşırları yıkıyor, yemek yapıyor, çocukları doyuruyordu. Joseph Harrison'un yatağını paylaştığı, onunla bir süre karı koca hayatı yaşadığı da söylentiler arasındaydı. Pek konuşmayan ve hayvan derisinden yapılmış kıyafetler giyen bir Kızılderili kadını olduğundan bahsediliyordu. Bazıları kadının kendisinin de yarı yarıya hayvan olduğunu iddia ediyor, bir ayıya ya da geyiğe dönüşme becerisi olduğunu düşünüyorlardı. Martin kendi babasından da onun hakkında bir şeyler duyduğunu hatırlıyordu; kadının Şeytanın Eli'nin ilerisindeki bir kulübede yaşadığını ve şehirdeki insanların hastalıklara deva bulması için onu görmeye gittiğini söylemişti. "Doktorların elinden gelen bir şey yoksa, son çare olarak ona giderdin."

Kadının başına bir şey gelmişti – kaza mıydı? Yoksa boğulmuş muydu? Sara'nın ağabeyinin öldüğü sıralarda bir şeyler olmuştu. Martin ayrıntıları tam olarak hatırlayamıyordu. Sara'yla evlendikten sonra bunun bahsini açtığında ise karısı, başını iki yana sallayarak ona yanıldığını söylemişti.

"Duydukların asılsız hikâyelerden ibaret. Kasabadaki insanlar söylentiler yaymaya bayılır; bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Sadece babam, Constance, Jacob ve ben vardık. Ormanda yaşayan biri yoktu."

Martin orta okuldayken bir gün okulun avlusunda bir grup oğlanla bilye oynuyordu. Ağabeyi Lucius da oradaydı ve Martin en sevdiği bilyesini vurup kazandığı için çok öfkeliydi. Lucius o turuncu, güzel bilyeye Jüpiter adını vermişti. Martin gezegenlerin yörüngelerini düşünerek ödülünü havaya kaldırdığı esnada Sara Harrison yanlarına gelmişti. Parlak gözleri, aynı yeni bilyesi gibi ışığı

yansıtıyordu. Öyle büyüleyici bir güzelliği vardı ki, Martin aklına gelen ilk şeyi yapmış ve ona bilyeyi uzatmıştı.

"Hayır!" diye bağırmıştı Lucius. Ama artık çok geçti. Sara bilyeyi avucunda kavrayarak gülümsemişti.

"Martin Shea, evleneceğim erkek sensin," demişti.

Lucius ise burun kıvırarak gülmüştü. "Sen delisin, Sara Harrison."

Ne var ki, Sara bu sözleri öyle kendinden emin, öyle ikna edici bir şekilde söylemişti ki, Martin o an yanında ağabeyleri ve arkadaşları olduğu için buna bir şaka gibi gülmesine karşın, onun doğruyu söylediğinden asla kuşkulanmamıştı. Gerçi böyle güzel bir kızın Martin'i seçmesi ancak şaka olabilirdi.

Martin tuhaf bir çocuktu – kolları normalden fazla uzundu ve burnu *daima İsviçreli Robinsonlar, Define Adası* veya *Denizler Altında Yirmi Bin Fersah* gibi bir kitaba gömülü olurdu. Sürekli macera peşindeydi ve bir kahraman yüreği taşıdığına inanıyordu. Ne yazık ki West Hall'da ne savaşacak korsanlar vardı, ne de kurtulacak gemi enkazları. Hayatı aile çiftliğindeki bitmek bilmeyen günlük işlerden ibaretti; inekleri sağmak, samanları balyalamak. Bir gün bütün bunları ardında bırakacağına dair kendi kendisine söz vermişti. Onun kaderinde, sıradan bir çiftçi olmaktan çok daha büyük şeyler yazıyordu. O an gelene kadar uygun zamanı bekliyordu, hepsi buydu. Ders çalışmak yerine hayallere daldığı için okulda pek başarılı sayılmazdı. Ne var ki ağabeyi Lucius sınıfta en iyi notları alırdı. Lucius ondan daha güçlü, daha hızlı, daha cesur, hatta daha yakışıklıydı. Bütün kızların bir gün evlenmeyi hayal edeceği türden bir erkekti. O halde Sara Harrison, Martin'de ne bulmuştu Tanrı aşkına?

O zamanlar bunu bilmiyordu tabii, ancak Sara'nın yeteneklerinden biri de, özel bir teleskopu varmış gibi küçük parçaları bir araya getirerek geleceği görebilmekti.

Martin on iki yaşındayken, 4 Temmuz günü gittikleri bir piknikte, Sara "West Hall'dan ayrılmayacaksın, Martin," diye haber vermişti ona. Kasabadaki insanların büyük kısmı yeşil alanda, yeni kurulmuş sahnenin çevresinde toplanmıştı. Kimisi dans ediyor, kimisi ise piknik örtülerini yayıyordu. Lucius'un da yer aldığı West Hall müzik grubu çardakta bir araya gelmişti ve Lucius trompet çalıyordu. Sonbaharda Burlington'a gidecekti. Aldığı yüksek notlar sayesinde Vermont Üniversitesi'nden tam burs kazanmıştı.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sormuştu Martin, dönüp yanında oturan Sara'ya bakarak.

"Hiç düşündün mü, belki de hayal ettiğin tüm maceralar buradadır?"

Martin bu sözlere gülmüştü. Sara ise anlayışlı bir tavırla gülümseyerek cebine uzanmış ve Jüpiter bilyesini çıkarmıştı. Sonra bilyeyi tekrar cebine sokup ona doğru eğilerek yanağına bir öpücük kondurmuştu. "Bağımsızlık Günün kutlu olsun, Martin Shea."

Martin o an oracıkta Sara'nın haklı olduğunu anlamıştı – evleneceği kız oydu ve belki de alnına yazılmış olan macera *onun* ta kendisiydi.

"Martin," diye fısıldamıştı Sara düğün gecelerinde, parmaklarını onun saçlarına dolayarak. Dudakları Martin'in sol kulağını gıdıklıyordu. "Bir gün küçük bir kızımız olacak."

Ve öyle de olmuştu. Yedi yıl önce, Sara daha anne karnındayken kaybettikleri üç bebeğin ve iki aylıkken ölen oğulları Charles'ın ardından, Gertie'yi dünyaya getirmişti.

Küçük kız öyle ufak tefekti ki, Lucius onun bir hafta bile yaşayamayacağını öngörmüştü.

Lucius sınavlarını vermiş ve Burlington'dan geri döndüğünde yaşlı Dr. Stewart'ın yanında çalışmaya başlamıştı. Adam çok geçmeden emekli olunca, Lucius kasabadaki tek doktor olarak kalmıştı.

"Üzgünüm," demişti, deri doktor çantasını kapatarak elini Martin'in omzuna yaslarken.

Ama Lucius yanılıyordu. Gertie, Sara'ya âdeta yapışarak uzun uzun süt emmiş, her geçen gün daha da güçlenmişti. Onların mucize çocuğuydu Gertie. Minik bebek göğsünde uyurken Sara mutlulukla ışıldayarak Martin'e gülümsemesiyle dünyadaki her şeyin yolunda olduğu mesajını veriyordu. Martin de aynı şeyleri hissediyor ve çıkabileceği hiçbir maceranın sonunun bu kadar mutlu olamayacağını düşünüyordu.

Gertie artık annesinden süt emmemesine karşın, aralarındaki bağ hiç azalmamıştı. İkisi birbirlerinden hiç ayrılmıyor, daima sarmaş dolaş oturuyor ve parmak uçlarıyla birbirlerinin avuçlarına gizli sözcükler yazıyorlardı. Martin zaman zaman onların iletişim kurmak için sözcüklere hiç ihtiyaçları olmadığı hissine kapılıyordu. Birbirlerinin aklını okuyor gibiydiler. Tek kelime etmeden gözleriyle konuşuyor, gülüyor ve yemek masasının iki ucundan birbirlerine başlarını sallıyorlardı. Böyle zamanlarda Martin içinde hafif bir kıskançlık duyuyordu. O da onların sırlarına ve küçük şakalarına ortak olmaya çalışıyor, ancak yanlış zamanlarda gülüyor ve Gertie ona *zavallı babam* dercesine bakıyordu. O da nihayetinde ikisinin arasında kendisinin ortak olamayacağı bir bağ ve yakınlık bulunduğunu kabullenmişti. İşin gerçeği, böyle bir eşi

ve kızı olduğu için kendisini dünyadaki en şanslı adam gibi görüyordu. Periler ya da deniz kızları gibi hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağı, ancak nefes kesici güzellikteki varlıklarla bir arada yaşamak gibi bir şeydi bu.

Ne var ki, önceki çocuklarını kaybeden Sara'nın Gertie'ye neredeyse çaresizce tutunduğundan endişelenmiyor da değildi. Bazı günler Sara'nın kızının burnunun aktığını veya gözlerinin donuk baktığını söyleyerek onu okula göndermediği oluyordu.

Martin en kötü anlarında, Sara bunu asla yüksek sesle dile getirmemiş olsa da, karısının önceki bebeklerin ölümünden kendisini sorumlu tuttuğuna inanıyordu. Yaptığı düşüklerin her biri Sara'yı neredeyse mahvetmişti – haftalarca yataktan çıkmamış, sürekli ağlayarak ancak bir serçeyi hayatta tutacak kadar yemek yemişti. Sonra ise sağlıklı ve güçlü bir bebek olan Charles doğmuştu. Koyu renk bukleleri ve yaşlı bir adam kadar bilge bir yüzü vardı. Ne var ki onu bir sabah beşiğinde buz kesmiş ve nefes almayı bırakmış halde bulmuşlardı. Sara kollarını oğluna dolayıp bütün gün onu kucağında tutmuştu. Martin bebeği ondan almaya kalkıştığında ise ısrarla onun ölmediğini söylemişti.

"Hâlâ nefes alıyor," demişti. "O küçük kalbinin çarptığını hissedebiliyorum."

Martin korkuyla gerilerken, "Lütfen, Sara," diyebilmişti.

"Bizi rahat bırak," demişti Sara hırlarcasına, ölü bebeği kucağında daha da sıkarak. Bakışları öfkeli hayvanlarınki gibi soğuk ve saldırgandı.

Nihayetinde Lucius gelip ona yatıştırıcı vermişti. Ancak o uykuya yenik düştüğünde bebeği kollarından almayı başarmışlardı.

Martin, bu ölümlerin sebebinin oturdukları yer olduğunu düşünüyordu - Sara'ya miras olarak kalan bu 50 hektarlık arazi. Evlenip Graniteville'e taşınan ablası Constance dışında Harrison ailesinin geriye kalan tek ferdi Sara'ydı. Martin neredeyse hiçbir şeyin yetişmediği çorak tarlaları ve taşlı toprakları, sülfür tadı gelen suyu suçluyordu. Arazi âdeta üzerinde var olan her şeye hayatta kalmaları için meydan okuyordu.

*

Şu an, Martin eline silahını almış, ayağında ağaç dalları ve işlenmemiş deriden yapılma kar ayakkabılarıyla tilkinin peşinden tarlanın doğusuna doğru bata çıka yürüyordu. Nefes verirken ağzından çıkan buharı görebiliyordu. Ayakları şimdiden sırılsıklam olmuş ve buz kesmişti. Tilkinin bıraktığı izler düz bir çizgi halinde Sara'nın büyükbabasının ekmiş olduğu bostana doğru ilerliyordu. Burada ağaçlar budanmamıştı. Verdikleri az sayıdaki elmalarla armutlar ise böcekle dolu ve yer yer küflenmiş oluyordu.

Sara ile Gertie şimdiye yataktan çıkmış, onun nerede olduğunu merak etmiş olmalıydılar. Muhtemelen bir demlik kahve ve ocaktaki gevrekler onu bekliyordu. Ama o tilkiyi öldürmesi gerekiyordu. Karısıyla kızma onları koruyabileceğini gösterecekti – herhangi bir varlık bir şekilde yiyeceklerine göz dikerse, onu yok edeceğini bilmelerini istiyordu. Tilkiyi öldürecek, derisini elleriyle yüzecek ve onu sürpriz bir hediye olarak Sara'ya götürecekti. Sara akıllı, eli iğne iplik tutan bir kadındı – küçük Gertie'yi sıcacık tutacak bir şapka yapabilirdi.

Martin eğrilmiş bir elma ağacına yaslanarak soluklandı. Dört bir yanında uçuşan kar tanecikleri görüşünü

kısıtlıyor ve kafasını karıştırıyordu. Eve giden yol ne taraftaydı?

Arkasında bir ses duydu – karda hızla ilerleyen ayak seslerinin çıkardığı yumuşak sürtünme sesiydi bu.

Dönüp baktı ama kimse yoktu. Duyduğu şey rüzgârın sesi olmalıydı. Alt dudağını ısırarak cebindeki sıcak yüzüğe dokundu.

O sırada on metre ötesinde, çarpık görünüşlü bir elma ağacı hareket etti. Lapa lapa yağan karın arasından gözlerini kısarak baktığında bunun ağaç değil, iki büklüm duran yaşlı bir kadın olduğunu gördü. Üzerinde hayvan derileri vardı ve saçları yılan yuvası gibi birbirine dolaşmıştı.

"Merhaba?" diye seslendi Martin.

Kadın dönerek Martin'e baktı ve yüzünden kahverengi lekeli sivri dişlerini gösteren bir gülümseme gelip geçti. Martin gözlerini kırpıştırınca, kadının olduğu yerde yoğun kar yağışının altında sağa sola salman bir ağaç gördü.

Bir anda ağacın arkasından ağzında hâlâ yarım bir tavuk tutan tilki fırladı. Martin'i görünce altın rengi gözlerinde alevler titreşerek donup kaldı. Martin nefesini tuttu ve silahını kaldırarak tilkiye doğrulttu. Hayvan başını kaldırmış, alevden halkalara benzeyen gözlerini ona dikmişti.

O anda hayvanın gözlerinin yerini Sara'nın kendisine hayal kırıklığıyla bakan gözleri aldı.

Martin Shea, evleneceğim erkek sensin.

Bir gün küçük bir kızımız olacak.

Martin bu görüntüyü zihninden silmeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı – kılık değiştiren hayvanlar sadece masallarda olurdu. Bu gördükleri yalnızca hayal gücünün ürünü, çocukluğunu onlarca kitaba gömülerek geçirmenin sonucuydu.

Artık sıradan gözleriyle alelade bir tilkiye benzeyen hayvan arkasını döndü ve Martin tam tetiği çekerken tavuğu ağzından düşürerek ileri fırladı.

"Kahretsin," diye bağırdı Martin, ıskaladığını fark ederek.

Tilkinin peşinden koşmaya başladı ve yerlerde taze kan izleri olduğunu gördü. En azından hayvanı vurmayı başarmıştı. Eğildi ve parmakları karlı izlere dokununca uçlarına kırmızılık bulaştı. Parmaklarını dudaklarına götürüp tadına baktı. Keskin ve tuzlu tadı, ağzını sulandırmıştı. Silahını hazır tutarak izlerin peşinden bostana doğru gidip kayalık bayırı aştı ve Şeytanın Eli'ni geçerek aşağıdaki ormana daldı. Artık birkaç adımda bir soluk bir kırmızılık görmeye başlamıştı. Yaprakları tamamen dökülmüş ve karla kaplanmış olan kayın ağaçları ile akçaağaçlar gözüne hiç aşina gelmiyordu. Bir saatten uzun bir süre yoğun ve sık ağaçların arasında ilerledi. Evden gittikçe uzaklaşıyordu ve orman da gittikçe karanlığa bürünüyordu. Öyle ki, böyle bir havada buraya gelmekle doğru kararı verip vermediğini merak etmeye başlamıştı.

"Artık geri dönmek için çok geç," diye mırıldandı ve ayağının sızlamasına aldırmayarak kendisini yola devam etmeye zorladı. O kazayı çok fazla düşünmemeye çalışırdı. Ancak dünyanın kendisine karşı olduğunu hissettiği zamanlarda buna engel olamıyordu.

*

Martin o gün tepeye çıkmış, yakacak odun kesiyordu. Yazın sonlarına doğru çok güzel bir sabahtı. Sara ile evleneli bir yıl olmuştu. Kurumuş dallarla dolu bir açıklık bulmuş ve onları ocağa sığacak büyüklükte parçalara ayırarak el arabasına yüklüyordu. Bütün sabah çalışmış,

sonra öğlen yemeği için eve gitmiş, ardından tekrar ormana dönmüştü. O gün epey odun toplamıştı. Sara'ya akşam yemeğini sıcak tutmasını söylemişti – yük arabası dolana ya da hava kararana kadar çalışmaya devam edecekti. Sara onun akşam vakti ormanda olmasından hiç hazzetmediği için kaşlarını çatarak, "Geç kalma," demişti.

Ama o kadar iyi gidiyordu ki, yük arabasının neredeyse dolmuş olmasına ve gece çoktan çökmesine rağmen, Martin odun kesmeye devam ediyordu. Omuzları ve sırtı sızlıyordu ama güzel bir sızıydı bu. Nihayet, yük arabası neredeyse tepeleme dolunca Martin testereleriyle baltasını toplamış, atı arabaya bağlamış ve tepeden ağır ağır, dikkatle aşağı inmeye başlamıştı. Hava oldukça karanlıktı ve atın yanında yürüyerek onun kayaların arasından, köklerle su yollarının üzerinden geçmesine yardımcı oluyordu. Tam Şeytanın Eli'ni geçtikleri sırada at donup almıştı.

"Hadi, kızım," diye sıkıştırmıştı Martin onu, dizginlerini hafifçe çekerek. Ama hayvan gözlerini ileriye dikmiş, kulaklarını dikkatlice kabartmış, hareket etmeyi reddediyordu. Bir adım gerileyerek gergince kişnemişti. Martin önlerinde uzanan karanlığın içinde bir ağaç dalının kırıldığını duymuş ve atını rahatlatmak istercesine boynunu sıvazlamıştı.

"Sakin ol, kızım," demiş ve neler olduğuna bakmak için gölgelerin arasına doğru ilerlemişti.

İlerleyen zamanlarda o akşam ormanda gördüklerini kimseye söyleyememişti. Lucius ona daha sonra bu konuda sorular sorduğunda, Martin hiçbir şey görmediğini, atın duyduğu bir sesten ürktüğünü iddia etmişti.

"Senin o yaşlı kısrağın normalde çok uysaldır," demişti Lucius. "Herhalde bir ayıydı. Ya da vaşak. Yoksa bu denli korkmazdı."

Martin bu sözleri başıyla onaylamış, ancak ne kardeşine, ne Sara'ya gerçekte gördüklerinden bahsetmişti; solgun beyaz bir ışıktı gördüğü, tıpkı bir baykuşa benziyordu, yalnız çok daha büyüktü. Alçak dallardan birine tünemiş, aşağı doğru uçarken tuhaf bir tıslama sesi çıkarmıştı. Neredeyse... insan gibi görünüyordu. Ama hiçbir insanın böyle hareket etmesi mümkün değildi – çok hızlı, neredeyse akışkan bir hali vardı. Ayrıca üzerinden yanmış yağ gibi berbat bir koku yayılıyordu. Bütün bunlar zavallı ata çok fazla gelmiş, hayvan bir anda öne, Martin'e doğru fırlamıştı. Martin onun geldiğini görmüştü ve ne yapması gerektiğini biliyordu. Ama korkudan aklı durmuş, bedeni felç geçirmiş gibi hareketsiz kalmıştı. Gözlerini atın panikle irileşmiş gözlerine dikmişti. Nihayetinde kendisini kenara atmaya yeltenmiş, ancak ne yeri, ne de zamanı tutturabilmişti. At Martin'i yere yıkarak bacaklarını ezmiş ve kalça kemiği kırılırken yüksek bir ses çıkmıştı. Martin düşerken başının kenarını büyük bir kayaya çarpmış, görüşü bulanırken etrafı karanlığa gömülmüştü. Yük arabası sol ayağının üzerinden geçerek ayak bileğini kırmıştı. Martin kemiklerinin tekerleğin altında ezildiğini hissedebiliyordu. Ne var ki duyduğu korkunç acı, sanki başka birine aitmiş gibi uzak geliyordu. O anda arkasında bir dalın kırıldığını duyarak oraya dönmüş ve solgun varlığın gölgelerin arasına karıştığını gördüğü esnada bilincini yitirmişti.

Yük arabası yokuş aşağı inerken yarı yolda dağılmış ve at, arkasında tekerlekleri parçalanmış olan arabadan geri kalanları sürükleyerek ahıra geri dönmüştü. Martin

daha sonra, Sara'nın bunu gördüğünde eline bir fener alarak onu aramaya çıktığını öğrenmişti.

"Seni bulduğumda ölmüş olduğundan emindim," demişti Sara ona daha sonra. "Tepeyi tırmanmaya takatim yoktu. Seni o halde görmek istemiyordum."

Sara kocasını bulduğunda Martin yaşıyordu, ancak bilinci kapalıydı. Ezilmiş halde ve kanlar içindeydi. Sara birkaç çalı çırpıyla Martin'in paltosunu bir araya getirip bağlayarak bir tür sedye yapmayı başarmış, kocasını tepeden aşağı kendi başına taşımıştı.

Sonraki haftalarda Lucius Martin'in kemiklerini elinden geldiğince kaynatmaya çalışmış, Sara da iyileşmesini hızlandırmak için bacağıyla ayağına lapa vurmuştu. Martin, bu denli ufak tefek olmasına karşın onu tepeden aşağı indirmeyi nasıl başardığını karısına defalarca sormuştu.

"Herhalde Tanrı yardım etti," diye karşılık vermişti Sara.

*

Martin, hayvanın bıraktığı belli belirsiz izleri takip ederek karlara bata çıka ilerledi. Nerede olduğundan ve ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Gökyüzüne bakıp güneşi aradı ama hava öyle karlı, öyle griydi ki, görmesi mümkün değildi. Çiftliğin çevresindeki ormanda yıllarca avlanıp yakacak odun ve akçaağaç özü toplamış olduğundan ötürü buraları iyi biliyordu; ancak şu an hiçbir şey gözüne tanıdık gelmiyordu. Çevresindeki ağaçlar yukarı, ışığa doğru uzanmak için mücadele eden canavarlara benziyorlardı. Yoğun yağan kar, her şeyi tanınmaz hale getirmişti. Martin emin olduğu tek şey olan izleri takip etti ve izler geri dönüp kayalara yöneldiğinde rahatladığını hissetti. Bitkin düşmüştü. Acıkmıştı. Ayağı sızlıyordu ve ağzı

kupkuruydu. Eline biraz kar alıp onu emdi, ancak bunun susuzluğunu dindirmekte pek faydası olmadı.

Buraya gelirken arkasında bıraktığı ayak izlerinin üzerinden geçerek tepeyi tekrar tırmandı. Sarp kayalıklarda ayağı kaydıkça kavak ve kayın ağaçlarına tutunuyordu. Nihayet kardan bembeyaz bir eldiven giymiş gibi görünen Şeytanın Eli'ne ulaştı. Devasa kayalıklar göğe doğru dimdik yükseliyordu. Ama orta parmağın gölgesinin altında, izlerin gittiği yerde kar kümeleri kenara itilmişti ve daha önce fark etmediği küçük bir açıklık vardı. Bir mağaraya açılan küçük bir giriş. Martin oraya doğru süründü.

Giriş oldukça dardı; bir insan içeri zar zor girebilirdi. Mağara çok büyük değildi. Küçük, rahat bir oyuğu andırıyordu. Tilki belki de gölgelerin arasında görünmediğini zannederek duvara yaslanmıştı. Nefes nefeseydi. Martin gülümsedi. Hayvanı sol böğründen vurmuş, oradaki kürk dağılarak hayvanın etini ortaya çıkarmıştı. Martin onun kanının kokusunu alabiliyordu. Tilki ona bakarken tüm vücudu titriyor gibi görünüyordu.

Martin silahını kaldırarak namlusunu ona doğru uzattı.

Postunu mahvetmek istemediği için, tilkinin kafasına nişan aldı.

*

"Gertie nerede?"

Martin ahırdan çıkarken Sara ona doğru koşturdu. Martin, tilkinin derisini yüzmüş ve ahırın duvarına tutturarak kurumaya bırakmıştı. Sara'nın çıkaracağı iş kadar kusursuz değildi belki ama yine de becermiş sayılırdı.

Ahırın karanlığından sonra karın parlaklığına alışmakta güçlük çekerek gözlerini kırpıştırdı. "Burada değil," dedi. Martin yorulmuş ve üşümüştü. Sabrının tükendiğini

hissediyordu. Tilkiyi öldürmek onu tatmin edeceği yerde huzursuz etmişti. Belki de bunun sebebi hayvan köşeye sıkışmış ve korkmuş olduğundan, aralarında adil bir mücadele geçmemiş olmasıydı.

Sara'nın bakışları endişeli ve telaşlıydı. Üzerinde manto yoktu ve ev elbisesiyle hırkasının içinde titriyordu. Saçında ve omuzlarında iri kar öbekleri birikmişti.

"Nerelerdeydin?" diye sordu, bakışlarını Martin'in sırılsıklam, çamur içinde kalmış pantolonunda ve taze kan lekeleriyle dolu montunda gezdirerek.

"Tilki yine geldi. Üç tavuğu öldürmüş. Peşinden gidip onu vurdum." Martin bunları söylerken gururla başını kaldırdı. *Neler becerdiğimi görüyor musun? Bize ait olan şeyleri koruyabilirim. Bende bir kahraman yüreği var.*

"Tilkinin derisini yüzdüm," dedi. "Gertie'ye bir şapka yaparsın belki, diye düşündüm."

Sara uzanıp montunun kolunu yakaladı. Parmakları ıslak yüne sımsıkı yapışmıştı. "Gertie senin yanında değil miydi?"

"Elbette değildi. Ben çıkarken henüz kalkmamıştı."

Martin'in tek istediği içeri girip kuru kıyafetler giyerek biraz kahvaltı etmek ve sıcak bir fincan kahve içmekti. Sara'nın her saniye Gertie'yi yanı başında tutma ihtiyacına, kız ne zaman beş dakikadan fazla gözünün önünden kaybolsa paniğe kapılmasına sabır gösterecek hali kalmamıştı.

"Senin peşinden koştu, Martin! Seni tarlada gördü ve yanına gelmek için paltosunu giydi. Yumurtaları toplamana yardım etmek istiyordu."

Martin başını iki yana salladı. "Onu hiç görmedim."

"Üzerinden saatler geçti."

Sara'nın gözleri boş tarlada gezindi. Kar bütün gün yağmaya devam etmişti. Rüzgâr kar tanelerini savuruyordu. Sabahtan kalma bütün izlerin üzeri çoktan örtülmüştü. Martin çaresizce bakışlarını avluda gezdirirken içinde panik duygusunun yükselmeye başladığını hissetti.

Kızın ne tarafa gittiğini kestirmenin imkânı yoktu.

Martin

12 Ocak 1908

Martin, tarlaları ve ormanı saatlerce aradı. Kar yavaş yavaş durmaya başlamıştı, ancak hava hâlâ çok soğuktu ve esen sert rüzgâr, kar taneciklerini savurarak etrafın bulutumsu dalgalarla kaplı beyaz bir deniz gibi görünmesine yol açıyordu.

Bir çocuk böyle bir havada ne kadar uzun süre hayatta kalabilirdi ki? Martin bunu düşünmemeye çalışarak karlara bata çıka yürürken Gertie'nin ismini haykırmaya devam etti. Bütün gün ağzına ne bir lokma koymuş, ne de bir damla su içmişti. Midesi çaresizlikle düğümlenirken başı ağrımaya başlamış, içinde yükselen panik duygusundan ötürü mantıklı düşünebilmesi zorlaşmıştı. Ancak en önemli şeyin Sara için sakin kalması, onu her şeyin yoluna gireceğine inandırması olduğunu biliyordu.

Sara, kızının eve dönmesi ihtimaline karşılık evin yakınlarında bekliyordu. Ne var ki Martin onun sesini duyabiliyordu. Bayırı tırmanırken dahi, rüzgârın uğultusunun arasından "Gertie, Gertie, Gertie..." diye bağıran o umutsuz sesi kulaklarında çınlıyordu. Duyma yetisi ona oyunlar

oynuyordu. Kulağına önce "Kirli, kirli, kirli," sonra ise, "Bili bili, bili bili, bili bili," sesleri çalınmaya başlamıştı.

Martin'in kalbi küt küt atıyordu. Sakat ayağı onlarca kilometre yürümekten ötürü zonkluyordu. Kızından en ufak bir iz bile yoktu. Bir an tökezledi ama kendisini toparladı.

Bili bili. Bili bili.

Kirli bili bili.

Bir an ağzında tavuğu tutan tilkiyi aklından geçirdi.

Ölü bili bili.

Ormanın derinliklerinde ilerlerken küçük kızını düşündü.

Ölü Gertie.

Eldivenli elleriyle kulaklarını örttü ve karların arasına yığıldı. Ailesini güvende tutması, işler ters gittiğinde onları yoluna koyması gerekiyordu. Ama işte şimdi neredeyse donmak üzere, sırılsıklam olmuş bir haldeyken, kendisini dahi kurtarmaktan aciz bir adam gibi görünüyordu.

"Gertie!" diye haykırdı.

Aldığı tek cevap ise rüzgârın uğultusu oldu.

Nihayetinde, sakat sol ayağı yüzünden bitkin düşünce, tepeden aşağı inerek eve yöneldi. Güneş yavaş yavaş batmaya başlamıştı. Tarlayı geçerken Sara'nın ahırdan çıktığını gördü. Omuzlarına ince bir şal atmış, soğuktan titreyerek avluda çılgınca daireler çiziyordu. "Gertie! Gertie! Gertie!" derken sesi boğuk çıkmaya başlamıştı. Ellerinde eldiven olmadığından parmak uçları morarmış ve kanamaya başlamıştı. Sara gerildiğinde kendi derisini koparırdı.

Martin bu ellerin vücudu buz kesmiş, dudakları morarmış olan bebek Charles'a da aynı çaresizlikle yapıştığını hatırlıyordu.

O küçük kalbinin çarptığını hissedebiliyorum.

Gertie'yi de kaybedecek olurlarsa, karısının buna dayanamayacağını biliyordu.

Sara onu görünce gözleri umutla irileşerek ona doğru koştu. "Bir şey bulabildin mi?"

Martin başını iki yana salladı. Sara bir an ona inanamaz gözlerle baktı.

Martin, tilkiyi vurmadan önce hayvanın altın hareli gözleriyle kendisine bakışını düşündü.

"Martin, güneş batmak üzere. Atı hazırlayıp kasabaya git. Lucius'a ve Şerif Daye'e neler olduğunu anlat. İnsanları topla, fenerlerini getirip bize yardım etsinler. Bemis'lere uğrayıp Gertie'yi görmüşler mi diye sor. Bazen onların kızı Shirley'le oynamaya gidiyordu."

"Hemen gidiyorum," dedi Martin, bir elini karısının omzuna koyarak. "Sen içeri gir ve ısınmaya çalış. Ben yardım getireceğim."

Martin inanılmaz acıkmış ve susamıştı. Ancak şu an durmak, bir bardak su içmek için dahi olsa eve girmek yanlış olacaktı. Küçük kızı fırtınada kaybolmuşken böyle bir şey yapamazdı. Kasabaya giderken derenin başında mola verir, eğilip oradan bir hayvan misali su içebilirdi.

"Martin," dedi Sara, onun ellerini avuçlarına alarak. "Benimle dua et. Lütfen."

Martin'in hiçbir zaman dua etme alışkanlığı olmamıştı. Sara ile Gertie her gece yatmadan önce dua ederdi, ancak Martin onlara hiç katılmamıştı. Her Pazar onlarla beraber kiliseye gidip Papaz Ayers'ın İncil'den pasajlar okumasını dinliyordu. Dua etmemesinin sebebi Tanrı'ya inanmaması değil, Tanrı'nın kendisini dinleyeceğine ihtimal vermemesiydi. Her gün dua eden milyonlarca kişinin içinden Tanrı neden West Hall, Vermont'taki Martin

Shea'yı dinleyecekti ki? Ama şimdi umutları tükenmek üzere olduğundan söz dinleyerek şapkasını çıkardı ve başını eğdi. Sara'nın uçları kanlı parmakları eline yapışmış halde ahırın önünde, karların arasında dikildiler.

"Lütfen, Tanrım," dedi Sara, boğuk bir sesle. Martin ona bir bakış attı; karısının gözleri sımsıkı kapalıydı, yüzü kızarmıştı ve burnu akıyordu. "Gertie'mize göz kulak ol. Onu bize geri getir. O, çok uslu bir kız. Tüm varlığımız o. Onu güvende tut. Lütfen onu geri getir. Eğer o ölürse, ben..." Sara'nın sesi çatladı.

"Âmin," dedi Martin, duayı bitirerek.

Sara, Martin'i bırakarak eve doğru yürümeye başladı. Başı hâlâ eğikti ve Tanrı'yla arasındaki özel konuşmayı sürdürerek ona yalvarıyormuşçasına dudakları kıpırdıyordu.

Martin ahırın kapısını açınca hayvanlar ses çıkararak bugün hiçbir şey yemediklerini ilan ettiler. İnek sağılmamıştı. Martin onun bölmesinin yanından geçerken hayvan içli bir şekilde inledi ama beklemesi gerekecekti. Martin eyeri alıp atın üzerine bağlarken gözüne bir şey takıldı. Kalbi âdeta kulaklarında gümbürdüyordu. Ellerine ter basmış, tuttuğu eyer bir anda ağırlaşmıştı.

Tilki postu orada değildi.

Onu saatler önce ahırın duvarına asıp kurumaya bırakmıştı. Sonra geri çekilip hayranlıkla yaptığı işi seyretmiş, Sara'nın Gertie'ye yapacağı şapkayı hayal etmişti.

Gözlerini kısarak boş duvara baktı.

Ancak duvar tam anlamıyla boş sayılmazdı.

Hayır, duvardaki çivinin ucundan başka bir şey sallanıyordu. Pencereden içeri giren incecik ışığın altında parıldayan bir şey. Martin daha iyi görebilmek için o tarafa yaklaşırken nefesi tıkandı ve ellerindeki eyer yere düştü.

Ahşap plakalara sarı bir saç tutamı çivilenmişti.

Gertie'nin saçıydı bu.

Martin'in midesi kasıldı ve öğürerek öne doğru eğildi. Kafasına ardı ardına çekiç darbeleri iniyormuş gibi hissediyordu.

Parmaklarını şakaklarına bastırarak aşağı baktı ve tilkinin postunu yüzerken kıyafetlerine sıçrayan kanı gördü.

"Martin?"

Yüksek sesle yutkunarak arkasını döndüğünde, eşikte Sara'yı gördü. Ağır ağır kendisine doğru ilerliyordu. Martin onun saç tutamını görmesini engellemek için yavaşça yana kaydı.

"Ne yapıyorsun?"

"Ben... atı eyerliyordum."

O akşamüzeri ikinci kez dua etmeye başladı: *Lütfen, Tanrım, saç tutamını görmesin.*

Sara'nın saç tutamını görmesine izin veremezdi; bunun onu mahvedeceğini biliyordu. Onu saklaması gerekiyordu – dereye atarsa, sürüklenip gidebilirdi mesela.

"Acele et," dedi Sara. "Çok geçmeden hava kararacak." Çok şükür, bu sözlerin ardından ahırdan çıktı.

Martin arkasını dönüp elleri titreyerek sarı saçlardan oluşan tutama uzandı. Onu yavaşça paslı çividen alarak cebine soktu.

*

Martin, atı eyerleyip ahırdan çıkmış ve karlara gömülmüştü. Yavaş bir yolculuk olacaktı, ancak şu ana dek ana yolları temizlemiş olacaklarını umuyordu. Kendi kendisini bir hayvanın ahıra girip, tilki postunu parçalamasının mümkün olduğuna ikna etmeye çalıştı. Bir çakal veya

sokak köpeği olabilirdi. Ama sonra cebine uzandı ve kalın saç tutamını hissetti. Gertie'nin saçının o çivide asılı olmasına hiçbir açıklama getiremiyordu.

"Martin?" Sara açık duran kapının yanında onu bekliyor, ileri geri sallanırken tırnaklarının çevresindeki deriyi koparıyordu. Bakışları endişe ve telaş yüklüydü. "İçeri girmelisin, Sara. Kıyafetlerin bu havaya göre çok ince."

Sara başıyla onaylayıp, eve doğru döndü ama bir an durdu. "Martin?"

"Efendim?" Martin'in boğazına bir yumru yerleşti. Yoksa karısı saç tutamını görmüş müydü?

"Yüzük yüzünden oldu."

"Ne?"

Sara artık ona değil, ayaklarının dibindeki karlara bakıyordu. "Tarlada bulduğun yüzüğü diyorum. Bana Noel'de vermeye kalkıştığın yüzüğü. Onun hâlâ sende olduğunu biliyorum."

Demek bunca zamandır yüzüğü sakladığını biliyordu. İsteğine karşı gelip, bencillik ederek yüzüğü gömmeyi reddettiğinin farkındaydı. Martin'in yalanı açığa çıkmıştı. Ağzını açıp tek kelime bile edemedi.

Sara nefes verirken ağzından buhar yükseliyordu. Cildi solmuş, dudakları soğuktan mosmor kesilmişti. "Onu alman yanlıştı. Sana oradan çıkardığın hiçbir şeyi saklamamanı söylemiştim. Ondan bir an önce kurtulmalısın, Martin. Geri vermelisin."

"Geri mi vermeliyim?"

"Onu tarlaya götürüp göm. Gertie'mizi geri almanın tek yolu bu."

Martin gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Ciddi değildi herhalde. Ama yüzünden ciddiyet okunuyordu. Sara tarla ve orman konusunda hep çok tuhaf davranmış, kocasına oralarda dikkatli olmasını, kayaların yakınlarında toprak sürmemesini ve bulduğu hiçbir şeyi saklamamasını söylemişti. Martin bunun karısının ailesinde nesilden nesle geçen eski bir batıl inanç olduğunu düşünmüştü. Ama Gertie'nin orada bulduğu yüzük yüzünden kaybolduğu fikri tek kelimeyle mantıksızdı. Hatta delice olduğu bile söylenebilirdi.

"Kasabaya inmeden önce hemen dediğimi yap. Lütfen, Martin."

Martin, karısının küçük Charles'ın ölümünden sonraki davranışları karşısında Lucius'un söylediklerini hatırladı: "Delilik anı yaşayan biriyle asla tartışmamalısın. Bu işleri ancak daha da kötüleştirir."

Martin, Sara'ya başını salladıktan sonra atını tarlalara doğru çevirdi.

Yüzüğü bulduğu yere, uzaktaki tarlanın arka köşesine gitti. Hemen bitişiğinde sıra sıra ağaçlar diziliydi. Martin attan inerek arkasını dönüp, eve doğru baktı. Sara küçücük bir gölge gibi dikilmiş, onu seyrediyordu.

Sırılsıklam eldivenlerini çıkararak pantolonunun sağ ön cebine uzandı. Yüzük orada değildi. Parmakları çılgınca arandı. Sonra sol cebini yokladı. Hiçbir şey yoktu. Paltosunun sol cebinde sadece birkaç av mermisi duruyordu. Sağ cebine baktığında ise parmakları saç tutamına sürtündü. Martin dehşetle sarsıldı.

Yüzüğün orada olması gerekiyordu! Onu daha bu sabah cebine koymuştu. Tilkiyi avlamaya çıktığında kontrol ettiğini hatırlıyordu. O sırada cebinde olduğundan emindi.

Sara kollarını göğsünde kavuşturmuş, hâlâ onu seyrediyordu. Rüzgârla beraber hafifçe sallanıyordu.

Soğuğa rağmen Martin'in alnından ter akmaya başladı.

Yün paltosunun sağ cebine tekrar uzandı ve yumuşak bir yılan gibi kıvrılmış olan saç tutamını hissetti.

Dizlerinin üzerine çökerek, parmaklarıyla toprağı kazmaya başladı. Uyuşmuş parmaklarıyla kazabildiği kadar kazdıktan sonra, kırmasının mümkün olmadığı sert bir kar tabakasına rastladı. Botunun ucuyla buzu tekmeleyerek kazmaya devam etti. Daha derine inemeyeceğini fark edince, saç tutamını içine bırakıp çukuru karla örtmeye başladı. Soğuktan donmuş ellerini pantolonuna silerek tir tir titreyen atının yanına döndü. At ona acır gözlerle baktı.

"Dediğimi yaptın mı?" diye sordu Sara, kocası kasabaya inerken onun önünden geçtiği sırada.

Martin başıyla onayladı ama gözlerini kaçırıyordu. "İçeri girip ısın. Ben yardım getireceğim."

Öbür Taraftan Ziyaretçiler
Sara Harrison Shea'nın Gizli Günlüğü

13 Ocak 1908

www.ekitapindir.org
Keyifli Okumalar Dileriz :)

Onu bulan, Clarence Bemis oldu. Bu sabah erken saatlerde, kızımın babasının peşinden gitmek için yatağından çıkmasının üzerinden neredeyse yirmi dört saat geçtikten sonra.

Üç adam – Clarence, Martin ve Lucius – bu sabah saat sekizi geçerken karlar içinde eve girdiklerinde, yüzlerindeki ifadeden neler olduğunu anladım. Onları kovmak, kapıyı sürgülemek ve bir hata olduğunu söylemek istemiştim. Aramaya devam etmeleri gerekiyordu; bana küçük kızımı sağlıklı ve canlı bir halde geri getirmeden duramazlardı.

O anda üçünden de nefret ettim. Clarence iş tulumunu giymişti, saçları çok uzun ve karışıktı, ayrıca üzerine viski kokusu sinmişti. Lucius'un yüzünde her zamanki ağırbaşlı ifadesi vardı; şık ayakkabılar giymiş ve bıyığına dikkatle şekil vermişti. Topallayan Martin ise omuzları düşmüş, acınası ve mahvolmuş bir haldeydi.

Defolun, demek istedim. *Evimden çıkıp gidin.*

Zamanı geri almak, Gertie'yi tekrar örtülerin altında, kollarımın arasında sıcacık tutmak istiyordum.

Martin elimi tutarak benden oturmamı istedi. "Onu bulduk," dedi. Çığlık atacağımı düşünerek ağzımı örttüm

ama tek bir ses dahi çıkaramadım. Adamların üçü de ellerinde şapkalarıyla hareketsiz kalmıştı. Altı tane göz, üzgün bir ifadeyle bana bakıyordu.

*

Bemis'lerin arazisinin doğusunda, en uç tarafta yıllar önce kurumuş olan eski bir kuyu vardır. Yaşım Gertie'den çok da büyük değilken teyzemle bir kez oraya gittiğimizi hatırlıyorum. Kuyunun içine taş atarak dibe vururken çıkardıkları sesi dinlemiştik. Yuvarlak şekilde dizilmiş taşların kenarına yaslanmış ve kuyunun dibini görmeye çalışmıştım; ancak çok karanlıktı. İçeriden rutubetli bir koku geliyordu. Yüzüme âdeta serin bir rüzgârın çarptığını hissetmiştim.

"Sence ne kadar derin?" diye sormuştum teyzeme.

Teyzem gülümsemişti. "Belki dünyanın öbür ucuna kadar gidiyordur."

"İmkânsız bu," demiştim ona.

"Ya da belki," diye sözlerini sürdürmüştü, kuyunun içine bir çakıl taşı daha atarak. "Tamamen başka bir dünyaya çıkıyordur."

Görmek için çaresizce daha da eğilmiştim, ancak teyzem elbisemin arkasını kavrayarak beni geri çekmişti. "Dikkatli ol, Sara. Kuyu her nereye gidiyorsa, orasının bulunmak isteyeceğin bir yer olduğunu sanmıyorum."

*

Clarence, Gertie'nin kuyunun dibinde kıvrılarak yattığını söyledi. Öyle tatlı görünüyormuş ki, yeni uykuya dalmış gibi bir hali varmış.

"Hiç acı çekmemiş," dedi Lucius, alçak ve sakin bir sesle elini elime alırken. Eli yumuşak ve temizdi; ne bir nasırı vardı, ne de yarası. Gertie'mi dışarı çıkardıkları sırada o

da oradaydı ve o esnada benim yerime onun orada bulunması bana çok yanlış gelmişti. Dediklerine göre, Jemeriah Bemis beline bir ip bağlayarak kuyudan aşağı inmiş. Gözlerimi kapattım ve kızımın o küçük bedeninin karanlığın içinde yukarı taşınırken kuyunun duvarlarına çarptığını hayal etmemeye çalıştım.

"Anında ölmüş," dedi Lucius, bunun beni rahatlatması gerekiyormuş gibi. Ama hiç de rahatlatmıyor. Çünkü bir zamanlar o kuyunun dibine fırlattığım taşları ve dibe vurmalarının ne kadar uzun sürdüğünü düşünmekten kendimi alamıyorum. Düşmenin nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyorum. Çevrende halka şeklinde dizilmiş taşlarla karanlığa doğru sonu gelmez bir şekilde düşmenin ne demek olduğunu biliyorum.

2 OCAK
GÜNÜMÜZ

Ruthie

Kar taneleri Buzz'ın kamyonetinin farlarının ışığı altında salınıyor, sarhoş balerinler gibi dönerek sağa sola sürükleniyordu. Lastikler kara gömülmüştü, ancak Buzz virajlara öyle hızlı giriyordu ki, arabanın arkası tek şeritli toprak yolda uzanan yüksek kar kütlelerine doğru tehlikeli bir şekilde savruluyordu.

"Farları söndür," dedi Ruthie. Zira iyice yaklaşmışlardı ve annesinin yine eve izin saatinden geç döndüğünü fark etmesini istemiyordu. Artık on dokuz yaşındaydı. Annesi kim oluyordu da ona eve dönmesi için saat veriyordu ki?

Ruthie uzanıp Buzz'ın bacaklarının arasında duran nane likörü şişesini aldı ve büyük bir yudum içti. Parkasının ceplerini karıştırıp Visine'i çıkardı ve başını geri atarak iki gözüne de üçer damla damlattı.

Tracer'ın ahırında parti yapmış, büyük yılbaşı partisinden kalan fıçıyı bitirmişlerdi. Emily esrar getirmiş ve hepsi gazyağı sobasının çevresinde toplanarak kışın ne kadar berbat olduğundan, ne var ki baharda her şeyin değişeceğinden bahsetmişlerdi. Hepsi bir önceki haziran ayında mezun olmalarına rağmen, burada, evrenin merkezindeki

kara delik olan kahrolası West Hall, Vermont'ta tıkılıp kalmışlardı. Tüm arkadaşları ya üniversiteye gitmiş ya da Miami ve Santa Cruz gibi sıcak bölgelerde yer alan büyük şehirlere taşınmışlardı.

Ruthie de aynı şeyleri denememiş değildi gerçi. California ve New Mexico'da iyi bir işletme yönetimi programı olan okullara başvurmuştu ama annesi şu an bunun mümkün olmadığını, paralarının buna yetmeyeceğini söylemişti.

Çiftçiler pazarında sebze ve yumurta satarak iki yakalarını zar zor bir araya getiriyorlardı. Annesi ayrıca eyaletin dört bir yanındaki el sanatları atölyelerine ve dükkânlara da el örgüsü çoraplar ve şapkalar satıyordu. Annesi takasa pek meraklıydı. Yeni olan hiçbir şey satın almaz, bir şey bozulduğunda veya kırıldığında ise başka bir tane almaktansa onu onarmanın yoluna bakarlardı. Ruthie daha küçük yaşlarda paralarının yetmeyeceği şeyler için yalvarmamayı öğrenmişti. Sırf okuldaki herkes giyiyor diye belli bir spor ayakkabı ya da ceketi istediğinde, annesiyle babası ona hayal kırıklığıyla yüklü, onaylamaz bakışlar yöneltir ve gayet güzel şeyleri olduğunu hatırlatırlardı (bu şeyler ikinci el mağazasından alınmış ve içlerine başka bir çocuğun adı yazılmış olsa bile).

Ruthie'nin annesi, kızının bir sene West Hall'da kalıp, meslek yüksek okuluna gitmesinin en iyisi olacağına karar vermişti. Hatta Ruthie'ye yumurta işinde yardım etmesi karşılığında para vermeyi bile teklif etmişti. Şimdi defterleri tutmak, her gün tavukları beslemek, yumurtaları toplamak ve kümesi temiz tutmak onun göreviydi.

"Madem işletme okumak istiyorsun, bundan iyi uygulamalı eğitim mi olur?" diye sormuştu annesi.

"Aklımdaki şey çiftçiler pazarında birkaç düzine yumurta satmak sayılmazdı."

"Ama en azından bir başlangıç. Üstelik artık baban olmadığı için, bana da yardımın dokunur," demişti annesi. "Seneye," diye söz vermişti. "İstediğin her yere tekrar başvuruda bulunabilirsin. Para konusunda destek olurum."

Ruthie buna karşı çıkarak öğrenci kredisi, hibe veya burs kazanabileceğini söylemiş, ancak annesi bunun sistemin çarklarına dâhil olmak anlamına geldiğini söyleyerek evraklarını doldurmayı reddetmişti. Üniversite öğrencilerine kredi veriyor olsalar dahi, federallere güven olmazdı. İnsan kendisini bir anda sistemin içinde bulurdu ve onlar da o sistemden uzak durmak için çok uğraşmışlardı.

"Baban yanımızda olsaydı, her şey çok farklı olurdu," demişti annesi. Ruthie bunun doğru olduğunu bilmesine karşın, annesinin ondan bahsederken adamcağız iki yıl önce kalp krizinden ölmüş olmaktan ziyade bir seyahate çıkıp onları kasıtlı olarak terk etmiş gibi konuşmasını çok rahatsız edici buluyordu. Babası hâlâ hayatta olsaydı, Ruthie şimdi üniversitede olurdu. Babası herkesten farklı olarak, onun buralardan çekip gitmeyi ne kadar istediğini anlıyordu. Bunun gerçekleşmesini sağlamak için muhakkak bir yol bulurdu.

"Bir sene daha evde kalmak o kadar kötü mü?" diye sormuştu annesi, Ruthie'nin yatışmak bilmeyen koyu renkli saçlarını düzeltirken.

Evet, demek istemişti Ruthie. *Evet! Evet! Evet!*

Ama sonra Buzz'ı düşünmüştü. Buzz üniversiteye başvuruda bulunmamıştı ve amcasının hurda metal işinde çalışıyordu. Berbat bir işti ama Buzz'ın cebinde daima parası oluyordu ve yaptığı heykeller için bir sürü işe yarar

parça buluyordu – birbirine kaynatılmış araba parçalarından ve bozuk çiftlik araçlarından yapılmış o harika canavarları, uzaylıları ve robotları için. Amcasının ön avlusu tamamen Buzz'ın eserleriyle doluydu. Hatta Buzz onların birkaçını turistlere satarak biraz para bile kazanmıştı.

Buzz'la Ruthie, lise son sınıfta Cranberry Meadow'da düzenlenen bir bira partisinde tanışmışlardı. Ekim ayının başlarıydı ve partiye gitmek Emily'nin fikriydi – bir önceki sene mezun olmuş olan Adam diye bir çocuğa kafayı takmıştı ve onun da orada olacağını duymuştu. İşe bakın ki, Adam partiye kuzeni Buzz'la gelmişti ve nasıl olduysa, dördü gölün başındaki şenlik ateşinden uzaklaşıp mezarlığa girmişlerdi. Adam ile Emily granitten yapılma bir haçın altında öpüşüp koklaşmaya başlamışlardı. Ruthie ise kendisini bu işe sürüklediği için Emily'ye çok kızgındı. Buzz ile ikisi gergince sohbet etmeye çalışmışlardı. Buzz, babası ve amcasının West Hall'da yaşadığını, ancak kendisinin Barre'de annesiyle oturduğunu ve orada okuduğunu söylemişti. Barre Teknik Okulu'nda otomotiv programına devam ediyordu.

"Arabaları severim," demişti, plastik bardağındaki ucuz biradan bir yudum alırken omuz silkerek. "Bir şeyleri onarma konusunda iyiyim galiba. Kuzenim Adam'ın parkur ekibindeyim. Thunder Yolu'nda yarışıyor. Thunder Yolu'na hiç gider misin?"

Ruthie başını iki yana sallayarak oradan uzaklaşmaya başlamıştı. Emily'yi orada bırakıp şenlik ateşinin başına dönmek istiyordu. Ne kadar tatlı olursa olsun köylü bir araba manyağı ilgisini çekemezdi.

"Hayır mı?" demişti Buzz. "Ben de öyle düşünmüştüm. Peki ya Şeytanın Eli? Oraya hiç çıktın mı?"

Bu Ruthie'yi durdurmuştu. "Hemen dibinde yaşıyorum," diye karşılık vermişti ona.

"Hadi canım? Çok acayip bir yer. Sanki o kayaları oraya birisi koymuş gibi, değil mi?" Buzz yosun tutmuş bir mezar taşına yaslanmıştı.

Ruthie omuz silmekle yetinmişti; zira daha önce aklına hiç böyle bir düşünce gelmemişti.

"Uzaylılara inanır mısın?" diye sormuştu Buzz.

"Yani, başka gezegenden gelen yaratıklar gibi mi? Hmm... hayır."

Buzz elindeki bira bardağına bakmıştı. "Şahsen ben o kayaların bu şekilde oraya geldiğini düşünüyorum. Oraya sık sık çıkarım. Hatta şu an amcamın atölyesinde bir heykelini yapıyorum. Bir ara gelip bakmalısın."

"Heykelini mi yapıyorsun?" diye sormuştu Ruthie, tekrar ona yaklaşarak. Gecenin geri kalanını, sanattan, UFO'lardan, işletme okumanın artıları ve eksilerinden, izledikleri filmlerden, kendilerini hiç anlamayan ailelerinin yanında kalmanın nasıl bir şey olduğundan bahsederek geçirmişlerdi. Mezarlıkta yürüyüp, mezar taşlarındaki isimlere ve tarihlere bakmışlar, orada yatan insanların bir zamanlar nasıl hayatlar sürdüklerini ve nasıl öldüklerini hayal etmeye çalışmışlardı.

"Şuna baksana," demişti Buzz, parmaklarını sade, granit bir taşın üzerindeki harflerde gezdirerek. "Hester Jameson. Öldüğünde sadece dokuz yaşındaymış. Daha çocuk yani. Ne kadar üzücü, değil mi?"

İkisi o geceden beri beraberdiler. Onunla bir yıl daha kalmak kulağa fena gelmiyordu – hatta onun kamyonetinin içinde kafayı bulmuş halde, hiçbir şey onları

durduramazmışçasına karanlığı yararak ilerledikleri böyle sıcacık, huzurlu anlarda, bu fikir hoşuna bile gidiyordu.

"Annen uyumuştur, değil mi?" diye sordu Buzz.

"Umarım," dedi Ruthie.

"Yoksa keçileri kaçırır."

Ruthie onun bu sözlerine güldü. Ne var ki doğru söylediğinin farkındaydı.

Sadece Ruthie'nin annesi değil, şehirdeki herkes gergin ve endişeli davranıyor, çocuklarının geç saatlerde dışarı çıkmasını yasaklıyordu. Aralık ayının başlarında Willa Luce isimli on altı yaşındaki bir kız, bir arkadaşının evinden dönerken iz bırakmadan kaybolmuştu. Yürüdüğü yol bir kilometre bile yoktu. Ondan bir süre önce, iki koyun ve bir inek, boğazları parçalanmış halde bulunmuştu. Geçmişte de başka kaybolma vakaları yaşanmıştı: 1952 yılında bir çocuğu arkadaşları en son bir mağaraya girerken görmüş, ancak söz konusu mağarayı bir daha kimse bulamamıştı. 1973 yılında arkadaşlarından ayrı düşen ve kampa dönmeyen bir avcı vardı. Ancak bunların en ünlüsü, 1982 yılında erkek arkadaşıyla beraber doğa yürüyüşüne çıkan üniversiteli kızdı. Genç adam ormandan dehşet içinde ve üstü başı kanla kaplı halde tek başına dönmüştü. Neler olup bittiğini bir türlü anlatamamış, ortada ceset olmamasına karşın cinayetle yargılanmıştı. Nihayetinde akli dengesinin yerinde olmadığına karar verilmiş ve akıl hastanesine gönderilmişti.

İnsanlar buna West Hall Üçgeni diyorlardı. Şeytana tapan mezheplerden, ruh hastası bir katilden, başka bir boyuta açılan kapılardan ve elbette Buzz ile arkadaşlarının inandığı gibi uzaylılardan bahsediliyordu. Ruthie bunların saçmalıktan ibaret olduğunu düşünüyordu. Hayvanlara ne

olduğundan emin değildi, ancak canı sıkılmış birkaç çocuğun saçmalığından ibaret olduğunu tahmin ediyordu. Küçük oğlan ve avcı muhtemelen devasa ormanda kaybolmuşlardı. İnsan kaybolunca üşür, bir yere sinerek kıvrılır ve ne olduğunu anlayamadan çakallara yem olurdu. Üniversiteli çocuk ise muhtemelen psikopata bağlayıp sevgilisini öldürmüştü. Elbette trajik bir olaydı ama böyle şeyler oluyordu.

Willa Luce'e gelince – muhtemelen o gece yürümeye devam etmiş, anayola çıkmış ve batıya ya da başka herhangi bir yere giden bir kamyona otostop çekmişti. Ruthie kendisi de yıllarca aynı şeyi yapmanın hayallerini kurup durmamış mıydı? West Hall'deki hangi çocuk bunu düşlememişti ki? İnsanı oraya bağlayan hiçbir şey yoktu. Yaşadıkları yer dünyanın en küçük marketi, bakımsız hırdavat dükkânı, küçücük kitapçısı, aşırı pahalı kafesi, güvelerin yediği saçmalıklarla dolu olan antikacı dükkânı ve genellikle kadınların bingo oynamak için geldiği, zaman zaman da düğün törenleri yapılan köhne dans salonundan ibaretti. Haftanın en büyük heyecanı ise cumartesi günleri kurulan çiftçiler pazarıydı.

Ruthie uzanıp Buzz'ın elini tuttu ve parmaklarını onun ne kadar yıkarsa yıkasın her daim yağdan simsiyah kesilmiş olan sert ve nasırlı parmaklarına doladı. Gösterge panelinin loş ışığında onu inceledi. Buzz, üzerinde bir uzaylının resmi olan beyzbol şapkasını iyice aşağı çekmiş, gözlerini kısarak dikkatini karlı yola vermişti. Üzerindeki yıpranmış Carhartt iş montunun cepleri, kendisine özgü şeylerle doluydu. Birkaç sigara, çakmak, Leatherman marka çok amaçlı pense, bandana, mini dürbün, cep feneri ve cep telefonu...

Buzz'ın kamyonetiyle baş başa yollara düştükleri zamanları çok seviyordu. Buzz onu dağlara götürür, ikisi UFO avına çıkarlardı. Kamyoneti bir yere park edip saatlerce bekler, bir termos alkollü kahveyi veya altılı Long Trail paketini paylaşırlardı. Buzz bir seferinde ona en yakın arkadaşı Tracer'la beraber Bemis çiftliğinin arkasında gördüklerini anlatmıştı. Dediklerine bakılırsa kayalıkların oradan titreşerek yanıp sönen garip bir ışık belirmiş ve mısır tarlasına doğru inmişti. Buzz daha sonrasında ise mısır saplarının arasında neredeyse uçarak ilerleyen küçük bir yaratık gördüklerini iddia etmişti. Anlattıklarına göre bu yaratık solgun görünümlü ve hızlıydı, hareketleri insanlara göre çok dengesizdi.

"Ne gördüğümü biliyorum," diye yemin etmişti Buzz. "Kesinlikle bir uzaylıydı. Gri bir uzaylı. Tracer da hemen oradaydı. O da gördü. İnanılmaz kısaydı, bir yirmi civarında diyebilirim. Koşarken arkasında salınan, elbise benzeri bir şey giyiyordu. O koyunlara ve ineklere saldıranın o olduğuna dair neye istersen bahse girerim. Çiftlik hayvanlarını deneyleri için kullanıyorlar. Bir cerrah titizliğiyle tüm kanlarını akıtıyor ve organlarını alıyorlar. Hiçbir hayvan böyle bir şeyi beceremez ki."

Tracer iyi bir çocuktu ama yine de Ruthie, birinin o derece esrar içip ayık kalabilmesine akıl sır erdiremiyordu. İkisinin küçük gri uzaylıyı Buzz'ın kamyonetinde uzun bir bong keyfinden sonra gördüklerinden şüphesi yoktu. Gerçi Buzz'ın hikâyesine gelene kadar Şeytanın Eli'ne ve ormana ilişkin yeterince tüyler ürpertici söylenti vardı.

"Eyvah," dedi Buzz, kamyoneti Ruthie'nin evindeki garaj yolunun başına çekerken.

"Harika," diye mırıldandı Ruthie. Başını kaldırdığında perdesiz camların ardından mutfağın ve salonun ışıklarının yandığını görmüştü. Demek annesi uyanıktı. Ruthie cebine uzanıp, ağzına üç tane naneli sakız attı. Kolunu sıvayarak büyük dijital saatindeki düğmeye bastı ve gözlerini kırpıştırarak küçük ekrana baktı: *01.12, 2 Ocak.* İşte şimdi fena çuvallamıştı.

Ruthie eğilerek Buzz'a baştan savma bir öpücük kondurdu. Ağzına ot ve içki karışımı bir tat geldi. "Bana şans dile," dedi.

"İyi şanslar," dedi Buzz, göz kırparak. "Yarın beni arayıp nasıl gittiğini söylersin."

Ruthie kapıyı açıp, aşağı atlayınca botları, yeni yağmış on santimlik kara gömüldü. Eve doğru ağır ağır yürürken yanan odun kokan havayı derin derin içine çekerek sendelememeye dikkat etti. Biranın üzerine o kadar likör içmemeliydi. Emily'nin o efsane otunun da hiç faydası olmamıştı tabii. Eldivenli elleriyle kendi yüzüne vurdu. *Aptal. Aptal. Aptal.*

Annesi onu diri diri yiyecekti. Kesin ceza alacaktı. Buzz'ı bir ay boyunca göremeyecekti.

Ruthie gözünü pencereden ayırmadan ön kapıya doğru ilerledi. İçeride hiç hareket yoktu. Annesi hayatta ışıkları söndürmeden yatmaya çıkmazdı. Elektriği boşa harcamak onların evinde ciddi bir suçtu.

Ruthie son kez derin bir nefes aldı ve ön kapıyı yavaşça açarak içeri girdi. Kapıyı sessizce arkasından kapatarak kendisini kopacak kıyamete hazırladı. Ama annesi ortalıkta görünmüyordu.

Bir an olduğu yerde kalarak kulak kesildi.

Ayak sesleri yoktu. Kimse gelip, *Saatin kaç olduğundan haberin var mı, genç bayan?* demedi. Bütün ev uykudaydı. Şanslı gününde olmalıydı.

Ruthie parkasını ve botlarını çıkardıktan sonra mutfağa sürüklenerek kendisine bir bardak su doldurdu. Tezgâha yaslanarak suyu lıkır lıkır içerken tepesindeki ışığın parlaklığı karşısında gözlerini kırpıştırdı.

Akşam yemeğinde kullanılan tabaklar yıkanıp kaldırılmıştı, ancak masada hâlâ dolu bir fincan çay duruyordu. Ruthie bardağa dokundu. Buz gibi soğuktu. Çayın yanında sadece bir çatal alınmış bir dilim elmalı turta vardı. Çatal tabağın kenarında duruyordu. Ruthie asla annesinin turtasına hayır diyemediğinden tatlıyı midesine indirip tabağı lavaboya bıraktı.

Işıkları söndürdükten sonra oturma odasına gidip oradaki lambaları da kapatmaya yeltendi. Odun sobasının dibinde sadece kömürler kalmıştı. İçine birkaç kütük attıktan sonra yatmaya gitti.

Elinden geldiğince sessiz bir şekilde merdivenleri çıkarken dengesini korumak için tırabzanlara tutundu. İçtiği onca içkiden ötürü başı dönüyordu, ancak kafasındaki sisin içinden tek bir düşünce parıldıyordu: Paçayı sıyırmıştı. Duyduğu zafer sarhoşluğuyla neredeyse kahkaha atacaktı.

Merdivenlerin yarısına geldiğinde, küçük bir çamur birikintisine bastı ve durdu. Ahşap basamaklarda birkaç çamur birikintisi göze çarpıyordu. Sanki birisi botlarını çıkarmadan yukarı çıkmıştı. Çoraplarının ıslanmasına sinirlenen Ruthie, merdivenin geri kalanını çıkıp halı serili koridora vardı.

Annesinin odasının kapısı kapalıydı ve altından ışık görünmüyordu. Fawn'un kapısı açıktı ve Ruthie, kız kardeşinin

uykusunda içini çektiğini duyabiliyordu. Roscoe, Fawn'un odasından çıkıp mırıldanarak Ruthie'ye doğru koşturdu. O kocaman, tüylü kuyruğu *lütfen beni sev* dercesine havada sallanıyordu.

Ruthie kül rengi kediye gülümseyerek, "Gel bakalım," diye fısıldadı ve peşinde kediyle odasına girdi. Yatak toplanmamıştı, masasında henüz bitmiş olan dönemden kalma ders kitapları ve defterler vardı: İngilizce Kompozisyon, Sosyolojiye Giriş, Yüksek Matematik I, Mikrobilgisayar Uygulamaları I. Henüz notları gönderilmemiş olsa da, ne kadar sıkıcı olursa olsun tüm derslerde zirveye oynadığını biliyordu.

"O kadar kolay ki, fareye anlatsan bile 4,0 not ortalaması tutturabilir. Vasatın altında bir eğitim anlayışı," diye yakınmıştı annesine. "Benim için istediğin bu mu?"

"Sadece bir yıllığına," demişti annesi. Bunu sık sık söyler olmuştu.

Tabii ya.

Ruthie kapıyı kapatıp kot pantolonuyla ıslak çoraplarını çıkardı ve yatağa kıvrıldı. Roscoe de yanına yerleşerek battaniyenin içine sokulup birkaç kez olduğu yerde döndü ve gözlerini kapattı.

*

Ruthie rüyasında yine Fitzgerald'ı gördü. Buğulu camlarının ardından daima taze pişmiş ekmek ve kahve kokuları yükselen küçük bir fırındı burası. Ön tarafında bir vitrini olan tezgâhın önünde dikildi. Sıra sıra keklere, elmalı turtalara, üzerlerine renkli şeker serpilmiş kurabiyelere uzun uzun baktı.

"Hangisinden istiyorsun, canım?" diye sordu annesi. Ruthie'nin küçük elini avucunda sıkıca tutuyordu. Annesi

yumuşacık deri eldivenler takmıştı. Ruthie diğer elini cama yaslayarak, seçtiği tatlıyı gösterdi.

Pembe şekerli kremayla kaplanmış bir kek.

Sonra annesinin kendisine gülümsediğini görmek için başını kaldırdı ancak rüyası hep bu noktada tuhaflaşıyordu; zira yanında duran kadın annesi değil, uzun ve zayıf bir kadındı. Kemik çerçeveli bir gözlük takıyordu.

"Güzel seçim, canım," dedi kadın, onun saçını okşayarak.

Sonra rüyası genellikle olduğu gibi değişti ve Ruthie kendisini titreşen, loş bir ışıkla aydınlanan küçük, karanlık bir odada buldu. Yanında başka biri daha vardı. Sarı saçları ve kirli bir yüzü olan küçük bir kız. Oda küçülmeye başladı ve çok geçmeden içerideki hava tükendi. Ruthie hıçkırarak nefes almaya çalışıyordu.

Bir anda gözlerini açtı. Roscoe ağır gövdesiyle onun üzerine uzanarak burnuyla ağzını örtmüştü.

"İn üzerimden," diye mırıldandı Ruthie aksi bir tavırla onu iteleyerek.

Ama üzerindeki şey kedi değil, yünlü bir pijama giymiş olan kız kardeşinin koluydu. Ruthie'nin başı zonkluyordu ve ağzında berbat bir tat vardı. Bu kadar erken saatte misafir ağırlayacak hali yoktu.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu. İkiz yatağı, uykusunda akrobasi yapan ve genellikle başı yatağın ayakucunda uyanan kız kardeşi olmadan da yeterince kalabalıktı. Fawn zaman zaman geceleri annesinin yatağına sokulurdu ama uzun zamandır Ruthie'nin yatağına gelmemişti.

Fawn cevap vermedi. Ruthie o tarafa dönünce şiltenin sıcak ve ıslak olduğunu fark etti.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Yatağıma mı işedin?" Uzanıp kontrol etti. Şilte sırılsıklamdı. Küçük kız kardeşinin yünlü pijamaları da öyle. Fawn uyuyormuş gibi yaparak gözlerini açmamakta direndi. Ruthie onu dürterek yataktan itmeye çalıştı.

"Git de annemi uyandır," dedi.

Fawn yüzüstü dönerek suratını yastığa gömdü. "*Oooomaaz*," diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordu Ruthie, kardeşini kendisine doğru çevirerek.

"*Olmaz* dedim." Fawn'un suratı kıpkırmızı ve terliydi. İdrar kokusu Ruthie'nin burnuna çarpınca midesinin düğümlenmesine yol açtı.

"İyi de neden?"

"Burada değil. Gitti."

Ruthie, Fawn'un başının üzerinden çalar saate baktı. Sabahın altı buçuğuydu. Annesi yediden önce pek kalkmaz, hele o saatte evden hiç çıkmazdı. Hatta sabahları üç fincan kahve içmeden ağzını açtığı bile pek nadir görülürdü.

"Ne demek *gitti*?"

Fawn bir an sustuktan sonra kocaman gözlerle Ruthie'ye baktı. "Olur bazen böyle şeyler."

"Dalga geçiyorsun herhalde," dedi Ruthie, ıslak yataktan kalkarak. Çıplak ayakları buz gibi soğuk yere değdi. Ateş çoktan sönmüştü. Omuzlarına bir hırka atarak eşofmanını üzerine çekti.

Ruthie koridoru geçerek annesinin odasına girdi. Midesi bulanıyor ve geğirdiğinde ağzına içki tadı geliyordu. Bütün bunların gerçek olamayacağını düşünürken bir yandan da hâlâ sarhoş olup olmadığını merak etti. Elini tokmağa

yaslayarak kapıyı ağır ağır itti. Menteşeleri gıcırdatıp annesini uyandırmak istemiyordu. Ama kapı açıldığında tek gördüğü şey, düzgünce toplanmış olan yatak oldu.

"Sana söylemiştim," diye fısıldadı Fawn. Kız kardeşi Ruthie'nin peşinden gelmişti.

"Gidip yıkan ve üzerini değiştir," dedi Ruthie, gözlerini annesinin boş yatağından ayırmadan. Kız kardeşi koridorun öbür ucuna doğru yürürken bir süre hafifçe sallanarak orada öylece dikildi.

"Bu ne şimdi?" dedi. Saat sabahın altı buçuğuydu. Annesi nereye gitmişti? Dik ve dar ahşap merdiveni inerken çocukken yaptığı gibi şans getirmesi için basamakları saydı. On üç basamak vardı, ancak en sondakini yok sayarak üzerinden atlardı. Böylece çift sayı olan on ikiye kadar saymış olurdu.

"Anne?" diye seslendi. Dolu çay fincanı hâlâ masadaydı. Ruthie salona girince dün gece sobaya attığı odunların yakılmadığını gördü. Eski, gerçek bir çiftlik evi şöminesinin tuğla tabanına kurulmuş, büyükçe bir sobaları vardı. Evlerindeki tek ısı kaynağı oydu. Ailesi fosil yakıt kullanmayı reddediyordu.

Ruthie başı zonklamaya devam ederek eğildi ve yakılmamış odunları dışarı çıkardı. Sobadaki külleri yanında duran kutuya dökecekti. Sonra gazete, mukavva ve çıra gibi öteberiden ateş yakmaya girişti.

Fawn üzerine kırmızı fitilli kadifeden bir tulumla, kırmızı dik yakalı bir kazak, ayağına da annesinin ördüğü kalın yün çoraplarını giymiş halde merdivenlerden aşağı indi. Elbette çoraplar da kırmızıydı.

"Çok monokromatik görünüyorsun," dedi Ruthie, odun sobasının camdan kapısını kapatırken. İçerideki alevler çatırdamaya başlamıştı bile.

"Ne?" dedi Fawn. Gözleri hasta olduğu zamanlardaki gibi dalgın ve donuktu.

"Boş ver," dedi Ruthie.

Fawn da aynı Ruthie gibi evde, bir ebe tarafından dünyaya getirilmişti.

Ruthie üçüncü sınıfa kadar evde eğitim görmüş, ancak nihayetinde annesiyle babası yalvarmalarına dayanamayıp, onu West Hall Union Okulu'na göndermişlerdi. Oraya gitmeyi çok istemesine karşın, geçiş süreci zorlu ve acı vericiydi. Derslerde herkesten geri durumdaydı ve okuldaki çocuklar giydiği cicili bicili el örgüsü kıyafetlerle dalga geçiyordu. Çarpma işlemini beceremmesi de alay konusuydu. Ruthie onlara yetişmek ve aralarına karışmak için çok uğraşmış ve nihayetinde arkadaşlarının arasında sivrilerek her sene en yüksek notları almayı başarmıştı.

Fawn beş yaşma geldiğinde, Ruthie onu anaokuluna yazdırmaları için ailesine ısrar etmişti.

"Fawn'ın hiçbir ortama uyamayan biri olmasını istemiyorum, anne. Okula gidecek. İşin normali bu."

Annesi ona uzun uzun bakmış ve "Peki normal olmanın nesi güzel?" diye sormuştu.

Sonunda annesi pes etmiş ve Fawn'ı okula göndermişti. Ruthie geçen sene Fawn'ı endişe içerisinde izlemiş, lise son sınıfın pencerelerinden anaokulu parkını gözetleyip durmuştu. Fawn her daim tek başına oturuyor, çamura şekiller çizerek kendi kendisine konuşuyordu. Görünüşe göre hiçbir arkadaşı yoktu. Ruthie onu kırmadan bu konuyu açmaya kalkıştığında, küçük kız kardeşi diğer

çocukların ondan sürekli oyunlarına katılmasını istediklerini söylemişti.

"Peki niye katılmıyorsun o zaman?" diye sormuştu Ruthie.

"Çünkü meşgulüm."

"Neyle meşgulsün?"

"Zaten var olan arkadaşlarımla oynamakla," demişti Fawn, ablası ne gibi arkadaşları kastettiğini sormaya fırsat bulamadan koşup giderek. Karıncaları mı söylüyordu? Belki çakıl taşlarını?

Fawn ellerini kırmızı tulumunun ceplerine sokarak ateşe boş boş baktı.

"Annemi en son ne zaman gördün?" diye sordu Ruthie, kendisini kanepeye bırakıp başının zonklamasını dindirmek için beyhude bir çabayla şakaklarını ovalarken.

"Beraber akşam yemeği yedik. Mercimek çorbası içtik. Sonra annem beni yatırdı. Bana bir hikâye okudu." Fawn'un sesi pili bitmek üzere olan bir robot gibi çıkıyordu. "*Kırmızı Başlıklı Kız*'ı okudu."

Ruthie başıyla onayladı. Belki de Fawn'ın bu kıyafetleri giymesinin sebebi o hikâyeydi. Zira hikâyeleri çok ciddiye alıyordu. Bazen içlerinden bir tanesini takıntı haline getiriyor ve her bir kelimesini ezberleyene kadar birisinin o hikâyeyi tekrar tekrar okumasını istiyordu. Okuma faslı bittikten sonra ise, bir parçası hikâyenin içinde kalmış gibi davranıyordu. Evin her tarafına ekmek kırıntıları bırakıyor; çamur, çubuk ve tuğlalardan küçük evler yapıyor; sürekli kendi kendisine ve eski bez bebeği Mimi'ye kurdun ne yöne gittiğini fısıldıyor ya da kurbağanın gerçekten yakışıklı bir prens olup olamayacağını soruyordu.

"Ne yapacağız?" Fawn'un sesi sönüktü.

"Ben gidip kamyonet hâlâ orada mı diye dışarıya bir bakayım. Sonra ahıra bir göz atarım."

"Mimi onu bulamayacağımızı söylüyor."

Ruthie derin bir nefes aldıktan sonra bir of çekerek bıraktı. "Bebeğinin ne düşündüğünü şu an takamayacağım, tamam mı, Fawn?"

Fawn'm başı düştü ve Ruthie şu an akşamdan kalma olsun ya da olmasın, annesini bulsunlar ya da bulamasınlar, gıcıklık etmenin sırası olmadığını fark etti. Fawn daha altı yaşındaydı. Ona daha iyi davranılması gerekiyordu.

"Hey," dedi Ruthie, eğilip Fawn'un çenesini kaldırarak. "Özür dilerim. Sadece çok yorgunum ve her şey üzerime geliyor. Sen yukarı çıkıp Mimi'yi alsana? Onu aşağı indir, ben de dışarı bakıp geldikten sonra bize harika bir kahvaltı hazırlarım. Domuz pastırması, yumurta ve sıcak çikolata. Ne dersin?"

Fawn cevap vermedi. Çok solgun ve bitkin bir hali vardı. Teni ateşi çıkmış gibi sıcaktı.

"Hey, benim minik geyiğim," dedi Ruthie, ona annesinin taktığı isimle hitap ederek. "Her şey yoluna girecek. Annemi bulacağız. Söz veriyorum."

Fawn onu başıyla onaylayarak merdivenlere yollandı. O an nedendir bilinmez ama Ruthie'nin aklına Willa Luce geldi. Arama ekiplerinin tüm şehri – hatta Vermont eyaletinin tamamını – altını üstüne getirdiğini, ancak tek bir iz dahi bulamadığını düşündü.

Bir an burada olup, hemen sonrasında ise kayıplara karışmak mümkün müydü?

Olur bazen böyle şeyler, demişti Fawn.

Ruthie başını iki yana salladı. Buna inanmıyordu. İnsanlar hiçbir iz bırakmadan öylece kaybolmazdı. Willa

Luce'un başına gelenin bu olmadığına emindi. O sıkıcı ve yaşlı annesi Alice Washburne'un da öyle. Kadının evde iki kızı ve beslemesi gereken tavukları vardı. Şehre her hafta sadece iki gün iniyordu: Cumartesi sabahları yumurta satmak ve örgü örmek için çiftçiler pazarına, Çarşamba günleri de *Shop and Save* çifte indirim kuponu kabul ettiği için market alışverişine.

Bütün bunlar büyük bir hatadan ibaret olmalıydı. Anneleri her an çıkıp gelebilirdi ve onca insanın içinden kalkıp da onun kaybolacağı fikrine beraber kahkahalarla gülerlerdi.

Ruthie

Ruthie neredeyse bir saat boyunca evi, bahçeyi ve ahırı aradı; ancak annesinden hiçbir iz yoktu. Botları ve mantosu ortalıkta değildi, ancak kamyonet hâlâ ahırda duruyordu ve anahtarları duvarda asılıydı. Karların arasında ayak izi yoktu (Elbette yeni yağan karın altında kalmış olmaları da olasıydı).

Ruthie ahırda dikilerek gözlerini çaresizce bozuk çim biçme makinesinin, yaz lastiklerinden oluşan yığının, sineklikli kapılarla pencerelerin ve torba torba tavuk yeminin üzerinde gezdirdi. Her şey yerli yerindeydi.

Ardından gözlerini kapatarak annesini gri saçları örülmüş halde, üzerinde o kalın hırkalardan biriyle dandik okuma gözlüklerinin tepesinden kendisine bakarken canlandırdı. "Kaybolan bir şeyi bulmanın bir yolu da," demişti annesi bir seferinde. "O şeyin nerelerde olmadığını keşfetmektir."

Ruthie kendi kendisine gülümsedi. "Tamam o halde. Senin nerelerde olmadığına bakalım."

Tavukları kontrol etmek için ahırın arka tarafına doğru yürüdü. Burada çevresinde tel gerili, tahtadan büyük bir

kümes vardı. Kapıyı açıp içeri girdi ve kümesin kapısını araladı.

"Merhaba, kızlar," diye fısıldadı alçak ve yatıştırıcı bir sesle. "Geceniz nasıl geçti bakalım?"

Tavuklar huzursuzca gıdaklayarak karşılık verdiler. Ruthie onlara dışarıdaki kovadan mısır taneleri atarak yiyecek ve sıcak su haznelerinin dolu olduğundan emin oldu. "Annemin nereye gittiğini görmediniz, değil mi?"

Cevap olarak yine gıdaklamalar duyuldu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Ruthie, kümesten çıkarken. Ahırın kapısını açıp gözlerini avlunun etrafında gezdirerek ormana doğru baktı. Gece kar yağışı iyice artmış, avluyu bembeyaz bir örtü kaplamıştı.

Ruthie, annesinin olmadığı her yeri bir bir aklından geçirdi: ev, avlu, ahır, kümes. Ayrıca kamyoneti de almamıştı.

"Anne!" diye seslendi avazı çıktığınca. Bu gerçekten gülünçtü. Karlar tüm sesleri hapsediyor gibiydi; sanki bir pamuk tabakasının içine doğru bağırıyordu.

Ruthie ormanın başladığı yere doğru baktı. Annesinin kışın karanlığında kalkıp ormana dolaşmaya gideceği fikri saçmaydı. Ruthie'nin bildiği kadarıyla annesi ormana hiç adım atmamıştı. Günlük işlerini yapmak için kullandığı belli yollar vardı. Odun yığınına, ahıra, kümese, sebze bahçesinin yanındaki gübre yığınının oraya gidip gelen yollar... Ve güzergâhından asla sapmazdı. Annesi verimliliğe çok düşkündü. İnsanın yolundan çıkması, sağı solu keşfetmesi, amaçsızca yürümesi, evi ısıtmak ve yemek yapmak gibi işlerle geçirilebilecek zamanın ve enerjinin boşa harcanmasına sebep olurdu.

Yine de tüm ihtimaller rafa kalkmış gibiydi. Ruthie ahıra dönerek bir çift kar ayakkabısı aldı ve onları ayaklarına

geçirdi. İsteksizce, ağır ağır avluyu geçerek ormana doğru yürüdü. İstese de istemese de, babasını bulduğu o uğursuz yerin yanından geçmek zorunda kalacaktı.

*

Bir zamanlar ev ile ahırın kuzeyinde ve doğusunda kalan arazinin tamamı ekilmiş topraklardan oluşuyordu; ancak şimdi her yanında kavak ağaçları, akçaağaçlar ve çamlar büyümüştü. Yıllar içerisinde orman âdeta eve ve avluya doğru, o küçük, beyaz çiftlik evlerini ellerinden almakla tehdit edercesine gittikçe genişlemişti. Ağaçlar öyle sıktı ki, insanın burada yolunu bulması güçtü. Karların altından fırlayan birbirine dolanmış kökler, fidanlar ve büyük kayalar kar ayakkabılarına takılıyordu. Arazileri kayalarla kaplıydı. Bu kayaları sayısız sefer gidip gelerek el arabalarıyla ormana atmalarına ve avlunun doğu tarafı boyunca uzanan taştan bir duvar inşa etmekte kullanmalarına karşın, hâlâ bahçenin yüzeyini kaplamaları Ruthie'yi şaşırtmaya devam ediyordu.

Ruthie ormanda bulunmaktan her daim nefret etmiş ve küçüklüğünden beri o tarafa gitmekten kaçınmıştı. O zamanlarda bayırın cadılarla ve canavarlarla dolu olduğundan emindi. Burası ona peri masallarından fırlamış büyülü bir orman gibi geliyordu.

Annesiyle babasının kurtlarla ayılardan bahsederek, ormanda kaybolan küçük kızların başına gelebilecek kötü şeylere dair anlattığı hikâyeler de korkularına tuz biber ekmişti.

"Beni yiyebilirler mi?" diye sormuştu Ruthie.

"Tabii ki," demişti annesi. "Ormanda korkunç dişleri olan yaratıklar vardır. Canları da en çok ne yemek ister, biliyor musun?" diye sormuştu gülümseyerek, Ruthie'nin

elini avucuna alırken. "Küçük kızları," demişti, Ruthie'nin parmaklarını yer gibi yaparak.

Ruthie ağlamaya başlayınca annesi onu iyice kendisine çekmişti.

"Avludan ayrılmazsan hiçbir şey olmaz," diye söz vermişti, kızının gözyaşlarını silerek.

Peki çok küçükken, ormanda bir kez kaybolmamış mıydı? Ruthie detayları anımsamaya çalıştı. Karanlık ve soğuk bir yerde bulunduğunu, korkunç bir şey görüp başını çevirmek zorunda kaldığını hatırlıyordu. Bir şey kaybetmemiş miydi ya da elinden bir şeyi alınmamış mıydı? Emin olduğu tek bir şey vardı; o da babasının onu bulup eve taşımış olmasıydı. Onun kollarına gömülüp çenesini paltosunun kaşındıran yün kumaşına gömdüğünü hatırlıyordu. Başını kaldırıp tepenin ve yükselen kayalıkların hızla geride kalmasını seyretmişti.

"Kötü bir rüyaydı," demişti babası, eve geldiklerinde onun saçlarını okşayarak. Annesi ona tadı meyveye benzeyen bir bitki çayı yapmıştı. Ama aynı anda ağzına ilacımsı, tuhaf bir tat da geliyordu. Babasının çalışma odasındaydılar; etraf eski kitap, deri ve ıslak yün kokuyordu. "Kötü bir rüya gördün, hepsi o," diye tekrarlamıştı babası. "Artık güvendesin."

Kar ayakkabıları kalın kar tabakasının üzerinde kayarcasına ilerliyordu. Ruthie ahırın arkasındaki ekinlerle dolu araziyi geçip Şeytanın Eli'ne giden tepeye gitmek için orada bulunan, az kullanılan patikaya girdi. Derin bir nefes alarak ağaçların arasına daldı ve ince patikayı takip etmeye başladı. Patikayı bu kadar kolayca bulmasına şaşırmıştı – her nedense yol temizlenmişti. Çalılıklar ve dallar

yakın zamanda budanmıştı. İyi de, bunu kim yapardı ki? Ruthie'nin annesi olmadığı kesindi.

Patikanın iki tarafında uzanan ormanı dikkatle inceleyerek annesinin turuncu parkasını, ayak izlerini veya herhangi bir ipucunu görmek için çevresine bakındı. Hiçbir şey yoktu.

Ruthie adım adım ilerlerken, patika iyice dikleşti. Yakınındaki bir akçaağaçtan bir sincabın sesi geldi. Uzaklarda bir yerde, bir ağaçkakanın tıkırtısını duydu.

Buraya sabahın köründe, hem de akşamdan kalmış ve beş saat bile uyku uyumamış bir halde çıkıp gelmek delilikti. Geri dönmek istiyordu. Kafasında hayaller belirmeye başlamıştı: eve dönüp annesini orada, güven içerisinde mutfakta oturmuş, elinde bir fincan kahve ve fırında tarçınlı rulolarla Ruthie'yi beklerken bulacaktı.

Ama annesi evde onu beklemiyordu. Ruthie, Fawn'ın kendisine, "Onu bulabildin mi?" diye soracağını düşündü ve aramaya devam etmek zorunda olduğunun bilincine vardı. Her yere bakmadan, hatta Şeytanın Eli'ne çıkmadan Fawn'ın yanına dönmesi imkânsızdı.

Ruthie on dakika boyunca dik patikayı çıktı ve nihayetinde sıra sıra elma ve armut ağaçlarının bulunduğu terk edilmiş bostana vardı. Ağaçlar eğrilmiş, dalları birbirine dolanmış ve kardan şallar takmış yaşlı insanlar gibi iki büklüm olmuşlardı. Bakımsız bostanda, eskiden tertemiz yolların geçtiği yerleri şimdi çalılıklar ve cılız kavak ağaçları kaplamıştı. Ruthie'nin babası bir seferinde bostanı hayata döndürmeyi denemişti – bütün ağaçları tek tek dikkatle budamış, böceklere ve küflere karşı ilaçlama yapmış, tüm o cılız, yabani fidanları kesmişti. Ama elde ettikleri yegâne meyveler tuhaf şekilli ve yenilemeyecek

kadar acıydı. Yere düşmüşler ve orada çürüyerek geyiklere ya da ara sıra görünen ayıya yem olmuşlardı.

Ruthie nefesini toparlamak için durdu ve o an yalnız olmadığını hissetti.

"Anne?" diye seslendi. Sesi yüksek ve gergin çıkmıştı.

Gözlerini ağaçlarda gezdirerek bir hareket yakalamaya çalıştı.

Elma ağaçlarından birinin dallarındaki karlar aşağı inince, Ruthie yerinden sıçradı. Gölgelerin arasında saklanan başka bir şey mi hareket etmişti yoksa? Ruthie nefesini tutarak bekledi. Sessizlik kulaklarında çınlıyordu. Kuşlar ve sincaplar nereye kaybolmuştu?

Etrafta hiçbir iz yoktu – ne yabani tavşanlar, ne serçeler, ne de tarla fareleri. Sanki koca dünyada bir başına kalmış gibiydi.

*

Ruthie çoğunlukla babasının başına gelenleri düşünmemeye çalışıyordu.

İki yıldan biraz fazla bir zaman önce yakacak odun kesmeye çıkmış ve akşam yemeğine gelmemişti. Hava kararırken Ruthie onu aramaya çıkmıştı.

"Bu yaşlı adamın zaman algısı kayboldu artık," demişti annesi. "Görünen o ki, artık kendi karnının gurultusunu duyacak kadar bile aklı kalmamış."

Yağmurlu bir sonbahar geçiriyorlardı. Her taraf çamur ve çürümüş yapraklarla kaplıydı. Ruthie patikayı tırmanırken birkaç kez kayarak dizlerini kayalara çarpmıştı ve dikenler her yerini çizmişti.

Babasını bostanın kuzey tarafında bulmuştu. Yaklaşık üç metre ötesinde bir testere ve düzgünce üst üste yığılmış

odunlar vardı. Babası yan yatmış, elindeki baltaya sıkıca yapışmıştı. Gözleri açık ve tuhaf bir şekilde donuktu. Dudakları masmavi kesilmişti.

Ruthie okulda ilk yardım dersi almıştı. Hemen dizlerinin üzerine çökerek babasına kalp masajı yapmaya girişmişti. Bir yandan da boğuk bir sesle haykırıyor, sesinin eve kadar ulaşacağını umut ediyordu. Saatlerce gibi gelen, ama sadece birkaç dakikadan ibaret olan bir süre boyunca dirseklerini bedenine yapıştırıp kendi kendisine *bir-VE-iki-VE-üç-VE-dört* diye sayarak ellerini defalarca bastırmıştı – tıpkı sınıftaki plastik mankene yaptığı gibi. Nihayet annesi gelmiş ve ambulans çağırmak için koşturarak uzaklaşmıştı. West Hall Gönüllü İtfaiye ambulans görevlileri gelene kadar Ruthie göğüs kompresyonuna devam etmişti. Kollarıyla omuzları titriyor, kasları ağrıyordu ama annesi onu yavaşça geri çekene kadar vazgeçmemişti.

Oradan dönerken yolda babasının botlarının çamurun içinde bıraktığı izleri fark etmişti. Atıp atacağı son adımların şahidi olmuştu bunlar. Ama hemen yanında çok daha küçük bir dizi iz daha vardı.

Daha sonra Fawn'a bunun bahsini açmıştı. "Bugün babamı görmeye ormana gittin mi sen?"

Fawn başını sertçe iki yana sallayarak oyuncak bebeğini göğsüne bastırmıştı.

"Mimi'yle ben ormana gitmeyiz. Hiçbir zaman. Bizi yemelerini istemiyoruz."

Annesinin uzun zaman önce yaptığı uyarıları ve kız kardeşinin sözlerini düşününce Ruthie'nin vücudunda bir ürperti gezindi.

"Anne?" Ruthie'nin sesi küçük bir kızınki gibi tiz çıkmıştı. Kar ayakkabılarını tuhaf hareketlerle sürüyerek

koşmaya çalıştı ve bostanı hızla geçti. Elma ve armut ağaçları geride kalınca karanlık ormana doğru bayırı tırmanmaya devam etti. Kayın ağaçları, kavaklar ve akçaağaçlar üzerlerini örten taze karla her zamankinden de cılız görünüyordu. Ruthie, gittikçe dikleşen yolu tırmanırken kendisine bakan gözler hissettiğinden neredeyse emindi.

Annesiyle babası onu her zaman buraya yalnız gelmemesi konusunda uyarmışlardı; insan her an ayak bileğini kırabilirdi. Bir seferinde babası ormanın çok dışında, Şeytanın Eli'ni geçince, eski bir kuyu bulmuştu. Taşlardan oluşan çember o kadar derine iniyordu ki, babası dibini göremediğini iddia etmişti. "İçine bir taş attım ve yemin ederim ki çarpma sesi gelmedi."

Bazıları orada yaşlı bir cadının yaşadığı bir mağara olduğunu söylüyordu. Herhalde 1952'de kaybolan çocuğun içine girip bir daha çıkamadığı mağara oydu. Çocuğun arkadaşları yardım getirdiklerinde girişi bulamamışlardı. Önceden açıklık olan yerde sadece kayalar vardı. Geçen ay Willa Luce kaybolduğunda bir arama ekibi bu ormanın altını üstüne getirmiş, ancak hiçbir şey bulamamıştı.

Şehirdeki herkes Şeytanın Eli'ne ilişkin ayrı bir hikâye anlatıyordu ve ayrıntıları farklı da olsa, herkesin hemfikir olduğu bir gerçek vardı: orası şeytani bir yerdi ve oraya gitmek kötü şans getiriyordu. Çocuklar bazen bahse girer, yanlarında cesaret vermesi için birkaç altılı şişe birayla geceyi orada geçirirlerdi. Buzz ve arkadaşları da esrar içmek ve UFOlar için oraya gidiyorlardı.

Ruthie ürperdi. Orada yalnız olmadığı hissini üzerinden bir türlü atamıyordu.

"Merhaba?"

Aptalca olduğunu biliyordu ama yine de aramayı bir an önce bitirmek için daha hızlı hareket etmeye karar verdi. Kayalıklara tırmanıp öbür taraftan aşağı inecekti.

Biraz tırmanmanın verdiği yorgunluktan, ancak büyük oranda bu işi bir an önce bitirmek için yıldırım gibi hızlı hareket ettiğinden ötürü, Şeytanın Eli'ne vardığında nefes nefese kalmıştı.

Devasa, koyu renkli kayalıklar sanki kendi kendilerine büyümüş gibi yükseliyordu. Sanki tuhaf görünüşlü mantarlar gibi oracıkta bitivermişlerdi. Göğe doğru uzanan beş kayalık – beş parmak – vardı. Sanki bir şeyi (veya Ruthie'nin düşüncesine göre birini) yakalamaya çalışırcasına hafifçe arkaya doğru eğilmişlerdi. Avucu oluşturan taşlar alçaktaydı ve karlarla kaplanmıştı. Ne var ki daha uzun olan kayalar Ruthie'ye parmaktan ziyade karanlık, sivri dişler gibi görünüyordu.

Büyükanne, dişlerin neden bu kadar büyük?

Seni daha iyi yiyebilmek için.

En yüksek taşın – göğe doğru neredeyse altı metre yükselen orta parmağın – gölgesinde dikilerek bir kez daha seslendi. "Anne!"

Kendi nefesinin sesini dinleyerek bir cevap bekledi. Nihayetinde ses kulağına öyle yüksek geldi ki, orman da onunla birlikte nefes alıyormuş gibi hissetmeye başladı.

Ruthie ayakkabılarının bağcıklarını sıkılaştırarak eve doğru hızlı adımlarla inmeye başladı. Birkaç kez kayıp yere düşmesine rağmen elinden geldiğince hızlı hareket ederek peşinden birinin geldiği hissini yok saymaya çalıştı.

*

"Kamyoneti almış mı?" diye sordu Fawn.

Ruthie başını iki yana salladı. Kar ayakkabılarını çıkardıktan sonra kümese uğramış ve folluktan birkaç yumurta almıştı. Onları dikkatlice ceplerinden çıkarıp tezgâha bıraktı. Çok üşümüş ve yorulmuştu. Yukarıda yaşadığı maceradan ötürü bacakları ve akciğerleri alev alev yanıyordu.

"Annem nerede?" diye sordu Fawn. Çenesi titriyordu, gözleri dolmuş ve şişmişti.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Ruthie.

"Birini aramamız gerekmez mi?" diye sordu Fawn.

"Kimi, polisi mi mesela? Birini kayıp olarak ihbar edebilmek için ondan yirmi dört saat boyunca haber alamamış olmak gerektiğini biliyorum. Annemi ise on iki saattir bulamıyoruz. Hem öyle bir şey yapsak annem çılgına dönerdi, Fawn, bunu biliyorsun."

"Ama... Dışarısı çok soğuk. Ya yaralandıysa?"

"Gidebileceği her yere baktım. Annemin orada olmasına imkân yok. Yemin ederim."

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu Fawn.

"Bekleyeceğiz. O da böyle yapmamızı isterdi. Bu akşama kadar dönmezse, belki o zaman polisi ararız. Ama söz vermiyorum." Ruthie, kız kardeşinin saçlarını karıştırarak onu her şeyin yoluna gireceğine dair temin etmek istercesine gülümsedi. "Bir şey olmayacak, merak etme."

Fawn dudağını ısırdı. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Annem bizi bırakmaz."

Ruthie kolunu kız kardeşinin omzuna dolayarak ona sarıldı. "Biliyorum. Neler olduğunu öğreneceğiz. Hele bir kahvaltı edelim, sonra ipuçlarına bakmaya başlarız.

İnsanlar hiçbir iz bırakmadan öylece kaybolmaz. Nancy Drew*'culuk oynamak gibi olacak."

"Anlamadım, kim?"

"Boş ver. Bana güven, yeter; tamam mı? Her şey yoluna girecek. Onu bulacağız. Söz veriyorum."

* 1930 yılında yayıncı Edward Stratemeyer tarafından yaratılmış kurgusal macera hikâyeleri kahramanı. Hikâyeler birçok yazar tarafından kaleme alınmış, ancak hepsi *Carolyn Keene* adı altında yayınlanmıştır. Karakter dünya çapında popüler olmuş; kitapları 45'ten fazla dile çevrilerek 80 milyondan fazla satmıştır.

Katherine

Katherine bazen geceleri uyanır, ikisinin de hâlâ yanında olduğunu hissederdi. Yatağın diğer tarafının sıcak olduğunu hayal eder, hatta gözlerini iyice kısarsa, yastıkta iki kafanın bıraktığı çukurları görür gibi olurdu. Sabah olunca o tarafa dönüp yastığı yüzüne bastırır, onların kokusunu duymaya çalışırdı.

Koku sadece şampuan, tıraş losyonu ve motosiklet yağından ibaret değildi. Bunların hepsinin baş döndürecek denli aromatik bir şeyle karışımıydı – Gary'nin kokusuydu bu. Austin ise sıcak süt ve bal gibi kokar, o koku Katherine'e yaşam iksiri gibi gelirdi. Sabahın erken saatlerinde, güneş henüz doğmamışken, insanın tüm benliğinin bir kokuya indirgenmesinin mümkün olabileceğine inanırdı.

Şimdi olduğu gibi uyanıp elinde bir fincan sert kahve, üzerinde ise Gary'nin eski tişörtlerinden biriyle mutfakta oturduğunda ise, bu düşüncenin ne kadar saçma olduğunu fark ederdi. Onlarla aynı yatakta uzanmanın hayalden, bir ihtimal vücut hafızasından ibaret olduğunun

ayrımına varırdı. İnsanın kaybettiği uzuvlarında duyduğu ağrılar gibi bir şey olmalıydı.

Kim bilir Austin'i aralarına alarak böyle kaç sabah geçirmişlerdi. Austin üzerinde yünlü pijamalarıyla onlara rüyalarından bahsederdi: *"... sonra sihirli şapkası olan bir adam vardı; o şapkadan ne isterseniz çıkarabiliyordu – şekerlemeler, yüzme havuzları, hatta Sparky'yi bile, anne!"* Katherine onun saçlarını okşayarak ölen köpeklerinin oğlunun rüyalarında belirmesinin hoş bir şey olduğunu düşünürdü.

Kahvenin boş midesini yaktığını hissetti ve yüzüğünü kupaya çarptı. Gary bu yüzüğü ona ölmeden iki hafta öne vermişti. Katherine yüzüğü parmağında çevirince teninde bıraktığı izi fark etti. Sanki yavaş yavaş bedenine yerleşerek onun bir parçası haline geliyordu.

Artık bir şeyler yemesi lazımdı. Dün akşam doğru düzgün yemek yememiş, çalışma masasında bir kavanoz zeytin ve bir kadeh şiraz ile öğünü geçirmişti. Gary'nin ölümünden beri genellikle hazır çorba ve krakerden başka bir şey yemez olmuştu zaten. Sırf kendisi için güzel bir yemek hazırlama fikri kulağına saçma geliyordu. Bu zahmete girmeye değmezdi. Daha düzgün bir şeyler yemek isterse, dışarı çıkabilirdi. Hem artık piyasada çeşit çeşit hazır çorba bulunuyordu; kremalı istakoz çorbasından tutun da, balkabağı çorbasına, közlenmiş kırmızı biberli domates çorbasına kadar.

Ama henüz alışverişe çıkmamıştı ve çorbalarla krakerlerin durduğu dolap tamtakırdı. Bugün markete gitmesi gerekecekti. Dün birkaç paket kuru gıda açmıştı – yulaf ezmesi, karbonat, un ama tencerelerle tavalar hâlâ kutularda duruyordu. Bu daireye taşınalı iki gün olmuştu ve

çalışma odasıyla salonu yerleştirmek, bir de yatağı kurmak dışında yerleşmek adına pek bir şey yaptığı söylenemezdi.

İşin aslı tezgâhların ve rafların çıplak görüntüsü hoşuna gidiyordu; bomboş ve bembeyaz duvarlar, temiz bir sayfa gibi görünüyordu. Kıyafetlerini dolaba asmaya bile tereddüt etmiş, giyeceklerini bavuldan seçmenin verdiği o serseri özgürlük hissini tercih etmişti. İnsanın yaşamak için neye ihtiyacı vardı ki? Hayatını basitleştirmeyi deniyor ve bu düşünce onu biraz olsun heyecanlandırıyordu.

Katherine üzerlerinde düzgünce MUTFAK yazan karton kolilere baktı. İçleri kâseler, et bıçakları, dondurma makinesi, ekmek yapma makinesi gibi şeylerle doluydu. Ama şöyle bir düşününce, hakikaten kimin dondurma makinesi ya da ekmek yapma makinesine ihtiyacı olurdu ki? Bunları da kutulardaki pek çok şeyle beraber elinde tutmamaya karar vermişti.

Salonda daha çok koli vardı: CDler, filmler, kitaplar, fotoğraf albümleri. Bir hayatı inşa eden şeyler. Ancak şimdi, kolilerin içinde, tuhaf bir şekilde gerçek dışı görünüyorlardı. Bir başka kadının hayatından kalan anılar gibiydiler. Bir zamanlar Gary ile evli olan, bir çocuk annesi, porselen tabakları, fotoğraf albümleri ve elektrikli bıçak bileyicisi olan başka bir Katherine'in hayatına aittiler. Şimdiyse bütün bu eşyalar oyuncak gibi geliyordu. Sanki evcilik oynarken yetişkinlerin neler yaptığını merak eden bir çocukmuş gibi.

*

Austin henüz altı yaşındayken lösemiden öleli iki yıl, dört ay olmuştu. Üstelik Gary'nin ölümünün üzerinden henüz iki aydan biraz fazla zaman geçmişti. Bazen iki gün gibi, bazen yirmi yıl gibi geliyordu bu süre. Ailesine

sorarsanız, Katherine'in Boston'dan West Hall, Vermont'a (nüfusu 3.163 kişiden ibaret olan bir yere) taşınması tuhaf, hatta endişe verici bir karardı. Katherine temiz bir başlangıca ihtiyacı olduğunu söylemişti. Ne de olsa kendisine Peckham'dan otuz bin dolar hibe edilmişti. Böylece hem giderlerini karşılayabilecek, hem de sanat malzemelerini satın alabilecekti. Böylece bütün gün sanatına odaklanma şansı elde ederek geçen sene boyunca üzerinde çalıştığı süslü kutuları bitirebilecekti. Hayatında ilk kez, bir eş, anne veya galeri yöneticisi olmaksızın, yalnızca bir sanatçı kimliğiyle yaşayacaktı. Boston'daki çatı katını elden çıkarıp galerideki işinden ayrılmış ve West Hall'un ana caddesindeki eski bir Viktoryan binanın üçüncü katında yer alan küçük bir daireye taşınmıştı.

Kimseye gerçeği söylememişti.

Gary'nin geçirdiği kazadan bir ay sonra, onun son American Express hesap özeti eline geçmişti. Kartla son ödeme, öldüğü gün olan 30 Ekim tarihinde yapılmıştı. West Hall, Vermont'taki Lou Lou's Café'de 31.39 dolarlık bir yemeğin hesabını ödemişti. Her nedense kocası üç saatlik yol kat edip Vermont'a gitmiş, bir yemek yemiş ve dönüp Boston'a geri gelmişti. Dönerken manzaralı yoldan gelmiş, hemen eyaletler arası otoban olan I-91'in yanından aşağı doğru inen 5. Yol'dan güneye ilerlemişti. Henüz kış gelmemiş olmasına karşın hava karlıydı ve fırtına vardı. Gary bir virajı hızlı alınca arabanın kontrolünü kaybetmiş ve kayalıklara bindirmişti. Eyalet polisleri Katherine'e, kocasının anında hayatını kaybettiğini söylemişti.

Gary'nin arabasından çıkan eşyaları almak için White River Kavşağı'ndaki garaja gittiğinde, açılmış hava yastıklarını, parçalanmış silecekleri ve arabanın akordeon gibi ezilmiş olan ön kısmını görmüştü. Nihayetinde arabadan

pek bir eşya çıkmamıştı – torpidoda duran bazı evraklar, bir güneş gözlüğü, Gary'nin en sevdiği seyahat termosu. Gerçekte bulmayı umduğu şey olan, kocasının fotoğraf makinesi çantası olarak kullandığı siyah sırt çantası arabada değildi. Garajdaki ustalara, sigorta eksperine, eyalet polisine ve acil servisteki görevlilere sormuştu; ancak görünüşe göre kimsenin çantadan haberi yoktu.

Gary, Cambridge'deki bir düğünde çekim yapacağını ve akşam yemeğinde evde olacağını söyleyerek evden sabah saat onda, sırtında o çantayla çıkmıştı.

Peki, neden yalan söylemişti?

Bu soru Katherine'i yiyip bitiyordu. Kocasının masasını, dosyalarını, evraklarını ve bilgisayarını alt üst etmiş, ancak ilginç görünen hiçbir şey bulamamıştı. Arkadaşlarını arayarak Gary'nin Vermont'ta bir arkadaşı olup olmadığını veya başka hangi sebeple oraya gitmiş olabileceğini sormuştu.

Hayır, demişti hepsi. Akıllarına öyle biri gelmiyordu. Muhtemelen harika bir antikacı dükkânı duymuştur veya sadece biraz gezip dolaşmak istemiştir, demişlerdi. "Gary'yi tanırsın," diye cevap vermişti, kocasının en yakın arkadaşı olan Ray, biraz kekeleyerek. "Hayatı anlık yaşamayı severdi. Daima serüven peşindeydi."

West Hall'daki kafenin ödemesinin yer aldığı hesap özetini görür görmez, Katherine arabasına atlamış ve kuzeye doğru yola koyulmuştu. West Hall, Vermont'un, Gary'nin kaza yaptığı yerin yaklaşık 80 kilometre kuzeyinde olduğunu fark etmişti.

Burası New England'daki tipik küçük yerlerden biriydi: üç çan kulesi olan bir kilisesi, bir kütüphanesi, ortasında çardağı olan bir yeşil alanı vardı. Yeşilliğin öbür

tarafındaki West Hall Union Okulu'nun yanından geçip küçük çocukların kışlık montları ve şapkalarıyla birbirlerine top attıklarını ve parlak renklerde boyanmış parkta oynadıklarını görünce, aklına Austin gelmişti. O da tırmanmayı çok sever ve hiçbir korku belirtisi göstermeden her şeyin tepesine çıkarak, "Ben 'Dağların Kralıyım!" diye bağırırdı. Bir an için neredeyse çocukların arasında kıvırcık saçlı, ufak tefek oğlunu gördüğüne inanacaktı. Sonra gözlerini kırpıştırmış ve onun bir başkasının çocuğu olduğunu fark etmişti.

Yolu takip etmiş, eski mezar taşlarıyla dolu ve paslı, demir bir çitle çevrelenmiş olan Cranberry Meadow Mezarlığı'nı geçmişti. Oradan geri dönerek çarşıya çıkmış, ana caddede bir kitapçıyla bankanın arasında yer alan Lou Lou's Café'yi bulmuştu. Üçü de aynı tuğla binada yer alıyordu. Katherine içeri girip bir kahve söylemiş, camdan sokağa bakarken Gary'nin son yemeğini yediği esnada gördüklerinin bunlar olduğunu düşünmüştü. Kafe hemen yeşil alana bakıyordu. Güneşli bir kasım günüydü. Havada tek bir bulut dahi görünmüyordu. Yeşil alanın çevresinde yer alan ağaçlar yapraklarını dökmüştü, ancak Gary buradayken belki de göz alıcı kırmızı ve turuncu renklere bürünmüşlerdi. Fırtına bulutları toplanırken yapraklarını döküyorlardı.

"Peki burada ne yapıyordun?" diye sormuştu yüksek sesle.

Menüdeki fiyatları incelerken, kocasının biriyle buluşmuş olması gerektiğini düşünmüştü. Başlangıçların en pahalısı on iki dolardı – yanında bira söylemiş bile olsa, otuz bir dolarlık bir yemeği tek başına yemiş olması imkânsızdı.

"Affedersiniz," diye seslenmişti Katherine, yanından geçen garsona. "Bana yardımcı olabilir misiniz?" Cüzdanından Gary'nin fotoğrafını çıkarmıştı. "Acaba bu adam size tanıdık geliyor mu? Geçen ay buraya gelmişti."

Maviye boyalı perçemleri ve elinin üstünde yin-yang dövmesi olan garson, başını iki yana sallamıştı. "Lou Lou'ya sorabilirsiniz," demişti, başıyla tezgâhın arkasında duran kadını göstererek. "Müşterileri çok iyi hatırlar."

Katherine ona teşekkür edip kalkmış ve mekân sahibinin yanına yaklaşmıştı. Lou Lou'nun üzerinden gümüş ve turkuaz renklerinde mücevherler sallanıyordu ve kısa saçları parlak kırmızı renge boyanmıştı.

Lou Lou, Gary'yi anında tanımıştı. "Evet, buradaydı. Tam olarak ne zaman olduğunu çıkaramayacağım ama çok olmadı."

"Birisiyle mi buluşmuştu peki?"

Lou Lou ona meraklı bir bakış atmış ve Katherine ipin ucunu bırakıp her şeyi açıklamayı düşünmüştü: *O benim kocamdı, burada oturup sandviç, çorba ya da her ne sipariş ettiyse onu yedikten birkaç saat sonra bir kazada öldü, buradan haberim bile yoktu, neden burada olduğunu bilmem gerek, lütfen.*

Onun yerine öylece dikilip, "Lütfen. Benim için çok önemli," demekle yetinmişti.

Lou Lou başıyla onaylamıştı. "Yanında bir kadın vardı. İsmini bilmiyorum ama buralı biri. Onu daha önce görmüşlüğüm var, ama nerede olduğunu çıkaramayacağım."

"Nasıl biriydi?"

Güzel miydi peki? Benden daha mı güzeldi?

Lou Lou bir an düşünmüştü. "Yaşlıca biriydi. Örgülü saçlarına ak düşmüştü. Dediğim gibi, onu buralarda

görmüştüm. Bir yerlerden gözüm ısırıyordu. Ben yüzleri kolay kolay unutmam."

Katherine, Lou Lou's Café'de neredeyse iki saat oturmuş, kahve içtikten sonra bir çorba ve sandviç söylemiş, ardından da pasta yemişti. Bütün bu süre boyunca Gary'nin neler yediğini, hangi masada oturduğunu merak etmişti. Sanki hemen yanı başındaymışçasına, pasta lokmalarının arasında bir sırrı paylaşırmışçasına, kendisini ona yakın hissetmişti.

Kimdi o kadın, Gary? Saçları örgülü kadın kimdi?

Kaldırımdan gelip geçen insanları seyre dalmıştı: Mont ve yün hırka giymiş insanlar, kırmızı ekoseli av ceketleri giymiş birkaç adam, kapüşonlu üstler giymiş kaykaylı çocuklar... Takım elbise giymiş, hatta kravat takmış veya topuklu ayakkabıyla gezen bir kişi bile görmemişti. Burası Boston'dan öyle farklıydı ki. İnsanlar yolda birbirlerine gülümseyerek selam veriyorlardı. Gary buraya bayılmış olmalıydı.

Eskiden kentten ayrılıp böyle küçük bir yere taşınmayı, bunun Austin için çok daha iyi olacağını konuşurlardı. Gary de Idaho'daki küçük bir şehirde büyümüştü ve oranın çocuklar için bir cennet olduğunu söylerdi. İnsan gerçekten nefes alıyor, etrafı keşfe çıkıyor, komşularını tanıyor ve çocuklar eve geç kalsa bile aileleri bunu dert etmiyordu; zira orada kötü şeyler yaşanmazdı. Herkes güvendeydi.

Katherine, Lou Lou's Café'den çıkarken orada duran panonun başında duraksayarak asılı ilanlara bakmıştı: satılık dağ bisikleti, Bikram yoga dersleri, kış aylarında çiftçiler pazarının lise spor salonunda olacağını belirten bir ilan, UFO avcıları grubuna katılmaya istekli arkadaşlar

arayan bir poster. Ve işte orada, diğer ilanların ortasında nihayet akla yakın gelen bir şey vardı: *Kiralık daire. Merkezde, yenilenmiş bir Viktoryan binasında. Tek yatak odalı. Evcil hayvan kabul edilmez. Isıtma dâhil 700 dolar.* İlanın ucunda aranacak telefon numarasının yazılı olduğu kâğıt parçacıkları vardı.

Ve o duygu yine gelip çöreklenmişti: Gary yanı başında durarak kolunu ona doluyor ve *Durmasana, al birini,* diyordu. Katherine hiç düşünmeden telefon numarasının yazılı olduğu parçacıklardan birini koparmış ve kot pantolonunun cebine sokmuştu.

Aferin sana, diye fısıldamıştı Gary, sağ kulağına doğru tatlı bir sesle.

*

İşe koyulma vakti gelmedi mi? diye soruyordu Gary şimdi de ona takılan bir tavırla, Katherine yeni dairesindeki mutfak masasında otururken. Sesinin aşinalığı onu yatıştırıyordu. Katherine ayağa kalkıp tezgâhın başına geçerek kahve kupasını yeniden doldurdu ve kutuların arasından çalışma masasına doğru ilerledi. Bir metre genişliğinde ve bir buçuk metre boyundaki bu eski ahşap mutfak masası, üniversiteden mezun olduğundan bu yana ondaydı. Yıllardır her tarafına boya damlalarıyla duman lekeleri saçılmış, her yanında testere, bıçak ve matkap izleri kalmıştı. Sağ tarafta bir mengene kuruluydu ve aletler de orada duruyordu: çekiç, testereler, el matkabı, havya, metal makası, matkap uçları, ayrıca çeşit çeşit çiviler, vidalar ve menteşelerle dolu plastik bir alet kutusu. Arka tarafın ortasında resim fırçaları, X-Acto bıçakları, kalemler ve boyalarla dolu bir kahve kavanozu vardı. Masanın

solunda yer alan, dikkatle etiketlenmiş ahşap dolapta ise tüm boyaları ve cilaları diziliydi.

Orada, masanın ortasında ise bütün gece ayakta kalıp üzerinde çalıştığı kutu duruyordu. 10'a 15 santimlik ahşap bir kutuydu bu. Üzerinde *Evlilik Yeminleri* yazıyordu. Ön tarafında vitray tasarımlarıyla kilise camlarını andıran iki adet çift kanatlı kapı vardı. Kapıları açtığınızda, Katherine ile Gary'nin düğün dünlerinde çekilmiş küçük bir fotoğrafının bulunduğu ahşap bir mihrap beliriyordu. Katherine de Gary de, perdenin ardında gölgelerin içinden kendilerini süzen karganın farkına varmaksızın, gerçek olamayacak kadar genç ve mutlu görünüyorlardı. Kafalarının üzerinde düzgün bir kaligrafiyle yazılmış *Ölüm Bizi Ayırana Dek* sözü havada sevimli bir bulut gibi asılıydı. Ama ayaklarının altındaki gölgelerin arasında yer alan dar, dolambaçlı yolda minyatür patinaj izleri vardı. Sol tarafta kibrit kutusundan yapılmış, önü harabeye dönmüş bir araba, kutunun yanından sarkmıştı. En dipte ise tırnak işaretleriyle belirtilmiş iki yalın cümle yer alıyordu: "Cambridge'deki bir düğünde çekim yapacağım. Akşam yemeğinde evde olurum."

O sabah kutuya son dokunuşlarını yapmıştı – pencerelerin kenarına bir sıra gümüş kontur çekmiş, tepedeki haçı altın rengine boyamıştı – sonra kutunun tamamını verniklemişti. Bundan sonra serideki bir sonraki çalışmasına başlayacaktı: Onun Son Yemeği. O kutu için kullanması gereken detayları henüz tam olarak kafasında oturtamamıştı. Yalnızca kapının Lou Lou's Café'de bir sahneye açılacağını biliyordu: İçeride Gary ve gizemli kadın olacaktı. Gary'nin kendisine yardımcı olacağını, yol göstereceğini ve hangi detayları eklemesi gerektiğini açıklığa kavuşturacağını umuyordu. Gary onun İlham Perisi olacaktı.

Bazen, sadece bazen, sanatının derinliklerinde kaybolup kendisini tekrar iyi hissettiğinde, gözlerini kapattığında Gary tekrar yanı başında beliriyor, kulağına sırlarını fısıldıyordu. Katherine onu neredeyse görebiliyordu: farklı yönlere dağılmış koyu kahverengi saçlarını, güneşte uzun süre kaldığında yanaklarının ve burnunun her yerine yayılan çilleri gözünün önüne geliyordu.

Güzel hayalet hikâyelerini seven Gary. Ona "Umarım ilk ölen sen olursun, tatlım; çünkü ben olursam kesin geri dönüp sana musallat olurum," diye takılan Gary...

Katherine şimdi bunları düşünürken gülümsüyordu. *American Spirits* markalı mavi sigara paketini aldı. Gary'nin stüdyosunda bulduğu kartondan kalan son paketti bu. Katherine üniversiteden beri sigara içmemişti ve Gary'ye de bırakması için sürekli baskı yapıyor, kıyafetlerine ve saçlarına sinen kokudan yakınıyordu. Şimdiyse sigara dumanının kokusunu rahatlatıcı bulmaya başlamıştı. Kendisine günde bir, bazen iki sigara için izin veriyordu. Paketten bir sigara çekip yakarken saatin çok erken olduğunu düşünse de buna aldırmadı.

"Ne yapıyordun burada, Gary?" diye sordu yüksek sesle, sigaranın dumanının havaya karışmasını seyrederken. İçten içe, bir sonraki kutuyu yapmaya başlayıp ayrıntıları ekledikçe cevapların geleceğini umuyordu. "Saçları örgülü kadın kimdi? Ve onu nerede bulabilirim?"

Ruthie

"On sekiz, on dokuz, yirmi," diye seslendi Ruthie, elleriyle yüzünü örterken. Gözlerini açıp kanepeden kalktı ve "Önüm, arkam, sağım, solum sobe, saklanmayan ebe!" diye seslendi.

Saklambaç, Fawn'ın en sevdiği oyundu ve kahvaltı edip bulaşıkları kaldırdıklarından bu yana bir saattir saklambaç oynuyorlardı. Ruthie, bunun Fawn'ın kafasını dağıtacağını umuyordu. Ayrıca oyunun evi dolaşıp annelerine dair ipuçları aramanın etkili, hatta eğlenceli bir yolu olacağına karar vermişti. Saklambaç oynadıklarında daima uyguladıkları iki kural vardı. Birinci kurala göre, annelerinin odasına, bodruma ve dışarıya saklanmak yasaktı. İkinci kurala göre ise, saklanan daima Fawn oluyordu. Ruthie'nin klostrofobisi vardı ve dar, karanlık yerlere sıkışmaya tahammül edemiyordu. Fawn saklanmaya bayılıyordu ve bu işte gayet iyiydi. Hatta birkaç kez Ruthie seslenip pes ettiğini söylemek zorunda kalmış, Fawn çamaşır sepeti veya mutfak lavabosunun altındaki dolap gibi akla gelmeyecek yerlerden çıkıp gelmişti.

"Nerede olabilir ki?" diye yüksek sesle sordu Ruthie, salonda etrafına bakınırken. Kanepenin arkasına bir göz attıktan sonra evin girişine geçip dolaba baktı. Oradan mutfağa gitti ve dolapların her birini tek tek kontrol etti. Fawn orada değildi. Herhalde çekmecelerden birine sığacak hali yoktu. Ruthie yine de onlara bile baktı. "Küçük bir fareye dönüşüp seni bulamayacağım bir yere mi girdin?" diye seslendi.

Bu da oyunun bir parçasıydı. Ruthie'nin böyle söylenip durması bazen Fawn'ın kıkırdayıp saklandığı yeri açık etmesini sağlıyordu.

Ruthie yirmi dakika boyunca evi arayıp Fawn'ın saklanmayı en sevdiği yerlerin hepsine baktı ama kız kardeşinden iz yoktu.

"Babamın çalışma masasının altında mısın? Hayır. Bir toz zerresine dönüşüp uçtun mu yoksa?"

Fawn dolapların hiçbirinde yoktu. Yatakların, masaların altında değildi. Küvete uzanıp duş perdesini üzerine çekmemişti. Ruthie kardeşinin bir seferinde ayaklı küvetin altına girip yüzüstü uzandığını hatırladığından oraya bile baktı.

Genellikle onu bulamadığında sadece sinir olurdu. Ama bugün baktığı her yerin boş olduğunu gördükçe içinde panik duygusunun yükseldiğini hissediyordu.

Ya Fawn gerçekten kaybolmuşsa? Ya annesi gibi o da bir anda ortadan yok olmuşsa?

Saçmalama, dedi kendi kendisine. *Bu sadece bir oyun.*

"Fawn?" diye seslendi Ruthie. "Pes ediyorum! Oyun bitti! Saklandığın yerden çık!"

Ama Fawn ortaya çıkmadı. Ruthie bir odadan çıkıp diğerine girerken kardeşine seslenip bir kıkırtı ya da

hışırdama duymak için bekledi. Sırtından soğuk terler inmeye başlamıştı. Tekrar başladığı yere, salona dönüp dizlerinin üzerinde kanepenin arkasına baktı.

"Böö!"

Ruthie bir çığlık attı. Fawn hemen arkasında duruyordu.

"Nereye saklanmıştın?" diye sordu Ruthie, bütün vücuduna rahatlama hissi yayılırken.

"Mimi'yle saklanıyorduk." Oyuncak bebek Fawn'un elinde sallanıyordu.

"Nerede peki?"

Fawn omuz silkti. "Söylemem, sır. Oyun bitti mi yani?"

"Yeni bir oyun oynayacağız," dedi Ruthie. "Hadi." Kardeşini annesinin odasına çıkardı.

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordu Fawn. Anneleri "birbirlerinin özel hayatına saygı göstermek" konusunda çok takıntılıydı, bu da odalara kapıyı çalmadan girmemek ve odanın sahibi yokken içeriye adım atmamak anlamına geliyordu. Ruthie annesinin odasına en son ne zaman girdiğini bile hatırlayamıyordu. Belki babası hayattayken olabilirdi.

Burası evin en büyük odasıydı ama sadeliği yüzünden olduğundan da büyük görünüyordu. Beyaz duvarların sıvaları dökülmeye başlamıştı. İçeride yalnızca yatak, şifonyer ve komodin vardı. Duvarlar bomboştu ve ortalıkta dağınıklık namına hiçbir şey görünmüyordu. Yere atılmış bir çorap teki bile yoktu. Yalnızca yatağın iki yanında el dokuması yün halılar göze çarpıyordu.

Annesinin odası aynı zamanda evdeki en güzel manzaraya sahipti. Yatağın başucundaki pencere, avlunun kuzey tarafına ve ormanlarla kaplı tepelere bakıyordu. Sonbahar ve kış aylarında yapraklar dökülünce, yamacın en

tepesinde Şeytanın Eli'ni olduğu gibi görmek mümkündü. Ruthie gözlerini dikip o tarafa baktı, ancak yoğun kar yağışının arasından kayalıkları şöyle bir seçebildi. Sonra bir an için bir hareket gördüğü izlenimine kapıldı – kayalıkların ardından dışarı doğru süzülen bir gölge. Bir saniye içinde tekrar gözden kaybolmuştu. Ruthie kendisini bunun ışıktan kaynaklı bir göz aldatmacası olduğuna ikna ederek başını çevirdi.

"Şimdi yeni bir oyun oynayacağız," dedi kız kardeşine dönerek. Fawn'ın gözleri büyüdü.

"Nasıl bir oyun?"

"Bir arama oyunu."

"Saklambaç gibi mi yani?"

"Biraz. Tek farkı şu ki; birbirimizi değil, ipuçlarını arayacağız."

"Aaaah, ipuçları!" diye çığlık attı Fawn. Sonra bir an ciddileşti. "Nasıl ipuçları?"

"Alışılmışın dışında, göze tuhaf gelen her türlü şeye bakınacağız. Annemizin nerede olduğunu bulmamıza yardımcı olabilecek şeylere."

Fawn hevesle başını salladı. Annesinin yapmış olduğu Mimi'yi kolundan tutuyordu. Oyuncak bebeğin sarı iplikten yapılma saçları keçeye dönmüş, elleri ve ayaklarındaki kumaş eskimiş ve yer yer aşınmıştı. Yüzünde Ruthie'ye bir yarayı veya sessiz kalması için kapanmış dudakları anımsatarak tüylerini diken diken eden, dikkatle işlenmiş bir gülümseme vardı. Mimi daima Fawn'a bir şeyler fısıldar ve çeşitli sırlar verirdi. Fawn çok küçükken onu kucağında bebekle dolapta saklanmış, derin bir sohbete koyulmuş halde bulurlardı.

Ruthie kardeşine bakarak gülümsedi. "Sen ve Mimi oyuna hazır mısınız?"

"Bakayım Mimi hazır mıymış," dedi Fawn, bebeğin yüzünü kulağına yaslayarak onu dinleyerek. Bir süre başını salladıktan sonra bebeği aşağı indirdi. "Mimi evet diyor, ama sonra tekrar gerçek saklambaç oynayacak mıyız, diye soruyor."

"Bugünlük yeterince saklambaç oynamadık mı?"

"Mimi öyle düşünmüyor," dedi Fawn.

"Tamam, sonra bir tur daha oynarız," diye söz verdi Ruthie. "Ah, sana ipucu arama oyununun en güzel tarafını anlatmayı unuttum. Oyunda ödüller var. Bulduğun her ipucu için bir parça çikolata."

"Annemin gizli zulasmdan mı?"

Ruthie başıyla onayladı. Anneleri buzdolabının arka tarafında bir torba Hershey's Kisses çikolatası saklıyordu. Kızların ikisi de kendilerine ikram edilmedikçe bunlara dokunamazlardı. Anneleri genellikle onları rüşvet olarak verirdi. Normalde kızların rafine şeker yemesini onaylamadığı için çikolata daima büyük bir ödüldü, özellikle de Fawn için.

"Dikkat, hazır, başla!" diye seslendi Ruthie ama Fawn olduğu yerde kaldı.

"Nereye bakacağımı bilmiyorum ki," dedi.

"Sen çocuk değil misin? Hayal gücünü kullansana! Sen buralara bir şey saklamak isteseydin, onu nereye koyardın?"

Fawn çevresine bakındı. "Yatağın altına?" Sesi çekingen ve zayıf çıkmıştı.

"Olabilir," dedi Ruthie. "Hadi bakalım." İkisi de dizlerinin üzerine çökerek yatağın altına bir göz attılar. Yıllardır birikmiş olan toz yumakları dışında hiçbir şey yoktu.

Ruthie gevşemiş bir döşeme tahtası olup olmadığını kontrol etmek için yatağın altındaki zeminde elini gezdirdi. Çok küçükken kendi odasında hemen yatağın altında harika bir saklama yeri olan böyle gevşek bir tahta keşfetmişti. Zaman içerisinde Fawn ile ikisi evin dört bir yanında böyle pek çok yer bulmuşlardı: tabakların durduğu dolabın arkasında küçük, gizli bir kapı; mutfaktan salona giden kapının pervazında küçük bir hazine saklamaya çok uygun bir oyuk. Annelerinin odasında da en azından bir tane böyle gizli yer olmalıydı.

"Burada daha önce oturanların çocukları vardı herhalde," demişti Ruthie, bir seferinde Fawn'a. "Bunca saklama yerini yetişkinler yapmış olamaz."

"Belki arkalarında bıraktıkları bir şeyler buluruz. Oyuncak ya da not gibi!" demişti Fawn, heyecanla. Ancak şu ana kadar, keşfettikleri tüm gizli oyuklar boş çıkmıştı.

Ruthie battaniyeyi çekerek bazanın üzerini kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Komodinin üzerinde bir yığın karton kapaklı macera kitabı duruyordu. Zira anneleri Ruth Rendell'ın büyük bir hayranıydı. Ruthie çekmeceyi açınca yarım parça bademli Hershey çikolatası, bir el feneri ve bir tükenmez kalem buldu.

Babalarının yattığı tarafta komodin yoktu – o geceleri kitap okumazdı. Yatakların uyumak için var olduğuna inandığından ötürü, ne komodine ihtiyaç duymuştu, ne de lambaya. Okuyacağı zaman çalışma odasındaki büyük deri koltuğa gömülür ve kurgusal olmayan kitaplar severdi: küresel ısınma ya da eczacılık sektörünün kötülüklerine

dair ağır, iç karartıcı ciltler; bahçecilik ve toprak işlemeye dair büyük, kuşa kağıda basılı kitaplar; New England bitki örtüsü ve hayvanlarına ilişkin resimler bulunduran ince, eski rehberler. Babası kitap okumaya bayılır, ciltlerin kokusunu ve verdikleri hissi çok severdi – hatta Ruthie doğmadan önce, Vermont'ta yaşamadıkları zamanlarda eski kitaplar alıp satıyordu.

Ruthie, annesiyle babasının kendisinden önceki hayatlarına ilişkin pek fazla bilgiye sahip değildi. İkisi üniversitede, Columbia'da tanışmışlardı. Annesi sanat tarihi, babası ise edebiyat okuyordu. Annesiyle babasının üniversite yıllarını hayal etmek neredeyse imkânsızdı; onları öyle genç, cüretkâr ve idealist düşünmek, Ruthie'nin kafasını allak bullak ediyordu. Mezuniyetten sonra Chicago'da kitap işine girmişlerdi. Scott ve Helen Nearing'in yazdığı *The Good Life* adlı kitabı okuduktan sonra mümkün olduğunca kendi kendilerine yeten bir hayat sürmek arzusuyla doğuya, Vermont'a taşınmışlardı. Evi ve araziyi sudan ucuza almış (Hep *"neredeyse üstüne para vereceklerdi,"* diyorlardı), tavuklar ve koyunlar edinmiş, kayalıkların arasında mütevazı bir sebze bahçesi ekmişlerdi. Buraya ilk taşındıkları zamanlarda Ruthie üç yaşındaydı. Fawn ise dokuz yıl sonra, annesi kırk üç, babası ise kırk altı yaşındayken hayatlarına dâhil olmuştu.

"Cidden mi?" diye sormuştu Ruthie, annesiyle babası yakında bir kardeşi olacağını haber verdiklerinde. Bir şeyler döndüğünün farkındaydı – annesiyle babası günlerdir fısıldaşıp duruyor ve gizemli davranıyordu, ama böyle bir haber alacağı hiç aklına gelmemişti. Küçükken kardeşi olmasını çok istiyordu ama artık çok geç değil miydi?

"Sevinmedin mi?" diye sormuştu annesi.

"Sevindim," demişti Ruthie. "Sadece biraz şaşkınım."

Annesi başıyla onaylamıştı. "Biliyorum, tatlım. Aslına bakarsan biz de biraz şaşırdık. Ama baban da ben de bunun alnımıza yazıldığını, bu bebeğin ailemizde yer alması gerektiğini biliyoruz. Sen harika bir abla olacaksın, bundan eminim."

Bu yeni kaybolma olayına kadar annesine dair bildiği en ilginç şey, o yaşta ikinci bir çocuk sahibi olma kararı olmuştu. Gerçi o da bilinçli bir tercihten ziyade kaza gibi görünüyordu.

"O yanımızda yokken burada olmak hoşuma gitmiyor," diye yakındı Fawn, çaresizce bakışlarını etrafta gezdirirken. Yatağın tepesine çıkmış, örtüleri ve yastıkları karıştırıyordu. Ruthie ise ellerini sert alçı kaplı duvarlarda gezdirerek gizli açıklıklar arıyordu, fakat hiçbir şey bulamamıştı.

İşin aslı, Ruthie de aynı şekilde hissediyordu – annesinin çok değer verdiği özel hayatını istila etmiş gibi.

"Olsun," dedi Ruthie. "Biraz tuhaf olduğunu biliyorum ama bana kalırsa annem bunu kendisini bulmak için yapmak zorunda kaldığımızı anlayacaktır."

Ruthie dolaba yönelirken Fawn da yataktan indi. Mimi'nin kolunu ellerinde bükerken hafifçe olduğu yerde sallanarak onu seyretti.

O sırada Roscoe çekingen adımlarla içeri girerek ihtiyatlı bir tavırla sağa sola bakındı. Bu oda kedi için bile yasaklı bölgeydi; zira anneleri kedilere karşı hafif bir alerjisi olduğunu ve hayvan tüyüyle dolu bir yatakta uyumak istemediğini iddia ediyordu. Şimdiyse Roscoe o kocaman tüylü kuyruğu havaya kalkmış halde dikkatle çevresini inceliyordu. Gömme dolabın kapağına doğru ilerleyerek

orayı şöyle bir kokladı ve anında sırtı gerilerek yüksek sesli bir tıslamayla geri çekildi. Sonra odadan fırlayıp gitti.

"Her şeyi de abartırsın," diye seslendi Ruthie onun arkasından.

Ruthie dolabın kapağını çekti ama hiçbir şey olmadı. Daha kuvvetli asıldı ve sonra itmeyi denedi. Kapak yerinden kıpırdamıyordu.

Çok tuhaftı. Ruthie geri çekilerek kapıyı inceleyince iki kanadın birbirine tutturulduğunu fark etti. Biri üstte, biri altta olmak üzere, pervaza vidalanmışlardı. Bu da kapının açılmasını engelliyordu. İnsan neden bir dolap kapağını böyle kapatırdı ki?

Ruthie'nin aşağı inip tornavidayı alması gerekecekti. Hatta belki de ahırdan bir levye getirebilirdi.

"Galiba bir şey buldum." Fawn'ın sesi titriyordu. Ruthie hafifçe yerinden sıçradı ve kız kardeşinin yatağın sağ tarafındaki yün kilimi kenara itmiş olduğunu gördü. Geniş ahşap döşemelerden birini kaldırmış ve içeride küçük bir yer keşfetmişti. Yüzü bembeyazdı.

"Ne buldun?" diye sordu Ruthie, üç adımda onun yanına vararak.

Fawn cevap vermeden kocaman ve endişeli gözlerle yere bakmayı sürdürdü.

Ruthie eğilip Fawn'ın bulduğu gizli saklama yerine göz attı. Genişliği elli santim kadardı ve ahşap döşeme tahtaları dikkatlice kesilmiş, sonra da küçük bir kapı oluşturacak şekilde eski pirinç menteşelerle tekrar yerine yerleştirilmişti. Hazne yaklaşık on beş santim derinliğindeydi. Ve orada, içinde ahşaptan bir kabzası olan küçük bir tabanca duruyordu. Altında ise bir ayakkabı kutusu vardı. Ruthie gördüklerine inanamayarak gözlerini kırpıştırdı.

Annesiyle babası silahlardan nefret eden barış yanlısı hippilerdi. Babası tabancalara dair istatistikleri sıralayarak insanı sıkıntıdan öldürebilirdi. Evde bulunan silahın hırsızlardan ziyade aile fertlerine karşı kullanılma ihtimalinin daha yüksek olduğundan ve şiddet suçlarının çoğuna silahların karıştığından bahsederdi. Bir tavuk ya da hindiyi öldürdüklerinde annesi bunu abartılı bir törene çevirir, hayvanın ruhunun daha güzel bir yere gitmesi için yeryüzüne ve hayvana teşekkür etmelerini söylerdi.

"Bu annemin olamaz," dedi Ruthie yüksek sesle, bir hata olduğundan emin bir sesle. Elinde sallanan bebeğiyle kaskatı kesilmiş halde olduğu yerde sallanan Fawn'a baktı.

"Onu yerine geri koyup unutalım," dedi Fawn. Ruthie'nin bir yanı, kız kardeşinin haklı olduğunu düşünüyordu. Ama bakmaları gerekiyordu, öyle değil mi? Ya bu kutuda duran şey, annelerinin başına gelenlerle ilgili bir ipucu taşıyorsa?

Ruthie dizlerinin üzerine çökerek dua eder gibi yerdeki haznenin önüne oturdu. Eğilip silahı almaya yeltendi ama eli üzerindeyken duraksadı.

"Lütfen alma," dedi Fawn, korkulu gözlerle. "Çok tehlikeli."

"Tetiği çekmezsen bir şey olmaz. Hatta belki içi dolu bile değildir." Ruthie tabancayı alırken ağırlığı karşısında şaşırmaktan kendisini alamadı. Fawn ellerini kulaklarına bastırarak gözlerini sıkıca yumdu. Ruthie parmaklarının tetiğe yakın durmamasına dikkat ederek tabancayı metal namlusundan tuttu ve kendisiyle Fawn'un aksi yönüne bakacak şekilde onu yere bıraktı. Tekrar hazneye eğilerek yan tarafında *Nike* yazan kutuyu içinden çıkardı.

Ruthie ayakkabı kutusunun kapağını açtı. İçinde bir Ziploc torbası duruyordu. Torbada ise iki cüzdan vardı:

siyah, deri bir erkek cüzdanı ile bej rengi, büyük bir kadın cüzdanı. Ruthie şeffaf torbayı elinde tutarken bir anda onu açmaya korktuğunu hissetti. Ellerinde başlayan karıncalanma duygusu kollarına ve omuzlarına doğru yayılarak göğsüne çöreklendi.

Saçmalıktı bu. Alt tarafı iki cüzdandı işte.

Ruthie torbayı açarak daha küçük olan erkek cüzdanını aldı. İçinde Thomas O'Rourke adındaki bir adama ait Connecticut'tan alınmış ehliyet ve kredi kartları vardı. Adamın kahverengi saçları, ela gözleri vardı. Yazdığına göre 1.80 boyunda ve 77 kiloydu. Ayrıca bir organ bağışçısıydı. 231 Kendall Yolu, Woodhaven, Connecticut'ta yaşıyordu. Kadın cüzdanı ise Bridget O'Rourke'a aitti. Onun ehliyeti yoktu ama Sears kredi kartı, bir MasterCard'ı ve Perry's Kuaför'e ait bir randevu kartı vardı. İki cüzdanın da içinde biraz nakit para duruyordu. Bridget'in fermuarlı bir gözde biraz bozuk parası ve kilidi kırılmış, ince bir altın bilekliği vardı. Ruthie bilekliği aldı. Bir yetişkine ait olamayacak kadar küçüktü. Onu yerine geri koydu.

"Bunlar kim?" diye sordu Fawn.

"Bilmiyorum ki."

"Cüzdanları niye burada peki?"

"Nereden bileyim, Fawn? Oradan bakınca kristal küreye mi benziyorum?"

Fawn dudağını sertçe dişlemeye başladı.

"Özür dilerim," dedi Ruthie, kendisini berbat hissederek. Annesi ortalarda olmadığına göre, Fawn'ın güveneceği kendisinden başka kimse yoktu.

Ruthie en başından beri harika bir abla olmadığının farkındaydı. Fawn'ın doğumunda onu da orada bulunmaya zorlamışlardı. Ebe ona bir davul vermişti – annesi

doğum yaparken ritim odaklanmasına yardımcı olacaktı. Ruthie ona gönülsüzce vururken orada olmaması gerektiğini hissetmişti. Fawn doğduğunda cıyak cıyak bağırıyordu ve yüzü buruşuktu. Annesiyle babası ne derse desin, hiç de öyle tatlı ya da güzel bir hali yoktu. Ruthie'ye bir larvayı anımsatmıştı.

Fawn büyüdükçe Ruthie zaman zaman onunla oyun oynamaya başlamıştı. Beraber bebekleri konuşturuyor, değişik kıyafetler giyiyor veya saklambaç oynuyorlardı ama bu kardeşine duyduğu sevgiden değil, annesiyle babasının onu oynamaya mecbur bırakmasından kaynaklanıyordu. Gerçi Fawn'ı sevmediği söylenemezdi, seviyordu ama aralarındaki yaş farkı yüzünden ister istemez farklı dünyalara ait olduklarını düşünüyordu.

"Bütün bunlar kafamı allak bullak etti, anlıyor musun?" diye açıkladı Ruthie. Başını eğip Thomas O'Rourke'un ehliyetine tekrar baktı. "Bu çok eski bir şey. On beş sene önce falan süresi dolmuş." Ehliyeti derisi aşınmış cüzdanın içine geri koydu ve cüzdanların ikisini de torbaya yerleştirip dikkatlice ayakkabı kutusunun içine bıraktı.

"Annem geri dönerse bunları hiç bulmamış gibi davranacağız, tamam mı? Bu aramızda bir sır olacak."

Fawn ona ağlamak üzereymiş gibi baktı.

"Hadi ama," dedi Ruthie, ponpon kız gibi gülümseyerek. "O kadar da zor olamaz. Sır saklayabilirsin, öyle değil mi? Saklayabileceğini biliyorum. Mimi ile nereye saklandığınızı bile söylemedin bana."

"*Dönerse* dedin," dedi Fawn.

"Ne?"

"'*Annem geri dönerse*' dedin." Fawn'ın çenesi titrerken sol yanağından aşağı bir damla gözyaşı akmaya başladı.

Ruthie ayağa kalkarak kız kardeşini kollarına alırken kendi gözlerinin de yaşlarla dolması karşısında şaşkına döndü. Fawn küçük, içi boş bir nesne gibiydi. Küçük bedeni alev alev yanıyordu. Ruthie onu daha sıkı kucaklayarak boğazını temizledi ve ağlama isteğini savuşturdu. Fawn'un ateşini ölçmesi, göründüğü kadar yüksekse ona Tylenol vermesi gerekiyordu. Zavallı çocuk. Tam da hasta olacak zamanı bulmuştu. Ruthie, annesinin Fawn hastayken yaptığı şeyleri hatırlamaya çalıştı. Tylenol, fincan fincan ateş düşürücü bitki çayı, örtüleri Fawn'ın üzerine yığmak ve ona ardı ardına hikâyeler okumak... Ruthie küçükken ona da aynı şeyleri yapardı.

"*Döndüğü zaman*, demek istedim," diye Fawn'ın kulağına yatıştırıcı bir sesle fısıldadı Ruthie. "*Geri geldiğinde.* Çünkü gelecek."

Fawn onun sarılmasına karşılık vermeden Ruthie'nin kollarında öylece durdu. "Peki ya dönmezse? Dönme *şansı olmazsa*... o zaman ne olacak?"

"Dönecek, Fawn. Dönmek *zorunda*." Ruthie geri çekilerek Fawn'un yüzüne baktı. "Sen iyi misin, Fawn? Boğazın ağrıyor mu? Bir şeyin var mı?"

Ama Fawn'un donuk bakışları, yerdeki gizli hazneye kilitlenmişti.

"Bence orada başka bir şey daha var," dedi.

Ruthie dizlerinin üzerinde eğilerek içeri uzandı. Bölmenin kenarları sandığından daha derine gidiyordu. Diğer köşeye bir kitabın köşeli kenarı sıkıştırılmıştı. Ruthie kitabı çekip çıkardı. Üzerindeki kabı solmuş, cildi iyice aşınmış bir kitaptı bu.

"Ne tuhaf," dedi Ruthie. "İnsan bir kitabı niye gizler ki?" Elinde tuttuğu kitabın kapağını inceleyip sayfalarını

çevirmeye başladı. Gözleri, günlüğün başındaki cümlelere takıldı: *İlk kez bir uyuyan gördüğümde dokuz yaşındaydım.*

Ruthie devamında yazanları da okudu.

"Ne yazıyor?" diye sordu Fawn.

"Görünüşe göre bu kadın, ölen kişileri hayata döndürmenin bir yolu olduğunu düşünüyormuş," dedi Ruthie. Biraz ürkütücü bir şeydi ama annesi neden bu kitabı gizlemişti ki?

"Ruthie," dedi Fawn. "Arkadaki fotoğrafa baksana."

Bulanık siyah beyaz fotoğrafın altında *Sara Harrison Shea, West Hall, Vermont'taki evinde, sene 1907* yazıyordu.

Dağınık saçlan ve dik bakışları olan bir kadın, Ruthie'nin anında tanıdığı beyaz tahta kaplama bir çiftlik evinin önünde duruyordu.

"Olamaz. Burası bizim evimiz!" dedi Ruthie. "Bu kadın burada, bizim evimizde yaşamış!"

Katherine

Katherine, çalışmaları iyi gidince her şeyin sihirli bir değnek değmişçesine kendiliğinden yoluna girdiğine inanırdı. Bir sanatçının işi kendini serbest bırakmak, bir şeylerin onu bir sonraki adıma yönlendirmesine izin vermekti.

Bugün ise işlerin yolunda gittiği günlerden biri sayılmazdı.

Yeni kutusuna ilişkin çalışmaları iyi başlamamıştı. Her türlü kararı almakta zorlanıyordu: Gary'nin bir fotoğrafını mı kullansaydı, yoksa Gary'yi temsilen küçük bir figürü gri saçlı bir yabancıyla masaya mı oturtsaydı? Peki, masaya ne koyacaktı? Onun son yemeğini seçmek büyük bir sorumluluk gibi geliyordu. Şu ana dek baştan yarattığı tüm sahnelerin içinden en çok bunda kendi hayal gücüne bel bağlamak zorunda kalmıştı.

Bütün sabah Gary'nin varlığını öyle güçlü hissetmişti ki, onun omzunun üzerinden bakıp kendisiyle alay ettiğinden emindi. Çevresinde onun kokusunu alabiliyordu.

Ne yaptığını sanıyorsun? diye sordu Gary, Katherine henüz yaptığı boş ahşap kutuya boş boş bakarken.

"Bana söylediğin son şeyin neden koca bir yalandan ibaret olduğunu anlamaya çalışıyorum," dedi Katherine, acı bir sesle.

Canını sıkan yalnızca duyduğu bu son yalan değildi. O ana dek geçen zaman boyunca olup biten her şeydi. Gary'nin ondan bir şeyler sakladığı belliydi. Kazadan iki hafta öne Adirondacks'te bir hafta sonu seyahatine çıkmışlardı. Gezi ona büyük umut vermişti. Ekim'in ortasıydı ve yapraklar en güzel renkleri taşıyor, havada değişim hissediliyordu. Harley'le yolculuk etmişler ve ormanda bir kır kulübesinde konaklamışlardı. Austin'in ölümünden beri ilk kez bir yerlere gitmişler, bir kez olsun keder ve öfkenin kendilerini yiyip bitirdiğini hissetmeden gerçek anlamda iyi vakit geçirmişlerdi.

Ateşin başında bir şişe şarap içip, birbirlerinin şakalarına gülmüşlerdi Katherine, kulübeleri kiralayan adamın burnunun turp gibi göründüğünü söylemiş, Gary de tanıdıkları herkesi bir şeye benzetmeye başlamıştı. En komiği de Katherine'in kız kardeşi Hazel'ın kafasının enginar gibi, saçlarının ise diken diken göründüğünü söylemesiydi. Karınları ağrıyana kadar kahkaha atmış, sonra yerde sevişmişlerdi. Ve Katherine nihayet dibine battığı karanlık suların yüzeyini gördüğünü hissetmiş, boğulmaktan kurtulabileceğini ummuştu. Hayatlarına devam etmenin, Austin olmadan yeni bir gelecek inşa etmenin bir yolunu bulacaklardı. Hatta belki, kim bilir, bir gün bir çocukları daha olurdu. Gary yüzü şaraptan kıpkırmızı kesilmiş halde bu konuyu açmış, "Sen ne düşünüyorsun?" diye sormuştu.

"Belki," demişti Katherine, aynı anda hem gülerek, hem de ağlayarak. "Belki."

Katherine kendini Gary'ye hiç olmadığı kadar yakın hissetmişti. Sanki beraber bu zorlu yolculuğu aşmış, birbirlerinin en karanlık yüzünü görmüş ve nihayetinde yolun sonuna el ele gelmeyi başarmışlardı.

Eve dönerken küçük bir antikacıda durmuşlardı. Gary koleksiyonuna eklemek için eski fotoğraflarla dolu metal bir dosya kutusu satın almıştı. Fotoğrafların arasına sıkıştırılmış eski mektuplar ve katlanmış, sararmış kâğıtlarla birkaç zarf vardı. Gary zarflardan birini açtığında içinde o küçük, komik yüzüğü bulmuş ve Katherine'in parmağına geçirerek, "Yeni başlangıçlara," demişti. Katherine de ona karşılığında bir öpücük vermişti. Üniversite zamanlarındaki gibi arzu dolu, baş döndürücü bir öpücüktü bu. Katherine yüzüğü parmağında döndürürken yeni bir başlangıç yapacaklarına inanmıştı.

Ama seyahatten döndüklerinde Katherine bir anda yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu sezmişti. Gary eskisinden de fazla içine kapanmıştı. Evden erken çıkıyor, geç saatlerde dönüyor, oturdukları çatı katının arka tarafında bir duvarla ayrılmış olan stüdyosuna kapanıp orada saatler geçiriyordu. Katherine ne üzerine çalıştığını sorduğunda ise, başını iki yana sallayarak, "Hiçbir şey," demekle yetiniyordu.

Katherine aralarındaki mesafeyi kaldırabilmek için aklına gelen her şeyi denemişti. Onun en sevdiği yemekleri yapmış, hava soğumadan bir motosiklet gezisine daha çıkmayı önermişti. Hatta düzenlediği fotoğraflardaki insanlar hakkında kendisine bir hikâye anlatmasını dahi istemişti.

"Şu anda düzenleme işiyle uğraşmıyorum," demişti Gary ona.

O halde stüdyosuna kapanıp saatlerce ne yapıyordu? Kapısı daima kilitliydi ve içeriden öyle yüksek müzik sesi geliyordu ki, Katherine ritmi döşeme tahtalarında hissedebiliyordu.

Gary'nin verdiği küçük yüzüğü saklamıştı. Ona bakarken kendisini her şeyin kulübedeki gibi olduğu zamanlara geri götürmesini diliyordu. Ama Gary her daim mesafeli duruyor ve ketum davranıyordu.

Katherine onun Austin öldükten sonra yaptığı gibi yine kendi kabuğuna çekileceğinden korkmaya başlamıştı. Kocasını o haldeyken tanıyamıyor, hatta ondan korkuyordu. Gary çok fazla içki içen duygusal bir adama dönüşüyor, bazen şiddet dolu patlamalar yaşatarak binlerce dolar değerindeki fotoğraf malzemelerini veya büyük ekran televizyonlarını parçalara ayırıyordu. Bir seferinde, Austin'in ölümünden yaklaşık iki ay sonra, Gary mutfaktaki tüm şarap kadehlerini kırmış ve kırık parçalardan biriyle kolunu kesmeye kalkışmıştı. Kanın ağır ağır süzülmesi kesiğin atardamarlardan birine isabet etmediğini gösteriyordu ama aynı şeyi bir daha denemeye kalksa, o denli şanslı olmayabilirdi.

"Gary," demişti Katherine, ağır ağır ona doğru ilerlerken sesini elinden geldiğince ifadesiz tutmaya çalışarak. "Onu bırak hadi, hayatım. Bırak o cam parçasını."

Gary'nin gözlerinde onu tanımıyormuş gibi bir bakış belirmişti. İşin aslı, Katherine de o an onu tanıyamadığını hissediyordu. Kocasının gözlerindeki ifadede âşık olduğu ve evlendiği adamdan en ufak bir iz dahi yoktu.

"Gary?" demişti tekrar, onu kötü bir kâbustan uyandırmaya çalışırmışçasına.

Gary kırık cam parçasının sivri ucunu kaldırarak ona doğru bir adım atınca Katherine korkuyla evden dışarı fırlamıştı.

Kocasının gözlerindeki ifadeyi unutması mümkün değildi; bakışları simsiyah ve bomboştu.

Ertesi hafta Gary yaşadığı kederle başa çıkmak için terapiye başlamıştı. Gözyaşları içinde çaresiz özürler dilemiş, öfke patlamaları gittikçe seyrekleşerek nihayetinde azalmıştı. O bitmek bilmez öfkesi yerini üzüntüye bırakmış, Gary tekrar eski haline dönmüştü. Elbette yas tutmaktan vazgeçmemişti ama artık bir yabancı gibi davranmıyordu. Katherine her şeyin yoluna girebileceğine inanmıştı.

Ve sonra, ekim ayında, beraber geçirdikleri o hafta sonu seyahatinden döndükten sonra, uyarı işaretleri belirmeye başlamıştı. Gary kederinin altında eziliyordu. Katherine ise buna daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi.

Sonra bir sabah Gary fotoğraf çekmeye gitmiş, o günün gecesinde ise Katherine kanepeye yüz üstü uzanıp, yastıklarla çığlık atarak onları parçalamıştı. Zira kapıda beliren iki polis memuru ona kötü haberleri vermişti.

*

Onun Son Yemeği kutusunun içini nasıl düzenleyeceğinden emin olamadığı için, kutunun dışıyla başlamaya karar verdi. Dış kısmına tuğla görünümü vererek orayı Lou Lou's Café'ye benzetmeye çalışıyordu. Ama sıra kapının üzerindeki tabelayı boyamaya geldiğinde, en küçük boy fırçalarından hiçbirini bulamamıştı. Muhtemelen bir yerlerde, bir kutunun içindeydiler, ancak üzerinde 'sanat malzemeleri' yazan kolileri çoktan açmıştı. Katherine öfkeyle iç çekti.

O sırada Gary'nin kırmızı renkli yıpranmış metal kutusu gözüne çarptı. Kocası bu kutuda biriktirdiği eski fotoğrafları temizlemek ve düzenlemek için kullandığı malzemeleri saklardı. Orada küçük bir fırça olmalıydı. Gary rötuşları genelde eliyle yapıyordu. Çoğu kimse fotoğraf düzenlemek için artık bilgisayarı kullanıyordu ama Gary onlardan biri değildi.

Katherine kutuyu açtı ve içini karıştırdı: bir kutu sıkıştırılmış hava, beyaz pamuk eldivenler, pamuk çubuklar, yumuşak temizleme fırçaları ve bezleri, alkol, boyalar ve tonerler... işte, en dipte duran plastik kutu ağzına kadar fırçayla doluydu. Üstelik tam ihtiyacı olan fırçayı da görmüştü. Kutuyu çıkardığında altında sert kapaklı, küçük bir kitap olduğunu fark etti. Ne tuhaftı. Kitabın üstünde *Öbür Taraftan Ziyaretçiler, Sara Harrison Shea'nın Gizli Günlüğü* yazıyordu. Sanki Gary o kitabı Katherine'in şu an bulması için oraya koymuştu. Komik bir şaka gibiydi bu: *Ben de artık o ziyaretçilerden biri oldum.*

Katherine kitabı alıp rastgele on ikinci sayfayı açtı:

O günden bugüne hüsran içindeyim. Elden ayaktan kesildim. İşin aslı, hayatıma devam etmenin anlamı yok. Yataktan kalkacak gücüm olsaydı, aşağı inip kocamın tüfeğini bulur, namluyu ağzıma yaslayarak tetiği çekerdim. Kendimi bunu yaparken görebiliyorum. Gözlerimin önüne geliyor. Rüyalarıma giriyor. O merdivenlerden inip tüfeğe uzandığımı ve barutun tadını aldığımı hissediyorum.

Düşlerimde kendimi defalarca öldürdüm.

Uyanıp hâlâ hayatta olduğumu, enkaza dönmüş bedenimde, enkaza dönmüş hayatımda tutsak kaldığımı gördükçe duyduğum ıstırapla ağlamaktan kendimi alamıyorum. Beyaz duvarları...

Katherine fırça kutusunu bırakarak elinde o tuhaf, küçük kitapla çalışma masasından uzaklaştı. Oturma odasına geçerek sehpadan sigarasıyla çakmağını aldı ve kitabın en başına dönüp okumaya devam etti.

Ruthie

"Kesinlikle dolu bu," dedi Buzz, kızların annelerinin döşemesinin altında buldukları silahı elinde tutarken. İşaret parmağını tetikten çekerek metal namluya yasladı. Ruthie'nin annesinin yatağında yan yana oturuyorlardı. Ruthie'nin elinde bir şişe bira vardı. Buzz kendi birasını komodine bırakmış, şişe orada unutulup gitmişti. Ruthie şişenin ahşapta iz bırakacağından ve annelerinin oraya girdiklerini anlayacağından korktu. Şişeyi alıp yere bırakarak komodinin üzerini kıyafetinin koluyla sildi.

Saat gece 10'du ve Fawn uyuyordu. Ateşi yüksekti. Ruthie ateşini düşürmek için ona dört saatte bir Tylenol veriyordu. Hatta annesinin krizantem ve söğüt kabuğu özlü çayından yapmış ve Fawn'a içirmişti. Fawn uyuduktan sonra ise Buzz'ı aramış ve eve çağırmıştı. Buzz yanında altılı bira da getirmişti.

"Gördün mü? Şuraya bak," dedi Buzz, silahı ona doğru uzatarak. "Silindirde altı mermi var. Altı atış demek. Bu eski bir silah ama çok güzel; üstelik de iyi durumda. Annen bunu temiz tutup yağlamaya dikkat etmiş."

"Emin misin?" diye sordu Ruthie, annesinin bir silaha dokunması fikrini dahi garip karşıladığından.

"En azından birisi yapmış diyeyim. Burası da annenin yatak odası, öyle değil mi? Aslında burada çocuklarıyla yalnız yaşayan bir kadının kendisini korumak istemesi pek garip değil. Babam kadınlara erkeklerden daha çok silah satıyor."

Ruthie titremekten kendisini alamadı, ancak daha yakından bakmak için silaha doğru eğildi. "Nasıl çalışıyor peki?"

"Çok basit," dedi Buzz, gözleri parlayarak. Bir şeylerin uzmanı olmak hoşuna gidiyordu. Buzz'ın babasının Bull's Eye adlı bir okçuluk ve mühimmat dükkânı vardı. Buzz silahların arasında büyümüştü ve sekiz yaşından beri ava çıkıyordu. "Bu elimizdeki Colt markalı tek atışlık bir tabanca. Bu gördüğün emniyet kilidi. Onu geri çekmen gerekiyor. Sonra klik sesini duyana kadar başparmağınla horozu indirmelisin. Ardından nişan alıp tetiği çekersin. Tetik, horozu serbest bırakınca silah ateş alır."

Buzz silahı elinde evirip çevirdi. "İstersen yarın deneyebiliriz. Sana nasıl ateş edeceğini gösterebilirim."

"Annem beni öldürür," diye başını iki yana salladı Ruthie.

Buzz başıyla onu onaylayarak silahı dikkatli bir tavırla kutusuna geri koydu. "Hâlâ öylece ortadan kaybolduğuna inanamıyorum," dedi beyzbol şapkasını kafasından çıkarıp bir elini saçlarının arasından geçirirken.

"Aynen," dedi Ruthie. "Bu hiç ondan beklenecek bir şey değil. Tamam, biraz tuhaftır ama... Ona güvenebilirsin. Bildiğinden şaşmaz. Kasabaya bile doğru düzgün

inmezken birdenbire sırra kadem bastı. Bunu bir türlü aklım almıyor."

"Peki aklında ne var? Yani, annen ortaya çıkmazsa ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Ruthie içini çekti. "Bu akşama kadar geri dönmezse polisi ararım diye düşünüyordum ama sonra bu mereti bulduk. Şimdi cidden ne yapacağımı bilemiyorum. Ya annem... yasa dışı işlere falan bulaşmışsa?"

Buzz başıyla onayladı. "Belki de polisi aramaman iyi olmuştur. Silahı ve o cüzdanları bulman, yani, insanın kafasını karıştırıyor."

"Aynen," dedi Ruthie, zayıf bir sesle. O yumuşak huylu, bitki çayı seven, orta yaşlı annesinin bir suç işlemiş olabileceğini düşünmek imkânsızdı.

Ruthie'nin bilmediği başka neler vardı acaba? Polisi arasa kim bilir ortaya neler çıkacaktı?

Buzz bir an sustu. "Belki de işin içinde uzaylılar vardır."

"Daha neler," diye cevabı yapıştırdı Ruthie. "Şu an cidden senin uzaylı teorilerinle uğraşacak halim yok."

"Hayır, cidden. Uzaylılar tarafından kaçırılmaktan bahsediyorum. Böyle şeyler sürekli oluyor. İnsanları şu yaydıkları ışıklarla kendilerine doğru çekiyor ve üzerlerinde deney, inceleme falan yapıp hafızaları silinmiş bir halde aldıkları yerden kilometrelerce öteye bırakıyorlar. Tracer'la ikimizin ormanda gördüğü şeyi hatırlarsın. Sizin evden oraya bir kilometre bile yok."

Ruthie gölgeler içindeki ormanı ve sivri dişler gibi gökyüzüne yükselen kayalıkları hatırlayınca, kendisini bir canavar tarafından yutulmak üzereymiş gibi hissetti.

"Lütfen, Buzz. Saçmalamayı bırak."

"Tamam. Ama gayet ortada olan bir şeyi söylemeden geçemeyeceğim," dedi Buzz.

Ruthie omuz silktiyse de ona karşı çıkmadı.

"Hiç bu yaşam şeklinizi sorguladın mı? Nasıl desem, dünyayla ilişkiniz kesilmiş gibi – pek geleniniz gideniniz yok, rehberde telefon numaranız yazmıyor, her yerde girilmez levhaları var."

"Annemi biliyorsun işte. Çılgın hippinin teki," dedi Ruthie. "Hatta babam da öyleydi. O yüzden ben üç yaşındayken Chicago'dan buraya taşınmışlar. Sistemin çarklarından biri olmak istememişler. Doğal hayata dönüp tavukların, yeşilliklerin ve tam tahıllı ekmeklerin arasında mutlu bir hippi ütopyası yaşamak istemişler."

"Peki ya bundan öte bir şeyler varsa?" diye sordu Buzz.

"Ne demek istiyorsun?"

"İnsanlar kimsenin kendilerini bulmasını istemiyorlarsa, bazen bunun için geçerli sebepleri vardır."

Bir süre ikisi de sessiz kaldılar.

"Ben gidip Fawn'a bakayım," dedi Ruthie. "Döndüğümde dolabı açmaya çalışırız."

Koridoru geçip Fawn'un odasına gitti. Kardeşini gece lambasının loş ışığında battaniyenin altına kıvrılmış halde buldu. Roscoe kızın üzerine yerleşmiş, halinden memnun bir şekilde hırlıyordu. Mimi ise yere düşmüştü.

"Hey, ahbap. Fawn'a göz kulak mı oluyorsun?" diye sordu Ruthie, kediyi okşayarak. "Aferin sana." Eğilip Mimi'yi aldıktan sonra onu Fawn'un hemen yanına yatırdı ve battaniyeyi çekerek ikisinin de üzerine örttü.

"Galiba ateşi düşmüş," diye haber verdi Buzz'a, annesinin odasına döndüğünde.

"Sevindim."

"Evet. Zavallı çocuk. Annem burada değilken hasta olması çok kötü oldu."

Buzz gülümsedi. "Ama sen varsın."

"Öyle de, annem çok geçmeden ortaya çıksa iyi olacak. Ben çocuk bakamam ki. Ona ne kadar Tylenol vermem gerektiğini çözmeye çalışırken halimi görmeliydin. Kilosunu bile bilmiyormuşum meğer. Ona sormak zorunda kaldım."

Buzz Ruthie'nin ellerini avucuna aldı. "Gayet iyi idare ediyorsun. Kendine bu kadar yüklenme."

"Madem öyle diyorsun," dedi Ruthie. "Şimdi şu dolaba bakalım."

Buzz, Ruthie'nin ahırda bulduğu levyeyi kapıp işe koyuldu. Ruthie geri çekilerek onu seyrederken aniden dolapta ne bulacaklarını merak ederek gerildiğini hissetti. Buzz beş dakikadan kısa bir süre içerisinde hem üst, hem alt kapağı çözmeyi başarmıştı.

"Önden buyurmak ister misin?" diye sordu, dolabın önünden çekilerek.

Ruthie başını iki yana salladı. "Sen aç."

"Tamam o zaman," dedi Buzz. Ne olur ne olmaz diye ağır metal levyeyi elinden bırakmadan yavaş yavaş dolabın kapısını açtı.

"Hiçbir şey yok." Daha iyi görebilmek için kafasını içeri uzattı. "Sadece giysiler."

Geri çekilerek hayal kırıklığına uğramış bir halde birasını alarak yatağa oturdu. Buzz haklıydı – içeride olağandışı görünen hiçbir şey yoktu. Ruthie askılarda asılı kıyafetlere göz gezdirdi: babasının o tanıdık flanel gömlekleri,

annesinin dik yakalı ve yünlü kazakları. Yukarıdaki rafta bir dizi süveter vardı. Takunyalar ve koşu ayakkabıları da düzgünce dizilmişti. Annesi, babasının ölümünden sonra dahi kıyafetlerinin çoğunu saklamıştı. Resmen onun geri dönmesini bekliyor gibiydi. Ruthie, Buzz'ın kendisine bakmadığından emin olunca yüzünü babasının dolapta asılı ekose desenli eski gömleklerinden birine gömerek onun kokusunu duymaya çalıştı. Ancak burnuna dolan koku sedir ağacı ve tozdan ibaretti.

Kapıları açıkken dahi dolabın içinde olmak onu rahatsız etmişti. Böyle küçük, dar yerler daima paniğe kapılmasına yol açardı. En kötü kâbuslarında kendisini ufacık odalara kapalı halde ya da zar zor sığabildiği dar geçitlerde ilerlemeye çalışırken bulurdu. Daima bir yerde sıkışır ve nefesi kesilmiş halde çığlık çığlığa uyanırdı.

Bedeninin büyük kısmını dolabın dışında tutmaya çalışarak kıyafetleri karıştırırken, annesinin bunları kilit altında tutmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Şu hırkayı daha geçen hafta giymemiş miydi mesela? Ruthie tüm kıyafetlerin ceplerine baktı, hatta yerdeki ayakkabıları inceledi. Ne var ki elde ettiği tek şey birkaç kutu kibrit ve kumaş tiftiği içinde kalmış yarım paket Life Savers şekeri oldu. Tüm ayakkabıları dışarı çıkartarak zemini boşalttı ve başka bir gizli bölme olup olmadığına bakmak için döşeme tahtalarının kenarlarını yokladı.

"Bence yine de çok tuhaf," dedi Buzz, gözlerini kısarak gömme dolaba bakarken.

"Evet, neden insanları buradan uzak tutmaya çalışırsın ki? İçeride birkaç çift eski ayakkabı ve gevşemiş kazaktan başka bir şey yok."

Buzz başını iki yana salladı. "Bana garip gelen o değil. Bence aksine bir şeyleri içeride tutmaya çalışıyormuş."

Ruthie hırıltıyla karışık bir sesle kendisini gülmeye zorlayarak Buzz'm şişenin etiketini koparmasını seyretti. Buzz'ın burada, evinde, hatta annesinin odasında olması tuhaf ve heyecan vericiydi. Annesi kızının Buzz'la ilişkisine pek şans vermiyordu ve onun amcasının hurda metal dükkânında çalışan esrarkeş bir çocuktan daha iyisini bulabileceğine inandığını da net bir şekilde belirtmişti.

"Demek istediğim," demişti annesi bir seferinde. "Tamam, yakışıklı bir çocuk ama bence sana uygun değil."

"Peki, *sence* kim bana uygun?" diye sormuştu Ruthie, sinirlendiğini hissederek.

Annesi bir an durup düşünmüştü. "Tüm vaktini gökyüzünde uçan daireler arayarak geçirmeyen biri. Bu şekilde çok fazla dikkat çekiyor. Çiftçiler pazarında bir ilan gördüm. UFO avlama grubu gibi bir şey kurmuş. İlanda yazdığına göre Şeytanın Eli'nin uzaylıların sık sık ziyaret ettiği bir yer olduğunu düşünüyormuş."

Ruthie omuz silkmekle yetinmişti.

"Tam da ihtiyacımız olan şey," demişti annesi. "Buzz ve tayfasının ormanımızda dolaşıp durmaları."

"Orası *bizim* ormanımız değil," demişti Ruthie.

"Yine de," demişti annesi, dudaklarını sıkarak. "O oğlanın biraz aklını başına devşirmesi gerek."

"Onu tanımıyorsun bile," demişti Ruthie, odadan çıkarken.

Buzz hayatında tanıdığı en mantıklı, en güvenilir insandı. Evet, birtakım garip fikirleri vardı ama ne olmuş? Adam kaya gibi sağlamdı. Ruthie annesinin tanımadığı

insanlara şüpheyle yaklaştığını biliyordu ama yine de onun kızının muhakemesine güvenmemesi sinirini bozuyordu.

Şimdiyse annesi ortalarda olmadığı için, bütün bunlar gözüne çocukça ve saçma görünüyordu. Geri dönse, Ruthie her şeyi farklı yoldan hallederdi. Buzz'ı akşam yemeğine davet etmekte ısrarcı olur, annesinin onu bir kez tanıyınca ne kadar harika ve eşsiz biri olduğunu fark etmesini sağlardı. Hatta kadını onun yaptığı heykelleri görmeye götürürdü. Kim bilir, belki de annesinin el sanatları fuarındaki bağlantıları sayesinde Buzz'ın sanatını piyasaya sürmesi, hatta günün birinde geçimini bundan sağlaması için bazı fikirleri olabilirdi.

Ruthie gelip Buzz'ın yanına oturdu ve bulduğu günlüğü alıp arkasını çevirerek Sara Harrison Shea'nın evin önündeki fotoğrafına baktı.

"Burada yaşamış olması çok acayip," dedi Buzz. "Yani, onun West Hall'lu olduğunu biliyordum, ama –"

"Bir dakika, daha önce onun adını duymuş muydun?"

Buzz yerinde doğruldu. "Herhalde. Sara Harrison Shea, West Hall'da yaşamış en meşhur insan sayılır. Hatta kitabı da okumuştum ama bu senle tanışmadan çok önceydi. Herhalde o yüzden orasının senin evin olduğunu hiç fark edemedim. Çılgınca."

Buzz okulda pek başarılı değildi. Bir şeyleri yaparak öğrenen bir çocuktu ve lisedeyken daima bir şeyleri ezberleyip sınavlarda kâğıda dökmek konusunda sıkıntılar yaşamıştı. Uygulamalı otomotiv – teknoloji derslerinde daima çok başarılıydı ama öğretmenleri habersiz sınav yaptıklarında fena çuvallardı. Aynı zamanda çok yavaş okuyordu ve Ruthie zaman zaman onun disleksi rahatsızlığı olduğundan şüpheleniyordu. Ancak bu konuyu hiç

açmamıştı; zira Buzz sürekli insanların onu aptal sanmasından endişeleniyordu.

"Yani bu kitap sayesinde mi ünlü oldu?"

"Evet, öyle de denebilir. Belli başlı çevrelerde epey meşhur."

Ruthie başıyla onayladı. Yavaş okumasına karşın, söz konusu doğaüstü olaylar ve komplo teorileri olduğu zaman Buzz'ın kitaplarla arası iyiydi. Elbette etrafında ölü insanlar gören bu çılgın kadın hakkında pek çok şey bilecekti.

"Yani hortlak gibi şeylere inanan insanlar arasında mı? Neymiş bu kadın, medyum falan mı?"

"Ona sadece ruh çağıran biri gözüyle bakmak doğru olmaz – en azından bildiğimiz anlamda. O, ölülerin gerçekten dünyaya dönebileceğini iddia ediyordu. Yani hortlak falan olarak değil, bildiğin et ve kandan oluşmuş bedenlerle."

Ruthie ürperdiğini hissederek Sara'nın kitabın arkasında yer alan resmine baktı.

"Ama bana kalırsa asıl ölüm şekli yüzünden meşhur oldu," diye sözlerini sürdürdü Buzz. "Ve yeğeninin yayınladığı günlükler, gerçek hayattan alınma bir cinayet romanı gibi okunuyor."

"Girişte tek söylediği, onun acımasızca öldürüldüğü," dedi Ruthie.

"Aynen öyle!"

"Ne oldu peki?" diye sordu.

Buzz ona kaşlarını çatarak baktı. "Bilmek istediğine emin misin?"

Ruthie onun anlatmak için can attığını fark ederek başıyla onayladı. Hem ne kadar kötü olabilirdi ki zaten?

Buzz derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Onu evinin arkasındaki tarlada bulmuşlar. Yani bu durumda, senin evinin arkasındaki tarla oluyor." Ruthie'nin ödünü patlattığının bilincinde, bunun her anından keyif alarak bir an durdu. "Derisi yüzülmüş," dedi, sesinin Vincent Price * gibi gizemli çıkmasına dikkat ederek. "Onu bildiğin meyve gibi soymuşlar. En berbat yanı da ne, biliyor musun? Dediklerine göre derisi asla bulunamamış."

Ruthie, küçük kızlar gibi *Iyyy!* deme içgüdüsünü bastırmak için olduğu yerde kıpırdandı. "Buna inanmıyorum," dedi, birasından son yudumunu almak için doğrularak. "Çok uydurma bir hikâye."

"Hayır," dedi Buzz, iki parmağını kaldırarak. "İzci sözü. Dediklerine bakılırsa, bunu yapan kişi kocası Martin'miş. Şehrin doktoru, Martin'in kardeşiymiş ve adam onu Sara'nın cesedinin yanında, elinde bir silahla, üstü başı kan içinde, hafiften kafayı sıyırmış bir halde bulmuş. Martin, kardeşinin gözleri önünde kendisini vurmuş."

Buzz'ın gözleri irileşmişti ve parıldıyordu. O uzaylı hikâyelerinden birini anlatırken olduğu kadar heyecanlanmıştı.

"Üstelik dahası da var. Dedem diyor ki, babasının anlattıklarına göre Sara öldükten sonra insanlar bazen geceleri onu kasabada dolaşırken görmüş."

"Nasıl yani, hortlak falan gibi mi?" Ruthie, hortlaklar konusunda da UFO'lardan farklı düşünmüyordu.

"Hayır. Gerçek bir insan gibi."

"Saçma!"

"Bu gerçek bir şey! Kime istiyorsan sor. Bazı tuhaf ölümler oldu ve insanlar Sara'yı ya da ona benzeyen her

* Genellikle korku ve gerilim filmlerinde oynayan Amerikalı bir aktör.

kimse onu suçladı. O yüzden herkes verandalarına onun için adak bırakmaya başladı – yiyecek, bozuk para, bal kavanozları. Sara da kasabada dolaşıp geceleri onları topluyordu. Her dolunayda bütün kasaba onun için kapılarının önüne bir şeyler bırakıyordu. Bulrush Yolu'ndaki Sally Jensen gibi kasabanın yaşlıları hâlâ aynı şeyi yapıyor."

Ruthie duyduklarına inanamayarak başını iki yana salladı. "Yok artık!"

"Sana ispatlayacağım. Bir sonraki dolunayda seninle şehirde gezeriz. Sana verandalara ve kapı eşiklerine bırakılmış armağanları gösteririm."

"Peki, ben bunların hiçbirini nasıl duymadım?"

Buzz omuzlarını silkerek boş bira şişesini bırakıp arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında kenetledi. "Sanırım insanlar bu konudan pek bahsetmiyor. Dedem bir Şükran Günü'nde sarhoş olduğu sırada anlatmıştı. Cidden korkmuş bir hali vardı."

Ruthie başını iki yana sallayarak onun yanına uzandı ve gözlerini kapattı. Çok uzun ve yorucu bir gün olmuştu. Bir dakika olsun dinlenmesi gerekiyordu. Bir anda kendisini tekrar Fitzgerald'da, annesinin elini tutarken buldu. Tepelerinde floresan ışığı titreşiyor, ortam yavaş yavaş loşlaşıyordu.

"Hangisinden istiyorsun, canım?" diye sordu annesi, elini biraz fazla sıkarak. Fırın gittikçe küçülüyor, duvarlar onlara doğru yaklaşıyordu.

Ruthie gözlerini dizi dizi uzanan kekler ve kurabiyelere dikerek pembe keki gösterdi.

Tavan iyice alçalmıştı. Ruthie annesinin kendisine gülümsediğini görmek için başını kaldırdı ancak yanındaki yine o yabacı kadındı. Kemik çerçeveli bir gözlük takan

o uzun boylu, zayıf kadın. Fırın daha da küçülmüş, her yer kapkaranlık kesilmişti. Yalnızca keklerin durduğu vitrinden ışık geliyordu; zira kekler âdeta parıldayarak ışıltılar saçıyordu.

Ruthie o denli küçük ve dar bir alanda bulunmanın verdiği o bilindik panik duygusunun bedenini kapladığını hissetti. Ağzını açmaya çalışarak hızlı hızlı nefes almaya başladı.

"Güzel seçim, canım," dedi kadın. Sonra kendi kafasının arkasına uzanarak oradaki fermuarı çekti ve üzerindeki deriyi soyarak kanlar içinde bir et yığını haline dönüştü. Ağzının yerinde sadece bir delik vardı.

Ruthie çığlık atmaya çalıştı ama başaramadı. Kalbi küt küt atarak, nefes nefese kalmış halde gözlerini açtı.

Hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı. Buzz ile ikisi annesinin yatağında, örtülerin üzerinde yatıyorlardı. Buzz hafifçe horluyordu. Işık hâlâ açıktı. Ruthie sağ tarafında, dolabın içinde bir hareket hissetti. O tarafa döndüğünde bir gölge kıpırdandı. Kedi miydi yoksa? Yok, Roscoe olamayacak kadar büyüktü. Ruthie doğrulup derin bir nefes aldı; dolabın arka tarafında iki gözün ışıltısını görmüştü.

Buzz gergin bir şekilde yerinden fırladı. "Ne oluyor?"

Ruthie eli titreyerek dolabı gösterdi. "Orada bir şey var," derken, boğazının kuruluğu neredeyse sesinin çıkmasına engel oluyordu. "Bizi seyrediyor."

Buzz iki saniye içerisinde ayağa kalkıp levyeyi eline aldı. Dolaba doğru ilerleyerek elbise askılarını geri çekti.

"Burada hiçbir şey yok."

Ruthie başını iki yana sallayarak yataktan çıktı ve ihtiyatlı bir tavırla dolabın yanma gitti. Dolabın içinde ayakkabılardan ve askılarda asılı kıyafetlerden başka bir şey

yoktu. Ama bir şeyler farklıydı. Dolabın içindeki hava ona bir garip gelmişti. Bir de kekremsi, garip bir yanık kokusu vardı. Aşina olduğu bir kokuydu bu, ancak daha önce neresinin böyle koktuğunu hatırlayamıyordu.

"Belki kötü bir rüya görmüşsündür?" dedi Buzz, onun saçlarını okşayarak.

"Evet, belki," dedi Ruthie, dolabın kapısını sertçe kapatıp, *keşke kilitleme şansım olsaydı*, diye düşünerek.

1908

Öbür Taraftan Ziyaretçiler
Sara Harrison Shea'nın Gizli Günlüğü

15 Ocak 1908

www.ekitapindir.org
Keyifli Okumalar Dileriz :)

Her şey çok garipleşti. Kendimi bedenimin dışında sürükleniyormuş gibi hissediyorum. Varlığımı ve çevremdekileri sahnedeki aktörlere bakıyormuşçasma merakla seyrediyorum. Mutfak masamız civardaki kadınların getirdiği yemeklerle dolu: kahverengi ekmek, fırında kuru fasulye, tütsülenmiş et, güveç, patates çorbası, zencefilli kurabiye, elmalı turta, roma batırılmış meyveli pasta... Yemeklerin kokusu bile midemi bulandırıyor. Düşünebildiğim tek şey, Gertie'nin bütün bunları ne kadar çok sevdiği – hele üzeri kremşanti kaplı taze zencefilli kurabiyeye bayılırdı! Ama artık Gertie yok ve yemekler bitmek bilmiyor.

Kendimi başımı sallarken, insanların ellerini sıkarken, sarılmalarına karşılık verirken, getirdikleri yemekleri ve kibar jestlerini kabul ederken görüyorum. Claudia Bemis bütün evi baştan aşağı temizledi ve kahve demliğini ağzına kadar doldurdu. Erkekler ise ön avluya yığınlarca yakacak odun taşıdı.

Lucius, Martin'in yanından ayrılmıyor. İkisi dün günün büyük bir kısmını beraber ahırda Gertie'nin tabutunu yaparak geçirdiler.

Şu son iki gündür o kadar çok kişi baş sağlığına geldi ki. Ama hepsi boş laf.

Gertie artık meleklerin yanında.

Sizi dualarımızdan eksik etmeyeceğiz.

Gertie'nin öğretmeni Delilah Banks de geldi. "Gertie'nin çok renkli fikirleri vardı," dedi, gözyaşları içinde. "Onu ne kadar özleyeceğimi size anlatamam."

Gözü yaşlı insanlar birbiri ardına gelip gidiyor, alçak ve ağırbaşlı seslerle aynı şeyleri tekrarlıyorlar: *Çok üzüldük. Huzur içinde uyusun.*

Onların bana üzülmesini istemiyorum. İstediğim tek şey Gertie'me kavuşmak ve bunu mümkün kılamayacaklarsa, bütün dünya yok olup gidebilir, hatta gözyaşlarını, güveçlerini ve zencefilli kurabiyelerini de yanlarında götürebilirler.

Zavallı yaşlı Shep, mutfakta Gertie'nin sandalyesinin dibine yerleşmiş. Bütün gün orada yatıp birinin içeri girdiğini duyunca umut dolu gözlerle kafasını kaldırıyor, ancak gelenin Gertie olmadığını görünce üzüntüyle ön patilerine gömülüyor.

"Zavallım benim," diyor yeğenim Amelia, dizlerinin üzerine çöküp köpeğin başını okşayarak onu yemek artıklarıyla beslerken. Amelia bize karşı çok düşünceli davrandı. Birkaç gün yanımızda kalıp yardımcı olmak için ısrar etti. Yirmi bir yaşında, çarpıcı, iradesi sağlam bir kız.

Dün gece bana uyumadan önce sıcak konyak getirip tüm bardağı bitirmem için ısrar etti. "Lucius Amca sana iyi geleceğini söylüyor," diye açıkladı.

Sonra saç fırçamı alıp birbirine dolaşmış saçlarımı ayırmaya başladı. Küçüklüğümden beri kimse saçlarımı fırçalamamıştı.

"Sana bir sır verebilir miyim?" diye fısıldadı Amelia.

Başımla onayladım.

"Ölüler bizi hiçbir zaman gerçek anlamda terk etmez," diye fısıldadı. Dudakları kulağıma öyle yakındı ki, nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. "Montpelier'de bir grup kadın var. Ayda bir kez bir araya gelip öbür tarafa geçenlerle konuşuyorlar. Ben de birkaç kez gittim ve ruhların masaya vurduğunu duydum. Sen de benimle gelmelisin, Sara Teyze," dedi, ısrarcı bir sesle. "Sen kendini toplar toplamaz beraber gideriz."

"Martin bundan hoşlanmaz," dedim.

"O zaman ona söylemeyiz," diye fısıldadı.

*

Martin beni rahatlatmak için hiçbir şey yapamıyor. Utangaç, sakar, ne yapacağını bilemez bir hali var. Bir zamanlar bu tavırlarını çocuksu ve sevimli buluyordum; ancak şimdi keşke daha farklı, kendisinden daha emin bir erkek olsaydı diye düşünüyorum. Kimsenin gözlerinin içine bakamamasına sinir olmaya başladım. Böyle bir adama insan nasıl güvenir ki? Bir süre önce, hatta son zamanlara kadar topallamasını bile seviyordum; zira ailemiz için yaptığı fedakârlıkları aklıma getiriyordu – sürekli karnımızı doyurmak ve bizi sıcak tutmak için uğraştığını, her şeye rağmen çiftliğin işlerini yürütmeye çalıştığını düşünüyordum. Şimdiyse o sakat ayağının döşemeye sürtünürken çıkardığı sesten nefret ediyorum; bana zayıflığı ve başarısızlığı çağrıştırıyor. Bunun yanlış olduğunun farkındayım ve içimdeki bu zehir midemi bulandırıyor, ne var ki karşı koyamıyorum.

İçten içe bu duygularımın gerçek nedeninin farkındayım; Gertie'nin başına gelenlerden Martin'i sorumlu tutuyorum. Gertie o sabah onun peşinden ormana gitmeseydi, şu an yanımda olacaktı.

"Aşacağız bunları," diyor bana, elimi avucunda sıkarak. Ama eli balık kadar soğuk ve nemli. Bana sıcak, sevgi dolu bir gülümsemeyle bakıyor ama yüzündeki ifadenin ardından endişelerini okuyabiliyorum.

Ona cevap vermiyorum. Artık bunları aşmak falan istemediğimi de dile getirmiyorum. İstediğim tek şey, buradan gizlice sıvışmak ve kendimi o kuyunun dibine atmak; böylece tekrar Gertie'mle bir arada olabilirim

Papaz Ayers bile içimi rahatlatmayı başaramıyor. Bugün öğleden sonra Gertie için yapılacak cenaze töreni ve gömülme işlemini konuşmaya geldi. Bu görüşmeyi elimden geldiğince ertelemiştim, ancak Martin ile Lucius artık vaktinin geldiğini, yeterince beklediğimizi söylediler.

Önümüzde fincanlarla masaya oturduk ama kimse kahvesine dokunmadı. Papaz Ayers, karısı Mary'nin yaptığı keklerle dolu bir sepet getirmişti. Gertie'nin Martin'in ailesinin yattığı Cranberry Meadow'daki mezarlığa gömülmesi konusu açıldı, ancak buna izin vermedim.

"Onun yeri burası," dedim. Martin başıyla onaylarken Lucius itiraz etmek için ağzını açmaya yeltendi; ama sonra aklını başına devşirip sustu. Böylece onu evin arkasındaki küçük aile mezarlığına, benim annemle babamın ve erkek kardeşimin, ayrıca Gertie'nin minik ağabeyinin yanına gömmeye karar verdik.

Papaz Ayers giderken, elimi avucuna aldı. "Şunu hiç aklından çıkarmamalısın, Sara. Gertie artık daha güzel bir yerde. Tanrı'nın yanında."

Onun yüzüne tükürdüm.

Bunu hiç düşünmeden, kendiliğimden yaptım. Sanki susadığımda bir yudum su içmek kadar doğal geldi.

Düşünsenize, ben kalkmış, Papaz Ayers'ın suratına tükürüyorum! O adamı kendimi bildim bileli tanırım. Beni vaftiz eden de oydu, Martin'le ikimizi evlendiren de, oğlumuz Charles'ı gömen de. Tüm hayatım boyunca onun öğretilerine inanmaya, Tanrı'nın emirlerine göre yaşamaya çalıştım. Ama artık bunlar geride kaldı.

"Sara!" dedi Lucius, telaşlanmış bir sesle. Hemen pantolonunun cebinden tertemiz, beyaz bir mendil çıkararak papaza uzattı.

Papaz Ayers yüzünü silerek benden uzaklaşmak için birkaç adım geriledi. Yüzünde... kızgın ya da endişeli bir ifadeden ziyade, korkmuş bir bakış vardı. Sanki başka neler yapabileceğimi merak ediyordu.

"Sizin taptığınız ve dua ettiğiniz Tanrı benim Gertie'min o kuyuya gitmesine sebep olduysa, onu benden aldıysa, o zaman onunla işim bitmiştir," dedim. "Lütfen evimden çıkın ve o kötü kalpli Tanrı'nızı da yanınızda götürün."

Zavallı Martin dehşete düşmüş bir halde benim adıma özürler sıralıyordu.

"Ne olur bağışlayın," dedi, Lucius'la ikisi Papaz Ayers'a kapıya kadar eşlik ederken. "Üzüntüden ne dediğini bilmiyor. Aklı başında değil."

Aklım başımda değilmiş.

Her zaman nasılsam öyleyim. Ama artık bir parçam eksik. Varlığımın tam ortasından Gertie şeklinde bir parça kesilip alındı.

Ve belki yeni tanıdığım bu keder sayesinde, ilk kez her şeyi böyle net görüyorum. Şimdi Martin'in benim gerçek halimi hiç tanımadığını fark ediyorum. Çirkinliklerin arasındaki tüm güzellikleri gören, beni her yönümle bilen tek bir insan vardı.

Teyzem...

Bunca zamandır ona dair anılarımı bastırmak için elimden geleni yaptım. Yetişkinliğe adım attığımdan beri kendimi onun hak ettiğini bulduğuna, ne kadar korkunç olursa olsun ölümünün kendi davranışlarının bir sonucu olduğuna ikna etmeye çalıştım. Ama gerçekte buna hiç inanmamıştım. En çok düşündüğüm şey; vaktinde buna engel olmak için bir şey yapmam gerektiğiydi. Onu kurtaracak bir yol bulabilmiş olsaydım, diyorum kendi kendime, belki hayatım çok daha farklı olurdu. Belki de yaşadığım bunca trajedi ve kayıplar, bir şekilde dokuz yaşındayken o gün yaptıklarımla bağlantılıdır.

Böyle zamanlarda, kalbimin paramparça olduğunu ve sağduyumu yitirdiğimi hissettiğimde en çok özlemini çektiğim kişinin o olması ne kadar tuhaf.

Şu an bana ne söylemesi gerektiğini bilebilecek, içimi gerçekten rahatlatabilecek tek kişi o. Ve ona papazın suratına tükürdüğümü söylesem, biliyorum ki kahkahayı basardı!

Kafasını geri atıp karnı ağrıyana kadar gülerdi herhalde.

*

"Papaz Ayers, Tanrı'nın tek olduğunu söylüyor," demiştim bir seferinde teyzeme. Ormanda Hester Jameson'ı görüp teyzeme uyuyanları sormamın üzerinden birkaç hafta geçmişti. "Başka bir şeye veya bir kimseye dua etmek doğru değilmiş."

Teyzem güldü ve çiğnediği kahverengi tütünü yere tükürdü. Onun hayvan derileriyle tıka basa dolu yük arabasına binmiş, St. Johnsbury'deki satıcının yanma gidiyorduk. Teyzem senede dört kez oraya giderdi ve adam ona daima deriler için iyi bir fiyat verirdi. Babam ilk kez

onunla gece boyu sürecek bir yolculuğa çıkmama izin vermişti. Yola çıkmadan önce teyzem yük arabasının çevresine tütün serpmiş ve güvenli bir yolculuk yapmamız için ruhlara dua etmişti.

"Genç Papaz Ayers bir göle baktığında, yalnızca kendi yansımasını görüyor; onun Tanrı anlayışı böyle. Derinlerde yaşayan yaratıkları, uçuşan yusufçukları, nilüfer yaprağındaki kurbağayı göremiyor." Teyzem başını iki yana sallayarak çiğnediği tütünü tekrar tükürürken yüzünde acıma ve aşağılama yüklü bir ifade vardı. "Onun kalbi ve zihni, gölün gerçek güzelliklerine kapalı. Hâlbuki işin tüm sihri orada."

Teyzem dizginleri tutarak atı tekerlek izleriyle kaplı dar toprak yola soktu. Bazen teyzemin dizginlere ihtiyacı olmadığını; atla sadece konuşarak ona istediğini yaptırabileceğini düşünüyordum. Neredeyse tüm hayvanlarla iletişim kurmak konusunda doğaüstü bir yeteneği vardı; kuşları yanına çağırıyor, balıkların ağına yaklaşmasını sağlıyordu. Bir kez onu bir vaşağa dil döküp hayvanı saklandığı yerden çıkarak kurduğu tuzağa gelmeye ikna ettiğini görmüştüm.

Ağır ağır ilerliyorduk. Hava sıcak ve güzel, etraf kuş sesleriyle doluydu. Şehirden birkaç kilometre uzaklaşmıştık ve çevremiz taze otları yerken mutlulukla meleyen krem renkli kuzuların yayıldığı yemyeşil tepelerle sarmalanmıştı.

"Ama o zeki bir adam," dedim. "Yıllarca okula gitmiş. Hem de her gün İncil'i okuyor."

"Zekânın farklı türleri vardır, Sara."

Teyzemin ne demek istediğini anlayarak onu başımla onaylamıştım. Teyzem tanıdığım en zeki insandı; kasabanın

dört bir yanından birçok insan hastalıklarına şifa bulmak, aşklarına karşılık görmek veya iyi mahsul almak için onun ormandaki kulübesine geliyordu. Ama kimse teyzeme çocuğunun öksürüğünü iyileştirecek bir şurup veya gönüllerinde yatan kişinin dikkatini çekmelerini sağlayacak bir tılsım için para verdiğini itiraf etmezdi.

"Papaz Ayers, öldüğümüz zaman ruhumuzun Tanrı'nın yanına, cennete gittiğini söylüyor."

"Peki sen buna inanıyor musun?" diye sordu teyzem, gözlerini tekrar engebeli yola çevirerek.

"Sen bana öyle öğretmemiştin," diye yanıt verdim.

"Peki ben sana ne öğrettim?" Bana dönerek kaşlarını kaldırdı.

Teyzem beni zaman zaman böyle sınardı ve söyleyeceğim sözleri dikkatle seçmem gerektiğini bilirdim. Yanlış cevap verecek olsam, beni saatlerce yok sayabilir, orada değilmişim gibi davranabilirdi; hatta bana yemekten payıma düşeni vermeyecek kadar ileri gitme ihtimali bile vardı. Daha küçükken teyzemi düş kırıklığına uğratmanın bir bedeli olduğunu öğrenmiş ve bundan kaçınmak için çok dikkat etmeye başlamıştım.

"Sen daima ölümün bir son değil, bir başlangıç olduğunu söylersin. Ölüler, ruhlar diyarına geçer, hâlâ bizim çevremizde dolaşırlarmış."

Teyzem başıyla onaylayarak sözlerimi sürdürmemi bekledi.

"Bu fikir benim hoşuma gidiyor," dedim ona. "Etrafımızda olup bizi gözetmeleri."

Teyzem bana gülümsedi.

Sol tarafımızdan ince bir dere akıyordu. Etrafımız o kadar aydınlıktı ki, uzakta Camel's Hump dağını görebiliyorduk.

Sağ tarafımızda yeni yeni çiçek açan bir dizi elma ağacı vardı ve kokuları insanın ağzını sulandırıyordu. Arılar bir çiçekten diğerine uçuşarak vızıldıyordu.

Arabanın içinde teyzeme doğru sokuldum. Onun dizginleri tutan elleri, hayatımda gördüğüm en güçlü ellerdi. Kendimi ait olduğum yerdeymişim gibi hissederken, içimde bir güven ve heyecan duygusu belirdi.

O gece ilerleyen saatlerde kürkleri St. Johnsbury'deki tüccara sattık ve nehrin başındaki yeşillikte, bir söğüt ağacının altına yerleşerek kamp yaptık. Teyzem bize yük arabasının arkasına ayı postu ve battaniyelerden küçük bir yatak yaptı. Sonra ateş yaktı ve nehirden tuttuğu alabalıkları ağır ağır kömürlerin üzerinde döndürerek pişirdik. Yanında getirdiği emaye demlikte şifalı otlar ve çeşitli köklerle dolu tatlı bir çay yaptı ve çayı teneke kupalarımızdan içtik. Akşam yemeğinden sonra ateş yeniden alevlendi ve teyzem en son et parçasını da yiyene kadar balık kılçıklarını sıyırdı. Balığın neredeyse her yerini, hatta gözlerini bile yerdi. İç organlarını ise kamptan ayrılıp, yemek için bulduğu dağsıçanıyla dönen Buckshot'a attı.

Ay görünürde yoktu ve etraf kapkaranlıktı. Ateşten yayılan ışığın ötesinde hiçbir şey göremiyorduk. Çevremizdeki dünyaya dair sadece sesler kalmıştı. Nehrin gürüldemesi gündüz insana huzur vermesine rağmen, şu an tuhaf fısıltılar taşıyor gibi geliyordu. Kurbağalar vıraklıyor, uzaklardan bir baykuşun ötüşü duyuluyordu.

"Benim geleceğimi okusana," diye yalvardım, etrafımdaki yumuşak çimenleri koparırken.

Teyzem gülümseyerek bir kedi gibi esnedi. "Bu akşam olmaz. Ay böyle şeyler için uygun evrede değil."

"Lütfen," diye yalvardım, çocukken yaptığım gibi mantosunu çekiştirerek. O mantoya bayılıyordum. Alt kısmına renkli çiçekler çizilmiş, omuzlarıyla ön kısmında boncuklarla kirpi oklarından desenler işlenmişti.

"Peki, tamam," dedi, balık kılçıklarını ateşe atıp yağlı ellerini eteğine silerek. Kemerinde taşıdığı kesesine uzanıp bir miktar taze çekilmiş barut aldı.

"O da nedir?"

"Şşt," dedi teyzem. Sonra duyamadığım bir şeyler mırıldandı. Bir başka dua ettiğini tahmin ettim. Belki bir dilek. Büyülü sözler...

Barut tozunu ateşe attı. Ateş çatırdarken çevresinde mavi ve yeşil kıvılcımlar belirdi. Söğüdün üzerimize doğru eğilen dalları tüm ışık ve parıltıyı hapsederek bize uzanan kollar gibi gözüküyordu. Bir ördek ya da balıkçılın hareketiyle sudan bir şapırtı sesi yükseldi.

Teyzem bir şeyler görmeye çalışırcasına gözlerini alevlere dikmişti. Sonra – yoksa bunu ben mi hayal ettim? – irkilerek başını çevirdi ve derin bir nefes aldı.

"Ne oldu?" diye sordum, ona doğru eğilerek. "Ne gördün?"

"Hiçbir şey," dedi teyzem, bakışlarını benden kaçırarak. Ne var ki onu yalan söylediğini fark edecek kadar iyi tanıyordum. Teyzem geleceğimde korkunç bir şey görmüştü. O kadar karanlıktı ki, bakmaya gönlü elvermemişti.

"Söyle bana," dedim, elimi onun omzuna yaslayarak. "Lütfen."

Rahatsız edici bir böcekmişim gibi ellerimi iterek, "Söyleyecek bir şey yok," dedi ters bir sesle.

"Lütfen," diye tekrarladım, yeniden kolunu yakalayarak. Elim geyik derisinden yapılma yumuşak mantosuna değdi. "Bir şeyler gördüğünü biliyorum."

Gözleri koyulaştı ve uzanıp elimi sertçe çimdikledi. Elimi geri çekmek zorunda kaldım.

"Dediğim gibi, Ay böyle şeyler için uygun evrede değil. Belki bir dahakine beni dinlersin."

Teyzem gözlerini yavaş yavaş sönmekte olan ateşe dikti. Ondan iyice uzaklaşarak kollarımı dizlerime sardım ve ateşe doğru yaklaştım. Çimdiklediği yer acıyordu ve elimi morartıp morartmadığını merak ediyordum; ancak bakmaya kalkışmayacak kadar aklım vardı. En iyisi duyduğum acıyı yok saymak, unutmaya çalışmaktı.

Birkaç dakika süren huzursuz bir sessizliğin ardından, teyzem bana döndü.

"Sana şunu söyleyebilirim ki; sen özelsin, Sara Harrison. Ama sen bunu zaten biliyorsun. İçinde seni başkalarından farklı kılan bir şey var." Bana bakarken gözlerinde beliren ciddiyet karşısında göğsümün ağırlaştığını hissettim. "Parıldayan bir şey, sana bendeki yetenekleri veriyor. Görü yeteneği, sihir yeteneği. Seni sandığından daha güçlü kılıyor. Ah, küçük Sara, sana bir de şunu söyleyeyim." Gülümseyerek öne doğru eğilip ateşe bir dal daha attı. Dal alevlere kapılırken çatırtılar yükseldi. "Bir gün büyüdüğünde küçük bir kızın olursa, bu yeteneğin ona da geçecek. O kız iki dünya arasında gidip gelecek. Benim kadar, hatta belki benden daha güçlü olacak. Bunu alevlerin arasında gördüm."

*

Keşke teyzem burada olsaydı. Ona duyduğum özlemle içim sızlıyor. Ona sormak istediğim binlerce soru

var. Ama her şeyden önce ateşe gözlerini dikip baktığı o gece haklı olduğunu söylemek isterdim. Benim Gertie'm çok özeldi. Başkalarının göremediği şeyleri görürdü. Mavi köpek ve kış insanları gibi şeyleri. Gerçekten de iki dünya arasında gidip gelirdi.

Şu an yataktayım. Az önce Lucius bana her gece içtiğim romu getirmeye geldi. Elinde ayrıca bir kutu şeker vardı.

"Bunlar Abe Cushing'den," dedi. Başımla onaylayarak şekerleri komodine bırakmasını seyrettim. Abe şehirdeki marketi işletiyor. Hiçbir zaman çok konuştuğu duyulmamıştır. Ama Gertie'yi severdi – ne zaman mutfak için şeker ve un ya da yeni bir elbise dikmek için kumaş ve iplik almaya gitsek, ona gizlice limonlu jelibon ve karamela verirdi.

Lucius bana baktı. Gözleri ışıltılı ve berrak görünüyordu. Gömleği bembeyazdı ve üzerinde tek bir kırışık bile yoktu. Daima bu kadar düzgün görünmeyi nasıl başarıyordu acaba?

"Amelia nerede?" diye sordum.

"Aşağıda," dedi. "Bu akşam ben gelip sana bakayım dedim." Elini alnıma koyduktan sonra iki parmağını bileğime yaslayıp nabzımı ölçtü. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Cevap vermedim. Ne söylememi bekliyordu ki?

"Martin senin için çok endişeleniyor," dedi. "Bugün Papaz Ayers'a öyle patlamanın mazur görülecek hiçbir yanı yoktu."

Dudağımı ısırarak sustum.

"Sara," dedi, bana doğru eğilerek. Şimdi yüz yüze bakıyorduk. "Yas tuttuğunu anlıyorum. Hepimiz kederliyiz. Ama senden biraz daha çaba göstermeni rica ediyorum."

"Çaba mı?" diye sordum, kafam karışmıştı.

"Artık Gertie yok," dedi. "Ama Martin ve senin hayatınıza devam etmeniz gerek."

Sonra beni odada yalnız bırakıp gitti. Romumu iki büyük yudumda bitirdikten sonra tekrar yastıklarıma gömüldüm. Üzerimdeki battaniye taş gibi ağır geliyordu.

Lucius ne demişti? *Artık Gertie yok.*

Ama sonra kafamda Amelia'nın sesini duyuyorum: Ölüler bizi hiçbir zaman gerçek anlamda terk etmez. Ölüler ruhlar diyarına geçer, hâlâ bizim çevremizde dolaşırlar.

"Gertie," diyorum yüksek sesle. "Eğer buradaysan, lütfen bana bir işaret ver." Sonra durup bekliyorum. Örtülerin altında uzanarak içim sızlayana kadar beklemekten vazgeçmiyorum. Bir fısıltı duymayı, avucuma harfler yazan yumuşacık parmakları hissetmeyi, hatta Amelia'nın anlattığı gibi masaya vurma sesleri gelmesini bekliyorum. Ama hiçbir şey olmuyor.

Bir başınayım.

Öbür Taraftan Ziyaretçiler
Sara Harrison Shea'nın Gizli Günlüğü

23 Ocak 1908

Gertie'yi gömeli altı gün oldu. Cenazeden bir gün önce Martin güneşin doğuşundan batışına kadar dışarıda kalıp kızımızın minik tabutunu gömeceği yeri kazabilmek için ateş yakarak topraktaki buzu çözmeye uğraştı. Mutfak penceresinden ateşi, alevlerden Martin'in yüzüne vuran ışığı, kıyafetlerine ve saçlarına savurduğu külleri izledim. Ateş korkunç bir şeydi. Sonun geldiğini ve bunu engellemek için hiçbir şey yapamayacağımı gösteren bir işaret gibiydi. Gertie ölmüştü ve onu toprağın altına gömecektik. Martin yüzüne vuran kırmızı ve turuncu alev yansımalarıyla gözüme şeytan gibi görünüyordu. Tıraş olmamıştı, yüzü zayıf ve çöküktü. Başımı çevirmek istedim ama elimde değildi. Bütün gün pencerenin başında bekleyerek ateşin yanmasını, içimde kalan son umut ve mutluluk kırıntılarını da yok etmesini seyrettim.

Kasabadaki insanların büyük çoğunluğu, ertesi gün Gertie'nin gömülmesi esnasında yanımızda olmaya geldi. Papaz Ayers etkileyici bir konuşma yaparak Tanrı'nın küçük kuzularından ve görkemli krallığından bahsetti; ancak ben pek de kulak vermiyordum. Onula göz göze gelemiyordum bile. Bakışlarımı Gertie'yi içine yatırdıkları çam ağacından sade tabuta dikmiştim. İnanılmaz derecede soğuk bir gündü ve sürekli titriyordum. Martin kolunu bana

sarmaya yeltendi ama onu ittim. Zavallı Gertie'nin ne kadar üşüyeceğini düşünerek mantomu çıkarıp tabuta örttüm.

O günden bugüne hüsran içindeyim. Elden ayaktan kesildim. İşin aslı, hayatıma devam etmenin anlamı yok. Yataktan kalkacak gücüm olsaydı, aşağı inip kocamın tüfeğini bulur, namluyu ağzıma yaslayarak tetiği çekerdim. Kendimi bunu yaparken görebiliyorum. Gözlerimin önüne geliyor. Rüyalarıma giriyor. O merdivenlerden inip tüfeğe uzandığımı ve barutun tadını aldığımı hissediyorum.

Düşlerimde kendimi defalarca öldürdüm.

Uyanıp hâlâ hayatta olduğumu, enkaza dönmüş bedenimde, enkaza dönmüş hayatımda tutsak kaldığımı gördükçe duyduğum ıstırapla ağlamaktan kendimi alamıyorum. Beyaz duvarları yıllarca biriken toz, duman ve kir tabakasından sararmış bu yatak odasında bir başmayım. Benden başka yalnızca bu ahşap yatak, eski püskü kıyafetlerimizin asılı durduğu dolap, komodin, iç çamaşırlarıyla dolu şifonyer ve Martin'in her gece botlarını çıkarmak için oturduğu sandalye var. Gertie hayattayken bu oda, hatta bütün ev, ışıldayarak sıcaklık saçıyormuş gibi gelirdi. Şimdiyse her şey loş, çirkin ve soğuk.

Yanımda küçük Gertie'm, benim biricik kızım olmadan hayatıma devam etmenin anlamı olmadığına inanmaya başladım. Gözlerimi ne zaman kapatsam orada beliriyor, o kuyudan aşağı düşüyordu. Ama benim zihnimde sonsuza dek sürecek olan bir düşüştü bu. Küçücük bir lekeye dönüşene kadar karanlıkta savrulmaya devam ediyor ve sonunda yerini dipsiz bir hiçliğe bırakıyordu. Gözlerimi açtığımda ise gördüğüm tek şey bomboş odam ve bomboş yatağım, hissettiğim tek şey ise kederle sızlayan bomboş kalbimdi.

Yemek yemeyi bıraktım. Yataktan çıkacak enerjim yoktu. Orada öylece uzanıp kendi ölümümü hayal etmekten başka bir şey yapmıyordum. Martin sürekli yanıma gelip gidiyor, beni beslemeye çalışıyor, yaralı bir yavru kuşmuşum gibi bana mırıldanıyordu. Bundan sonuç çıkmayınca bana bağırıp aklımı başıma getirmeye çalıştı: "Kahretsin be, kadın! Ölen Gertie'ydi, sen değil! Bizim hayatımıza devam etmemiz gerekiyor!"

Lucius da beni birkaç kez görmeye geldi. Sözde gücümü geri kazanmamı sağlayacak bir tonik getirmişti. Tonik yoğun ve acıydı, onu yutmamın tek yolu ise beni öldürecek bir zehir olduğunu hayal etmemdi.

Yeğenim Amelia ise beni ayağa kaldırmaya çalışıyordu. Neşeli bir tavırla odama geldiğinde üzerinde yepyeni bir elbise vardı ve saçları düzgünce kıvrılmıştı. Bana çay ve İngiltere'den teneke bir kutu içerisinde getirilmiş kurabiyeler ikram etti.

"Abe Cushing'e bunları özel olarak sipariş ettim," dedi, teneke kutuyu açıp bana bir kurabiye uzatarak. Bir tanesini alıp kenarını dişledim. Tadı talaştan farksızdı.

Martin yanımızdayken Amelia kasabada olanlardan bahsetti. Wilson'ların evinde yangın çıkmıştı, Theodore Grant değirmendeki işine çok içkili gittiği için kovulmuştu, Minnie Abare beşinci çocuğuna hamileydi. Dört oğlu olduğu için elbette ki bunun kız olmasını istiyordu.

Birkaç dakika sonra Martin odadan çıkıp beni Amelia'yla yalnız bıraktı.

"Ölüler bizi gerçek anlamda hiçbir zaman terk etmez," diye fısıldadı, Amelia saçlarımı okşayarak. "Montpelier'deki ruh çağıran kadınların yanına gittim," diye anlattı. "Gertie yanımıza geldi. Bizim için masaya vurarak iyi olduğunu

ve seni çok özlediğini söyledi. Kadınlar senin de aramıza katılmanı istiyor. İstersen buraya, West Hall'a da gelebilirlermiş. Benim evimde toplanırız, kendi gözlerinle görürsün. Gertie'yle tekrar konuşabilirsin."

Yalancı, diye haykırmak istedim. Ama elimden gelen tek şey, gözlerimi kapatıp uykunun koynuna sürüklenmek oldu.

*

Uyanırken Gertie'nin yanımda olduğundan emindim. Onu hissediyor, kokusunu alıyordum. Gözlerimi açtığımda ise gitmişti.

Hayatım ne kadar acımasız bir hale gelmişti. Ne denli soğuk, boş ve acımasızdı. O yüzden dua etmeye başladım. Eskiden ihmal ettiğim Tanrı'ya beni alması için dualar ettim. Gertie'min yanına gidebilmek için. Bunun işe yaramadığını görünce, Şeytan'a dualar sıralayarak gelip ruhumu azat etmesini istedim.

Sonra, dün sabah Martin yanıma gelip alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Ormana gidip avlanacağım. Bu sabah keşfe çıktım ve etrafta izler gördüm. Görünüşe göre büyük bir geyiğin izleriydi. Amelia öğleden sonra gelecek. Sana öğle yemeği hazırlayıp ben dönene kadar yanında kalacak. Hava kararmadan evde olurum."

Kafamı sallamaya bile zahmet etmeden arkamı dönüp uykuya daldım.

Rüyamda Martin ormanda bir geyiğin peşinden koşuyordu. Sonra geyik her nasılsa eve girerek yatağımın ayakucunda belirdi. Ona daha yakından bakmak için başımı kaldırdığımda onun geyik değil, teyzemin ta kendisi olduğunu gördüm.

Daha yaşlı, daha bilge görünüyordu; ama hâlâ üzerinde boncuklar, kirpi okları ve boyalı çiçekler olan o geyik derisi manto vardı. Deri, tütün ve ıslak odun gibi kokuyordu. Bir anda kendimi rahatlamış hissettim ve günlerdir ilk kez, işlerin yoluna gireceğine inandım. Teyzem geri dönmüştü. Ve o her şeyi düzeltebilirdi.

Teyzem benimle konuşuyordu. İlk başta ne dediğini anlayamadım ve geyiklerin dilinde konuştuğunu düşündüm. Gerçi bu çok anlamsızdı; zira geyikler ses çıkarmaz. Yatak odam karanlıktı ve çevremizde hareket eden gölgelerle çevriliydi. Yatak döşeme tahtalarının üzerinde havalanmışçasına daha yüksek geliyordu. Yatak gittikçe yükselirken teyzem gemi direği gibi döşeğin ucuna ilişti.

"Nereden geldin?" diye sordum.

"Dolaptan," dedi lafı dolaştırmadan. Anlayabileceğim şeyler söylediğini görünce içim rahatlamıştı.

"Gertie'm öldü," dedim ona, ağlamaya başlayarak. "Benim minik kızım."

Başıyla onaylayarak kömür karası gözlerini bana dikti. "Onu bir kez daha görmek ister miydin?" diye sordu. "Kızına veda etme şansına ne derdin?"

"Evet," dedim, hıçkırıklarımın arasından. "Bir saniye için bile her şeyimi veririm."

"O zaman hazırsın. Beni duyuyor musun, Sara Harrison? Artık hazırsın."

Yatak havada süzülerek tekrar zemine yerleşti ve oda aydınlandı. Teyzem kalkıp dolaba doğru yürüdü ve kapıyı arkasından kapattı. Gözlerimi yumup açtım. Uyanıktım. Odama, havanın fırtınanın ardından koktuğu gibi bir koku yayılmıştı. Günışığından hâlâ sabah saatleri olduğunu anladım. Martin gideli çok olmamıştı.

Orada öylece uzanarak rüyamı, geyiği ve teyzemi düşündüm. Ona uyuyanları ilk sorduğumda bana anlattıklarını hatırladım:

Uyuyanlara dair bildiğim her şeyi yazacağım. Kâğıtları katlayıp bir zarfa koyacak, sonra da balmumuyla mühürleyeceğim. O zarfı saklayacaksın ve bir gün hazır olduğunda açıp bakacaksın.

Yataktan fırlayıp koridorda koşturarak Gertie'nin odasına gittim. Çocukluğumda o odada ben kalıyordum. Bedenim çok güçsüzdü. Kendimi tüy gibi hafif hissediyor, âdeta havada süzülüyordum ama hiç bilmediğim, garip bir enerji ve istekle dolmuştum. O korkunç günden beri kızımın odasına adım atmadığım için kapıyı açmadan önce bir saniyeliğine tereddüt ettim. Her şey aynen bıraktığı gibiydi: toplanmamış yatak, o son sabah beraber altına gömüldüğümüz, birbirine dolaşmış çarşaflar... Geceliği yatağın üstüne atılmıştı; dolabın kapısı açıktı ve bir elbise yerinde yoktu – babasının peşinden ormana gitmek için giydiği elbise.

Kendini kolla, baba. Ormanların en büyük kedisi geliyor.

O gün mavi kumaşın üzerinde beyaz çiçek desenleri olan en sevdiği elbisesini giymişti. O elbiseyi okula ilk başladığı zaman beraber yapmıştık. Dükkânda kumaşı kendisi seçmişti. Parçaları kesmeme yardım etmiş, hatta pedala basıp kumaşı makineden geçirerek dikişin bir kısmını kendisi yapmıştı.

Onu, üzerinde o elbiseyle gömmüştük.

Odasının sağ tarafında birkaç oyuncağının, kitaplarının ve biriktirdiği küçük şeylerin durduğu raflar vardı: güzel renkli taşlar, Amelia'nın ona verdiği büyüteç, kilden yaptığı komik şekilli küçük hayvancıklar, ona marketten

aldığım oyuncaklar. Martin böyle şeylere para harcamamamı söylemişti, ama nasıl karşı koyabilirdim ki?

Onun odasında olmak nefesimi kesmişti. Etrafımda onun kokusunu, hatta tadını duyabiliyordum. Katlanamayacağım kadar ağır bir şeydi bu. O sırada, oraya ne amaçla geldiğimi hatırladım.

Ağır, ahşap karyolayı kenara iterek yatağın sol arka ayağının durduğu gevşek döşeme tahtasını buldum. Parmaklarımı tahtanın kenarına öyle derin daldırdım ki, bir tırnağım kırıldı. Ama çok geçmeden tahtayı hareket ettirmeyi başardım.

Teyzemin bıraktığı zarf, dokuz yaşındayken oraya sakladığım haliyle beni bekliyordu. Balmumu mührü kırılmamıştı.

Zarfı geceliğimin içine sokuşturarak yatağı yerine geri çektim ve kendi odama döndüm. Eskiden Gertie'yle yaptığımız gibi örtülerin altına sokulup gizlenerek zarfı açtım. İçinde dikkatle katlanmış birkaç sayfa vardı. İçeri okuyacak kadar ışık girmesi için battaniyenin bir tarafını kaldırmak zorunda kaldım.

Teyzemin o tanıdık karalamalarını görünce bir anda kafama anılar doluştu. Teyzem bana harfleri yazmayı, zehirli mantarları yenilebilen mantarlardan ayırt etmeyi öğretiyordu. Onu yine yanımda hissettim ve çam ağacı, deri ve tütün kokusunu aldım; bana hayat dersleri fısıldarken kulağıma çalman o yumuşak ve müzikal sesini duydum.

Sevgili Sara,

Sana uyuyanlara dair bildiğim her şeyi anlatmaya söz vermiştim. Ama kararını vermeden önce, bunun çok güçlü bir büyü olduğunu iyice kavramalısın. Bunu yalnızca kesinlikle

eminsen yap. Zira bir kez yaptıktan sonra, geri alma şansın olmayacak.

Uyuyan uyanıp sana geri dönecek. Bunun ne kadar süreceği konusunda bir şey diyemem. Bazen birkaç saat içinde gelirler; bazen de günlerce beklerler.

Uyuyan, bir kez uyandıktan sonra yedi gün boyunca etrafta dolanacak. Yedi günün ardından, bir daha dönmemek üzere bu dünyadan göç edecek.

Yedi gün, diye düşündüm kendi kendime, kafamda tilkiler dolaşıyordu. Gertie'mi tam yedi gün boyunca tekrar görebilmek için neler vermezdim!

Martin

25 Ocak 1908

Saat gece yarısını geçiyordu ki, bir kazıma sesi Martin'i uyandırdı. Gözlerini açıp karanlıkta yerinden kıpırdamadan kulak kabartıp dinledi.

Yatak odasının buzla kaplanmış camından içeri solgun ay ışığı süzülüyor, her şeye maviye çalan bir ışıltı veriyordu. Martin gözlerini alçı tavana dikerek bu sesi dinledi. Ateş çoktan sönmüştü ve oda buz gibiydi. Nefes alıp verirken, odanın da kendisiyle beraber soluduğunu hissetti.

İşte, ses yine geliyordu. O kazıma sesi. Tırnaklar tahtaya sürtünüyormuş gibi. Martin nefesini tutarak dinlemeye devam etti.

Fare olabilir miydi? Hayır. Küçücük fareden bu kadar ses çıkar mıydı hiç? Sanki daha büyük bir şey, duvarın içinden geçmeye çalışıyordu. Kazıma seslerinin ardından kanat çırpmaya benzer bir ses daha duydu.

İster istemez o sabah ormanda bulduğu tavuğu düşündü. Kümeslerinden bir tavuk daha gitmişti. Ama bu kez tilkinin işine benzemiyordu. Tavuğun ölüsünü kayalıkların yakınlarında bulmuştu. Hayvanın boynu kırılmış ve göğsü yarılarak kalbi yerinden sökülmüştü. Martin,

böyle bir şey yapacak bir hayvan bilmiyordu. Tavuğu kayalıkların oraya gömerek aklından çıkarmaya çalışmıştı.

Kendi kalbi ise küt küt atıyordu. Eliyle yan tarafını yoklayarak Sara'nın sıcak vücudunu hissetmeyi bekledi; ancak yatak boş ve soğuktu. Acaba yine Gertie'nin odasına mı gitmişti? İkisi örtülerin altına saklanmış, kıkır kıkır gülüyorlar mıydı?

Hayır. Gertie ölmüştü. Onu toprağın altına gömmüşlerdi.

Martin, kızının bedenini kuyudan çıkardıklarında nasıl göründüğünü hatırladı. Uyuyormuş gibi bir hali vardı.

Martin, cebinde bir yılan gibi kıvrılmış olan saç tutamının verdiği hissi düşündü.

"Sara?" diye seslendi.

Son günlerde Sara için endişelenmekten bitap düşmüştü. Karısı yemek yemeyi kesmişti ve yataktan çıkmıyordu. Banyo yapmayı bile reddediyordu. Gittikçe güçsüzleşiyor ve tepkisizleşiyordu.

"Doğruyu söylemek gerekirse, beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok," demişti Lucius. Mutfakta dikilmiş, fısıldayarak konuşuyorlardı. "Ona zorla yemek yedirip su içirmeye çalış, toniğini ver, onu bir şekilde rahatlatmaya uğraş."

"Sürekli Charles'ı kaybettiğimiz zaman olanları düşünüyorum," demişti Martin. "Sara kederden yataklara düşmüştü." Aklından geçenleri kendi ağabeyine bile söylemeye dili varmıyordu; ancak Sara'nın durumu bu kez çok daha kötüydü. Bu kez, onun kendisine gelmeyeceğinden korkuyordu.

Zavallı Gertie'yi kaybetmek zaten yeterince kötüydü; bir de karısını yitirirse, hayatının bir anlamı kalmayacaktı.

"Seni korkutmak istemiyorum, Martin," demişti Lucius. "Ama çok geçmeden toparlanmazsa, onu Waterbury'deki akıl hastanesine göndermemiz en iyisi olur diye düşünüyorum."

Martin'in tüm vücudu kaskatı kesilmişti.

"Öyle kötü bir yer değil," demişti Lucius. "Bir çiftlikleri var. Hastalar her gün dışarı çıkabiliyor. Onu güvende tutacaklardır."

Martin başını iki yana sallamıştı. "Yakında düzelecek," diye söz vermişti. "Ben ona destek olacağım. Nihayetinde onun kocasıyım. Kendi karımı güvende tutabilirim."

Ama gördüklerine bakılırsa, Sara her geçen dakika daha da kötüleşiyordu. Şimdi de saat gecenin bir yarısı olmasına rağmen, yerinde yoktu.

"Sara?" diye seslendi bir kez daha, kulak kabartarak. O kazıma, vurma, çırpınma sesleri tekrar, bu kez daha şiddetli, daha yüksek sesli duyuldu.

Martin karanlıkta doğruldu. Yatağının kenarını, sol tarafındaki komodini seçebiliyordu. O sırada tam orada, sağ köşede, usulca titreyerek hareket eden bir şekil belirdi.

Hayır.

Titremek denemezdi buna. Nefes alıyordu.

Çığlığı boğazına takıldı ve dudaklarının arasından yalnızca bir tıslama sesi duyuldu. Silah olarak kullanabileceği ağır bir şeyler bulmak için çılgınca çevresine bakındı. Ama o sırada o şekil hareket ederek başını kaldırdı ve Martin, solgun ay ışığının altında karısının kestane renkli saçlarının ışıltısını fark etti.

"Sara?" dedi nefesini tutarak. "Ne yapıyorsun?"

Karısı üzerinde incecik geceliğiyle dolabın önüne, yere oturmuştu. Çıplak ayakları koyu renk döşemelerin üzerinde mermer kadar solgun görünüyordu. Olduğu yerde titriyordu.

Martin onun kendisini duymadığı sanısına kapıldı. Duyduğu endişeyle içi içini yemeye başlamıştı.

"Yatağa dön hadi, hayatım. Üşümedin mi?"

Sonra o sesi, o kazımayı tekrar duydu. Tahtaya sürtünen pençelerin sesini.

Sesler, dolabın içinden geliyordu.

"Sara," dedi, titreyen bacaklarıyla ayağa kalkarak. Kafası zonkluyor, kulakları uğulduyordu. Oda çevresinde dönmeye başlamıştı. Sara ile arasındaki mesafe aşılamayacak kadar uzak görünüyordu. Ay ışığı dolabın kapağına vuruyordu. Martin, kapağın hafifçe hareket ettiğini, tutamacın ağır ağır döndüğünü gördü.

"Çekil oradan!" diye bağırdı karısına.

Ama karısı gözlerini dolap kapağına dikmiş, hareketsizce oturmayı sürdürdü.

"Bu bizim Gertie'miz," dedi, sakin bir sesle. "Kızımız bize geri döndü."

3 OCAK
GÜNÜMÜZ

Ruthie

Buzz'm kamyonetindeki kalorifer sonuna kadar açıktı ama Connecticut mahallelerinde dolaşırken hâlâ soğuktan titriyorlardı. Kamyonet McDonald's torbaları, kahve fincanları ve Buzz'ın bira içme şansı bulamadığında tercih ettiği içecek olan Mountain Dew şişeleriyle doluydu. Fawn ikisinin arasında oturuyordu. Ateşi düşmüş olmasına karşın hâlâ güçsüz ve solgundu. Ona kabanını giydirmişler ve yün bir battaniyeyle sarmalamışlardı. Evden çıkalı dört saat olmuştu.

"Yolculuğa çıkacak kadar iyi olduğundan emin misin, Minik Geyik?" diye sormuştu Ruthie.

Fawn istekli bir tavırla başını sallamış ve Ruthie, annesinin kız kardeşini bu soğukta hasta hasta dışarı çıkarmasını onaylamayacağını bilmesine karşın yollara düşmeye karar vermişti.

Anneleri olmadan geçirdikleri yalnızca ikinci gündü bu ve Ruthie şimdiden annelerinin her gün evin düzenini korumak için yaptığı onlarca şeyi fark etmeye başlamıştı – yemek pişirmek, temizlik yapmak, çamaşırları yıkamak, kediyi beslemek, garaj yolundaki karları küremek,

yakacak odun getirmek, tavuklarla ilgilenmek, Fawn'a ilaçlarını vermek. Ruthie, annesinin bütün bunları hiç zorlanmadan nasıl başardığını anlayamıyordu. Belki de Ruthie'nin daima düşündüğü kadar dağınık biri değildi.

Buzz, babasının GPS cihazını ödünç almıştı ve Thomas O'Rourke'un ehliyetine yazan adrese, 231 Kendall Yolu, Woodhaven, Connecticut'a gitmek için onu kullanıyorlardı.

Buzz onu Connecticut'a gitmekten vazgeçirmeye çalışmış, önce biraz araştırma yapmaları gerektiğini söylemişti.

"Aradan onca zaman geçmiş, Ruthie," demişti. "Hâlâ aynı yerde oturdukları ne malum? Yanımda dizüstü bilgisayarım var – interneti olan bir yerde beş dakika oturalım da biraz araştırma yapayım. Böylece bir hiç uğruna onca yolu gitmemiş oluruz."

Ruthie kararından dönmemiş, kamyonete atlayıp yola çıkmaları konusunda ısrarcı olmuştu.

"Onca zaman dediğin, *on beş* yıl olmuş. Belki taşınmışlardır, belki de hâlâ oradadırlar. Bize bilgi verebilecek komşuları ya da akrabaları olabilir."

"Anlamsız bir şeyin peşinden gidiyoruz," demişti Buzz.

"Bak, o cüzdanların bir anlamı olmak zorunda. Yoksa annem neden bunca zaman onları öyle bir yerde saklasın, öyle değil mi? O ehliyet elimdeki tek ipucu ve bizi Woodhaven, Connecticut'a götürüyor. Gitmem lazım. Ben gideceğim."

Böylece yola çıkmışlardı. Ruthie arabanın içinde düşüncelere gömülmüş bir halde, sessizce oturuyordu. Buzz'ın kendisinin saçmaladığını düşündüğünü biliyordu ama yapması gereken şeyin Woodhaven'a gitmek olduğu hissini içinden atamıyor, daha fazla vakit harcamak istemiyordu.

"Peki, onları bulursak ne yapacağız?" diye sordu Buzz, Woodhaven caddelerinde ilerlerken.

"Annemle babamı tanıyıp tanımadıklarını soracağım. Konuşmanın gidişatına göre onlara cüzdanlarını göstereceğim ve onların neden annemde olduğunu bilip bilmediklerini soracağım."

"Peki, bu annemi bulmamıza nasıl yardımcı olacak?" diye sordu Fawn.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Ruthie, torpido gözünün kırık mandalıyla oynarken. "Ama hiçbir şey yapmadan oturmaktan iyidir."

Ruthie daha önce Connecticut'a gitmediğinden emindi; hatta Vermont'un dışına çıktığı pek olmamıştı. Tuhaf bir huşu içerisinde çevresine bakınıyor; ilan panolarını, restoran zincirlerini, devasa marketleri, sıra sıra uzanan, birbirinin aynısı evleri inceliyordu. Gerildiği zamanlarda yaptığı gibi dişlerini gıcırdatmaktan ötürü çenesi ağrımaya başlamıştı. Kendisini bildi bileli bu kötü huyuna engel olamıyordu.

Artık caddelerde doğru düzgün bahçeleri bile olmayan küçük müstakil evler düz bir sıra halinde uzanıyor, araziler birbirinden kısa çitlerle ayrılıyordu. Sokak kenarlarında kirli kar tabakaları birikmişti. Ruthie böyle bir yerde büyüdüğünü hayal etmeye çalıştı. İnsan komşularına bu kadar yakın oturunca, pencereden evlerinin içini bile görebilirdi. Belki annesiyle babası dünyayla bağlantılarını kesip Vermont'taki küçük kır evinde yaşamak istemekte haklıydılar.

"Burası Kendall," dedi Buzz, sanki Ruthie'nin okuması yazması yokmuş gibi. Babasıyla Kuzeydoğu'nun dört bir yanındaki silah gösterilerine gitmişti ve kendisine çok

deneyimli bir gezgin gözüyle bakıyordu. "Ev, sokağın sol tarafında kalıyor." Bakışlarını evlerin numaralarında gezdirdi. "Şurası 185. 203. Bak, şurası 229, o zaman onun hemen yanındaki ev olması lazım." GPS cihazındaki neşeli kadın sesi, onun söylediklerini doğruladı.

Buzz sinyal verip arabasını Kendall Yolu 231 numaranın garaj yoluna çekti – dış cephesi yer yer çatlamış sarı vinille kaplı, alçak bir evdi burası. Bahçede yeni yağmış karın arasından sadece tepesi görünen plastik bir çocuk havuzu vardı. Evin yanına park etmiş olan eski, beyaz renkli Pontiac arabanın arka tamponu ezilmişti. Burada yaşayanların varlıklı olmadıkları kesindi. Ama Ruthie kıt kanaat geçinmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. İnsan her şeyini ikinci el alır; kanepedeki lekeleri ve delikleri örtmesi için üzerine el örgüsü çirkin battaniyeler atar; Disney World gibi yerlere, hatta üniversiteye gitmek için paraları olmadığını bilirdi.

"Siz burada bekleyin," dedi Ruthie, içinde iki yabancının cüzdanlarının durduğu çantasını alarak.

"Seni izliyorum," diye söz verdi Buzz.

"Ben de," dedi Fawn. Minik yüzü pembe kabanının kapüşonunun altından görünüyordu.

Ruthie, buzla kaplı bahçe yolunda ilerleyerek ön basamakları çıktı ve zile bastı. Zilin çalmıyordu. Bir süre ne olur ne olmaz diye bekledikten sonra ahşap kapıya sertçe vurdu. Kapının ortasında etrafı rengi solmuş pastel yumurtalarla bezeli bir tavşanın süslediği bir Paskalya çelengi asılıydı. Ruthie kapıya tekrar vurdu ve nihayet kapı açıldı. Karşısında beliren kadının yanık sarı saçları ve sağlıksız cildi göze çarpıyordu.

"Evet?" Kadının dikildiği koridor ufak ve karanlıktı. İçeriden sigara kokusu geliyordu. Ruthie onun kendisini içeri davet etmeyeceğini umdu.

"Merhaba." Ruthie ona en gösterişli gülümsemesiyle baktı. "Ben Thomas ve Bridget O'Rourke'u arıyorum."

"Kimi?"

"Eskiden burada oturuyorlarmış. Thomas O'Rourke? Bir de Bridget O'Rourke?"

Kadın ona boş boş baktı.

"Öyle birilerini hiç duymadım. Affedersin." Kapıyı Ruthie'nin yüzüne kapattı. Ruthie yılmayarak komşularla konuşmayı denedi. Çoğu evde değildi ya da kapıya bakmadılar. Kendall Yolu 231 numaranın karşısında oturan robdöşambrlı yaşlı adam, O'Rourke adında kimseyi tanımadığını söyledi. En azından kibar davranmıştı.

"Hiçbir şey çıkmadı," diye haber verdi Ruthie, kamyonete binerken. "Şu an burada yaşayan kadın kimden bahsettiğimi anlayamadı. Yaşlı komşulardan biri de O'Rourke diye birilerini hiç duymamış. Belki de gerçekten bunca yolu bir hiç uğruna geldik."

"Bir hiç uğruna," diye tekrarladı Fawn.

Ruthie, gözünün kenarından Buzz'ı süzdü.

Buzz ona gülümsedi. "Benim dediğimi yapalım mı o zaman?"

Ruthie omuz silkerek oturduğu yere gömüldü.

Hepsi birbirinin aynısı evlerden oluşan labirentten çıkıp ana yola döndüler. İtfaiye binasını, bankayı, pizzacıyı ve marketi geçtiler. Çok geçmeden yolun iki tarafında alışveriş merkezleri belirmeye başladı. Ruthie her tarafın bu kadar kalabalık olmasına şaşırmıştı. Sayısız araç park

alanlarına girip çıkıyordu. Bu saatte insanların işte olması gerekmez miydi?

Buzz arabayı bir Starbucks'a çekip arka koltuğa uzanarak postacı çantasını aldı.

"Neden durduk?" diye sordu Fawn.

"Buzz onları internette arayacak. Muhtemelen bu sabah evden çıkmadan önce ona bunu yapması için fırsat vermeliydim."

"Muhtemelen," dedi Buzz, neşeli bir sesle. "Ama asla çok geç değildir. Hadi, kendimize kahve ve sıcak çikolata alalım."

"Gerçekten birisi hakkında öylece bilgi edinebilir misin?" diye sordu Fawn, onların peşinden kamyonetten inerken.

"Tabii," dedi Ruthie. "Sanırım ne yaptığını biliyorsan hemen hemen her şeyi bulabilirsin."

"Vay canına," dedi Fawn, kocaman gözlerle. "Keşke bizim de bilgisayarımız olsaydı."

Ruthie, milyonuncu kez eve bilgisayar sokmadıkları için annesiyle babasına lanet etti. Teknolojinin güvenli olmadığını, hükümetin her şeyi izlediğini, gelip giden e-postaları ve internet aramalarını takip ettiklerini iddia ediyorlardı. Annesi ayrıca kablosuz internetin ve baz istasyonlarının insan bedenindeki elektriğe etki ettiğini ve kansere yol açabileceğini söylüyordu. Ruthie raporlarını ve kompozisyonlarını yazmak için okuldaki bilgisayarları kullanmak zorunda kaldığından sabahları evden erken çıkıyor ve akşam eve geç dönüyordu.

Fawn henüz birinci sınıfta olduğundan bilgisayar laboratuvarında hiç ders almamıştı. Orası onun için sihirli, efsanevi bir yerdi.

Ruthie kendisiyle Buzz için kahve, Fawn için ise sıcak çikolata söyledi.

"İçmeden önce biraz bekle de soğusun, tamam mı?" diye uyardı Ruthie.

"Annem soğutmak için içine süt koyuyordu," dedi Fawn. Ruthie onu başıyla onayladı ve çikolatayı Fawn'a geri vermeden önce çok sıcak olmadığından emin olmak için küçük bir yudum aldı.

Bir masaya oturdular ve Buzz üzeri UFO organizasyonlarının ve çeşitli uzaylıların çıkartmalarıyla süslü dizüstü bilgisayarını çıkardı. Klavyede bir şeyler yazdıktan sonra kaşlarını çatarak gözlerini ekrana dikti. Fawn daha yakından bakabilmek için sandalyesini ona doğru kaydırdı.

"Bunda hiç oyun var mı?" diye sordu.

"Bir sürü," dedi Buzz.

"Bana bir oyun açar mısın? Lütfen?"

Buzz gülümsedi. "Daha sonra açarım. Söz."

Fawn heyecanla başını sallayarak gözlerini ekrandan ayırmadan sıcak çikolatasından bir yudum aldı. Buzz parmaklarını klavyede gezdirerek hızlı hızlı yazmaya devam etti.

"Woodhaven'da onlarla ilgili bir şey bulamadım ama ülke genelinde Thomas ve Bridget O'Rourke için bir sürü sonuç çıktı. Doktoru var, aktörü var, hangisini istersen. Bunca ismin arasından bizim aradıklarımızı seçmek, samanlıkta iğne aramaya benzer." Kahvesinden bir yudum alıp parmaklarını tekrar klavyede gezdirdi. "Ama burada O'Rourke soyadlı iki kişi var, William ve Candace. Bizim aradığımız çiftle bir bağlantıları var mıdır, bilmiyorum, ama adresleri ve telefon numaraları yazıyor. Bence şu an çıkış noktamız onlar olmalı."

"Hadi, gidelim," dedi Ruthie, bir kez daha umutla dolarak.

"Ama hani bana bilgisayar oyunu gösterecektin?" dedi Fawn, yüzünde ciddi bir ifadeyle.

"Vermont'a döndüğümüz zaman," dedi Buzz. "Ama şimdi gidip şu adreslere bir bakacağız."

"Belki onlar annemi bulmamıza yardım edebilir diye mi?"

"Öyle umut ediyoruz," dedi Ruthie. "Kabanını giy, sıcak çikolatanı da yanına al."

Buzz adresleri not alıp dizüstü bilgisayarını kapattı ve kahvelerini arabaya götürdüler. Ana caddeye çıktıktan sonra bir trafik ışığında durdular. Ruthie yolun kenarında sıra sıra dizilen mağazalarla restoranları inceledi: Woodhaven Liquors, Donny's New York Style Pizza, Pink Flamingo Gifts... Orada, mağazaların en sonunda kepenkleri indirilmiş, ön tarafına da kiralık tabelası konulmuş, kapalı bir dükkân vardı. Ruthie uyanık olduğundan ve rüya görmediğinden emin olmak için gözlerini kırpıştırıp dilini ısırdı.

"Dur!" diye bağırdı, çılgınca elini sallayarak. "Şu sol tarafa çek, çabuk."

Buzz sola dönüp arabayı mağazalara ait park alanına öyle hızlı çekti ki, Ruthie, Fawn'a çarptı ve Fawn, Buzz'a doğru savruldu. Ruthie'nin kahvesi olduğu gibi kucağına döküldü.

"Ne oluyor?" dedi Buzz, kamyoneti durdurunca ama Ruthie çoktan aşağı inmiş, kapalı dükkâna doğru koşturmaya başlamıştı. Üzerinde asılı rengi solmuş kırmızı tabela onu mıknatıs gibi kendisine çekiyordu: *Fitzgerald Fırını.*

Resmen ağır çekimde yürüyerek dükkâna yaklaşırken nefesini tuttu. Bir anda bunu yapmak isteyip istemediğinden emin olamamıştı. Uyurgezer gibi sallanarak yürüyordu, beyninin yarısı rüya evresine geçmişken, diğer yarısı ise gördüğü şeye mantıklı bir açıklama getirmeye çalışıyordu: Burası yalnızca rüyalarında değil, gerçek hayatta da var olan bir yer miydi yani?

Kalbi kulaklarında küt küt atarken ihtiyatlı bir tavırla oraya yaklaştı. Vitrinin üzerine kepenkler indirilmiş, camdan yapılma ön kapı ise gazeteyle kaplanmıştı. Ne var ki gazetenin bir sayfası düşmüştü. Ruthie yüzünü camdaki açıklığa yaslayarak ellerini gözlerinin çevresine siper etti. İşte, sıra sıra kekler, kurabiyeler ve turtaların durduğu uzun, cam vitrin karşısında duruyordu. Elbette şu an kırık bir ampul ve unutulmuş birkaç raf örtüsü hariç bomboştu. Siyah beyaz karelerle bezeli zemin bile aynıydı. Ruthie resmen taze pişirilmiş ekmeğin sıcak, iştah açıcı kokusunu duyabiliyor, dilinde şekerin tadını alabiliyor, avucuna dolanmış olan eli hissedebiliyordu.

Hangisinden istiyorsun, canım?

"Yok artık!" Buzz arkasından koşarak gelmişti. Ruthie onun sesini duyunca bir an olduğu yerde sıçradı. "Rüyanda sürekli görüp durduğun fırın burası mı?"

Ruthie başını iki yana salladı. "Olamaz," diye kekeledi. "Belki yalnızca bir tesadüften ibarettir" Sözler bomboş, anlamsız geliyordu. Ama beyninin her şeyin mantıklı bir açıklaması olması gerektiğine inanan kısmı, gerçeği kabul etmesine izin vermiyordu.

"Tesadüf mü? Daha neler! Kaç tane Fitzgerald Fırını vardır ki? Hem de içi aynı olan?"

"Bilmiyorum," dedi Ruthie, başını çevirerek. Yalanlar boğazını kurutuyor, gerçekler ise başını döndürüyordu. "Hadi, gidip şu adreslere bakalım."

Park alanından çıkarken Ruthie gözlerini kepenkleri örtülü fırından ayıramadı. Bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Ne var ki aklına gelen her şey, ancak Buzz'm hayal edebileceği çılgın teorilerden ibaretti. Bundan önceki hayatından kalma bir rüya, bir başka kızla arasındaki psişik bir bağlantı. Oysaki Ruthie böyle düşüncelere hayatı boyunca inanmamıştı.

Ruthie başını kamyonetin soğuk camına yasladı ve düşüncelere dalarak gözlerini kapattı. İnsanın gerçekte var olan, ancak daha önce hiç gitmediği bir yeri rüyasında görmesi nasıl mümkün olabilirdi? Peki fırın gerçekse kemik çerçeveli gözlükleri olan kadın da mı gerçekti?

Katherine

Katherine çamurlu kaldırımlarda koştururken yumuşak tabanlı, su geçiren botlarının ne kadar yetersiz kaldığını fark etti. Keşke arabayı alsaydı. Ama yürüme yolu gözüne uzun görünmemiş, biraz egzersiz yapıp temiz hava almanın kendisine iyi geleceğini düşünmüştü.

Kitapçıya gidiyordu. Bir önceki akşam *Öbür Taraftan Ziyaretçiler*'i bitirdikten sonra dizüstü bilgisayarından Sara Harrison Shea'yı araştırmış ve hakkında neredeyse hiçbir bilgiye ulaşamamıştı. Umudu, şehirdeki kitapçıda bizzat kendisi tarafından veya onun hakkında yazılmış bir şeyler olabileceği yönündeydi.

Bu kadarı tesadüf olamazdı. Gary bu kitabın bir nüshasını eşyalarının arasında saklamıştı ve öldüğü gün Sara'nın memleketi olan West Hall'daydı.

Bir de şu yüzük meselesi vardı: Teyzenin yüzüğü. Katherine, bir önceki gün kanepede oturup Sara'nın teyzesinin kemik yüzüğüne dair anlattıklarını okuduğunda kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Kitabı tutan eline bakmış, Gary'nin vermiş olduğu, bizzat kendi parmağında takılı yüzüğü incelemişti. Yüzüğü etrafında çevirmiş, o tuhaf,

anlaşılmaz yazılara bakmıştı. Sara'nın teyzesinin yüzüğü. Bu mümkün müydü?

Önce o gizlenmiş kitap, şimdi de bu yüzük. Sara bunların ne anlama geldiğinden emin değildi, ancak kitapçıda bazı cevaplar bulmayı umut ediyordu. Katherine'in oturduğu ev ana caddenin kuzey tarafında, 6. Yol'a bağlanan kavşağın hemen gerisindeydi. Mahallesi heybetli ve eski Viktoryan evlerinden oluşuyordu. Bu evler daireye veya ofise çevrilmişti. Katherine bir dişçi muayenehanesini, birkaç hukuk bürosunu, bir çevre danışmanlık şirketini, bir pansiyonu ve bir cenaze levazımatçısını geride bırakarak yoluna devam etti.

Ana caddede ilerlerken spor eşyaları satan bir mağazanın önünden geçti. Vitrinde kar botları, kayaklar ve parkalar vardı. Binanın yan tarafında, bisikletlerin bulunduğu bir vitrinin üzerinde eski, solmuş bir tabela yer alıyordu: Jameson's Binicilik Malzemeleri. Katherine daha sonra bir eskici dükkânına geldi. İçerinin uzun zaman önce ölmüş yabancıların sararmış fotoğraflarıyla dolu olduğu kesindi. Gary öyle şeylere bayılıyordu. Katherine onun bu takıntısını hiçbir zaman anlayamamıştı.

"Her bir fotoğraf, asla kapağını açamayacağım bir roman gibi," diye açıklamaya çalışmıştı Gary bir seferinde. "Onu elimde tutup içinde neler olduğunu hayal etmeye, bu insanların yaşadığı hayatları kafamda canlandırmaya çalışıyorum."

Olur da fotoğrafta bir isim, tarih ya da yer gibi küçük bir ipucu bulursa, muhakkak onu araştırmaya kalkardı. Akşam yemeğine oturduklarında Katherine'e ve Austin'e heyecanla Shrewsbury, Massachusetts'te fıçı imalatçılığı yaparken İç Savaş'ta hayatını kaybetmiş olan Zachary

Turner'dan bahsederdi. Austin onu ilgiyle dinler, babası bu insanlarla gerçekten bir zamanlar tanışmış gibi ona sorular sorardı: *Köpeği var mıydı, baba? Peki, atı ne renkti?* Gary ona cevaplar uydurur, yemek bittiğinde ise uzun zaman önce ölmüş olan bu yabancının hayatını baştan yazmış olurlardı: çok sevdiği karısı ve çocuklarıyla, atları ve köpekleriyle dolu, mutlu bir hayat.

Ayakları sırılsıklam kesilen Katherine, durup eskici dükkânının vitrinine baktı. Antika bir gramofon, Flexible Flyer marka bir kızak, gümüş bir trompet. Eski püskü bir mankenin omuzlarına tilki kürkünden bir etol atılmıştı.

Kitapçı yarım kilometreden daha uzak olamazdı, ancak şu an oraya yürümek Katherine'e çok zor geliyordu. Soğuk, yüzünü ve ince eldivenli ellerini ısırıyordu. Gözleri doluyor, kirpiklerinde kar tanecikleri birikiyordu. Kendisini rüzgârlı, buz tutmuş yerleri dolaşan kutup kâşifi Ernest Shackleton gibi hissetti.

Nehrin üzerindeki köprüye vardığında ellerini korkuluğa dayayarak dinlendi. Suların kahverengi aktığı nehrin kenarları yarı yarıya donmaya başlamıştı. Tam köprünün altında, nehrin sağ kıyısında bir şey hareket etti. Parlak, karanlık bir şekil karların arasında ilerliyordu. Belki bir kunduz ya da misk sıçanı olabilirdi. Katherine ikisini ayırt edemiyordu. Şekil buzların üzerinden sıçrayarak suya daldı ve gözden kayboldu.

Katherine bakışlarını nehirden ayırarak kendini yürümeye zorladı. Köprüde karlara bata çıka ana caddeye doğru ilerledi. Elleri ve ayakları uyuşmuş, tüm vücudu bitkin düşmüştü. O küçük kahverengi yaratığın kendisinden nasıl emin bir şekilde suya girdiğini düşündü. Su dalgalanmamıştı bile. Hayvan çevresine kusursuz bir şekilde

uyum sağlamıştı. Katherine'in de uyum sağlamanın bir yolunu bulması gerekecekti. Bu alışık olmadığı yollarda kolaylıkla yürümeyi öğrenecekti. Hatta spor eşyaları satan mağazaya gidip buranın havasına uygun botlar, manto, şapka ve bir çift eldiven almakla başlayacaktı.

Bir yoga stüdyosunun, dondurmacının ve kapanmış bir çiçekçinin yanından geçti. Tüm dükkânların vitrinlerine, sokak lambalarına ve ilan panolarına, kayıp bir kızın resmi asılmıştı: on altı yaşındaki Willa Luce. Son görüldüğünde kızın üzerinde mor ve beyaz renklerinde bir kayak montu olduğu yazıyordu. 5 Aralık'ta, arkadaşının evinden yarım kilometrelik mesafede bulunan kendi evine dönerken ortadan kaybolmuş, kızı bir daha gören olmamıştı. Katherine kızın yüzündeki gülümsemeye baktı ve kısa kahverengi saçlarını, burnunun üzerindeki çillerini, dişlerindeki metal tellerin parıltısını inceledi. Belki ortaya çıkardı. Belki de çıkmazdı. Bazen insanların başına kötü – hatta korkunç – şeyler geliyordu.

Nihayet kitapçıya varmıştı. Kapıdaki zil neşeyle şıngırdadı. Dükkânın içi sıcacıktı. Eski kitap ve ahşap kokuyordu. Katherine bir anda rahatladığını hissetti. Yürürken aşınmış döşeme tahtaları ayaklarının altında çatırdıyordu. Uyuşmuş parmaklarını oynatarak onları tekrar hissedebilmeye çalıştı. Önerilen kitapların, çok satanların ve yeni çıkanların sergilendiği ön taraflardaki tezgâhları geçerek kasaya doğru ilerledi. Yeşil, yün bir yelek giymiş olan sakallı bir adam, bilgisayarın başında oturuyordu. Ama şiir bölümü dikkatini çekince Katherine yolun yarısında durdu. Gary ile ikisi yatak keyfi yaptıkları sabahlarda birbirlerine şiir okurlardı: Rilke, Frank O'Hara, Baudelaire. Gary onlara *muhteşem merhumlar* derdi. Şiire bayılıyordu;

hatta evlilik yeminlerine kendi yazdığı kısa bir dizeyi de eklemişti:

Uykumda seni rüyadan ibaret sanır, üzülürdüm
Sonra uyandığımda yanı başımda bulurdum seni
Çivit mavisi örtülerin arasında mermer beyazı elini
Avucuma alır, dudaklarıma götürürdüm
Ne şölendi tadın! Tuzlu su, taze erik, elma şekeri
Eğer sen rüyalardan ibaretsen, biriciğim
Ben, ebediyen o rüyanın içine hapsolabilirim

Katherine. İşte yine arkasında Gary'nin sesini duymuştu. Yeterince çabuk dönerse, onu bir an olsun görebileceğini düşünerek arkasını döndü. Ama görünürde bir gölge bile yoktu. Duvarda eski bir fotoğraf asılıydı. Katherine onun yanına yaklaştığında, fotoğrafın West Hall Hanı'na ait olduğunu gördü. Beyaz panjurları ve bir tentesi olan, büyükçe bir tuğla binaydı burası. Alt kısmında yazdığına göre fotoğraf 1889 yılına aitti. Görüntü, garip bir şekilde Katherine'e tanıdık gelmişti.

"Tüm bu blok bir zamanlar hanmış," dedi sakallı kitapçı, onun resme baktığını fark edince. "Tam burada yemek odası ve bar varmış. Pencerelerin hepsi olduğu gibi duruyor" Dükkânın ön kısmını işaret etti. "ama korkarım diğer her şey tanınmayacak kadar değişti." Katherine bakışlarını onun gösterdiği yerden fotoğrafa çevirdiğinde, aynı detayları gördü.

"Yardım edebileceğim bir şey olursa, seslenmeniz yeterli," dedi adam.

"Aslına bakarsanız, var," dedi Katherine. Çantasından *Öbür Taraftan Ziyaretçiler* kitabını çıkardı. "Bu kadının

yazdığı başka bir şey var mı elinizde? Onun hakkında yazılmış da olabilir."

Adam başını iki yana salladı. "Korkarım hepsi bu. Gerçi insanlar günlüğünün kayıp sayfalarının bir yerlerde dolaştığını söylüyorlar." Adamın gözlerinde bir parıltı belirdi. "Bu kadın bir şehir efsanesi sayılır. Tüm efsanelerde olduğu gibi, duyduklarının yarısına inanmamalısın."

"Yani bu kadın burada, West Hall'da mı yaşamış?"

"Kesinlikle öyle."

"Peki, ailesi hâlâ buralarda mı?"

Adam onun sesindeki giderek artan gerginliğe biraz şaşırarak başını kaşıdı. Katherine'in üzerindeki manto ve botlar kaliteliydi, ancak elleri boyayla kaplıydı ve Katherine şu anda saçını taramayı unuttuğunu fark etmişti. Dikkatli davranmazsa büyük bir hızla söylentiler yayılacak, insanlar şehre deli bir kadının taşındığına dair dedikodu yapmaya başlayacaktı.

"Ailesi yok. Harrison'ların ve Shea'ların tamamı uzun yıllar önce ya öldü ya da buradan taşındı."

"Yani onun hakkında başka hiçbir kitap yok mu?"

Adam anlayışlı bir tavırla başını iki yana salladı. "Şaşırtıcı, biliyorum. Yani, hikâyede gişe rekorları kıran filmlerde bulabileceğiniz her şey var – üzüntü, gizem, yaşayan ölüler, korkunç cinayetler. Ama buraya daha fazla bilgi edinmek için gelenler sadece yüksek lisans öğrencileri, esrarengiz olaylarla ilgilenen kişiler ve tüm o korkunç detaylar yüzünden bu vakayı incelemek isteyen tuhaf tipler oldu." Adam, Katherine'in bu kategorilerden hangisine düştüğüne karar vermek istercesine onu süzdü.

"Peki, bana onun hakkında anlatabileceğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu Katherine.

"Tam olarak ne bilmek istiyorsunuz?" Yüzünde ona tuzak bir soru sormuşçasına garip bir ifade belirmişti.

Katherine bir an durup düşündü. Ne bilmek istiyordu? Neden daha düne kadar adını bile duymadığı bir kadın hakkında bilgi edinmek için bu soğukta şehre inmekle uğraşmıştı? Sanatıyla uğraşırken hissettiği o duyguya kapılmış ve bir anda her şeyi birbirine bağlayan o eksik parçayı keşfetmişti. Ensesinde bir karıncalanma dolaşmış, tüm bedenine bir heyecan dalgası yayılmıştı. Sara Harrison Shea adlı kadının, Gary'nin kendisine verdiği yüzüğün veya sakladığı kitabın oynadığı rolü çözememişti, ancak bunun önemli olduğunun farkındaydı. Bu konunun üzerine gidip nereye varacağını görmesi gerekiyordu.

"Kitapta kayıp sayfalar olduğu söyleniyor. Hemen ölmeden önce yazdığı sayfalar. Onları bulan oldu mu?"

Adam başını iki yana salladı. "İşin aslı, o sayfalar gerçek olmayabilir. Sara'nın yeğeni Amelia Larkin kayıp günlük sayfaları olduğunu iddia ediyordu, ancak onları hiçbir zaman bulamadı. O sayfaları ararken Sara'nın evinin altını üstüne getirmiş, diyorlar." Adam gözlüklerini çıkarıp şöyle bir sildi. "Elbette o kayıp sayfalarda yazanlara dair bir sürü dedikodu dolaşıyor. Hatta bazıları o sayfaları gördüklerini, seksenlerde bir müzayedede bir milyon dolardan fazla paraya gizlice satıldığını iddia ediyorlar."

Katherine güldü. "Kim, neden birinin günlüğünün birkaç sayfasına milyon dolar para ödesin ki?"

Kitapçı ona muzip bir gülüşle baktı. "Kitabı okudunuz, öyle değil mi? Ölüleri uyandırmakla ilgili kısımları falan? Bazı insanlar, Sara Harrison Shea'nın ölüleri hayata döndürmek için kesin talimatlar bıraktığını düşünüyor."

"Vay canına."

"Aynen. Deli işi. Ama insanlar neye inanmak isterlerse, ona inanıyorlar galiba. Öyle değil mi? Neyse, o kadın böyle şeyler biliyorsa da, bir faydasını görmediği kesin. Belki de insan kendi kendisine büyü yapamıyordur."

"Peki, onu kocası mı öldürdü?"

"O konu tartışılır," dedi adam.

"Tartışılır, derken?" diye sordu Katherine, kasaya yaklaşarak.

"Duruşma yapılmadı. Bu konuyu kimse doğru düzgün araştırmadı bile. Bir tek o zamanlar yaşamış olan insanların torunlarına anlattıkları hikâyeleri biliyoruz. Kayıtlı bir dava yok – sadece ağızdan ağıza dolaşan söylentiler işte. Bildiğimiz bir şey varsa; Martin'in kardeşi, şehrin doktoru olan Lucius Shea, o akşam onları ziyarete gitmiş. Sara'nın sağlığı iyi durumda değilmiş ve onun gözetimi altındaymış. Lucius eve vardığında kapının ardına kadar açık olduğunu görmüş; ancak ne Martin'den bir iz varmış, ne de Sara'dan. Evin arka tarafına gittiğinde onları bahçede bulmuş. Sara'nın..." Adam bir an tereddüt ederek gözlerini ahşap döşeme tahtalarına indirdi.

Katherine ona meraklı gözlerle baktı.

"Devam et," dedi. "Ben ödleğin teki değilim."

Adam derin bir nefes aldı. "Sara'nın derisi yüzülmüş. Martin ise kanlarla kaplı halde, elinde bir silahla onun başına dikilmiş, anlamsız bir şeyler mırıldanıyormuş. Ağzından çıkan son şey neymiş, biliyor musun? Ağabeyine bunu kendisinin değil, Gertie'nin yaptığını söylemiş."

Bir an için Katherine'in ağzı açık kaldı, ancak hemen sonra kendisini toparladı. "Kızı mı yani? Ama o çoktan ölmüştü, öyle değil mi?"

"Evet. Aynen öyle. *Tabii eğer* –" Adam dramatik bir etki yaratmak için bir an durdu " – hikâyenin geri kalanına inanıyorsan işler değişir. Sara günlüğünde Gertie'yi hayata geri döndürdüğünü anlatıyor." Adam öne doğru eğilirken gözlerinde hayalet hikâyeleri anlatan küçük bir çocuğun heyecanlı ifadesi vardı. Katherine'in böyle bir şeye inanmasının mümkün olup olmadığını anlamak istercesine onun yüzünü inceledi. "Ne yazık ki, kimse başka bir şey soramadan Martin kendisini vurmuş."

Katherine'in başı dönmeye başlamıştı. "Siz ne düşünüyorsunuz peki?"

Adam geri çekilerek bir kahkaha attı. "Ben mi? Ben sadece bu hikâyeyi merak eden alelade bir kitapçıyım. Muhtemelen karısını Martin öldürmüştür. Ama o zamanlarda burada yaşayan kişiler, hatta çevremizdekiler bile öyle düşünmüyor."

"Onlar ne diyor peki?"

"Şehrin ucundaki ormanda kimsenin açıklayamadığı, şeytani bir şey olduğunu söylüyorlar. Yıllar içerisinde bir sürü hikâye anlatıldı, kaybolan insanlar oldu, kimileri tuhaf ışıklar gördüklerini ya da ağlama sesleri duyduklarını iddia ettiler, ormanda gezinen solgun bir siluete dair söylentiler yayıldı. Küçükken bir seferinde ben de bir şeyler gördüğümü sandım: kayalıkların arasındaki bir çatlaktan bana bakan bir yüz. Ama yaklaştığımda yok oldu." Adam gözlerini abartılı bir şekilde açtı ve usulca güldü. "Hâlâ korkmadın mı?"

Katherine başını iki yana salladı.

"O zaman sana bir şey daha anlatayım. Sara'nın ölümünden hemen sonra, şehirde çok tuhaf şeyler olmaya başlamış."

"Ne gibi şeyler?"

"Shea'ların en yakın komşusu olan Clarence Bemis'in bütün sığır sürüsü katledilmiş – bir sabah uyandığında hayvanları boğazları parçalanmış halde bulmuş. En büyük öküzün ise göğsü yarılmış ve kalbi sökülmüş. Sonra Martin'in ağabeyi Lucius vardı ya, bir Pazar sabahı erkenden üzerine bir bidon gazyağı döküp ana caddenin ortasına gelmiş ve bir kibrit çakmış."

"Anlayamadım, neden –"

"İnsanların dediklerine bakılırsa, evden çıkıp kendisini ateşe vermeden önce evinin arka kapısında bir kadının belirdiğini görmüş. Buna tanık olan insanlar, o kadının Sara Harrison Shea olduğuna yemin ediyorlar."

Katherine istemsizce ürperdi.

"Bu yıl da pek çok ölüm oldu. Açıklanamayan kazalar ve hastalıklar yaşandı. Araba tekerleklerinin altına düşen çocuklar oldu. Sonra, markette yangın çıktı. Hem bina yanıp kül oldu, hem de marketin sahibi ile bütün ailesi öldü. İnsanlar sürekli Sara'yı gördüklerine yemin ediyorlar. Ya da onun gibi görünen birini." Adam ona gülümsedi. "İşte West Hall tarihinin kısa özeti bu – bir sürü hayalet hikâyesi ve efsane, çok az da elle tutulur gerçek var."

Katherine bir süre sessiz kaldı. Kasanın yanında sergilenen büyük, ciltsiz kitapları inceliyordu. *Geçmiş ve Günümüz: Resimlerle West Hall, Vermont.*

"Bu kitap buranın tarihini mi anlatıyor?" diye sordu, kitabı eline alarak.

"*Tarih Derneği* tarafından derlenmiş, ancak çoğunlukla fotoğraflardan ibaret. Orada Sara hakkında bir şey bulamazsın."

"Yine de alacağım," dedi Katherine, adamın bunca zamanını aldıktan sonra bir şeyler satın almasının doğru olacağını düşünerek.

"Teşekkürler," dedi adam, kitabı bir poşete koyup ona uzatarak.

"Hayır, *ben* teşekkür ederim. Gerçekten. Çok yardımınız dokundu."

"Lafı mı olur?" dedi adam, tekrar bilgisayarına dönerek.

Katherine gitmek üzere arkasını döndü, ancak sonra duraksadı. "Siz Sara'nın günlüğüne yazdıklarının hiçbirine inanmıyorsunuz, öyle değil mi?"

Adam gülümseyerek ellerini birbirine kenetledi. "Bana sorarsanız, insanlar görmek istediklerini görüyor. Sara'nın hikâyesi, başından geçenler gerçekten hayret verici. Ama bir düşünsenize; sevdiğiniz birini kaybetseydiniz, onu tekrar görme şansı için her şeyinizi feda etmez miydiniz?"

*

Katherine eve gitmek üzere dükkândan çıkarken kapıdaki zil yine çaldı. Kadın mantosu boğazına kadar iliklemiş, ince atkısını ise neredeyse kendisini boğacak kadar sıkmıştı.

"Sizi tekrar göreceğimi umuyordum ben de!"

Katherine olduğu yerde sıçradı. Bu, dükkânın hemen yanındaki kafenin sahibi olan kızıl saçlı Lou Lou'ydu. Üzerinde ışıl ışıl parıldayan gümüş ve turkuaz renklerindeki mücevherleriyle kafenin kapısından fırlamış ve Katherine'in yolunu kesmişti. "Sonra camdan baktığımda bir anda sizi gördüm! Hatırladım!" dedi, kollarını kendisine dolayarak. Mantosunu bile almadan çıkmıştı.

"Hatırladınız mı?"

"O örgülü kadını daha önce nerede gördüğümü hatırladım. Dediğim gibi, insanların yüzlerini unutmam. Yumurtacı kadın o!"

"Yumurtacı kadın mı?" diye tekrarladı Katherine.

"Evet. Adını bilmiyorum ama her hafta çiftçiler pazarına gelir. O mavi yeşil yumurtalardan satar. Onları paskalya tavukları yumurtluyormuş, öyle diyor. Ondan başka kendi ördüğü şeyleri de satıyor. Bebek patikleri, çoraplar, şapkalar. Bir seferinde ben de ondan bir atkı almıştım. Yarın Cumartesi – çiftçiler pazarına gidersen onu görürsün. Görmemen mümkün değil. Üzerinde daima parlak, çılgın renklerde ördüğü o süveterlerden ya da şallardan biri olur. Onu göremezsen, etrafa bir sor. Herkes yumurtacı kadını tanır."

Lou Lou, Katherine'i afallamış bir halde bırakarak kafeye döndü.

Yumurtacı kadın. Gary, yumurtacı kadınla buluşmuştu. Bu onun gerçek adı olmasa bile, onu bulmak için yeterli bir bilgiydi. Üstelik kadın şimdiden Katherine'in kafasında şekillenmeye başlamıştı. Katherine dönüp ayaklarının kaymasına aldırış etmeden eve doğru koşturdu.

Oyuncak bebek. Kadının oyuncak bebeğini yapacaktı. Minyatür bir yumurtacı kadın – gri saçları örülmüş; parlak renkli, el örgüsü bir süveter giyen yaşlı bir kadın. İncecik iplikten minik bir süveter işleyecekti. Bir yerlerde içinde ipliklerin ve tığlarının durduğu bir kutu vardı.

Onun Son Yemeği kutusu kafasında oturmaya başlamıştı ve Katherine heyecandan beyninin uğuldadığını, parmaklarının karıncalandığını hissediyordu. Evin kapısını açıp çantasıyla kitap poşetini orta sehpaya fırlattı, mantosuyla eldivenlerini çıkarıp attı ve çalışma masasının

başına geçerek kâğıt hamurundan yapacağı minik bebek için tel parçaları kesmeye başladı. Bunlar bebeğin ana hatlarını oluşturacaktı. Yumurtacı kadını yapmayı bitirdiğinde Gary'nin de küçük bir oyuncak bebeğini yapıp onları Lou Lou's Café'deki bir masaya karşılıklı oturtacaktı.

Ve belki, neden olmasın, kutunun önüne eğilip kulağını açık kapıya yaslarsa, o gün konuştuklarını duyabilir, Gary'nin West Hall'a neden geldiğini anlayabilirdi.

Ruthie

William O'Rourke'un evinde kimse yoktu. Ruthie, Thomas ve Bridget'ı aradıklarını belirten bir not yazarak altına Buzz'ın cep telefonu numarasını karaladı. Notu posta kutusuna bırakıp kamyonete döndü.

Yolda Candace'in evini tarif eden GPS'i dinlerken hiçbiri konuşmadı. Artık şehrin yeni kısımlarına gelmişlerdi. Evler daha büyüktü ve aralarındaki mesafe daha genişti. Sokakların daha havalı isimleri vardı: Old Stagecoach Yolu, Westminster Bulvarı. Etrafta yavaş araba kullanmalarını ve çocuklara dikkat etmelerini belirten tabelalar vardı. Evlerin çoğunu hâlâ şık Noel ışıkları süslüyordu ve geniş bahçelerde sevimli kardan adamlar vardı.

Candace O'Rourke, kolonyal döneme ait, siyah panjurları olan, geniş ve beyaz bir evde oturuyordu.

"Güzel evmiş," dedi Buzz, arabasını garaj yoluna çekerken. Ruthie hemen kamyonetten inerek zili çaldı. Hoş bir melodi duyuldu. Ancak içeriden cevap gelmedi. Ruthie zile tekrar bastı.

Tam pes edip kamyonete dönmek üzereyken, ağır ahşap kapı açıldı ve pembe – siyah eşofmanları içinde yorgun

görünümlü bir kadın belirdi. Düzgünce kesilmiş sarı saçlarının bir tarafı basılmıştı. Ruthie kadını muhtemelen öğlen uykusundan uyandırdığını düşündü.

"Buyurun?" dedi kadın, uykulu uykulu gözlerini kırpıştırarak.

Arkasında uzanan antre geniş ve tertemizdi. Beyaz duvarları ve terakota, çinili döşemeleri göze çarpıyordu. Sol tarafta gümüş renkli manto askıları, altında ise dresuar vardı.

"Rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Ben Candace O'Rourke'u arıyordum. Siz misiniz acaba?"

"Evet," dedi kadın, bitkin bir sesle.

"Ah, biliyorum, muhtemelen zor bir şey istiyorum, ancak O'Rourke ailesinden iki kişiyi arıyorum. İsimleri Thomas ve Bridget. Eskiden Kendall Yolu'nda yaşıyorlarmış."

Kadının gözleri kısıldı. "Peki, siz kimsiniz?" diye sordu, bir adım gerileyerek.

"Benim adım Ruthie. Ruthie Washburne."

Candace onu bir an süzdü ve sonra birden uyanmış gibi kendisine geldi. "Tabii ya!" dedi, sanki uzun zamandır görmediği bir arkadaşıyla bir araya gelmiş gibi gülümseyerek. "Elbette o sensin. Bahse girerim, neden geldiğini biliyorum."

"Neden gelmişim?" dedi Ruthie.

"Niye bana kendin anlatmıyorsun, canım? Senden duymak isterim."

Ruthie kafası karışmış bir şekilde öne doğru sendeledi. "Annemle babam, şey, herhâlde Thomas ve Bridget'la arkadaş olmalılar. Ailemin eşyalarının arasında onlara ait eski şeyler buldum ve düşündüm ki..."

"İçeri gel," dedi kadın. "Lütfen."

Ruthie içeri girdi ve kadın kapıyı arkalarından kapattı. Evin içi sıcacıktı ve antika kokuyordu. Antreyi geçtiler ve kadın onu salona buyur etti. Salon oldukça genişti ve içeride deri bir kanepeyle ona uygun iki berjer vardı. Köşeye mavi ve gümüş renklerde şatafatlı süslerle bezenmiş, neredeyse tavana dek yükselen bir Noel ağacı kurulmuştu. Ruthie hayatında hiç bu denli güzel bir Noel ağacı görmemişti. Onlar daima ağaçlarını ormandan kesiyorlar, patlamış mısır dizili ipler gibi ev yapımı ıvır zıvırlarla süslüyorlardı.

Candace O'Rourke devasa deri kanepeye oturup Ruthie'ye yanına gelmesini işaret etti. Ruthie kendisini bir dekorasyon dergisi ya da kataloğunun içine düşmüş gibi hissediyordu. Evde yer alan her şey kusursuzdu. Burada dünyanın en şanslı ve temiz çocuğu yaşıyor olmalıydı. Fawn bütün o oyuncakları görse ters takla atardı herhalde: Eski model bir sallanan at, gerçek metalden yapılmış tencereleri ve tavalarıyla ahşap bir mutfak seti, hatta köşeye kurulmuş bir ahşap kukla tiyatrosu. Her şey tertemiz, şık ve düzenli görünüyordu. Âdeta gerçekdışıydı.

"Bir şey içer misin?" diye sordu Candace. "Veya aç mısın?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Mutfakta kurabiye var."

"Almayayım, teşekkürler."

Candace ayağa kalktı. "Ben biraz kurabiye getireyim. Yanında da çay. Çay içer misin?"

"Hayır, cidden, böyle iyi. Bir şey istemem."

"O zaman hemen dönerim."

Ruthie kanepenin ucuna ilişmiş halde otururken, Candace'in ayak seslerinin koridorda yankılanmasını dinledi. Bir an bekledikten sonra kalkıp çevresine bakındı. Önce Noel ağacının yanına gitti ve yakından bakınca o kadar da mükemmel görünmediğini fark etti. Yere bir sürü iğne dökülmüştü ve ağaç kupkuruydu. Süslemelerin çoğu kırılmış, bantlarla tutturulmuştu. Ruthie ağacın sola doğru eğildiğini fark etti. Muhtemelen önceden tepede duran yıldız, şimdi yuvasından düşen bir kuş gibi hemen altındaki dala takılmıştı.

Ağaca yakından bakmak, Ruthie'ye huzursuz bir his vermişti. Başını eğip oyuncak mutfak setine baktığında ocağa konulmuş olan küçük tencerede buruş buruş olmuş, her tarafı çürümüş, gerçek bir portakal durduğunu fark etti.

Ruthie kukla tiyatrosunun yanına gitti ve arkasına baktığında birbirine dolanmış olan kırık kuklaları gördü. Kralın tacı yoktu, kurbağanın kafası kopmuştu ve prensesin yüzü mavi keçeli kalemle boyanmış, sarı bir kalem çıplak karnına mızrak gibi saplanmıştı.

Ruthie dönüp salondan çıktı ve ön kapıyı arkasına alıp koridorda ilerledi. Mutfağın o tarafta olduğunu tahmin ediyordu. Mutfak dolaplarının açılıp kapandığını duydu. Koridorun duvarlarında çerçeveler asılıydı, ancak içlerinde resim yoktu.

Nihayet mutfağa vardı. Candace içeride büyük bir gazlı ocağın başında dikiliyordu. Mutfak tezgâhları granitten, dolaplar ise cilalı koyu renk ahşaptan yapılmıştı. Ancak içerisi Ruthie'nin gözüne tuhaf görünmüştü. Tezgâhın üzerinde hiçbir şey yoktu – ne bir somun ekmek, ne bir kâse meyve, ne kahve demliği, ne de tost makinesi. Candace'in

açık bıraktığı dolaplar neredeyse boştu; içlerinde sadece birkaç paket kraker, bir teneke ton balığı, bir kutu Crystal Light meyve suyu göze çarpıyordu.

"Buralarda bir yerde kurabiye olacaktı. Fig Newtons kurabiyeleri. Luke en çok onları sever."

"Luke?"

"Oğlum," dedi Candace, elini dağınık saçlarından geçirerek. Ruthie karnına kalem saplanmış olan kuklayı düşündü ve bunu yapan çocukla tanışmak isteyip istemeyeceğinden emin olamadı.

"Şimdi babasının yanında," dedi Candace, saçlarıyla oynamaya devam ederek. Bir bukleyi işaret parmağına dolayarak hafifçe çekti. "Boşandık işte. Oğlumuzun velayeti Randall'da. O... Neyse, boş ver. Oturalım, olur mu?"

Büyük ahşap masaya oturdular. Masanın üzeri tozla kaplıydı.

"Annenle babanın Tom ve Bridget'la arkadaş olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet." Ruthie çantasının tokasıyla oynayarak içine uzanıp cüzdanlara şöyle bir dokundu. "O zaman onları tanıyorsunuz, öyle mi?" Şimdi kalbi daha hızlı çarpmaya başlamıştı. "Belki bana yardımcı olabilirsiniz? Biliyorum, kulağa çok saçma gelecek ama annem... nasıl desem... ortadan kayboldu."

"Demek kayboldu?" Candace ona doğru eğildi.

Ruthie hızlı hızlı başıyla onayladı. "Evet. Bir ipucu bulmak umuduyla onun eşyalarını karıştırırken, bunları bulduk." Cüzdanları çıkarıp kadına uzattı.

Candace cüzdanları alıp titreyen elleriyle açtı ve gözleri yaşlarla doldu.

"Kusura bakma. Öyle uzun zaman geçti ki. Tom benim kardeşimdi – belki hâlâ hayattadır, bilmiyorum. Ama o ve karısı, on altı yıl önce sırra kadem bastı. Yanlarında kızlarıyla beraber."

"Kızları mı?" Ruthie'nin boğazı düğümlendi.

"Burada bekle. Bir dakika." Candace mutfaktan fırlarken koşu ayakkabılarının tabanları çinili zeminde gıcırdadı.

Ruthie'nin içindeki huzursuzluk artmaya başlamıştı. İçinden bir ses onu uyarıyordu: *Burayı hemen terk et. Koş.*

Ruthie tereddüt ederek ayağa kalkmıştı ki, Candace elinde altın bir fotoğraf çerçevesiyle geri döndü. "Bunlar onlar," dedi, çerçeveyi Ruthie'ye uzatarak.

Ruthie, Thomas'm artık aşina olduğu yüzüne baktı. Aynı ehliyetteki fotoğrafına benziyordu. Ruthie bir anda etraftaki havanın ağırlaştığını hissetti. Mutfak birdenbire daha küçük ve karanlık gelmeye başlamıştı. Ruthie fotoğrafa bakarken yüksek sesle yutkundu.

Thomas'ın yanındaki kadının kıvırcık saçları ve şekli kedi gözlerini andıran kemik çerçeveli bir gözlüğü vardı. Fitzgerald'daki kadındı bu.

Hangisinden istiyorsun, canım?

Çiftin ortasında, koyu renk saçları olan bir kız çocuğu duruyordu. Annesinin eline sımsıkı yapışmıştı. Üzerinde bordo renkli kadife bir elbise ve ona uyan bir saç bandı vardı. Bileğine incecik, altın bir bileklik takmıştı. Saçları düzgün ve taralı, yanakları pespembeydi. Yüzünde dünyanın en mutlu çocuğuymuşçasına bir gülümseme vardı.

Ruthie nefes alamadığını hissetti. "Benim gitmem gerekiyor," diye fısıldadı, bacakları titreyerek mutfaktan fırlarken. Boş fotoğraf çerçevelerinin asılı olduğu koridoru geçerek geniş kanatlı ahşap ön kapıya doğru koşturdu.

"Dur," diye bağırdı Candace arkasından. "Daha gidemezsin!"

Ama Ruthie çoktan kapıdan çıkmış, kamyonete doğru yönelmişti. Çabucak arabaya atlayıp kapıyı kapattı.

"Gazla," dedi nefes nefese.

"Ne oldu? Kadın bir şey biliyor muymuş?" diye sordu Buzz.

"Bu kadın kafayı yemiş. Bize bir faydası olmaz." Dikiz aynasından baktığında Candace'in garaj yoluna fırlayıp kollarını savurarak arkalarından koşturduğunu gördü. "Bilmen gereken bir şey var!" diye bağırıyordu.

Ruthie

"Ne arıyordun ki zaten?" diye sordu Buzz.

"Ben de tam olarak bilmiyorum," dedi Ruthie.

Saat sekizi geçiyordu ve eve dönmüşlerdi. Fawn ile Buzz mutfak masasında oturmuş, dizüstü bilgisayarla oynarken Ruthie kitap raflarını, çekmeceleri ve rafları karıştırıyordu. Buzz, Fawn'a bir uzaylı avlama oyunu gösteriyordu. Fawn bu işi çabucak kapmıştı ve ok tuşlarını kullanarak kendi uzay gemisini galakside dolaştırıyor, lazer ışınları yolluyordu.

"Aman! Hayır, Fawn, yeşil uzaylılar iyi. Onları vurmaman lazım. Onlar bizim müttefikimiz. Bak, şurada kırmızı var – patlat onu!"

Ruthie, Buzz'a sıcacık gülümseyerek "Teşekkürler," dercesine ağzını oynattı ve Buzz da ona gülümseyerek karşılık verdi. Ruthie ona gerçekten minnettardı. İşten izin alıp onu Connecticut'a götürmüştü ve şimdi de yanlarında oturmuş, Fawn'u eğlendirmeye çalışıyordu.

Ruthie ailesinin fotoğraf albümünü ve fotoğraflarla dolu kutuları bularak onları masaya getirdi.

"*F6*'ya basarsan hiper uzaya gidersin," dedi Buzz.

"Hiper uzay da nedir?" diye sordu Fawn.

"Orada çok hızlı gidebilirsin. Her şeyi geçme şansın var."

Ruthie albümü karıştırdı. Fotoğraflar Fawn'un bebekliğiyle başlıyor, onun ilk adımları, ilk üç tekerlekli bisikleti, düşen ilk süt dişiyle devam ediyordu. Annesiyle babasının ve Ruthie'nin de fotoğrafları vardı ama albümün yıldızının Fawn olduğu belliydi. Ruthie ilk sayfaya geri döndü. Burada annesiyle babasının yeni doğmuş olan Fawn'u kucaklarında tutarken ayrı ayrı fotoğrafları vardı. Fawn'un suratı kıpkırmızıydı, o kocaman gözleri ise baktığı her şeyi algılıyormuş gibi görünüyordu. Orada, alt köşede ise Ruthie'nin on iki yaşından kalma bir fotoğrafı vardı – annesinin evde kestiği berbat saçlarıyla surat asıyordu.

Fotoğraflarda dördünden başka kimse yoktu. Anne babalarının akrabaları hayatta olmadığından hiçbir Şükran Günü'nde büyükannelerinin evine gidememiş, hiçbir Noel'de kuzenleriyle kavga edememişlerdi.

Ruthie ayakkabı kutularında duran fotoğrafları çıkardı.

"O'Rourke'ların fotoğraflarını mı arıyorsun?" diye sordu Buzz, başını bilgisayardan kaldırarak. Fawn'un gözü hâlâ ekranda, hızlı hızlı klavyenin tuşlarına basıyordu.

Ruthie cevap vermedi. Fotoğrafların çoğu zarfların içine konulup kaldırılmıştı. Resimlerdeki bulanık görüntülere, kafaları kadrajın dışında bırakacak denli kötü çekilmiş fotoğraflara tek tek baktı. Kızların şekilsiz bir Noel ağacının önünde, karda oynarken, bahçede çukur kazarken, tavukları kucaklarken fotoğrafları vardı. Ruthie daha küçük yaşlarından kalma fotoğraflar da buldu. Mesela şu resim on yaşlarındayken ailesiyle çıktığı ilk kamp tatilinde çekilmişti. Kafasında bir beyzbol şapkası vardı. On dört yaşındayken annesiyle takım süveterler giyip poz

vermişlerdi. İkisi beraber çok garip görünüyorlardı – Ruthie ince, uzun, koyu renk saçlı ve koyu renk gözlüydü. Kısa ve tıknaz olan annesinin ise parlak mavi gözleri ve birbirine dolaşmış gri saçları vardı. Şu resimde de sekiz yaşındaydı; elinde kendisine Noel hediyesi olarak almaları için yalvardığı kimya seti vardı. Başka bir resimde babası hemen yanında durmuş, ona periyodik tablonun resmini gösteriyor; dünyadaki, hatta evrendeki her şeyin – insanların, deniz yıldızlarının, çimentonun, bisikletlerin ve uzaklardaki gezegenlerin – bu elementlerin birleşiminden oluştuğunu anlatıyordu.

"Böyle düşününce kulağa harika gelmiyor mu, Ruthie?" diye sormuştu ona.

Ruthie ise düzgünce bir araya getirilmiş yapboz parçaları veya tahta bloklardan ibaret olduğumuz fikrini biraz huzursuzluk verici bulmuştu. Sekiz yaşındayken bile, bundan daha fazlasının olmasını istemişti.

Ruthie, bulabildiği en küçük yaşlardaki fotoğrafına geri döndü: elinde yeşil renkli bir pelüş ayıyla garaj yolunda dikiliyordu. O fotoğrafta üç yaşlarında olduğunu tahmin etti. Fotoğraf, ilkbaharda çekilmişti. Çimenlerde hâlâ kar yığınları dikkat çekiyordu, ancak Ruthie boy vermeye başlayan çiğdemleri seçebiliyordu. Üzerinde kalıp gibi görünen bir elbise ve denizci montu vardı. Saçları iki yandan düzgünce örülmüştü.

Ayıyı bir anda hatırladı: Piney Boy. O pelüş ayıyı yanından hiç ayırmazdı. Ne olmuştu acaba ona? Pelüş hayvanlarının çoğuyla Fawn oynamaya devam etmişti, ancak Piney'i uzun zamandır hiç görmemişti. Bir anda o aptal ayıya karşı içi öyle şiddetli bir özlemle doldu ki, gözleri dolmaya başladı.

"Buzz?" dedi, boğazını temizleyip gözlerini ovuştururken. "Senin mi, yoksa ablanın mı daha çok fotoğrafı var?"

Buzz bu soru karşısında şaşırmış göründü. "Hmm, kesinlikle Sophie'nin. Ne de olsa ilk çocukları. Yaptığı her şeyin fotoğrafını çekmişler, bildiğin her şeyin. Buna çocuk tuvaletine yaptığı ilk kaka da dâhil. Ben doğduğumda ilk kaka gibi şeylere karşı heyecanlarını yitirmişler herhalde. Tabii benim de fotoğraflarım var ama Sophie'ninkilerin yarısı kadar bile değil."

Ruthie başıyla onayladı. O da öyle tahmin etmişti.

"Senin bebeklik fotoğrafların nerede?" Fawn bilgisayarın üzerinden ablasına bakarken gözleri baykuş gibi iriydi.

"Benim bebeklik fotoğrafım yok," diye itiraf etti Ruthie.

Fawn dudağını ısırdı. "Aa," dedi, hayal kırıklığıyla içini çekerek. Bakışlarını tekrar ekrana çevirdi ama oyun oynamayı bırakmıştı.

"Belki başka bir yere kaldırmışlardır," diye fikir yürüttü Buzz.

Ruthie başını iki yana salladı. "Hiç bebeklik fotoğrafımı görmedim. Özellikle daha küçükken ara sıra anneme sorardım, o da daima 'Buralarda bir yerlerde fotoğraflar var,' derdi, ama hiç öyle bir fotoğraf karşıma çıkmadı. En küçük yaşıma ait bulduğum fotoğraf, şu oyuncak ayılı olan. Burada aşağı yukarı üç yaşındayım."

Ruthie tekrar fotoğrafa baktı. Sağ kolunu ayısına dolamış, fotoğraf makinesine mutlulukla gülümsüyordu. Mantosu ve elbisesi tertemiz, yepyeni görünüyordu. İçinden o ana geri dönmek, o küçük kızın yanına oturup hikâyesini sormak geldi. "Neler hatırlıyorsun?" diye sorardı herhalde. "Şu ana kadar nerelerdeydin?"

Gözlerini kapatıp ilk anılarını düşünmeye çalıştı, ancak aklına zaten bildikleri dışında bir şey gelmedi. Garaj yolunda bisiklete bindiğini, horozların kendisini kovaladığını, Cumartesi sabahları babasıyla kamyonete atlayıp kasabaya indiğini hatırlıyordu. Annesiyle babası ona ormandan uzak durmasını, oralarda dolaşıp kaybolan küçük kızların başına kötü şeyler geldiğini söylüyorlardı.

İşte yine o hatıra gözlerinin önüne gelmişti; babası onu bir yerde buluyor, kucağına alarak eve geri getiriyordu. Yüzü gözyaşlarıyla sırılsıklam halde tepeden aşağı koşturuken Ruthie'yi paltosunun kaşındıran yün kumaşına bastırmıştı.

"Kötü bir rüya gördün, hepsi o," demişti babası daha sonra, annesi onu yatıştırmak için bir fincan bitki çayı getirirken. "Artık güvendesin."

Ruthie tekrar fotoğraflara baktı: annesiyle aynı süveterleri giymişlerdi, kendisi kimya setiyle poz veriyordu, babası ona periyodik tabloyu gösteriyordu.

Yalancılar.

*

"Alo?"

"Alo, Ruthie. Ben Candace O'Rourke."

Ruthie, Fawn'u çoktan yatırmış, Buzz ise bira almaya çıkmıştı. O gider gitmez, telefon çalmaya başlamıştı. Ruthie, telefonun sesinin Fawn'u uyandıracağından korkarak ahizeyi hemen kaldırmıştı.

"Bugün benim evime gelmiştin," diye sözlerini sürdürdü Candace, Ruthie sessiz kalınca. "Cüzdanları getirmiştin."

Sanki Ruthie'nin birinin bunları kendisine hatırlatmasına ihtiyacı varmış gibi. Ruthie dışarı süzülerek ön kapıyı

yavaşça arkasından kapattı. Elinde telsiz telefonla ön basamakları inerek garaj yoluna yürüdü.

"Numaramı nereden buldunuz?" diye sordu Ruthie. Telefon numaraları rehberde yer almıyordu, bulunması imkânsızdı.

"Seni korkutacak bir şey yaptıysam özür dilerim," dedi Candace, şakırcasına. "Cüzdanları görüp hikâyeni duyunca şaşkına döndüm. Telefonu açmana çok sevindim. Sana sorma fırsatı bulamadığım o kadar çok şey var ki."

Gece soğuk ve berraktı, yıldızlar ışıl ışıl görünüyordu. Ruthie başını kaldırıp yukarıda Avcı takımyıldızını görünce, babasının anlattıklarını hatırladı. Babası, Avcı takımyıldızının kemerini oluşturan yıldızları takip ederek Boğa takımyıldızının gözü olan Aldebaran yıldızını bulabileceğini söylemişti. Boğa, babasının burcuydu ve Ruthie bunu kimseye itiraf etmese de, zaman zaman onun o yıldızdan kendisini seyrettiğini hayal ediyordu.

Gökyüzünde Büyükayı ve Küçükayı'yı seçti. İleride Samanyolu olanca ihtişamıyla uzanıyordu.

"Alice hâlâ kayıp mı?" diye sordu Candace.

"Alice mi?" diye kekeledi Ruthie, hızlıca belleğini tararken.

"Annen, tatlım." Kadın, Ruthie küçük bir çocukmuş gibi onunla ağır ağır konuşuyordu. "Kaybolduğunu söylemiştin ya?"

"Ama ben – size onun ismini vermemiştim ki."

"Hâlâ ortalıkta yok mu?" Candace'in sesi beklenti dolu, neredeyse umutlu çıkmıştı.

"Şimdi kapatmam gerekiyor," dedi Ruthie, paniğe kapılarak. "Bugün size rahatsızlık verdiğim için özür dilerim. Bir karışıklık oldu herhalde."

"Hayır, karışıklık falan yok," dedi Candace. "Lütfen kapatma. Sana söylemem gereken şeyler var."

"Ne gibi şeyler?" Ruthie konuşurken ağzından buhar halinde yükselen nefesini seyrediyordu.

"Hannah gibi mesela," dedi Candace, onun dikkatini çekmek isteyen bir ses tonuyla. "Benim biricik yavrum. Onu düşünmeden geçirdiğim tek bir gün bile yok. Biliyorum, kulağa çılgınca geliyor, ancak onun öldüğüne hiçbir zaman inanmadım. Bazen onun bir yerlerde birisinin kendisini bulmasını beklediğini hissediyorum. Bu aklına yatıyor mu?"

Ruthie sırtüstü uzanıp yıldızlara baktı ve kendisini "Evet," derken buldu. Aniden başı dönmeye başlamıştı. Telefona yapışarak kimyasal elementleri, pembe kekleri, yeşil ayıları, her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğunu düşündü. Belki de hiçbir şey rastgele meydana gelmemişti. "Evet."

Sonra telefonu kadının suratına kapattı.

1908

Öbür Taraftan Ziyaretçiler
Sara Harrison Shea'nın Gizli Günlüğü

25 Ocak 1908

Gertie o dolabı her zaman çok sevmişti. Orada saklanıp beni şaşırtmak için dışarı fırlamaya bayılırdı. Bir seferinde onu dolabın arka köşesinde, çamaşırların üzerinde kıvrılmış halde bulmuştum.

"Ne yapıyorsun burada, bir tanem?" diye sormuştum.

"Ben sıcacık mağarasına çekilmiş bir ayıyım," demişti bana. "Kış uykusuna yattım."

*

"Gertie?" diye seslendim ona bu sabah. "Orada mısın?"

Dolabın önünde dikilerek hafifçe kapısına vurdum.

Üzerimde hâlâ geceliğim vardı. Çıplak ayaklarım ahşap döşemeye basarken buz kesmişti. Güneş daha yeni yeni doğuyor, pencereden içeri hafif ışıklar süzülüyordu. Şifonyerin üzerindeki aynada bir an için kendi görüntüm gözüme çarptı. Deli bir kadın gibi görünüyordum: gözlerimin altında solgun, koyu renkli halkalar belirmiş, saçlarım birbirine dolaşmış, geceliğim yıpranmış ve lekelenmişti.

Cevap beklerken nefesimi tuttum.

O sırada Gertie dolabın kapağına vurarak bana karşılık verdi!

Tutamaca yapışıp kapağı kendime çektim, ancak Gertie öbür taraftan beni şaşırtan bir güçle kapıya asıldı.

"Dışarı çıkıp seni görmeme izin veremez misin?"

Kapı yerinden milim oynamıyordu. İçeriden sadece belli belirsiz bir ses yükseldi.

"Endişelenme. Baban gitti. Avlanmaya çıktı."

Martin buradayken dışarı çıkmayacağını biliyordum. Dün gece Gertie'nin orada olduğunu bilmeme rağmen Martin'in sözünü dinleyerek yatağa dönmüş, ancak uyuyamamıştım. Yan tarafa dönerek uzanmış, gözlerimi dolaba dikmiştim. Kapağın birkaç milim açıldığını, bir göz parıltısının aralıktan dışarı baktığını görmüştüm.

Ona karanlıkta el sallamıştım. *Merhaba,* demek istiyordum. *Merhaba, merhaba! Hoş geldin, benim güzel, tatlı kızım!*

Martin sabah erkenden kalkıp giyindi.

"Daha ortalık aydınlanmadı bile," dedim, onu gördüğümde.

"Gidip o geyiği yakalayacağım. Ormanın her tarafında izleri var. Onu avlayabilirsem, kışın geri kalanında et sıkıntısı çekmeyiz. Evdeki işlerimi bitirip ormana gideceğim, sonra kasabada halletmem gereken birkaç şey var. Akşam yemeğine dönmüş olurum."

"Sana kahvaltı hazırlayayım mı?" diye sordum, yataktan çıkarken. Ayağa kalkıp ona yiyecek bir şeyler hazırlamayı önermemin onu memnun edeceğini düşünmüştüm.

Başını iki yana salladı. "Yanıma biraz ekmekle tuzlanmış et alırım." Topallayarak aşağı indi, ateşi yaktı, köpeği dışarı çıkardı, kendisine biraz yemek hazırladı ve silahını doldurdu. Nihayet dış kapının açılıp kapandığını duydum.

Pencereden onun avluyu geçmesini seyrettim. Gözden kaybolur kaybolmaz, dolaba koştum.

Bunun bir rüya olmadığını bilmek içimi nasıl da rahatlatıyordu!

Kapıyı tekrar çekiştirdim, ama arka taraftan sıkıca tutuyordu.

"Tamam, hayatım," dedim, geriye doğru bir adım atarak. "Biz de böyle görüşürüz o zaman." Yere oturdum. "Evet demek için bir kez, hayır demek için iki kez vur."

Ama ne soracaktım ki? Bilmeyi arzuladığım bir sürü şey vardı: neler hatırlıyordu, düştüğü an aklında mıydı, canı yanmış mıydı?

Evet – hayır soruları, diye hatırlattım kendime.

"İyi misin? Canın... yanıyor mu?"

Cevap gelmedi.

Derin bir nefes aldım ve o kazadan ya da son gününden bahsetmemeye karar vererek tekrar denedim. Daha sonra bunların hepsi için yeterince vaktimiz olacaktı.

"Sana bir şey getireyim mi? Aç mısın?"

Sert ve ani bir şekilde dolap kapağına bir kez vurdu.

"Evet, tabii ki. Çok üzgünüm, tatlım – sana yiyecek bir şeyler getireyim."

Merdivenleri koşarak indim ve kilerden bir parça ekmek, reçel ve peynir aldım. Biraz süt ısıtıp içine sevdiği gibi bal ekledim. Onun için tekrar yemek hazırlamak, kalbimi neşeyle doldurmuştu. Dolabı boş bulmaktan, bütün bunların bir rüya olmasından korkarak yukarı koşturdum.

"Geldim," diye haber verdim dolap kapağına doğru. "Yemeğini kapının hemen önüne bırakıyorum. Sen yerken gitmemi ister misin?"

Bir kez vurdu.

Ah, ama o vuruşu duymak bana nasıl bir mutluluk vermişti!

Yemeğini dolabın hemen önüne bıraktım.

"Seni koridorda bekliyorum," dedim geri çekilerek.

Odadan çıkıp yatak odasının kapısını kapattım. Sonra nefesimi tutarak beklemeye başladım. Tırnaklarımın çevresindeki etleri yoldukça parmaklarımda kan damlacıkları beliriyordu.

Minik Gertie'mle evde ve bahçede saklambaç oynadığımız zamanları düşündüm. Gözlerimi kapatıp yirmiye kadar sayarken de böyle bekler, sonra "Önüm, arkam, sağım, solum sobe!" diye seslenirdim.

Gertie'yi bulduğumda onu kollarıma alırdım. O ise gülerek, "En iyi ben saklanıyorum, öyle değil mi, anne?" derdi.

"Evet, hayatım. Hem de en iyi."

Bazen kasabaya indiğimizde bile habersizce saklambaç oynamaya başlardı. Markette alışveriş yaparken arkamı döner, bir an önce orada olduğunu bildiğim kızımın ortadan kaybolduğunu görürdüm. Ahşap zemin ayaklarımın altında gıcırdarken reyonların arasında gezerek onu arar; un, tuz, mısır unu ve kabartma tozu dizili rafların aralarına bakardım. Onu kumaş yığınlarının arasında, kasanın oradaki pekmez fıçısının arkasında veya yaşlıların başında ellerini ısıtıp sohbet ettikleri kömür sobasının durduğu köşede bulduğum olurdu. Marketi gezerek Gertie'ye seslenirdim. Diğer müşteriler – bahçıvan pantolonu giymiş çiftçiler ile düğme, iplik ya da sabun tozu almak için gelmiş kadınlar – gülerek oyunumuza katılırdı. Bazen bana yardım ederler, bazen de Gertie'nin saklandığı yerin önüne dikilip onu görmemi engellerlerdi. Abe Cushing bir seferinde onun kasanın altına saklanmasına

izin vermiş, kendisini bulmam için bekleyen kızıma meyankökü ve akide şekerleriyle karamela ikram etmişti.

Ama bu oynadığımız yeni bir oyundu. Ve henüz kurallarını tam olarak bilmiyordum.

Dakikalar birbirini kovaladı. Taş gibi hareketsiz durarak bekledim ve kulak kabarttım.

Nihayet dolap kapağı açılırken menteşelerin gıcırdamasını duydum. Hemen ardından tabak dolabın içine çekilirken çıkan sürtünme sesi kulağıma geldi. Kapıyı açıp ona hiç değilse bir saniye bakmamak için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım. Onu tekrar görmeyi, onun gerçek olduğunu kendime ispatlamayı öyle istiyordum ki!

Bir an sessizlik oldu. Sonra bir cam kırılması sesi yükseldi. Koşturarak odaya girdiğimde dolap kapağının çarpılarak kapandığını gördüm. Tabak bir kenara fırlatılmış, içindekiler etrafa saçılmıştı. Süt bardağı paramparçaydı.

"Çok özür dilerim, Gertie," dedim, elimi dolaba yaslayarak. "Ama tekrar deneyebiliriz. Sevdiğin bir şey bulmaya çalışırız. Sana pekmezli kurabiye yapacağım. Onu seviyorsun, öyle değil mi?"

Hafif bir vuruş sesi geldi.

Yere saçılmış olan yiyeceklerin arasına oturdum. Dökülen süt elbisemi ıslattı.

"Burada olduğun için çok mutluyum. Buradasın, değil mi?"

Bir vuruş duyuldu.

Elimi dolabın kapağına yaslayarak ahşabı okşadım.

"Ve yanımda kalacaksın? Elinden geldiği kadar kalacaksın, değil mi?"

Bir vuruş daha.

Bunları anlatsam, Martin'in neler söyleyeceğini tahmin edebiliyordum – aklı başında olan herkes aynı şeyleri söylerdi. Ama umurumda bile değildi. Aklımı yitiriyorsam da, bütün bunlar hayal gücümün bir oyunuysa da umursamıyordum.

Gertie'm geri dönmüştü. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Martin

25 Ocak 1908

Martin ahırdaki işlerini bitirdikten sonra bütün sabahı ormanda geçirdi. Onunla dalga geçercesine daireler çizen büyük izleri takip ediyordu. Toynak izleri on santim boyunda vardı – kesinlikle büyük bir hayvan olmalıydı. Martin geyiği kendi gözleriyle görmemişti. Ne var ki rüzgârın taşıdığı o yoğun kokusunu alabiliyordu. Buna rağmen, geyiği bulamamıştı. Ormanda geçirdiği zaman boyunca aklı Sara'da ve Gertie'nin dolapta saklandığına dair yeni takıntısındaydı. Martin öğlene doğru ahıra dönüp atını eyerledi. Eve şöyle bir göz atıp yatak odasının penceresine baktı. Sara'yı kontrol etmeyi düşündü ama karısı büyük ihtimal uyuyordu. Onu rahatsız etmese daha iyiydi. Martin atma binip Lucius'u görmek üzere şehre doğru yola çıktı.

Yaklaşık sekiz kilometre yol kat etmesi gerekiyordu, ancak hava güzeldi ve yollardaki karlar yığınlar halinde birikerek atın gidişini kolaylaştırmıştı. Oldukça dar olan yolun iki yanında orman uzanıyor, dalların arasından kuşların ve sincapların sesleri yükseliyordu. Martin'in yanında bir at arabası geçti ve sürücü ona el salladı. Martin

adamın kim olduğundan emin olamadan el sallayarak karşılık verdi. Adam bir şapka ve atkıya sarındığından, Martin onu tanıyamamıştı. Turner'ların evini, sonra Flint'lerin evini ve Lest Jewett'in demirci dükkânını geçerek şehrin ortasındaki yeşilliğe vardı. Çardak, karların altına gömülmüştü. Martin ana caddeye doğru devam etti. Sol tarafta, yeşilliğin hemen karşısında Carl Gonyea ve karısı Sally'nin işlettiği West Hall Hanı yer alıyordu. Hanın alt katında kasabadaki bazı adamların her gece uğradığı bir bar vardı. Martin'in böyle şeyler için parası olmayalı uzun zaman olmuştu. Hanın hemen ilerisinde Jameson's Binicilik Malzemeleri göze çarpıyordu. Onun yanında da Cora Jameson'ın terzi atölyesi vardı. Vitrinde her tarafına iğneler takılı eski bir elbise giymiş bir manken duruyordu. *TADİLAT* yazıyordu tabelada. *ÖZEL DİKİM YAPILIR.* Vitrinde ayrıca sedefli düğmeleriyle dikkat çeken dantel işlemeli, kadife bir elbise vardı ve boşluğa uzanan elbise kolları yetişemediği bir şeyi tutmaya çabalıyor gibi görünüyordu. Cora'nın dükkânı pek ender açık olurdu; zira kadının "rahatsızlıkları" vardı. Gerçi herkes onun tek rahatsızlığının viskiye düşkünlüğü olduğunu biliyordu.

Binicilik malzemeleri satan dükkânın karşısında market vardı. William Fleury arkasında oğlu Jack'le dışarı çıktı. İkisinin de kolları karton mukavva ruloları ve kutularca çiviyle doluydu.

"İyi günler, Martin," diye seslendi William.

Martin atından indi. "Selam, William, Jack. Görünüşe göre tamirat var."

William başıyla onayladı. "Dün gece rüzgârda yaşlı meşelerden biri ahırın üzerine devrilip köşesini yıkmış."

"Çok yazık," dedi Martin. " Sonra uğrayıp yardımcı olabileceğim bir şey var mı diye bakarım."

William başını iki yana salladı. "Gerek yok. Bemis'lerin oğulları yardıma gelecek. Göz açıp kapayıncaya kadar bitiririz. Sara nasıl?" William'ın gözleri endişe doluydu.

Şehirdeki insanlar kim bilir neler konuşuyorlardı. Martin olaylar silsilesini hayal edebiliyordu: Papaz Ayers karısı Mary'ye Sara'nın yüzüne tükürdüğünü anlatıyor, Mary de bunu dikiş grubundaki kadınlara yetiştiriyordu; sonrasında da söylentiler hızla yayılıyordu.

"Gayet iyi, teşekkürler," dedi Martin. Onun dün geceki dolabın önünde yere oturmuş hali gözünün önüne geldi.

Bu bizim Gertie'miz. Kızımız bize geri döndü.

Martin yanağının içini ısırarak bu görüntüyü kafasından uzaklaştırmaya çalıştı.

William onu başıyla onayladı. "Seni gördüğüme sevindim, Martin," dedi. "Kendine iyi bak." William ile Jack at arabasını yüklerken Martin de atına binip caddede ilerledi.

"Martin!" diye bir kadının seslendiğini duydu. Dönüp baktığında Amelia'nın handan çıktığını gördü. Kürk bir mantoya sarınmış, pespembe yanakları ve ışıl ışıl gözleriyle gülümsüyordu.

"Martin Enişte," dedi, onun yanağına hafif bir öpücük kondurarak. "Handa bizim kızlarla öğlen yemeği yerken seni gördüm. Sara Teyzem nasıl?"

"Daha iyi," dedi Martin. "Hatta bu sabah bana kahvaltı hazırlamayı teklif etti."

"Ah, harika bir haber bu," dedi Amelia. "Bugün yarın onu ziyarete gideceğim. Belki onu biraz dışarı çıkarırım. Bize gidip çay içeriz. Ne dersin?"

Martin başıyla onayladı. "Bence bundan çok keyif alır. Dışarı çıkmak da ona iyi gelir. Sara'ya uğrayacağını söylerim."

"Evet! O zaman yarın diyelim. Onu alıp öğle yemeği için bize götüreceğim."

Martin başıyla onaylarken biraz ezildiğini hissetti. Ancak şehirdeki zengin kadınlar öğle yemeği davetleri verirdi. Gösterişli şapkalar takıp dantel mendiller taşıyan; süt sağmak ya da ekmek pişirmek zorunda olmayan kadınlar...

"O zaman yarın seni bekliyoruz," dedi Martin, hafif bir baş selamı vererek. Amelia dönüp handa oturan arkadaşlarının yanma gitti.

Lucius, ana caddedeki evinde yer alan muayenehanesinde çalışıyordu. Siyah panjurları olan yeni boyanmış beyaz bir evdi burası. Ön kapıya doğru tuğladan bir yol uzanıyor, girişte bir tabela dikkat çekiyordu: DR. LUCIUS SHEA. Martin içeri girerek paltosunu vestiyere astı ve Lucius'un büroya dönüştürdüğü salona bir göz attı. Kapı açıktı ve Lucius masasına oturmuş, bir şeyler yazıyordu. İçeride hasta olmadığı gibi, koridordaki sandalyelerde bekleyen de yoktu.

"Merhaba, ağabey," diye seslendi Martin.

Lucius başını kaldırıp ona gülümsedi. "Martin! İçeri gelsene."

Sade bir odaydı burası. İçeride ilaçlar, pamuk, kavanoz ve şişeler, dişçi penseleri, mengeneler, ahşap dil pensleri gibi malzemelerle dolu cam kapaklı bir dolap vardı. Salonun ortasında koyu renkli ahşaptan yapılmış bir hasta yatağı duruyordu. Tıp kitaplarıyla, şişeler ve kavanozlarla dolu olan rafların hemen altında sıra sıra çekmeceler göze çarpıyordu. Salonun sağ tarafında Lucius'un çalıştığı,

büyük ahşap masa vardı. Lucius'ın saçları birbirine karışmış, gözleri kıpkırmızı kesilmişti.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Martin otururken.

"Uzun bir geceydi. Bessie Ellison nihayet doğum yaptı. Bebek ters geldi. Feci zorluk çektik. Ama şimdi ikisi de iyi."

"Biraz dinlenmelisin."

Lucius başıyla onaylayarak, "Sara nasıl?" diye sordu.

Martin bakışlarını yere indirerek parmaklarını sıkıca birbirine kenetledi. "Endişeleniyorum, Lucius," dedi. "Hem de çok."

"Anlat bana," dedi Lucius ona doğru eğilip dirseklerini masaya yaslayarak.

"Dün gece uyandığımda onu yataktan kalkmış halde buldum. Dolabın önüne, yere oturmuştu. Dedi ki..." Bir an durup yüzünü ovuşturdu. "Gertie dolabın içindeymiş."

Lucius derin bir nefes aldı. "Peki, sen ne yaptın?"

"Yatağa dönmesini söyledim."

Lucius bir an sessiz kaldı ve düzgünce şekil verilmiş bıyığını burdu.

"Sana bahsettiğim akıl hastanesini düşündün mü?"

"Aynı şeyi daha önce de yaşadı. Charles öldüğü zaman. Daha sonra kendisine geldi."

"Biliyorum," dedi Lucius. "Tekrar kendine geleceğini umuyorum zaten. Yine de her ihtimale karşı bir plan yapmamız lazım. Bu marazi hayallere kendisini iyice kaptırırsa ne yapacağımızı düşünmeliyiz. Daha da kötüleşme ihtimali var, Martin. Gerçeklerle bağını tamamen yitirirse tehlikeli hale gelebilir." Lucius ayağa kalkıp ahşap çekmecelerden birini açtı. "Sana birkaç hap vereceğim. Her akşam birini ufalayıp çayına karıştırmanı istiyorum.

Uyumasına yardımcı olur ve rüyalarını dindirir. Bu aralar onu görmeye geleceğim. Bu arada kötüleşecek olursa, gelip bana haber ver."

Martin başıyla onayladı.

"Ciddiyim, Martin. Bu işin altından kendi başına kalkabileceğini düşünme. Böyle bir zorunluluğun yok."

*

Martin eve döndüğünde Sara'yı mutfakta çalışırken buldu. Tencerede buharı tüten bir yahni pişiyordu. Ekmekler fırından yeni çıkmıştı. Üstelik tatlı bir şeyler kokuyordu. Sara pekmezli kurabiye yapmıştı.

"Seni ayakta gördüğüme sevindim," dedi Martin, yanağına bir öpücük kondurarak. "Akşam yemeği harika görünüyor."

Onu tekrar ayağa kalkmış, yemek yaparken; yanakları pespembe ve yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle görmek neredeyse mucizeyle eş değerdi. Keşke Lucius da yanlarında olup onu görebilseydi.

Martin bir önceki gece çok endişelenmişti. En umutsuz anlarında, Sara'nın kendisinden tamamen kopup gittiğini düşünmüştü.

Ama yine de o dolapta bir şey *vardı*, öyle değil mi? Tahtaları tırmalayarak dışarı çıkmaya çalışan bir şey.

Fareler olabilirdi. Ya da belki bir sincap.

Ama tutamacın çevrildiğini görmemiş miydi?

Işık oyunu olsa gerek, dedi kendi kendisine.

Bütün bunları kafasından atmaya karar verdi. Hiçbirinin önemi yoktu. Sara kendisine gelmişti. Toparlanmıştı. Her şey yoluna girecekti.

"Şehirde Amelia'ya rastladım. Yarın uğrayacakmış. Seni öğle yemeği için evine götürmek istiyor."

"Ne hoş," dedi Sara. "Çok iyi düşünmüş."

Martin masaya oturarak peçetesini kucağına serdi ve Sara'nın akşam yemeğini servis etmesini seyretti. Sara yahniyi kepçeyle bir kâseye koyduktan sonra ekmekleri ve tereyağını masaya getirdi.

Sara'nın tavırlarında bir gariplik seziliyordu; bir kukla gibi sarsak ve hızlı hareket ediyordu. Bayramlarda olduğu gibi aşırı heyecanlanmış bir hali vardı. Oturup ekmeğini didiklemeye başladı ve tabağa kırıntılar döküldü.

"Söylesene, Gertie'miz nasıl görünüyordu?" dedi Sara, gözlerinden bir parıltı gelip geçerken.

Martin'in tüyleri ürperdi. "Nasıl göründüğünü biliyorsun," dedi.

"Normal halini kastetmiyorum. Onu kuyunun dibinde bulduğunda nasıl görünüyordu?"

Kadının çok hassas olduğunu bildiklerinden Gertie'nin cesedini görmesine izin vermemişlerdi. Bu onu paramparça ederdi. Sara bir daha kendisini toparlayamazdı.

"Küçük kızımı görmek istiyorum!" diye ağlamıştı Sara, ancak Martin onun Bebek Charles'a nasıl sarıldığını hatırlayıp başını iki yana sallamıştı.

"Olmaz, Sara," demişti, elinden geldiğince katı bir sesle. "Görmemen en hayırlısı olur."

"Ama onu son bir kez görmem gerek! Tanrı aşkına Martin, beni anlamalısın," diye yalvarmıştı Sara.

"Sara," demişti Lucius, onun elini sıkıca avucuna alarak. "Biz Gertie'yi olduğu gibi hatırlamanı istiyoruz, bizim

onu bulduğumuz haliyle değil. Bize güvenmelisin. En hayırlısı bu."

Şimdiyse Martin o görüntü önündeki yahni kâsesine hapsolmuşçasına gözlerini onun içine dikmişti. "Huzurlu görünüyordu. Lucius'un dediği gibi."

Martin yahniden bir kaşık daha aldı.

"Peki hiç... yarası var mıydı?"

Martin başını kaldırıp Sara'nın gözlerine baktı. "Elbette yaralanmıştı, Sara. Kızcağız on beş metrelik kuyudan aşağı düşmüş."

Gözlerini sıkıca yumduğunda Gertie'yi orada, yan dönmüş halde yatarken gördü. Az önce uykuya dalmış gibi görünüyordu.

Sara başını hızlı hızlı sallayarak onu onayladı. "Ama Lucius onu muayene etmişti, öyle değil mi? Peki hiç... olağan dışı bir şey buldu mu? Düşerken olmamış gibi görünen yaralar mesela?"

Martin gözlerini dikip ona baktı. "Ne sormaya çalışıyorsun, Sara?"

Sara keskin bir nefes alarak başını dikleştirdi. "Bana kalırsa Gertie o kuyudan aşağı düşmemiş olabilir."

"Ama Sara, nasıl açıkla –"

"Bana kalırsa kızımız öldürüldü."

Martin elindeki kaşığı düşürdü ve yere çarpan metalin gürültüsü duyuldu. "Ciddi olamazsın," dedi, kendisini toparlamayı başardığında.

"Gayet ciddiyim, Martin."

"Peki bunu neye dayanarak..."

Sara sakin bir tavırla gülümsedi. "Bana Gertie söyledi."

Martin'in ciğerlerindeki bütün hava boşaldı ve oda âdeta birdenbire kararadı. Sara çok uzaklarda, küçücük görünüyordu. Oysaki hemen masanın öbür ucunda, önünde el sürülmemiş yahni kâsesiyle oturuyordu. Masanın ortasında duran gaz lambasının ışığı titreşiyor, dökme demirden yapılma eski ocakta yanan ateş çıtırdıyordu. Mutfak lavabosunun üzerindeki pencere buzla kaplanmış; gece, siyahtan daha koyu bir tona bürünmüştü. Gökyüzünde tek bir yıldız dahi görünmüyordu.

Sara'nın ay kadar solgun olan yüzü gittikçe küçülüyor gibiydi. Martin ona uzanmak isterken parmak uçları masanın kenarına sürtündü.

Martin sanki kendi çevresinde dönerek ve taklalar ata ata o kuyunun dibine doğru yuvarlanıyordu.

Öbür Taraftan Ziyaretçiler
Sara Harrison Shea'nın Gizli Günlüğü

26 Ocak 1908

Bu sabah Martin evden çıkana kadar bekledim ve o gider gitmez dolaba koştum. Dolabın kapısına vurdum ama cevap gelmedi.

"Gertie?" diye seslendim. "Benim, annen."

Buz gibi gelen tutamacı yavaşça çevirdim. Kapı gıcırdayarak açıldı. Sabahın belli belirsiz ışıklarının arasında, onun orada olmadığını gördüm.

Eski püskü elbiselerimi, Martin'in gömleklerini yana itip baktım ama ondan en ufak bir iz dahi yoktu. Önceden orada olduğuna dair hiçbir kanıt bulamadım.

Dolabın içi bomboştu.

"Gertie?" diye seslendim tekrar. "Nereye gittin?"

Evi, ahırı, tarlaları ve ormanı aradım. Ama Gertie'm akla hayale gelmeyecek yerlere saklanmak konusunda o kadar iyiydi ki, her yerde olabilirdi.

Belki de oyun oynuyordur, dedim kendi kendime. Saklambaç. Köşeleri dönmeyi, kapıları açmayı, mobilyaların altına bakmayı sürdürerek onun bir yerden çıkıp beni şaşırtmasını bekledim.

Böö!

Girişteki dolabın içini boşaltırken Amelia geldi.

"Sara Teyze," dedi yanağıma bir öpücük kondurup yere fırlattığım manto ve ayakkabı yığınına göz atarak. "Seni ayakta gördüğüme çok sevindim. Temizlik mi yapıyorsun?"

"Kaybettiğim bir şeyi arıyorum," dedim ona.

"Bazen eşyalar onları aramayı bıraktığımız anda ortaya çıkar," dedi Amelia, gözlerinde dans eden parıltılarla. "Sence de doğru değil mi?"

"Galiba haklısın."

"Şimdi benimle öğle yemeğine gel hadi! Sana bir sürprizim var – harika bir şey. Bunları kaldırmana yardım edeyim ve vakit kaybetmeden çıkalım."

"Bilemiyorum," dedim. Ya Gertie'm ben dışarıdayken dönerse diye düşündüm.

"Sadece birkaç saat sürecek. Sana çok iyi geleceğini düşünüyorum. Martin Eniştem de öyle dedi. Ama ona sürprizden bahsetmemen gerekiyor – bilse bana epey kızar!"

"Tamam o zaman," diye kabul ettim. Evden ayrılma konusunda isteksizdim, ancak şu sürpriz işi merakımı uyandırmıştı.

Şehre yolculuğumuz sıkıntısız geçti. Hava güneşliydi ve Amelia'nın kırmızı deri koltukları olan çok güzel, yeni bir faytonu vardı. Amelia üzerime titreyerek mantomun düğmelerinin hepsinin ilikli olup olmadığını kontrol etti ve üzerime bir battaniye sardı. Önemsiz konularda neşeyle konuşup duruyor, hiç ilgimi çekmeyen kadın dedikodularından bahsediyordu. Gözlerimi yolun kenarında uzanan ormana dikmiş, gölgelerin arasında bir hareket arıyor, küçük Gertie'mden bir iz görmeyi bekliyorum.

"Beni dinliyor musun, Sara Teyze?"

"Ah, tabii ki," diye yalan söyledim. "Her şey çok hoş."

Bana tuhaf bir bakış attı ve daha çok çaba göstermeliyim diye düşündüm.

*

Amelia geçen ilkbaharda West Hall'daki değirmenin sahibinin oğlu olan Tad Larkin'le evlenmişti. Kasabanın en zengin ailelerinden, ana caddenin öbür ucunda yer alan büyük bir evde yaşıyorlar. Oraya vardığımızda hiç tanımadığım dört kadın bizi karşıladı. Hepsi cana yakın ve girişken görünüyorlardı. Kendimi çok biçimsiz hissettim. Montpelier'den gelen Bayan Knapp ve Bayan Cobb, ayrıca Barre'den gelen Bayan Gillespie ile tanıştık. Bir de suratı kuşa benzeyen yaşlı bir kadın olan Bayan Willard vardı, ancak o nereli olduğunu söylemedi. Kadınların hepsinin danteller ve tüylerle süslenmiş şık kıyafetleri ve şapkaları vardı.

"Amelia sizden çok bahsetti," diye cıvıldadılar, salondan geçerken. Salon şık mobilyalarla döşenmiş, duvarlara yağlı boyalar asılmıştı. Oradan yemek odasına girdik. Masaya düzgünce ütülenmiş beyaz bir masa örtüsü yayılmış, üzerine gösterişli yiyecekler serpiştirilmişti – üçgen biçiminde kesilmiş küçük sandviçler, patates salatası, pancar turşusu. Her şey şık porselenlerde ikram edilmiş, kristal kadehlere köpüklü bir sıvı doldurulmuştu. Lacivert renkli duvar kâğıtlarının üzerindeki çiçek desenleri âdeta ışıldıyordu.

"Öyle mi?" diye sordum, sandalyelerden birine oturup bana verilen tabaktan kendime servis yaparken. Amelia'nın aklından neler geçtiğini merak ediyordum. Nasıl bu denli sosyalleşmek isteyebileceğimi düşünmüştü ki? Beni eve götürmesi için yalvaracak haldeydim. Gertie'mi aramaya devam etmek istiyordum.

"Aynen öyle," dedi içlerinde en genç olan Bayan Knapp. Yaşı on sekizden daha büyük görünmüyordu.

Tavuklu salatalı bir sandviç alarak köşesini dişledim. Ağzımın içi kupkuruydu ve çiğnemek bile zor geliyordu. Sandviçi bırakıp çatalımı aldım ve pancar turşusundan bir parça yemeyi denedim; ne var ki tadı kan gibi keskin ve metalikti. Kadınların hepsinin gözlerini bana diktiklerini hissediyordum. Bütün bunlar çok ağır gelmeye başlamıştı.

"Ama bize sizden bahseden yalnızca o değildi," dedi Bayan Cobb, fincanına çay koyarken. Kırmızı yanakları olan kilolu bir kadındı. "Öyle değil mi, hanımlar?" diye sordu kıkırdayarak. Sanki bu konu aralarında bir espriydi.

Hepsi heyecanla başlarını sallayarak onu onayladı.

"Korkarım anlayamadım," diye itiraf ettim çatalımı porselen tabağa bırakarak. Tabaktan keskin bir çarpma sesi yükseldi. Ellerim titremeye başlamıştı.

Konuşan, yaşlı Bayan Willard oldu. Hemen karşımda oturmuş, gözlerini bana dikmişti. "Sana bir mesaj getirdik."

"Mesaj mı?" diye sordum, kolalı peçeteyi hafifçe dudaklarıma dokundururken. "Kimden?"

"Çocuğundan," dedi Bayan Willard, koyu renk gözleri gözlerimi delercesine. "Gertie'den."

"Onu... onu *gördünüz* mü?" diye sordum. O yüzden mi Gertie'm ortalıkta yoktu? Bu kadınların yanına mı gitmişti? İyi de, neden?

Bayan Cobb kıkırdamaya başladı ve yanakları daha da kızardı. "Yüce Tanrım, hayır," dedi. "Ruhlar kendilerini bize o şekilde göstermez."

"O zaman nasıl gösterirler?" diye sordum.

"Pek çok şekilde," dedi Amelia. "Ayda bir kez toplanıp ruhları aramıza katılmaya çağırıyoruz. Bazen de belli bir ruh seçiyoruz."

"Ama sizinle nasıl iletişime geçiyorlar?" diye sordum.

"Masaya vurarak. Bu şekilde sorulara cevap verebiliyorlar – evet demek için bir, hayır demek için iki vuruş."

Daha dün biricik Gertie'mle bu şekilde konuştuğumu hatırlayınca boğazım düğümlendi.

"Bazen Bayan Willard aracılığıyla da iletişim kurabiliyorlar," diye açıkladı Amelia. "Anlayacağın; kendisi medyum. Hem de iç görüsü muazzam."

"Medyum mu?" Gözlerini bir an olsun benden çevirmeyen yaşlı kadına baktım.

"Ölüler benimle konuşur. Çocukluğumdan beri onların seslerini duyuyorum," dedi. Gözleri öyle koyu renkli, öyle hipnotize ediciydi ki, uzun süre bakarsam başım dönecekmiş gibi hissediyordum. Dilimin damağımın kuruduğunu hissederek kristal kadehe uzanıp aşırı tatlı şaraptan bir yudum aldım.

"Gertie'nin sana yolladığı mesaj şu," dedi Bayan Willard. "Mavi köpek selam söylüyormuş."

Nefesimi tutarak elimi ağzıma götürdüm.

Bayan Willard bilgiç bir tavırla başını sallayarak sözlerini sürdürdü. "Bu yaptığın şeyin doğru olmadığını söylüyor. Hiç hoşuna gitmiyormuş." Bakışları keskinleşmiş, neredeyse kızgın bir ifadeye bürünmüştü.

Dikkatsizce bıraktığım kadehim bir anda devrildi ve içindeki şarap örtünün üzerine saçıldı. Peçetemle lekeyi silmek için hemen ayağa fırladım ve başım döndü. İki yana sallanarak masanın kenarına tutunmaya çalıştım. Oda karanlık ve havasız gelmeye başlamıştı.

"Sara Teyze, iyi misin?" diye sordu Amelia.

"Bir bardak su alabilir miyim?" diye rica ettim.

"Tabii. Lütfen, sen otur. Yüzün bembeyaz kesildi." Amelia elinde suyla koşturarak geri geldi, bir peçeteyi ıslatıp alnıma sürmeye başladı.

"Korkarım pek iyi değilim," diye fısıldadım. "Beni eve götürür müsün lütfen?"

"Elbette," dedi Amelia, ayağa kalkmama yardım ederken bir yandan da hanımlara özürler sıralayarak.

Dışarı çıktığımızda zihnim berraklaşana kadar soğuk havayı içime çektim. Hemen tepemizde ışıldayan güneş, dünyayı gerçek olmayacak kadar parlak gösteriyordu. Amelia faytona binmeme yardımcı olup beni battaniyeye sardı.

"Özür dilerim," dedi. "Belki de bütün bunlar sana çok fazla geldi."

"Belki," dedim.

Öğle yemeğine katılan diğer davetliler kapıda dikilmiş, bana el sallayarak veda ediyorlardı. Kaşları endişeyle çatılmıştı. Araba hareket edip ana caddeye doğru ilerlemeye başlarken beni seyreden başka yüzlerin de olduğunu fark ettim. Abe Cushing marketin penceresinden başını uzatmıştı. Elini selam verircesine kaldırdı. Sally Gonyea hanın lokanta kısmındaki masaları siliyordu. Bizi görünce bir an durup yüzünde ciddi bir ifadeyle bana baktı. Yolun karşısında ise Erwin Jameson, binicilik malzemeleri sattığı dükkânının vitrininden beni seyrediyordu. Onu gördüğümü fark edince başını çevirip orada bir şeylerle meşgulmüş gibi davrandı.

Hepsinin aklından ne geçtiğini biliyorum: *İşte bakın, Sara Shea geliyor. Artık aklını tamamen yitirdi, zavallıcık.*

*

Eve döndüğümüzde Amelia beni yatırmak için ısrar etti ve gidip Martin'i bulmayı önerdi.

"Gerek yok," dedim. "Biraz dinlensem yeter. Kendimi çok daha iyi hissediyorum, gerçekten."

O gider gitmez yataktan fırlayıp daha da büyük bir telaşla evi aramaya başladım. Bayan Willard'm sözleri kulaklarımda çınlıyordu: *Bu yaptığın şeyin doğru olmadığını söylüyor. Hiç hoşuna gitmiyormuş.*

Ben nerede hata etmiş olabilirdim? Gertie'mi korkutacak ne yapmış olabilirdim?

Aklıma yapacak başka bir şey gelmediğinden mantomu üzerime alarak ormana gittim. Eski kuyunun oraya baktım, ancak ondan hiçbir iz yoktu. Taşlardan yapılma kuyunun dibindeki karanlığa bakmak canımı yakıyordu. Açlıktan gözü dönmüş bir devin boğazını seyretmek gibiydi.

Orada geçirdiğim süre boyunca, izlendiğimi hissettim. Sanki ağaçların ve kayaların bile gözleri vardı. Dallar beni yakalamaya yeltenerek yüzüme sürtünen ince parmakları andırıyordu.

"Gertie?" diye seslendim, Şeytanın Eli'in hemen arkasındaki açıklıkta dikilerek. "Neredesin?"

Eli oluşturan devasa kayaların ince ve uzun gölgesi karın üzerine düşüyor, parmakların pençe gibi görünmesine yol açıyordu. Ben ise onun avucunda hapsolmuş gibi dikiliyordum.

Hemen arkamda dalların çıtırdadığını duydum. Ayak sesleri geliyordu. Nefesimi tuttum ve onu yakalamak, sıkıca göğsüme bastırmak için kollarımı iki yana açarak döndüm. "Gertie?"

Karşımda Martin belirdi. Gözlerinde tuhaf, endişeli bir bakış vardı. Elinde tüfeğini taşıyordu. "Gertie öldü,

Sara. Artık bunu kabul etmelisin." Ürkütmek istemediği bir hayvanmışım gibi ağır adımlarla bana doğru yaklaştı.

"Beni takip mi ettin sen?" diye sordum, sesimdeki düşmanlığı gizleyemeden. Buna nasıl cüret ederdi?

"Senin için endişeleniyorum, Sara. Hiç iyi görünmüyorsun. Kendinde... değilsin."

Gülmeye başladım. "Kendimde değil miyim?" Birkaç hafta önce Gertie hayattayken nasıl biri olduğumu hatırlamaya çalıştım. Hakkı vardı, bambaşka birine dönüşmüştüm. Dünyam yerinden oynamış, gözlerim açılmıştı.

"Eve dönelim de biraz uzan. Bu akşam seni kontrol etmesi için Lucius'u çağıracağım."

Kolunu bana doladı ve irkildim. Kendi kocamın dokunuşu beni irkiltmişti. Beni dik başlı bir atmışım gibi sıkıca kavrayarak çekiştirdi.

Yolda hiç konuşmadık. Şeytanın Eli'nin yanından yürüyerek tepeyi indik. Ağaçların ve bostanın arasından ilerleyerek tarlayı geçip eve varana kadar tek kelime etmedik.

Beni yukarı çıkarıp yatak odamıza götürdü. "Geceleri iyi uyuyamadığını biliyorum. Biraz dinlenmek sana iyi gelir," dedi kolumu sıkıca kavrayarak. "Belki de Amelia'yla öğle yemeği yemek için kasabaya inmek seni fazla zorlamıştır."

Yatak odamıza girdiğimiz anda o manzarayı gördük.

Martin donup kalırken parmakları tenime iyice gömüldü. Çocukça bir korkuyla nefesimi tuttum.

Dolabın kapağı açıktı. İçeriden şiddetli bir fırtına gelip geçmiş gibi sağa sola saçılmış kıyafet yığınları göze çarpıyordu. Dikkatli bakınca hepsinin Martin'in kıyafetleri olduğunu fark ettim. Kıyafetler paramparça edilmiş, hepsi mahvolmuştu. Martin'in gözleri şaşkınlık ve öfkeyle

büyüdü. Pazar günleri kiliseye giderken giydiği şık beyaz gömleğini almak için eğilmesini seyrettim. Eli titreyerek gömleğin koluna sıkıca yapıştı.

"Bunu neden yaptın, Sara?"

O anda onun gözünde ne hale geldiğimi fark ettim: duyduğu öfkeyle her şeyi mahvedebilecek denli delirmiş bir kadın.

"Bunu ben yapmadım," diye bağırdım. Gözlerimi dolapta gezdirdim, ancak içi boştu.

Yatağın altına bakmak için o tarafa yöneldim. O sırada Martin'in harap olmuş kıyafetlerinin arasında çocuksu bir karalamayla yazılmış olan bir not gözüme çarptı:

Ona ormana ne gömdüğünü sorsana.

Kâğıdı incitmekten korkarcasına parmaklarımın ucuyla tuttum. Martin onu elimden kapıp okudu. Yüzü bir anda bembeyaz kesilmişti.

"Yüzüğü," diye kekeledi, kâğıdın üzerinden bana bakarken. "Aynen bana dediğin gibi."

Ama daha önce de gördüğüm o seğirmeyi fark etmiştim. Noel'den sonra o yüzüğü tarlaya gömeceğine dair söz verdiğinde sol gözünün çevresinde oluşan belli belirsiz seğirmenin aynısıydı. İstemsizce yaptığı bu hareket yalan söylediğini belli ediyordu.

4 OCAK
GÜNÜMÜZ

Katherine

Yumurtacı kadının nerede olduğunu kimse bilmiyordu.

Katherine lisenin spor salonunu baştan sona birkaç kez dolaştıysa da, yumurta satan kimseyi göremedi. Ahşap zemini ıslak botlardan korumak için yerlere lastik minderler serilmişti. Spor salonu iğne atılsa yere düşmeyecek kadar kalabalıktı. İnsanların konuşmaları sağır edici bir vızıltı halinde Katherine'in kulaklarında uğulduyordu. Rengârenk kıyafetler giymiş insanlar onu iteleyerek ilerliyor, birbirlerine seslenip kucaklaşarak gülüyorlardı. Herkes birbirini tanıyordu ve Katherine koyu renkli kaşmir mantosunu giymiş bir yabancı olarak onların arasında bir gölge gibi ilerliyordu. Anne, baba ve iki çocuktan oluşan bir ailenin peşinden pazarı dolaştı. Çocuklardan biri sekiz yaşlarında görünüyordu. Austin hayatta olsaydı o da şimdi sekiz yaşında olacaktı. Çocuk babasına elmalı kurabiye alması için yalvardı ve adam onun isteğini yerine getirdi. Aldığı kurabiyeyi ikiye bölerek kardeşiyle paylaşmasını söyledi. Çocuk kaşlarını çatarak kurabiyesinin yarısını kardeşinin ağzına tıkıştırdı ve kırıntılar ufaklığın çenesine yapıştı.

Katherine'in gözü spor salonunun arka tarafındaki çift kanatlı kapının orada, duvarın sol köşesinde asılı olan tablolara takıldı. Tablolar canlı renklerde çizilmişti ve insanın içine işleyen türdendi. Resimlerden birinde ahırın çatısında dans eden bir çift dikkat çekiyordu; ancak tepede onlara dik dik bakan kurt suratlı bir ay belirmişti. Bir diğerinde bir sandala doluşmuş geyikler özlemle kıyıya bakıyordu. Katherine dönüp spor salonunda dolaşmaya devam etti.

Bir grup genç arka kapının orada toplanmış, bir torba pamuk şekeri paylaşarak gülüşüyordu. Uzun çizmeleri ve parlak renkli kayak mantolarıyla neredeyse tıpatıp aynı görünüyorlardı. Katherine ahşap bir oyuncak tezgâhının, arıcılıkla uğraşan bir adamın sattığı balların, bir sürü kök sebze ve kabağın, sosislerle dolu dondurucuların, çörek ve ekmeklerin, son olarak da bir derneğin battaniye çekilişi yaptığı bir masanın yanından geçti.

Katherine'in konuştuğu satıcıların örgülü kadın hakkında bildiği yegâne şeyler yumurta sattığı ve ayakları sıcacık tutan güzel çoraplar ördüğüydü. Katherine çıkrığının başında yün eğiren bir kadının yanında durup ona da aynı soruyu yöneltti.

"Ah, Alice'i mi diyorsun? Nerededir, kim bilir! Her hafta buraya gelirdi. Hiçbir pazarı kaçırdığını görmedim."

"Soyadını bilmiyorsunuzdur herhalde, değil mi?" diye sordu Katherine.

Kadın başını iki yana salladı. "Üzgünüm, bilmiyorum. Pazarın yöneticisi Brenda Pierce bilirdi ama o da açık kalp ameliyatı için babasıyla Florida'ya gitti. Önümüzdeki hafta tekrar gel. Eminim Alice burada olur. Daha önce hiçbir pazarı kaçırdığı olmamıştı."

*

"Alice," dedi Katherine, evine döndüğünde, bir gün önce kâğıt hamuru ve tellerden yaptığı küçük oyuncak bebeği eline alarak. "Belki seni bulamadım ama en azından artık bir adım var."

On santimlik bebeğe gri renkli nakış ipliklerinden uzun bir örgü yaptı ve mavi kot pantolon giydirdi. Üzerine de turkuaz ve sarı ipliklerle işlenmiş parlak renkli bir süveter yaptı.

Alice'i kutuya yerleştirdikten sonra yiyecek bir şeyler bulmak için mutfağa gitti.

Alice, Alice. Git de sor Alice'e. Alice tavşan deliğinden aşağı yuvarlandı.*

Neredesin, Alice?

Katherine beklemek durumundaydı. Bir sonraki hafta pazara tekrar gidecekti. Herhalde yumurtacı kadın o zamana kadar dönmüş olurdu. Onu pazarda yine göremezse, pazarın yöneticisiyle görüşüp Alice'in soyadını, hatta şansı varsa telefon numarasını bile öğrenebilirdi.

Biraz çorba ısıtıp kendisine bir fincan kahve koydu. Dışarıda güneş batmak üzereydi ve kar yağışı yoğunlaşmaya başlıyordu.

Yavan yemeğini bitirdikten sonra çantasından sigara paketini çıkarıp bir sigara yaktı. O sırada çantasının altındaki poşeti fark etti; dün aldığı kitap orada duruyordu.

Kitabı poşetten çıkarıp kapağını açtı. İlk sayfada 1850 yılına ait bir West Hall haritası bulunuyordu. Yanındaki sayfada ise West Hall'un bugünkü hali gösterilmişti. Birkaç cadde daha eklenmiş, yeni kiliseler ve okullar yapılmıştı,

* Yazar burada Lewis Carroll tarafından 1865 yılında yazılmış olan *Alice Harikalar Diyarında* isimli kurgu romana gönderme yapıyor.

ancak Katherine kasabanın neredeyse hiç değişmediğini görünce çok şaşırdı. Kasabanın ortasındaki yeşillik ve çardak olduğu gibi duruyordu.

Gary şehrin tarihini ortaya koymak için fotoğrafların ve haritaların bir araya toplanmasına bayılırdı herhalde.

Katherine sayfaları çevirdi ve Jameson's Binicilik Malzemeleri'nin, Cushing Market'in ve vitraylı camlarıyla dikkat geçen West Hall Hanı'nın fotoğraflarını buldu. Bunların yanındaki diğer tüm fotoğraflar, günümüzde var olan binalara aitti: spor malzemeleri satan dükkân, antikacı, Lou Lou's Café, kitapçı. Asılı tabelalar değişmiş, yollar asfaltlanmış ve bir zamanlar yol kenarlarında duran bağlama kazıklarının yerini kaldırımlar almış olsa da binaların hâlâ tanınır durumda olması çok ilginçti.

Katherine sigarasından bir nefes çekerek kitabın sayfalarını karıştırmaya devam etti. Bir grup atın yollardaki karı küremek için devasa bir silindiri çekmesini gösteren fotoğrafın hemen yanında, iki adet turuncu renkli kar temizleme makinesinin günümüze ait fotoğrafları vardı. Yan yana konulmuş iki fotoğrafta aynı aileden gelen farklı kuşaklar akçaağaç özü toplarken görülüyordu. Eski kuşakların elinde teneke kovalar varken, yeniler upuzun plastik borularla çalışıyorlardı. Bir sonraki sayfada şu anda el sanatları galerisi olarak kullanılan bıçkıevinin önünde poz veren, üstü başı kir pas içinde bir grup adamın fotoğrafı yer alıyor, ardından gelen fotoğrafta tek sınıflı okul binasının önünde dizilmiş, ciddi bakışlı çocuklar göze çarpıyordu. Hemen yanında ise 1979'da inşa edilmiş, tuğladan yapılma bir okul binası olan West Hall Union'm fotoğrafı vardı.

Katherine sayfayı çevirdiğinde ekoseli bir battaniyenin üzerine oturmuş bir grup genç adam ve kadının fotoğrafını gördü. Arkalarında göğe doğru yükselen beş adet devasa kayalık vardı. Elle yazılmış olan notta *Şeytanın Eli'nde Piknik, Haziran 1898* açıklaması yer alıyordu. Hemen yanında ise aynı kayalıkların fotoğrafı dikkat çekiyordu; ancak arkasındaki orman iyice sıklaşmıştı ve kimse piknik yapmıyordu: *Günümüzde Şeytanın Eli.*

Katherine sayfayı çevirdi. Karşısına çıkan fotoğrafta uzun bir garaj yolu olan beyaz bir çiftlik evi, arkasında bir ahır ve sol tarafa doğru uzanan sürülmüş tarlalar vardı. Fotoğrafın köşesine el yazısıyla bir not düşülmüştü: *Harrison Shea ailesinin çiftliği, Beacon Hill Yolu, 1905.*

Katherine sigarasını söndürdü ve çantasına uzanıp Gary'nin *Öbür Taraftan Ziyaretçiler* kitabını çıkardı. Kitabın arkasını çevirip Sara'nın önünde durduğu çiftlik eviyle yeni aldığı kitapta fotoğrafı bulunan çiftlik evini karşılaştırdığında, ikisinin aynı olduğunu gördü.

Fotoğrafların bulunduğu kitaba tekrar eğilip yan sayfaya baktı: *Günümüzde Harrison Shea ailesinin evi.* Ev neredeyse hiç değişmemişti; siyah panjurları, tuğladan yapılma bacası ve ön basamakları olduğu gibi duruyordu. Ahır hâlâ aynıydı, ancak tarlalar iyice büyümüş ve orman daha geniş bir alana yayılmıştı. Garaj yolunun hemen solunda kalan ön bahçede bir kadın ve iki kız, büyük bir sebze bahçesiyle uğraşıyordu. Fotoğraf yoldan çekildiği için fazla ayrıntı seçmek mümkün değildi, ancak öne doğru eğilmiş olan kadın üzerine parlak renkli bir şal almış ve gri saçlarını uzun bir örgüyle toplamıştı.

Katherine'in kalbi küt küt atmaya başladı. Aklı ona oyunlar oynamaya mı başlamıştı yoksa? Gözlerini kırpıştırarak

çalışma masasına baktı. Alice'i temsil eden bebek, minik Lou Lou Café'de oturmuş, bekliyordu. Katherine bakışlarını tekrar kitaptaki fotoğrafa indirerek saçları örgülü kadını orada görememeyi, onu hayal etmiş olmayı umarcasına gözlerini kıstı. Ama oradaydı işte – tulum giymiş küçük kızın ve koyu renk saçlı, uzun boylu kızın yanında bahçeye doğru eğilmişti. Kızların arasında duran bu kadının Alice olması ihtimali var mıydı?

"Beacon Hill Yolu," dedi yüksek sesle, kitabın haritaların bulunduğu ilk sayfasına dönerek. İşte, karşısındaydı. Şehrin dışına çıkana kadar ana caddeyi batı yönünde takip edip aşağı yoldan sağa dönerek dereyi geçince, Beacon Hill yolu hemen sağda kalıyordu. 1850'den kalma haritada görünen tek bir çiftlik evi vardı. İsmi yazılmamış olsa da, Beacon Hill Yolu'nun dağ yoluyla kesiştiği yere yakındı. Beacon Hill Yolu'nda görünen o tek evin hemen kuzeyinde bir tepe vardı ve tepenin üzerinde *Şeytanın Eli* sözcükleri seçiliyordu.

Katherine günümüze ait haritayı inceledi ve Beacon Hill Yolu'nun aynı yerde olduğunu gördü. İşte, arkasında da Şeytanın Eli vardı. Dağ yolunun adı 6. Yol olarak değiştirilmişti elbette.

İhtimaller çok yüksek olmayabilirdi, ancak en azından artık elinde bir şeyler vardı. Ayrıca yumurtacı kadının izini bulmak için bir sonraki haftayı bekleyip çiftçiler pazarına tekrar gitmekten başka bir fikri de yoktu zaten.

Salonun camından dışarı baktı. Hava tamamen kararmıştı. Orasının doğru ev olup olmadığını nereden bilebilirdi ki? Sabaha kadar bekleyip aklındakileri gün ışığında uygulasa daha iyi olmaz mıydı?

Hayır, diye karar verdi kendi kendisine. Çantasına ve anahtarlarına uzandı. Böyle gayet iyiydi. Arabasına atlayıp oraya gidecek ve doğru evi bulursa kapıyı çalacaktı. Fırtınada kaybolduğunu ya da arabasının arızalandığını söyleyebilirdi. Bu şekilde bir şeyler öğrenebilirdi. Gerçi belki orası Alice'in evi bile değildi. Belki uzun, gri saç örgülü başka bir kadına aitti.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Katherine ayağa kalkıp mantosunu almaya gitti.

Ruthie

www.ekitapindir.org
Keyifli Okumalar Dileriz :)

Sabah olaysız geçiyordu. Bu durum Ruthie'nin sinirlerini germeye başlamıştı. Annelerinin yokluğu dışında her şey normal görünüyordu. Bu kaybolma hadisesi bir pus tabakası gibi her şeyi bulanık, gerçekdışı bir duyguyla sarmalayarak âdeta ağızda acı bir tat bırakıyordu.

Günlerden cumartesiydi ve Ruthie annesinin yerine çiftçiler pazarında yumurta satmaya gitmeyi aklından geçirmiş olsa da, insanların sorularına cevap vermenin kazanacağı yüz papele değmeyeceğine karar vermişti. Buzz'sa amcasının dükkânında çalışıyordu ve geç saatlere kadar çıkamayacaktı.

Kızlar sabahı evde dolanıp, pencereden dışarı gergince göz atarak geçirdi. Ruthie sürekli telefonun çalmasını bekliyordu. Gidip bulaşıkları yıkadı ve evi süpürdü. Tavukları besleyip yumurtaları topladı. Odun sobasındaki ateşi besledi. Normalde annesinin yaptığı her şeyi elinden geldiğince annece bir tavırla yapmaya çalıştı. Fawn onun peşinden oda oda geziyor, bir an olsun ablasının yanından ayrılmıyordu. Ruthie tuvalete girdiğinde banyo kapısının önünde dolanmaya başladı.

"Hiçbir yere gittiğim yok," dedi Ruthie ona.

Fawn omuz silkmekle yetinip, Ruthie'nin attığı her adımı izlemeye devam etti.

Ruthie defalarca polisi aramaya karar verdiyse de, her seferinde son anda vazgeçiyordu. Ya annesiyle babasının O'Rourke'ların kaybolmalarıyla bir şekilde ilgisi varsa? Ya Connecticut'taki o manyak kadın çoktan polisi arayıp Ruthie'nin kapısına dayandığını söylemişse? Hem o zaman onlara silahtan da bahsetmesi gerekirdi, öyle değil mi? Silah hiç de ruhsatlı gibi görünmüyordu. Hem Fawn ne olacaktı? Onu kesinlikle alıp götürürlerdi herhalde. Onu yasa dışı silahların bulunduğu bu evde sadece Ruthie'nin gözetimine bırakacak halleri yoktu ya. Ayrıca Ruthie hâlâ annesinin birdenbire ortaya çıkarak geçerli bir mazeret belirteceği fikrine tutunuyordu. Annesi "Sizi endişelendirdiğim için üzgünüm ama..." diye söze girecekti. Ruthie'nin polisi aradığını duysa küplere binerdi herhalde.

Yarın sabah, diye söz verdi Ruthie kendi kendisine. O zamana kadar annesi geri dönmezse kesinlikle polisi arayacaktı. Hem de ilk iş.

Bodrumdaki soğutucudan çıkardıkları dana etiyle yahni yaptılar. Ruthie orada kendilerine aylarca yetecek kadar et olduğunu görünce rahatlamıştı. Kilerde bol bol patates ve soğan da vardı.

Ama *onca zaman* hayatlarına böyle devam edemezlerdi, öyle değil mi? Gün ilerlerken Ruthie olur da anneleri bir daha dönmezse neler olacağını düşünmeye cesaret etti. Bodrumdaki kahve kavanozunda neredeyse iki yüz dolar vardı. Çok bir şey sayılmazdı ama onların da çok şeye ihtiyacı yoktu zaten. Evin kredi borcu yoktu.

Ödemeleri gereken tek şey mutfak masrafları, faturalar, arabanın benzini ve tavukların yemi olurdu. Ruthie yumurta işini kendi başına sürdürebileceğini biliyordu. O kocaman sebze bahçesinde yapmak durumunda kaldığı onca işe daima içerlemişti, ancak oradan da epey yiyecek elde edebileceklerini biliyordu. Fawn'la ikisi ilkbahar gelince nasıl tohum ekileceğini, bezelyeler için nasıl kafes yapılacağını, sarımsakların ne zaman toplanacağını öğrenmişlerdi. Anneleri ikisine de ekmek pişirmeyi, domatesleri ve bezelyeleri konserve yapmayı göstermişti. Ruthie şehirde yarı zamanlı bir iş de bulabilirdi. Bir şekilde idare ederlerdi. Mecbur kalırlarsa, bir yolunu bulurlardı.

Ama öyle bir mecburiyetleri olmayacaktı, öyle değil mi? Bütün bunlar çok geçmeden sona erecekti.

Odun sobasının arkasındaki yahninin dumanı tütüyor, evi Ruthie'nin annesini daha da özlemesine yol açan leziz, huzur verici bir kokuyla dolduruyordu.

Öğleden sonra Fawn'un tekrar ateşi çıkınca Ruthie ona biraz daha Tylenol verdi. Kardeşini kanepeye yatırarak oyuncak bebeklerini ve boyama kitaplarını yanına getirdi.

"Nasılsın bakalım, Minik Geyik?"

"İyiyim," dedi Fawn, yüzü kızarmış ve saç dipleri nemli olmasına karşın. Gözlerinde tuhaf, donuk bir bakış vardı.

"Kendini zorlama, tamam mı? Yataktan kalkmak yok. Bol bol sıvı tüketmeye bak."

"Hı hı," dedi Fawn. Bebeği Mimi'ye de hayali şurubundan bir yudum verdi; zira onun da ateşi vardı.

"Mimi'nin de kendisini zorlamaması gerek," dedi Ruthie, oyuncak bebeğe yastıktan küçük bir yatak yapıp üzerine battaniye niyetine bir mutfak havlusu örterek. Fawn buna çok mutlu oldu ve Mimi'nin bir yastığa da ihtiyacı

olduğunu söyledi. Ruthie bunun üzerine annesinin yumaklarından birini onun başının altına yastık yaptı.

Dışarıda rüzgâr ağaçların arasında ıslık çalarcasma dolaşıyor, kar kümelerini oradan oraya savuruyordu. Ruthie annesinin parlak renkli örgü battaniyelerinden birinin altına kıvrılarak büyük kanepeye uzandı ve *Öbür Taraftan Ziyaretçiler*'i okumaya başladı. Sara'nın kitabı Ruthie'nin tüylerini ürpertmişti. Gölgelerin arasında bir şeylerin hareket ettiğini hissederek sürekli omzunun üzerinden bakıyordu. Onu en çok rahatsız eden ise, küçük uyuyan Gertie'nin şu an annesine ait olan dolapta saklanması fikriydi. Annesinin özenle kilitlediği o dolapta.

Kitabın sonlarına doğru, Fawn ile Ruthie'nin bulduğu gizli bölmelerin kaynağı açıklanıyordu:

> *Çocukken onlarca saklama yeri keşfettim ve yarattım. Tuğlaları ve döşeme tahtalarını gevşetip duvarların ardına gizli bölmeler yaptım. Kimsenin asla bulamayacağına emin olduğum saklama yerleri de var.*

Ruthie başını çevirip kız kardeşine baktı. Fawn kanepeye uzanmış, oyuncak bebeğinin bacağını bandajlıyordu. Zavallı Mimi'nin ateşi çıkması yetmezmiş gibi, şimdi de bacağı kırılmıştı.

"Sana ormana gitmemeni söylemiştim," diye fısıldadı Fawn, Mimi'ye. "Ormana giden küçük kızların başına kötü şeyler gelir."

Fawn başını kaldırınca Ruthie'nin kendisini seyrettiğini gördü. "Benimle oynar mısın?" Odun sobasından yansıyan alevler Fawn'un gözlerinde dans ediyordu.

"Tabii," dedi Ruthie, kitabı bırakarak. "Ne oynamak istersin?"

"Saklambaç."

"Başka bir şey oynasak olmaz mı? İskambil oynayalım. Ya da bebeklerle oynamaya ne dersin?"

Fawn başını iki yana sallayıp düğmeden yapılma gözleriyle kendisi gibi başını sallayan bebeği Mimi'yi havaya kaldırdı.

"Mimi sadece saklambaç oynamak istiyor. Saklanmak için yeni bir yer bulmuş."

"Ama son seferinde seni bulamamıştım."

"O zaman daha çok uğraşman lazım," dedi Fawn, yaramaz bir ifadeyle sırıtarak.

"Tamam," diye içini çekti Ruthie. "Ama pes ediyorum dersem saklandığın yerden çıkacaksın. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi Fawn.

Ruthie gözlerini yumarak yüksek sesle saymaya başladı. Bir yandan da kız kardeşinin ayak seslerinden ne tarafa gittiğini anlamaya çalışıyordu. Fawn koridora doğru ilerlemişti.

Ruthie, bu evde Sara ile Gertie'nin de saklambaç oynadığını aklından geçirdi. Küçük Gertie saklanma konusunda çok başarılıydı. Herhalde Sara da saklanmaktan ziyade saklama konusunda iyiydi. En azından kâğıtlarını saklama konusunda.

"On, on bir, on iki..."

Girişteki dolap kapağının açılıp kapandığını duydu. Ama Fawn onu aldatıp yanlış tarafa yönlendirmek için böyle şeyler yapardı. Ne de olsa akıllı bir çocuktu. Hatta bazen fazla akıllı oluyordu.

"On sekiz, on dokuz, yirmi. Önüm, arkam, sağım, solum sobe, saklanmayan ebe!"

Ruthie kanepeden kalkıp dikkatle çevresini dinledi. Sobadaki ateş bir anda parlayınca kedileri bu gürültünün ne olduğunu merak ederek merdivenlerden aşağı koşturdu.

"Nereye gitti, Roscoe? Onu gördün mü?"

Kedi Ruthie'nin bacağına sürtünerek miyavladı.

Fawn'ın kendisini kandırmış olduğunu bilmesine rağmen, ilk önce girişteki dolaba gidip kapağını açtı. Ceketlerle mantoları yana iterek yerdeki botlara ve ayakkabıların arkasına baktı.

"Hmm, girişteki dolapta yokmuş," dedi yüksek sesle. Dönüp ön kapının penceresinden dışarı baktı. Hava iyice kararmıştı. Işığı yakınca kar yağışının şiddetlendiğini gördü. Ruthie hava durumunu takip etmemişti. Bunu daima annesi yapardı. Ruthie her sabah havanın ne kadar soğuk olacağını, yağmur veya kar yağıp yağmayacağını ondan öğrenirdi.

"Aaa, acaba benim kayıp küçük kuzum nerede olabilir?" diye sordu, salona doğru ilerleyerek. Oradan çalışma odasına, çalışma odasından da mutfağa geçti. Alt kattaki banyonun kapısını açıp ışığı yaktı. Pembe fayanslar parıldıyordu. Ruthie duş perdesini çekti, ancak ayaklı küvetin kenarında annesinin papatya şampuanı ve tek başına duran sarı plastik ördekten başka bir şey bulamadı.

"Burada da yok," dedi, merdivene doğru ilerlerken. Oyundan şimdiden sıkılmıştı. Yukarıyı şöyle bir dolaşıp pes edecekti.

Gözlerini isteksizce kendi odasında, Fawn'un odasında, üst kattaki banyoda gezdirdi ve yüksek sesle Fawn'ı bir türlü bulamadığını duyurdu. Nihayetinde annesinin

odasına girdi, ancak Fawn'ın oraya saklanacağını hiç zannetmiyordu. Yatağın altına baktı ama kardeşi orada değildi. Odada saklanabileceği başka bir tek dolap vardı. Ruthie tereddüt ederek dolap kapısının önünde dikildi ve aptalca olduğunu bile bile kapıya vurdu. İçeriden karşılık gelmedi. Ruthie dolabın kapısını çekip açtı ve bomboş olduğunu görünce içi rahatladı.

"Fawn?" diye seslendi. "Pes ediyorum!" Durup dinledi ama Fawn ortaya çıkmadı. Odadan odaya dolaşarak kardeşine seslendikten sonra aşağı indi.

O tanıdık panik duygusu tekrar yüreğine çöreklenmişti. Fawn ortada yoktu. Bu kez gerçekten yoktu. Ruthie tekrar saklambaç oynamayı kabul etmemeliydi. Sara Harrison Shea'nın ölmüş kızını tekrar hayata döndürdüğü bu evde olacak iş değildi bu.

"Fawn!" diye seslendi sabırsız bir sesle. "Hemen ortaya çıkmazsan seninle bir daha asla saklambaç oynamam!"

Çalışma odasına geçti. Vaktinde babası burayı tertemiz tutardı. Maun ağacından yapılma eski masanın üzeri her daim düzenli dururdu. Raflarda sıra sıra dizilmiş kitaplar göze çarpardı. Yerde dokuma bir kilimden başka hiçbir şey yoktu. Ama şimdi burayı annesi kullandığı için, her taraf karmakarışıktı. Kâğıtlar, kitaplar, örgü desenleri, kümes hayvanlarıyla ilgili kataloglar ve gelen postalar sağda solda yığınlar halinde duruyordu. Yerde yarım kalmış örgü işleriyle ve yünlerle dolu sepetler vardı. Ruthie sandalyeye oturarak sepetlerin birinde gördüğü şapkayı aldı. Onu son gördüğünde annesi bu şapkayı örüyordu.

Yeni yılın ilk günüydü ve annesi kanepeye oturmuş, dikkatini parlak fuşya, limon sarısı ve neon mavi renklerindeki şapkayı örmeye vermişti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sormuştu, Ruthie'nin koridora çıkıp kabanını giydiğini görünce. Ona bakarken bir yandan da örgüsüne devam ediyordu.

"Buzz beni alacak. Arkadaşlarla takılacağız işte."

Annesinin elindeki şişler durmaksızın örgü işine devam ediyorlardı. "Geç kalma," demişti annesi, bakışlarını tekrar ördüğü şapkaya indirerek.

Ruthie cevap vermemişti. Hatta veda bile etmemişti. Kapıyı açıp Buzz'ı beklemek üzere buz gibi havada dışarı çıkmıştı.

O sırada omzuna bir el dokundu. Ruthie gözünün kenarından bunun küçük, pis bir el olduğunu görmüştü. İrkilerek dönünce kendisine dokunanın oyuncak bebek Mimi olduğunu gördü. Fawn gülerek Mimi'yi göğsüne bastırdı.

"Yüce İsa aşkına, Fawn! Hiç komik değil. Sana seslendiğimde dışarı çıkman gerekiyordu," diye patladı Ruthie. "Kuralları belirlemiştik. Neredeydin, söyle bakalım?"

"Saklanıyordum," dedi Fawn.

"Nereye saklandığını göster," dedi Ruthie. Fawn bu numarayı ikinci kez yapıyordu ve Ruthie onun yeni saklanma yerini daha fazla gizli tutmasına izin vermeyecekti.

"Hayatta olmaz," dedi Fawn.

"Fawn, saklandığın yeri bana göstermezsen yemin ederim ki bir daha asla seninle saklambaç oynamayacağım."

Fawn bir an onu inceleyerek ablasının ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştı. Mimi'nin kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra bebeğin ağzını kendi kulağına yaklaştırdı ve başını sallayarak onu dinledi.

"Tamam," dedi sonunda. "Sana göstereceğiz."

Fawn oturma odasını geçip evin girişine yöneldi ve dolabın kapağını açtı.

"Ama buraya bakmıştım!" dedi Ruthie.

Fawn askıdaki mantolarla kabanları kenara itip kar botlarını dışarı çıkardı.

"İşte," dedi dolabın arka duvarını oluşturan tahta panelleri göstererek. Dört panel vardı ve sapasağlam görünüyorlardı. "Şu yerinden oynuyor," diye açıkladı Fawn, küçük parmaklarını sol alt taraftakine yaslayıp yerinden oynatana kadar ittirerek.

"Yok artık," dedi Ruthie. "Peki, benim bundan nasıl haberim olmadı?"

Ruthie her gün o dolabın kapağını açmış, ceketini, ayakkabılarını ve şemsiyesini almıştı. Kim bilir her gün farkına varmadan kaç tane saklama yerinin yanından geçip gidiyordu?

"Epey geriye uzanıyor," dedi Fawn, kafasını gölgeler içindeki derin deliğe uzatarak.

"Bakayım." Ruthie dolaba girerken klostrofobisi bir anda su yüzüne çıktı. Avuç içleri terlemeye, kalbi hızla çarpmaya başladı. Zihninde bir ses *hemen çık buradan – hemen şimdi!* diye çığlık atıyordu.

Saçmalık, diye telkin etti kendisini. Alt tarafı bir dolaptı bu. Her gün mantosunu astığı dolap.

"Yanımıza fener alalım," dedi Ruthie. Fawn onu başıyla onaylayarak kendisine önemli bir görev verilmesinin heyecanıyla mutfağa koşturdu. Ruthie onun bir çekmeceyi açıp içini karıştırdığını ve tekrar koridorda yürüdüğünü duydu.

"İşte," dedi, feneri ışığını doğrudan Ruthie'nin gözlerine tutarak.

"Yapma," dedi Ruthie, gözlerini kısarken. "Ver şunu bana." Feneri alıp karanlığa tuttu.

"Hey, burada bir şey var. Arka tarafa konulmuş."

Karanlıkta çok bir şey seçmek mümkün değildi, ancak gizli bölmenin sol arka köşesinde bir yığın duruyordu.

"Ha?" dedi Fawn, gözlerini kısarak bakarken.

"Gidip ne olduğuna bakabilir misin?"

"Tabii," dedi Fawn. Emekleyerek içeri girdi ve yığına uzandı. Ruthie aniden benliğini saran korku hissiyle ona durmasını söylemek istedi. Fawn'ın ne bulacağını kim bilirdi? Buldukları silahın ve cüzdanların ardından her şey mümkün görünüyordu.

"Sırt çantası," diye seslendi Fawn, elindekini Ruthie'ye uzatırken.

Ruthie çantayı sapından yakalayıp açık alana çekti. Tekrar koridora çıkmak içini rahatlatmıştı. Çanta siyahtı ve beklediğinden daha ağırdı. Dışında bir sürü cep ve fermuar vardı. Kızların ikisinin de daha önce gördüğü bir eşya değildi.

Fawn dudağını ısırdı. "Sence içinde ne var?"

"Öğrenmenin tek yolu var," dedi Ruthie. Çantayı yüklenip salona götürdü ve orta sehpaya bıraktı. Fermuarıyla oynayarak bir süre çantayı seyretti. Aklından çantanın içinden çıkabilecek bir sürü korkunç şey geçiyordu: kokain, başka silahlar, gerçek şiddet görüntüleri içeren filmler, vücut parçaları.

Islak bir köpek yavrusu gibi silkinerek bu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı.

Alt tarafı bir sırt çantasıydı bu.

Derin bir nefes alarak fermuarı çekti. Fawn arkasını dönmüştü.

"Fotoğraf makinesi zımbırtıları," diye haber verdi. Sesinde belirgin bir rahatlama seçiliyordu. Sırt çantasının bir sürü küçük bölmesi vardı. Ruthie çantadaki eşyaları tek tek çıkarmaya başladı: Nikon dijital SLR, üç tane lens, bir ışıkölçer, bir flaş eklentisi, bir paket yedek pil ve katlanır bir tripod. Ruthie, Buzz'ın fotoğraf ve video ekipmanlarını bunların kaliteli ve pahalı malzemeler olduğunu anlayacak denli karıştırmıştı.

Oysaki annesiyle babası sadece filmleri fotoğrafçıda bastırılan tek kullanımlık makinelerle fotoğraf çekerlerdi.

Fawn bebeğini sürükleyerek onun yanına gelip baktı.

"Bence ormandan gelmiş," diye fısıldadı Mimi'ye.

"Ne oldu, Minik Geyik?" diye sordu Ruthie.

"Hiç. Mimi'yle konuşuyoruz."

Ruthie, Nikon'u eline alıp fotoğraf makinesini açtı ve ekrana baktı. Hiçbir şey olmadı. Ruthie fotoğraf makinesini ellerinde çevirerek başka bir açma tuşu arandı. Belki makine oraya basınca açılmıyordu. Yarın Buzz'dan gelip bir bakmasını isteyecekti.

"Ruthie?" dedi Fawn, yüzünü salonun camına yaslayarak.

"Efendim?"

"Dışarıda biri var. Bu tarafa geliyor."

Ruthie

"Gittikçe yaklaşıyor."

Camdan dışarı bakan Fawn'un sesi şaşırtıcı derecede sakin ve ifadesizdi – sanki evlerine sürekli misafir gelip gidiyormuş gibi.

Ruthie kardeşinin yanına koşturup camdan dışarı bakarken gelenin anneleri olduğunu umut etmekten kendisini alamadı. Annesinin kapıdan içeri girip üzerindeki karları silkelediğini ve onları kucakladığını hayal etti. "Sizi endişelendirmedim, öyle değil mi?" diyecekti. Ruthie neredeyse kendisine sarılan kolları hissediyor, annesinin şalından gelen ıslak yün kokusunu duyuyordu.

Ruthie kolunu Fawn'ın omzuna dolayarak gözlerini kısıp ikisinin camdaki yansımasının ardından dışarıyı seyretti.

Hava iyice kararmıştı, ancak Ruthie bir siluetin karlarla kaplı bahçeyi geçtiğini görebiliyordu. Bu kişi her kimse kocaman bir mont giyip kapüşonunu çekmiş, muhtemelen sert rüzgârda karlara bata çıka yürümekten ötürü hafifçe kamburunu çıkarmıştı. Yüzüne bir atkı sarmıştı. Bu da ona Görünmez Adam misali suratı yokmuş havası katıyordu. Bu gelen anneleri olabilir miydi? Hayır. Ruthie,

annesinin yürüyüşünü tanıyacağından emindi. Bu kişi ufak, ihtiyatlı adımlar atıyordu. Anneleri ise yürümek dâhil her şeyi Ruthie'nin bir kilometre öteden dahi sezebileceği katıksız bir öz güvenle yapardı.

"Kim o?" diye sordu Fawn.

Ruthie başını iki yana sallamakla yetindi.

"Ve nereden geliyor?" diye ekledi kız kardeşi.

Görünürde hiçbir araba yoktu. Ayrıca o kişi her kimse, garaj yolundan değil, bahçeden geliyordu. İlerledikçe karların arasında bıraktığı iz ormana kadar uzanıyor gibi görünüyordu.

"Bilemiyorum," diye mırıldandı Ruthie.

Fawn, ne yapacaklarını söylemesini bekleyerek ablasına baktı. Kız kardeşini koruma ihtiyacı Ruthie'nin üzerine çöreklenmişti. Kafasında âdeta *Fawn'u koru* diye yankılanan bir tokmak gümbürdüyordu. *Bu adamı onun yanına yaklaştırma.*

Yabancı ön kapıya varmıştı. Kapıya vardığında Ruthie yerinden sıçradı. Gelen kişinin kapı açılmadan dönmeye niyeti olmadığını ima edercesine yüksek sesli ve kararlı bir vuruştu bu.

"Ben bakayım mı?" diye sordu Fawn. O, kapıya daha yakındı.

"Olmaz." Ruthie dudağını ısırdı. *Düşün.* Şimdi ne yapacaktı? Anneleriyle babaları onlara daima yabancılara kapı açmamalarını öğütlemişlerdi. Ama artık yanlarında değillerdi – babası ölmüş, annesi kayıplara karışmıştı. Peki ya bu yabancı kişinin annelerinin nerede olduğuna dair herhangi bir bilgisi ya da fikri varsa ne olacaktı?

Ama neden ormandan gelmişti ki?

"Onu yok mu sayacağız?" diye sordu Fawn, annesiyle babasının bir yabancı geldiğinde yapmasını öğütlediği gibi eğilerek. Kimse yokmuş gibi davranın. Eğilin ki, dışarıdan sizi göremesinler. Önünde sonunda çekip giderler.

Peki neden anneleriyle babaları onlara saklanmalarını öğütlemişlerdi ki?

"Ormandan tanımadığınız birinin geldiğini görürseniz hemen içeri girip kapıyı kilitleyin ve bir yere saklanın," demişti anneleri defalarca.

Sakın kapıyı açmayın. Gelen kişi düzgün ve zararsız görünümlü biri bile olsa, kapıyı kilitleyip saklanın.

Sanki anneleri öteden beri birinin çıkagelmesini bekliyordu – tehlikeli ve uğursuz birinin.

Ama işin aslı, son yıllarda evlerine gelip giden çok az kişi olmuştu; zaman zaman kapıyı çalan Mormonlar ya da Yehova Şahitleri, nüfus memurları, vergi bürosu için hesapları kontrol eden bir adam...

Ruthie saatine bir göz attı. Günlerden cumartesiydi ve saat akşam altıya yaklaşıyordu. Resmi işlere bakan kimseler şu an çalışmazdı. Özellikle de bu havada arabaları olmadan mümkün değildi bu.

Bir an *Öbür Taraftan Ziyaretçiler*'i düşündü ve ölülerin uyandırılabileceği düşüncesi aklından geçti. Çok saçmaydı, öyle değil mi? Belki de kapıyı çalan kişi ormandan gelen bir uyuyandı. Hatta belki de Martin Shea'nın hayaleti karısını ve kızını aramaya gelmişti.

Kes şunu, diye kendisini telkin etti Ruthie. *Hayalet, hortlak gibi şeyler yoktur.*

"Belki de kaybolmuştur?" diye fısıldadı Fawn.

Adam kapıyı daha sert, daha yüksek sesli çaldı ve "Kimse yok mu?" diye seslendi.

Ama bu erkek değil, kadın sesiydi.

"Ruthie? Ben Candace O'Rourke."

"Ah, *kahretsin*," diye bir nefes koyuverdi Ruthie.

"Bakayım mı?" diye sordu Fawn, kapıya yönelerek.

"Hayır," dedi Ruthie, keskin bir fısıltıyla. Candace onları nasıl bulmuştu ki?

"Sanırım annenin başına ne geldiğine dair bir fikrim var. Onu bulmana yardım etmek için geldim."

Daha Ruthie onu engelleyemeden Fawn kilidi döndürerek kapıyı ardına kadar açtı.

Dışarıdan gelen soğuk rüzgâr anında içeri savrularak yüzlerine çarptı.

"Selam, Ruthie," dedi Candace, kapüşonunu açıp yüzündeki atkıyı çözerek. Yanakları pespembeydi. "Tekrar görüştüğümüze sevindim. Girebilir miyim?" Ruthie şiddetli rüzgârın arasından kadından gelen pahalı parfüm, sigara ve içki kokusunu aldı. Candace cevap beklemeden içeri girip onlara yaklaştı.

Fawn'a bakınca küçük kız geriledi. "Merhaba," dedi Candace, yüzünde geniş bir gülümsemeyle. "Adın ne senin?"

Fawn cevap vermedi ve Mimi'yi göğsüne sıkıca bastırarak koridorun öbür ucuna doğru koşturdu.

"Ay, nasıl da *utangaç*," dedi Candace, keyifle.

Ruthie omuz silkerek *Ah, az önce delinin tekini evimize aldığını fark etti, hepsi o*, diye düşündü.

"Hava buz gibi," dedi Candace, sözlerini vurgulamak için titreyerek. Çevresine bakındı. "Hâlâ annenden haber yok mu?"

Ruthie cevap vermeden öylece dikildi.

"Gördüğüm kadarıyla ahırda bir kamyonet duruyor. Başka aracınız var mı?"

Ruthie kendisi bazı cevaplar almadan bu kadına hiçbir şey söylememeye kararlıydı.

"Nereden geldiniz?" diye sordu. "Bizi nasıl buldunuz?"

Candace gülümsemekle yetinerek mantosunun fermuarını açtı.

Ruthie tekrar denedi. "Annemin başına ne geldiğine dair bir fikriniz olduğunu söylemiştiniz."

Candace her şey sırasıyla dercesine gülümseyerek Ruthie'nin yanından geçip içeri yöneldi. "Eviniz çok güzelmiş," dedi salondaki odun sobasının başına geçip ellerini ısıtmak için eldivenlerini çıkarırken. "Çok huzurlu görünüyor." Bir yandan da etrafı inceliyordu. Ruthie evlerinin Candace gibi birinin gözünden nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştı – kabaca yontulmuş döşeme tahtaları, solmuş halılar, aşınmış kanepe ve orta sehpa.

"Bakın, bizi nasıl buldunuz bilmiyorum, ancak şu an çok müsait değiliz," dedi Ruthie, onun peşinden salona girerek.

Candace'in botlarından silkelediği kar eski ahşap döşemelerin üzerinde su birikintileri bırakmıştı. Oysaki ayakkabıları koridorda çıkarmak gibi bir kuralları vardı. Ruthie'nin annesi orada olsaydı herhalde isteri krizi geçirirdi.

"Tekrar merhaba," dedi Candace, köşeden kendisine bakan Fawn'ı gördüğünde. "Bana adını söylemek istemiyorsan, söyleme. Peki ya bebeğin, onun bir adı vardır, öyle değil mi?"

Fawn ona bakmakla yetindi. Yanakları ateşten ötürü kızarmıştı ve günlerdir artık iyice kirlenen, aynı kırmızı

tulumu giyiyordu. Saçları birbirine dolaşmıştı. Ruthie onun kurtlar tarafından yetiştirilmiş vahşi bir çocuk gibi göründüğünü düşündü.

"Benim de senin yaşlarında bir oğlum var," dedi Candace. "Adı Luke. Dur, tahmin edeyim, altı yaşındasın, değil mi?"

Fawn başını belli belirsiz sallayarak onu onayladı.

"Benim Luke'un dünyada en sevdiği şey ne, biliyor musun? Pelüş ornitorengi. Adını ne koydu biliyor musun?"

Fawn başını iki yana salladı.

"Spike," dedi Candace, hafifçe gülerek.

Fawn da güldü ve salona girerek sobanın başında dikilen Candace ile Ruthie'nin yanına geldi.

"Ne saçma, değil mi?" diye sordu Candace. "Kim bir ornitorenge Spike adını koyar ki?"

"Oğlunuz nerede?" diye sordu Fawn.

"Luke mu?" Candace'in gülümsemesi yok oldu. "Babasının yanında. Biz boşandık. Luke'un babası da işlerin daima kendi istediği gibi yürümesini sağlar. Luke şu an onunla yaşıyor." Candace bir elini saçından geçirdi. "Ama biraz şansım varsa, çok geçmeden bu durum değişecek. Ben daha son sözümü söylemedim. Bir çocuğu öz annesinden ayırmak doğru mu yani?"

Fawn ona halden anlar bir ifadeyle baktı. "Bu Mimi," dedi bebeğini ona göstererek. "Benim adım da Fawn. Altı buçuk yaşındayım."

"Oo, sen bayağı büyümüşsün. Koca kız olmuşsun. Çok akıllı olduğuna bahse girerim. O zaman sana bir şey sorayım; sence annen nereye gitti?"

Fawn bir an düşündü. "Uzağa. Çok uzağa."

"Fawn," diye araya girdi Ruthie. "Sen odana çık istersen."

"Zavallıcık," dedi Candace, Ruthie'yi duymazdan gelerek. "Annenin böyle ortadan kaybolması senin için çok zor olmalı. Nerede olabileceğine dair hiçbir fikrin yok mu?"

Fawn başını iki yana sallayarak bakışlarını bebeğine indirdi.

"Evde Tom ve Bridget'm cüzdanlarını bulduğunuzu biliyorum. Peki söyle bakalım, Fawn, cüzdanların yanında başka bir şey buldunuz mu?"

Fawn'ın bakışları soru sorarcasına Ruthie'ye döndü: *Söylemeli miyiz?*

Ruthie onun anlayacağını umarak başını hafifçe iki yana salladı. Saklanmış olan cüzdanların ve silahın ne anlama geldiğini bilmiyordu, ancak Buzz'ın haklı olduğundan emindi – anneleri karanlık bir suça bulaşmış gibi görünüyordu. Ruthie, Candace O'Rourke'un bunların hiçbirini bilmesini istemiyordu.

"Başka bir şey yoktu," dedi Ruthie, öne çıkarak. Ama Candace onu duymazdan gelmeye devam ederek gözlerini Fawn'dan ayırmadı.

"Bazen ablalar, ağabeyler ve yetişkinler doğruları söylemez. Kötü insanlar olduklarından değil tabii. Sadece doğru bildiklerini yaparlar. Ama sen, Fawn, bana kalırsa sen daima gerçeği söylüyorsundur. Cüzdanların yanında başka bir şey var mıydı? Evrak ya da herhangi bir şey?"

"Size söyledim ya, başka bir şey yoktu!" Artık Ruthie'nin canına yetmişti. "Üzgünüm, ancak artık gitmeniz gerekiyor."

"Ben de üzgünüm, Ruthie, ancak sana inanmıyorum," dedi Candace. Bakışlarını nihayet Fawn'dan ayırarak gözlerinde buz gibi bir ifadeyle Ruthie'ye baktı.

"İlla polisi mi arayayım?" diye sordu Ruthie.

Candace yüzünde belirgin bir hüsranla başını iki yana salladı. Gözlerini Ruthie'den ayırmadan mantosunu açtı ve göğsüne bağlı duran tabanca kılıfı ortaya çıktı. Candace ağır ve sarsak hareketlerle kılıfın içindeki tabancayı çıkardı. Silah yukarıda bulduklarından daha küçüktü ve şekli daha çok kare gibiydi; namlusu gri, kabzası ise siyah renkliydi. Candace'in bu işte çok iyi olmadığı belliydi; daha ziyade doğru dürüst çalışmadığı rolünü oynayan bir aktrise benziyordu.

"İşin buralara varmayacağını umuyordum," dedi içini çekerek.

Kahretsin.

Ruthie'nin aklından annelerinin yıllar boyunca sıraladığı uyarılar geçti – *Kapıyı sakın açmayın.* Kırmızı Başlıklı Kız'ın büyükannesinin kıyafetlerine bürünmüş olan kurt tarafından kandırılmasını düşündü.

Fawn'un gözleri büyümüştü. "Siz polis misiniz?" diye sordu.

Candace güldü. "Hiç sayılmam. Bakın, ben de silahlardan nefret ederim. Cidden. Bunu kullanmak zorunda kalmak istemem," diye uyardı önce Ruthie'ye, sonra Fawn'a dönerek. "O yüzden şöyle yapacağız: Siz ikiniz bana annenizle babanız hakkında, ayrıca Tom ve Bridget O'Rourke hakkında bildiğiniz her şeyi anlatacaksınız. Bana cüzdanları bulduğunuz yeri ve onların yanında bulduğunuz her şeyi göstereceksiniz."

Ruthie, Candace'e ve silahına bakarken içinde yükselen panik duygusunu kontrol altına almaya çalıştı. Candace'in

kendilerini gerçekten vuracağını düşünmüyordu, en azından bilerek böyle bir şey yapacak gibi görünmüyordu. Ama ruh hastasının teki olduğu kesindi. Ne yapacağı belli mi olurdu? "Madem silahlardan nefret ediyorsunuz, neden yanınızda getirdiniz?" diye sordu Fawn.

"Çünkü istediğimi almadan buradan gidemem. Hayatta olmaz. Bu konuda bir anlaşalım." Candace'in sağ elinden sarkan silahın namlusu yere bakıyordu. Boştaki sol elini saçlarına geçirdi.

"Peki ne arıyorsunuz?" diye sordu Ruthie.

Candace, ona kaşlarını çatarak baktı. "Eskiden Tom ve Bridget'a ait olan, şimdiyse, artık her neredeyse, annenizde olan bir şey. O yüzden sorularıma cevap vermenizi istiyorum. Anlaştık mı?"

İkisi de cevap vermediler. Fawn donakalmış gibi görünüyordu. Ruthie'nin ise aklı yeterince hızlı çalışmıyordu. Kafası tamamen kadının elindeki silahtaydı.

"Beni bu silahı ikinizden birine doğrultmak zorunda bırakmayın," dedi Candace, silahını kaldırarak. Parmağı tetikteydi. "İş birliği yapmaya hazır mısınız? Çünkü gerçekte hepimiz aynı şeyi istiyoruz, haksız mıyım? Annenizi bulmak istiyoruz, öyle değil mi?"

Fawn iyice Ruthie'ye sokuldu. Candace silahı onlara doğru uzatarak önce Fawn'a, sonra Ruthie'ye doğrulttu.

"Öyle değil mi?" diye sorusunu tekrarladı.

"Evet," dedi kızlar bir ağızdan. "Öyle."

"Güzel." Candace rahatlamış bir ifadeyle gülümseyerek silahı indirdi. "Sizin akıllı kızlar olduğunuzu görüyorum. Artık hepimiz aynı tarafta olduğumuza göre, bir yerlere varacağız demektir."

Katherine

Kar cipin çevresinde Katherine'i şaşkına çeviren öfkeli bir girdap halinde savrulup duruyordu. Katherine daha önce hiç böyle bir kar yağışı görmemişti. Kar tanecikleri gökyüzünden aşağı inerek mermi gibi sağa sola uçuşuyor, rüzgârla beraber yol kenarında yükselen kar kümelerine ve Katherine'in ön camına doğru savruluyordu. Sanki doğa bir şekilde Sara'nın evine varmasına engel olmaya çalışıyor gibiydi.

Böyle bir gecede yola koyulmak aptallıktan başka bir şey değildi, ancak Katherine, arabayı birinci vitese alıp direksiyona sıkıca yapışarak Beacon Hill Yolu'na gelmeyi başarmıştı. Nihayetinde sağ tarafta bir evin ışıkları gözüne çarptı. Karanlıkta ana yoldan o tarafı iyi görmesi çok zordu, özellikle de böyle bir kar yağışı altında. Doğru ev miydi orası? Olabilirdi. Garaj yolu uzun görünüyordu ve son zamanlarda karları kürenmemişti. Ama evin ışıkları yanıyordu. Katherine evin arka tarafında ahırı da seçer gibi oldu.

Yüce İsa aşkına, geri dönüp yarın gün ışığında gel. Katherine kendi kendisine akıl vermeye çalışıyordu.

Yolda ilerlemeye devam ederek başka bir ev olup olmadığından emin olmak için başka bir garaj yolu arandı. Ancak sekiz yüz metre kadar gittikten sonra, arabayı sağa çekti. Oraya Connecticut plakalı bir araç park etmişti ve ayak izleri ormana doğru ilerliyordu. Burası Şeytanın Eli'ne giden yol olmalıydı. Yürüyüşe çıkmak için hiç uygun bir gece sayılmazdı doğrusu. Ama belki de izler sadece kendilerine eğlence arayan gençlere aitti. Katherine onların karların arasına sırtüstü uzanıp aralarında esrarlı sigara ve içki şişesini dolaştırdıklarını, gökyüzünü seyrederek dünyanın sonunun geldiğini hayal ettiklerini kafasında canlandırdı.

Gary'yle ikisi üniversite zamanlarında böyle şeyler yaparlardı. El ele karların arasında uzanır, evrende bir tek kendilerinin var olduğunu hayal ederlerdi. Birbirlerine bağlanmış iki astronot gibi...

Neredeyse kar yığınlarına gömülecek kadar beceriksizce bir dönüş aldıktan sonra Sara'ya ait olduğunu tahmin ettiği eve doğru ilerledi. Garaj yoluna vardığında öne eğildi ve karların arasından gözlerini kısıp bakarak daha fazla ayrıntı görmeye çalıştı. Ama hiçbir faydası yoktu.

"Yarın tekrar gelirim," dedi kendi kendisine yüksek sesle, arabayı sürmeye devam ederek. Mantıklı bir yetişkinin yapacağı, akla yatkın şey buydu.

Garaj yolunun yüz elli metre ötesinde durup arabayı kenara çekti ve farlarını söndürüp motoru susturdu.

Geri zekâlı. Ne yaptığını sanıyorsun?

Mantosunun önünü ilikleyip cipten indi ve ayakları karların arasına gömüldü. Önce camdan içeri bir göz atmayı deneyecekti. Sonra, hâlâ oranın Alice'in evi olabileceğini düşünüyorsa, kapıyı çalıp arabasının arıza yaptığını

söyleyerek telefonu kullanmak için izin isteyecekti. Cep telefonunun olmadığını söylemesi mantıklı olurdu. O yüzden cep telefonunu çantasından çıkarıp cipin torpido gözüne bıraktı. Bu detayı atlamadığı için kendisinden hoşnut kalmıştı. Arabayı kilitlediğinde mekanik bir ses çıktı ve Katherine garaj yoluna doğru ilerledi.

Yoldan gelip geçen hiçbir araba görünmüyordu. Hatta etrafta hiçbir ses yoktu. Karlı arazinin boğuk sessizliği bütün dünya pamuklarla sarmalanmış gibi olağandışı görünüyordu. Kulağına çalınan tek ses rüzgârın uğultusu ve kendi ayaklarının karlara gömülmesiydi.

Katherine biraz daha yaklaşma arzusuyla – hatta ihtiyacıyla – yürümeye devam etti. Saçı örgülü bir kadınla iki kızının bahçesini ekip biçtikleri evi görmek istiyordu. Sara Harrison Shea'nın biricik Gertie'sini hayata döndürdüğü evdi burası.

Katherine karlara bata çıka garaj yolunun ortasına vardı. Yaklaşınca evin ayrıntıları karanlığın içinden belli olmaya başlamıştı. Evet, kesinlikle burasıydı! Katherine evi fotoğraflardan tanımıştı. Evin tam ortasındaki ön kapıya çıkan birkaç tuğla basamak vardı ve bacasından duman tütüyordu.

Garaj yolundan çıkıp gölgelerin arasında kalmaya özen göstererek avluya girdi. Bütün vücudunu bir heyecan dalgası sarmıştı. Yaptığı şey çılgıncaydı, hatta suç bile sayılabilirdi. Birinin mülküne gizlice giriyor, röntgenci gibi onları gözlüyordu.

Sadece şöyle bir bakacağım, diye söz verdi kendisine. Camdan içeri baktığı anda saçı örgülü kadını gördüğünü hayal etti. Sonra hemen kapıya yönelip araba arızasıyla

ilgili hikâyeyi anlatacak, kadının isminin Alice olup olmadığını öğrenecekti.

Son birkaç metreyi koşarak geçti ve ön kapının hemen sağında kalan orta pencerenin altına doğru eğilerek soluklanmaya çalıştı.

Yavaşça, ihtiyatlı bir tavırla başını kaldırırken içeri baktığında Sara'yı kucağında minik Gertie'yle sallanan sandalyesinde göreceğini bile düşündü.

Ne var ki, gördüğü şey karşısında elini ağzına bastırıp eldiveninin derisini ısırmaktan kendisini alamadı.

Tahta döşemeleri ve solgun toprak tonlarında küçük kilimleri olan büyük bir salona bakıyordu. Salondaki sobanın önünde sarışın bir kadın duruyordu. Fildişi renginde bir süveter giymişti. Sağ elinde ise bir tabanca vardı. Silahını elindeki eski püskü bebeğe sımsıkı yapışmış olan kırmızı tulumlu ufak tefek kıza doğru uzatmıştı. Yaşı daha büyükçe, koyu renk saçlı kız ise küçük kızın yanında dikilmiş, gözlerinde panik dolu bir bakışla kadın kendilerine söylediklerine cevaben başını onaylarcasına sallıyordu. Fotoğraftaki kızlardı bunlar – bahçede annelerine yardım eden kızlar.

Katherine tekrar eğilerek 911'i aramak için çantasına uzandı, ancak o anda cep telefonunu arabada bıraktığını hatırladı.

"Kahretsin," diye tısladı, keskin bir fısıltıyla.

Kızları bu halde bir başlarına bırakamazdı. Bir şey yapması gerekiyordu.

Bir anda kendisini buraya getirenin bu olduğu hissine kapılmıştı. Gary'nin alet kutusunda Sara'nın kitabını bulmasının, kitapçıdan aldığı kitabın içindeki fotoğrafları görmesinin sebebi bu olmalıydı. Mantığı aksini söylemesine

rağmen bu karanlıkta, kar fırtınasının ortasında cipten inmesinin başka bir açıklaması yoktu. Bir güç onu buraya çekmiş, ona hayatında belki de ilk kez gerçekten işe yarar ve önemli bir şey yapma fırsatı tanımıştı.

Haftalarca hastanede Austin'in başında oturup onun elini tutmasını, ona jelibonlar yedirmesini, saçma sapan hikâyeler anlatmasını düşündü. O zamanlar ne kadar güçsüzdü. Oğlunu kurtaramamış, hastalığının gidişatını engelleyememişti. Bir de Gary vardı elbette. Kaza yaptığında Katherine yanında bile değildi. Onu kurtarmaya çalışma şansı bile olmamıştı. (Orada olsaydı *yavaşla*, diyebilirdi. *Yollar çok buzlu.*)

Bazı şeyler kontrolümüzün dışındadır. Kimi zaman korkunç şeyler yaşanır ve bunlara engel olmak için yapabileceğimiz hiçbir şey olmaz.

Ama işte şimdi, bir fark yaratma şansı vardı.

Katherine, bu kızları kurtaracaktı.

Ruthie

"Annemiz yılbaşında kayboldu. Akşam yemeği hazırlamış, kardeşimi yatırmış, kendisine çay yapmış. Ama o akşam eve geldiğimde, ortalıkta yoktu," dedi Ruthie.

Candace başını sallayarak onu onayladı ve kızların iş birliği yaptığına ikna olduğu için silahı kılıfına geri koydu.

"Onun başına ne geldiğini biliyor musunuz?" diye sordu Fawn, Candace'e bakarken. Kocaman kahverengi gözlerinde her zamanki gibi yalvarır bir ifade vardı.

Candace bir elini saçlarından geçirdi. "Emin değilim ama bir fikrim var galiba."

"Lütfen," dedi Ruthie. "Bildiğiniz bir şey varsa, bize söyleyin."

Candace gülümsedi. "Merak etme, Ruthie, annenizi bulacağız. Onu bulana kadar gitmeye niyetim yok. Ama önce bana Tom ve Bridget'la ilgili bildiğiniz her şeyi anlatın."

Ruthie başını iki yana salladı. "Pek bir şey bilmiyoruz. Geçen gün cüzdanlarını bulana kadar adlarını bile duymamıştık."

"Yani anneniz size onlardan hiç bahsetmedi mi?"

"Hiç," dedi Ruthie.

"Peki cüzdanları nasıl buldunuz?" diye sordu Candace.

"Size söylediğim gibi. Annemizin başına gelenlerle ilgili bir ipucu bulma umuduyla evi arıyorduk."

"Polisi aramadınız mı?"

"Aramayı düşündük ama aramadık. Henüz aramadık yani. Annemizin aramamızı istemeyeceğini biliyorduk. Polislerden nefret eder."

Candace gülümsedi. "Akıllı kadınmış. Peki, o zaman söyle bakalım, bu cüzdanları nerede buldunuz?"

Ruthie bir an duraksayarak düşündü. "Girişteki dolapta. Arka duvarın gerisinde gizli bir bölme var." Fawn'a *beni bozma* dercesine bir bakış attı.

"Orayı bana göster," dedi Candace.

Ruthie onu girişe götürerek dolabın kapağını açtı. Arka panel aynı bıraktıkları gibi yana açılmış halde duruyordu.

"Kendin bak," dedi Candace'e el fenerini uzatarak. Candace elleriyle dizlerinin üzerine çökerek fenerin ışığını boş bölmede gezdirdi. Ruthie, Candace böyle savunmasız bir pozisyondayken onun kafasına indirebileceği ağır bir şey arandı. Ne var ki gözüne çarpan tek şey şemsiye oldu. Şemsiyeyle birini bayıltmak için kim bilir ne kadar sert vurmak gerekirdi?

"Bölmede başka hiçbir şey yok muydu?" diye sordu Candace, şüpheli bir sesle.

"Hiçbir şey yoktu," dedi Ruthie.

Candace dolaptan çıkarak ışığı Ruthie'nin yüzüne tuttu. "Şu an bana yalan söylemezsin, değil mi?"

"Candace, yemin ederim," dedi Ruthie. "Orada tek bulduğumuz poşete sarılı duran iki cüzdandı."

"Hey," dedi Candace, çevresine bakınarak. "Kardeşin nereye gitti?"

Fawn onların peşinden gelmemişti.

Candace koridorda ilerleyerek salona döndü. Ruthie de onu izledi. Fawn orada değildi. Candace öfkeyle bir nefes koyuverdi.

"Fawn?" diye seslendi Ruthie. Herhalde kaçmaya çalışmazdı, öyle değil mi? Ruthie, Fawn'un ateşi olmasına rağmen üzerinde tulumu ve çoraplarıyla karların arasında koşturarak yardım arandığını kafasında canlandırdı. En yakın komşuları birkaç kilometre ötede oturuyordu ve yoldan çok nadir araba geçerdi. Etrafta yalnızca Şeytanın Eli'ne çıkan insanlar olurdu ve böyle bir gecede de kimse oraya gitmeye kalkışmazdı. Fawn yardım edecek birini bulamadan donarak ölürdü.

Ruthie ister istemez ormanda dolaşırken kuyuya düşen küçük Gertie'yi düşündü.

Fawn'u bulacakları yer de orası mı olacaktı acaba?

Ruthie, merdivende ayak sesleri duyup yukarı bakınca rahatlayarak derin bir nefes koyuverdi. Fawn kucağında oyuncak bebeği Mimi'yle aşağı iniyordu.

"Gözümün önünden ayrılmayın," diye patladı Candace. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş ve ter içinde kalmıştı. "Anladınız mı?"

Ruthie, parmaklarını sıkıca Fawn'un eline doladı. Onu bir daha kaybetmeye niyeti yoktu.

Fawn hızlı hızlı başını salladı. "Mimi'ye battaniye almaya gitmiştim," dedi Candace'e eski bir bebek battaniyesine sarılı oyuncak bebeğini göstererek. "Çok hasta oldu. Ateşi var. Ona ilaç vermek zorundaydım. Ben de hastayım."

Candace zorla gülümsemeye çalıştı; ancak sabrının tükendiği açıkça görülüyordu. "Bunu duyduğuma üzüldüm, evlat. Ama bundan sonra yanımızdan ayrılma, tamam mı?"

"Söz," dedi Fawn, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Fawn'ın gülümsemesi buz dağını bile eritebilirdi. Ne kadar kızgın olursanız olun, ona karşılık vermekten kendinizi alamazdınız.

Candace yüzünü ovuşturdu ve omuzları düştü. "Kahveniz var mı?"

"Kahve mi?" dedi Ruthie. Onları rehin alan kadın şimdi de kalkmış kahve mi istiyordu? "Tabii, vardır. Gidip yapayım." Bu şansı kullanabilirdi. Bir dakika olsun mutfakta yalnız kalabilirse yardım çağırabilir veya çekmeceden bir bıçak alabilirdi.

"Biz de seninle geliyoruz," dedi Candace, hemen arkasından yürüyerek. "Bu akşam ikinizi de gözümün önünden ayırmak istemiyorum."

Candace masaya oturarak Ruthie'nin kahveyi öğütmesini ve kahve makinesini çalıştırmasını seyretti. Fawn her zamanki yerine, pencerenin karşısındaki sandalyeye oturmuştu. Mimi de kucağındaydı.

Ruthie masaya gelerek Fawn'un yanına oturdu. Fawn onun elini avucuna alarak sıkıca tuttu. Eli alev alev yanıyordu. Muhtemelen tekrar Tylenol alması gerekecekti.

Candace, gözlerini Ruthie'ye dikip baktı. "Doğum günün ne zaman?"

"On üç ekim."

Fawn, Ruthie'nin elini çekiştirerek kalm bir battaniyeye sarılı halde bacaklarında yatan bebeğine götürdü. Orada, battaniyenin altında sert bir şey vardı.

"Peki kaç yaşındasın?" diye sordu Candace.

"On dokuz." Ruthie battaniyeyi hafifçe iterek altındaki nesneyi yoklarken yüzünü ifadesiz tutmak için bütün enerjisini harcamak zorunda kaldı.

Tabanca oradaydı.

Fawn tabancayı annelerinin odasındaki gizli yerinden almış ve battaniyeye sarmıştı. Ruthie dikkatle battaniyeyi tekrar örttü.

"Annene çok benziyorsun, bunu biliyor muydun?" dedi Candace, Ruthie'ye.

Fawn inanamaz bir tavırla başını iki yana sallayarak güldü. "Ruthie'nin annemle *alakası* bile yok."

"Çünkü Alice Washburne onun annesi değil." dedi Candace Ruthie ve Fawn'ın yüzlerini inceleyerek. Çocukların dehşete kapılmasını bekliyor gibi bir hali vardı.

"O'Rourke'lar benim gerçek ailem," dedi Ruthie sessizce. Eli battaniyeye sarılı silahın üzerinde duruyordu.

Candace'in evindeki fotoğrafı gördüğü andan beri gerçeği biliyordu, öyle değil mi? Bunu içinde hissetmişti. Ne garipti – küçükken annesiyle babasının gerçek ailesi olmadığını hayal eder, uzak bir ülkede yaşayan zengin bir çiftin, mesela bir kralla kraliçenin gelip onun kendi çocukları olduğunu söylediklerine dair düşler kurardı. Onu alıp tavuk kümesini temizlemek ve ikinci el kıyafetler giymek gibi sıkıntıların olmadığı bir hayata götüreceklerdi. Şimdiyse dileği gerçekleşmişti, ancak bu ona sihirli bir başlangıç gibi gelmiyordu. Aksine midesine sert bir yumruk yemiş gibiydi.

"Dediğim gibi, akıllı bir kızsın."

Fawn, Ruthie'nin elini avucunda iyice sıktı.

"Bu durumda siz de... benim halam mı oluyorsunuz?" Ruthie söyleyecek başka bir şey bulamamıştı. *Sizinle tanıştığıma memnun oldum, kan bağım olan gerçek akrabam* demek kulağa pek uygun gelmiyordu.

"Anlamadım," diye fısıldadı Fawn, bakışlarını Ruthie ile Candace arasında gezdirirken.

"Biraz karışık bir durum, değil mi?" dedi Candace, Fawn'a anlayışlı bir bakış atarak. "Her şeyi açıklığa kavuşturmak için en başa, Tommy ile benim çocukluğumuza dönmemiz gerekecek. Biz burada, bu evde yaşıyorduk. Sara Harrison Shea ölünce evi yeğeni Amelia Larkin'e kalmış. Sonra da miras yoluyla ailenin diğer fertlerine geçmiş. Amelia, bizim büyük-büyük-büyükannemiz."

Ruthie, Sara Harrison Shea'yla aralarında kan bağı olduğu gerçeğini sindirmeye çalıştı. Sara delinin tekiyse de, mistik güçleri olan bir kadınsa da, Ruthie'nin içinde ondan bir parça yer alıyordu.

"Çocukken evin her yerinde saklama yerleri bulmuştuk. Girişteki dolapta, annemizle babamızın yatak odasının zemininde, yer yer duvarların ardında, bir de hemen şuradaki mutfak dolabının arkasında," dedi, fincanlarla bardakların durduğu dolabı işaret ederek. "Sara Harrison Shea'nın günlüğünün kayıp sayfalarını orada bulduk. İçinde bir uyuyanı hayata döndürmek için talimatlar bulunuyordu. Talimatları teyzesinin kendisine bıraktığı mektuptan olduğu gibi geçirmişti."

"Uyuyan derken neyi kastettiniz?" diye sordu Fawn.

Candace'in gözleri büyüdü ve bakışları vahşileşti. "Hayata döndürülmüş ölülere denir."

Fawn dudağını ısırdı. "Ama gerçekte öyle bir şey yok, öyle değil mi?" Dönüp Ruthie'ye baktı.

"Tabii ki yok," dedi Ruthie, ancak Fawn ikna olmuş görünmüyordu.

"Uzaylılar gibi mi?" diye sordu.

"Evet, aynen uzaylılar gibi," dedi Ruthie, yüzünde yatıştırıcı olduğunu umduğu bir gülümsemeyle. Sonra Candace'e döndü. "Yani kayıp sayfalar bunca zamandır sende miydi?"

Candace bir elini kaldırdı. "Her şey sırayla. Önce lafımı bitireyim. Talimatları bulmuştuk, ancak hâlâ eksik bir bölüm vardı," diye açıkladı. "Büyüyü yapmak için nereye gidilmesi gerektiğini gösteren bir harita olması gerekiyordu, ancak onu hiçbir yerde bulamadık. Annemizle babamız evde ne var, ne yoksa temizlemiş, eskici dükkânlarına kutu kutu eşya taşımışlardı. Kendilerini deli Sara'yla ilişkilendiren her şeyden kurtulmak istiyorlardı. O yüzden Tommy ve ben bu işi nasıl yapacağımızı biliyorduk, ancak nerede yapacağımıza dair bir fikrimiz yoktu. Sara'nın yazdığı sayfalarda evin yakınlarında, hatta belki de evin içinde bir geçit olduğu ve büyünün işe yaraması için oraya gidilmesi gerektiği yazıyordu. Ama harita ya da tarif olmadan hiç şansımız yoktu."

"Peki bulduğunuz sayfaları ne yaptınız?" diye sordu Ruthie.

"Sakladık tabii. Büyüdüğümüzde ise onlarla Tommy ilgilendi. Harita olmadan da epey para edeceklerine, bir alıcı bulur bulmaz kârı bölüşeceğimize söz vermişti. Dediğine bakılırsa üniversitede eski kitaplarla uğraşan bir arkadaşı varmış..."

"Bizim babamız!" dedi Ruthie.

"Evet. James Washburne. Tom ile Bridget, on altı yıl önce bir hafta sonu burada, bu evde James ve eşi Alice

ile buluşmak üzere anlaştılar. Onlara günlük sayfalarını gösterecek ve geçidi bulmayı bir kez daha deneyeceklerdi. Sonra sayfaları açık arttırmaya çıkaracaklardı ve Tommy'nin demesine bakılırsa hepimiz zengin olacaktık."

"Peki ne oldu?" diye sordu Ruthie.

Candace dudaklarını sıkarak başını iki yana salladı. "Tommy ile Bridget öldürüldü."

"Öldürüldü mü?" diye nefesini tuttu Ruthie. Birkaç dakika içinde yeni bir ailesi olmuş ve sonra ellerinden kayıp gitmişti. "Nasıl?"

"Alice ile James, ormanda bir şeyin onlara saldırdığını iddia ettiler – bir tür canavar onları sürükleyip götürmüş."

Fawn kaskatı kesildi.

"Canavar diye bir şey yoktur," dedi Ruthie, kardeşinin elini tutup avucunda sıkarak.

"Tamamen katılıyorum," dedi Candace. "İlk başta öyle şoka girmiştim ki, bu hikâyeyi kabul ettim. Ormanda *canavar* olduğuna tam olarak ikna olmuş değildim ama belki kötü bir kaza olmuştur diye düşündüm. Ama yıllar içinde gerçeği fark ettim. Ne kadar aptal, ne kadar saf olduğuma inanamıyorum."

"Gerçeği derken?" dedi Ruthie.

Candace başını salladı. "Çok bariz değil mi? James ile Alice, sayfalara konmak için ağabeyimle karısını öldürdüler. Ne kadar ettiklerini biliyorlardı ve hepsini kendilerine saklamak istediler."

Ruthie kuvvetlice başını iki yana salladı. "Benim annemle babam katil değil!" Bu düşünce, ormanda canavar olması fikrinden bile daha saçmaydı.

"Bir düşünsene, Ruthie. İşin ucunda büyük şeyler varsa, herkes katil olamaz mı?" Candace birkaç saniye sessiz kaldı. "Kanıt istiyorsan, uzaklarda aramana gerek yok. Bana bak, o kayıp sayfaları bulmak için elime silahı almış, iki küçük kızı tehdit ediyorum. Üstelik içlerinden biri uzun zamandır kayıp olan *yeğenim*."

"Onları neden bu kadar çok istiyorsunuz?" diye sordu Ruthie. "Gerçekten işe yaradıklarını düşünmüyorsunuz, öyle değil mi?"

Candace güldü. "Hayır. Ama etrafta inanan bir sürü insan var. Hem de bu sayfalara büyük paralar ödemeye hazır insanlar. Ben de oğlumu geri alabilmek için o parayı bulabileceğim en becerikli avukata vereceğim."

Ruthie onaylarcasına başını salladı. Taşlar şimdi yerine oturmuş ve öğrendikleri Ruthie'yi endişelendirmişti. Candace kesinlikle dengesiz bir kadındı. Kaybedeceği hiçbir şey kalmamıştı, ancak kazanmayı umduğu çok şey vardı. "Yani sence o kayıp sayfalar annemde mi?"

"Evet, öyle düşünüyorum. Gerçi annenle baban o sayfaların Tommy ile Bridget'ın öldürüldüğü hafta sonu kaybolduğunu iddia ettiler. Ama ben vakti gelince gün yüzüne çıkacaklarını umarak yıllardır sabırla bekledim. Annenle babanın onları satmaya çalışacağından emindim. Bence şu an olup biten bundan ibaret. Belki annen bir sebepten ötürü doğru zamanın geldiğine karar vermiştir. Belki sayfaları çoktan satmıştır bile. Parayı alıp kaçmış olabilir."

Fawn başını iki yana salladı. "Annem bizi bırakmaz."

"Fawn haklı," dedi Ruthie. "Bırakmaz. Sayfalar ondaysa belki satmaya kalkıştığına inanabilirim ama böyle bir şey yaptıysa bile bizim için yapmıştır." Ruthie, annesinin gelecek sene üniversite konusunda ona destek çıkmaya söz

verdiğini düşündü. Büyük planı bu muydu yoksa? Ruthie istediği okula gidebilsin diye elindeki tek değerli şeyi satacak mıydı?

"Belki de hakkın vardır," diye omuz silkti Candace. "Ya da belki annen onları satmaya kalkışmıştır ve işler ters gitmiştir. Şunu itiraf etmeliyim ki, sen evime gelip onun ortadan kaybolduğunu söylediğinde çok... şaşırdım," dedi Candace, bir tutam saçı parmağında çevirirken. "Alice burada kalmak ve seni kendi çocuğu gibi büyütmek konusunda çok kararlıydı. Baban da öyle tabii. Onlardan uzak duracağıma, seni onların yetiştirmesine müsaade edeceğime ve sana asla gerçek ailenden bahsetmeyeceğime söz verdim. Hepimiz bunun en iyisi olacağı konusunda hemfikirdik. Senin gidebileceğin başka bir yer yoktu ki. Kocam... yani eski kocam bir boğaz daha doyurmak istemedi ve konuyu kapattı. Tommy'yle olan yakınlığımı hiçbir zaman... onaylamazdı. Bunu şimdi anlıyorum. James ile Alice burada kalmaya ve etrafa göz kulak olmaya karar verdiler. Tepede yaşadığına inandıkları yaratığın bir daha kimseye zarar vermeyeceğinden emin olmak istiyorlardı. Bütün bu mitolojik olaylara kendilerini kaptırmışlardı. Sara'ya, uyuyanlara falan. Bir şeylerin onları buraya yönlendirdiğine inanıyorlardı. Sanki kendilerini aşan bir şeyin parçası olmuşlar gibi."

Ruthie, ailesinin yıllarca kendisine yaptığı uyarıları düşündü: *Ormandan uzak dur. Oralar tehlikeli.*

Ormanda gerçekten bir şeyler mi vardı?

Oradayken sık sık izleniyormuş sanısına kapılarak huzursuzluk duyduğunu düşündü. Babasını ellerinde sıkıca tuttuğu baltayla ölü halde bulmasını, küçükken babasının

onu tepeden aşağı taşırken bütün bunların kötü bir rüya olduğunu söylemesini hatırladı.

Evin arka tarafından bir çarpma sesi gelince düşünceleri yarıda kesildi. Candace silahını çıkararak hızla yerinden fırladı. Öyle ki, neredeyse masayı devirecekti.

"O ses nereden geldi?" diye sordu, korku dolu, kocaman gözlerle. Silahı iki eliyle kavramış ve tavana doğrultmuştu.

"Sanırım banyodan," diye cevap verdi Ruthie.

Candace mutfaktan çıkmaya yeltendi, ancak dönüp baktığında kızların yerlerinden kalkmadıklarını gördü. "Hadi," diye ısrar etti. "Birbirimizden ayrılmayalım."

Hep birlikte banyoya koşturdular ve pencere camının kırılmış olduğunu gördüler. Cam parçaları ve eriyen karlar fayanslara saçılmış, sağa sola kan damlacıkları sıçramıştı. Fawn, şaşırtıcı bir kuvvetle Ruthie'nin eline yapıştı. Diğer kolunda ise Mimi vardı. Silah hâlâ oyuncak bebeğin sarılı olduğu battaniyenin içinde duruyordu.

"Arkama geçin," diye tısladı Candace. Ağır adımlarla su birikintilerini ve kan damlacıklarını izleyerek koridora çıktı ve salona doğru ilerledi. Ruthie, Fawn'u arkasına alarak dikkatle kulak kesildi; ancak duyabildiği tek şey kendi kalbinin gümbürtüsüydü. Ne kadar mantıksız olursa olsun, bir düşünce felç olmuş beyninde yankılanıp duruyordu: *Canavar geldi. Canavar gerçekten var ve şu an burada, evin içinde.*

"Olduğun yerde kal," dedi Candace, silahını doğrultarak.

Orta sehpanın başında bir kadın duruyordu. Elinde kızların sırt çantasında bulduğu Nikon fotoğraf makinesi vardı. Uzun boylu, zayıf ve çok solgun bir kadındı. Sağına soluna boya sıçramış bir kot pantolon ve pahalı

görünümlü bir manto giymişti. Sağ elindeki ince siyah eldivenden kan sızıyordu.

"Bunu nereden buldunuz?" diye sordu, fotoğraf makinesini onlara uzatarak. Konuşurken sesi çatlamış, gözleri yaşlarla dolmuştu. *"Bunu nereden buldunuz?"*

Katherine

"Fotoğraf makinesini yerine koy," dedi sarışın kadın. Silahını Katherine'e doğrultmuştu. Kızlar kadının arkasında durmuş, onları pencerenin dışından gördüğü zamanki gibi korku dolu gözlerle bakıyorlardı.

Katherine orta sehpanın üzerinde o tanıdık çantayı ve içindeki eşyaları görünce, başka her şey aklından silinip gitmişti – silah da, kurtarması gereken kızlar da.

"Bu kadını tanıyor musunuz?" diye sordu sarışın kadın, kızlara.

"Hayır," dedi büyük olan. "Daha önce hiç görmedim."

"Belki de uyuyandır," dedi küçük kız, paçavraya dönmüş bebeğini sıkıca tutarak.

Katherine'in ne söylemesi gerekiyordu? Oraya neden geldiğini anlatmaya nereden başlayabilirdi?

Ama hayır. Asıl açıklama yapması gereken onlardı. Gary'nin sırt çantasını burada bulmuştu.

Sorsana onlara, diye fısıldadı Gary, kulağına. *Çantayı nereden bulduklarını sor.*

Katherine, sımsıkı tuttuğu makineyi onlara doğru salladı. "Bu benim kocama aitti. Bütün bunlar onun eşyaları."

"Fotoğraf makinesini bırak ve çantadan uzaklaş," diye emretti sarışın kadın, silahıyla işaret ederek. "Bir kez daha söylemeyeceğim."

"Kocamın adı Gary'ydi," dedi Katherine kızlara, fotoğraf makinesini orta sehpaya bırakırken. Çatlayan sesinde umutsuz bir tını seziliyordu. "Onu tanıyor muydunuz? Belki daha önce evinize gelmiştir?"

Kızlar başlarını iki yana salladılar.

"O öldü," dedi Katherine, sesi titreyerek. "Buraya, West Hall'a gelmiş. Sonra eve dönerken yollar buz tuttuğu için bir kaza olmuş ve..." Gary'nin eşyalarına bakarken onu kaybetmenin acısı bütün tazeliği ve çıplaklığıyla yüzüne vurduğu için düşünceleri birbirine karıştı ve sözlerini sürdüremedi.

"Çok üzüldüm," dedi büyük olan kız.

Silahı tutan kadın, ona dönüp baktı. "Bu fotoğraf makinesi olayı nedir, Ruthie?"

"Cidden bilmiyorum," dedi kız. "O eşyaları evde bulduk."

"Buldunuz mu?" diye sordu Katherine.

Silahı tutan kadın dilini şaklatıp başını iki yana salladı. "Görünüşe göre bu kızların ölmüş ya da kayıp kişilere ait eşyaları bulmak gibi özel bir yeteneği var," dedi. "Peki çantayı nerede buldunuz, kızlar? Girişteki dolapta mı? Hani bana cüzdanlardan başka hiçbir şeyin olmadığını söylediğiniz yerde?"

Ruthie başını iki yana salladı. "Hayır, annemin dolabında. Üst katta. Daha bu akşam bulduk. Neden annemde

olduğunu bilmiyoruz. Fotoğraf makinesini açmaya çalıştım ama beceremedim."

Katherine başıyla onayladı. "Muhtemelen pili bitmiştir."

"O durumda içindeki fotoğraflar silinir mi peki?" diye sordu sarışın kadın. "Yeni pil takıp kontrol edebilir miyiz?"

"Şarj aletini takıp bir süre dolmasını bekledikten sonra bakabiliriz," dedi Katherine. "Birisi özellikle silmediyse, çektiği son fotoğrafların durması lazım."

Gary'nin çektiği son fotoğraflar. Bu düşünce karşısında Katherine'in elleri titremeye başladı.

Kadın başıyla onayladı. "Hadi o zaman. Sanırım hepimiz meraklandık." Silahı hâlâ Katherine'e doğru tutuyordu. "Ben çantayla fotoğraf makinesini mutfağa götüreceğim ve pilleri şarj edeceğiz. Beklerken de bize kim olduğunu ve merhum kocanın fotoğraf ekipmanlarını bu evde bulacağın fikrine nereden kapıldığını anlatırsın."

"Nereden başlayacağımı kestiremiyorum," diye itiraf etti Katherine, hepsi masaya oturduklarında. Sarışın kadın büyük kıza kahve yapmasını söylemişti ve şimdi silahını Katherine'e doğru tutuyordu. Kahve ikram edilirken yüzüne bir silah doğrultulması çok tuhaf bir durumdu. "Krema ya da şeker ister misiniz?" diye sordu genç kız nazikçe. Katherine sanki üniversite zamanlarında Gary ile izlemekten keyif aldıkları sanat filmlerinden birinin içindeydi.

"En başından başla," diye emretti kadın.

"Pekâlâ," dedi Katherine, derin bir nefes alıp kendisine doğrultulmuş olan silahı düşünmemeye çalışarak. Gary'nin trafik kazasında hayatını kaybetmesinden başlayarak onun son hesap özetini görmesini ve böylece çıkıp West Hall'a gelmesini anlattı.

"Yani sırf Gary'nin geldiği son yer burası olduğu için mi West Hall'a taşındınız?" diye sordu büyük kız Ruthie inanamaz bir sesle. "Yani, kimse kendi isteğiyle West Hall'a taşınmaz."

"Kadının lafını kesme," dedi sarışın kadın, silahıyla Katherine'i göstererek. "Devam et," diye emretti ona. "Hiçbir şeyi atlama. Neyin önemli olacağı belli olmaz."

Katherine onlara Gary'nin alet kutusunda saklı olan *Öbür Taraftan Ziyaretçiler*'i bulmasını ve Lou Lou'nun kendisine Gary'nin yumurtacı kadınla yediği öğle yemeğinden bahsetmesini anlattı.

"Yumurtacı kadın mı?" Şimdi konuşan kocaman kahverengi gözlü küçük kızdı. "Yani annemiz mi?"

Demek ki Katherine haklıydı! Bu kızlar yumurtacı kadının çocuklarıydı. Peki ya o neredeydi? Ve Gary'yle nasıl bir bağlantısı vardı?

"Öyle tahmin ediyorum. Lou Lou ona dair bir şey bilmiyordu – sadece her cumartesi günü çiftçiler pazarında yumurta sattığını söyledi. Bugün onu görmeye gittim ama orada değildi. Sonra kitapçıdan aldığım bir kitapta sizin evinizin fotoğraflarını buldum."

"Tarih Derneği'nin kitabı mı? Tanrım, annem fotoğrafımızı koymalarına çok sinirlenmişti," dedi Ruthie. "Fotoğrafı kaldırtmaya çalıştı ama yüzlerce nüsha basmışlardı bile."

Katherine sözlerine devam etti. "Üçünüzün bahçedeki resmini görünce gri saçlı kadın aradığım kişi olabilir mi diye merak ettim. O yüzden arabaya atladım ve yolun kenarına park edip yürüyerek eve geldim. Sizin kızlara silah tuttuğunuzu gördüm," dedi, eli silahlı kadını süzerek. "Harekete geçmem gerektiğini anladım."

Kadın güldü. "Çok iyi iş çıkarmışsın doğrusu."

Kızlar kocaman gözlerle ona bakıyorlardı. Katherine yüzlerindeki hayal kırıklığını okuyabiliyordu. *Sen? Sen bizim son şansımızdın! Bak, şimdi ne oldu.*

"Peki neden bu hanımın fotoğrafçı kocası Lou Lou'da annemle buluşsun ki?" diye sordu Ruthie. Altında koyu renkli halkalar oluşmuş olan gözlerini ovuşturdu. "Ve onun çantası neden annemde? Bunlar kulağa çok mantıksız geliyor."

"Öldüğü gün evden çıktığında bu sırt çantası yanındaydı," dedi Katherine. "Ama kazadan sonra arabadan çıkmadı. Sağlık görevlilerine ve polise sordum ama kimse o çantayı gördüğünü hatırlamıyordu."

Mutfağa sessizlik çöktü. Hepsi gözlerini dokunulmamış kahve fincanlarına dikmişlerdi. Küçük kız battaniyeye sarılı bebeğini göğsüne bastırdı.

"Yani fotoğraf makinesinde çekilen son fotoğrafları görebileceğiz, öyle mi?" diye sordu silahlı kadın.

"Evet," diye açıkladı Katherine. "Fotoğraflar hafızada duruyordur. Tabii birisi silmediyse."

"O zaman makineyi açıp bakalım," dedi kadın.

"İçinde ne olabileceğini düşünüyorsunuz?" diye sordu Katherine.

"Bilmiyorum. Belki Alice Washurne'un nereye gittiğine ve o sayfalarla ne yaptığına ilişkin bir ipucu bulabiliriz."

"Sayfalar derken?"

"Candace, Sara Harrison Shea'ya ait kayıp günlük sayfalarından bazılarının annemde olabileceğini düşünüyor," dedi Ruthie. "Ölüleri hayata döndürmeye ilişkin talimatları içeren sayfaların."

Katherine şarj olan pilleri takıp fotoğraf makinesini açtı. Diğerleri etrafına toplanırken menüde gezinerek çekilen fotoğrafları ekrana getirdi.

"Şanslıyız," dedi. "Kimse fotoğrafları silmemiş."

Katherine kayıtlı fotoğrafları hızla geçti. Makinede kendisinin Gary'nin motosikletinde otururken çekilmiş fotoğrafları ve Gary'nin ölümünden iki hafta önce Adirondacks'a gittikleri hafta sonu seyahatinden kalan fotoğraflar vardı. Katherine üzerine kot pantolon ve deri ceket giymişti. Saçları gevşekçe toplanmıştı ve Gary'nin objektifine gülümserken çok mutlu görünüyordu. Rüzgâr suratına vururken motoru sürüyormuş gibi poz vermişti. O anda *Born to Be Wild*'ı söylediğini hatırlıyordu. Gary gülerek, "Dikkatli ol. Motorlu kızlara karşı koyamadığımı bilirsin," demişti.

Kaldıkları kulübenin önünde ve yol kenarında uğradıkları dükkânın yanında çekilmiş fotoğrafları vardı. Gary oradan yedi dolara çeşitli fotoğraflar ve sayfalar satın almıştı – bir de kendisine verdiği o kemik yüzüğü tabii. Dükkânın tabelasında *Antikalar ve Eski Eşyalar* yazıyordu.

Yeni başlangıçlara.

Katherine hızlıca sonraki fotoğraflara geçti ve karşısına düzgün, küçük harflerle yazılmış bir el yazısıyla dolu sayfaların gölgeli resimleri çıktı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu yüksek sesle.

Ruthie gözlerini kısarak fotoğraf makinesine baktı. "Bence bu bir günlük sayfası. Bir dakika, şuradan görüntüyü yaklaştırabiliyoruz. Bak, üzerinde tarih var: 31 Ocak 1908."

Katherine ilk sayfayı inceledi:

Bu dünyayla ruhların dünyası arasında kapılar ve geçitler vardır. Bunlardan biri ise hemen burada, West Hall'dadır.

"Aman Tanrım," dedi Ruthie, daha yakından bakmak için eğilerek. "Sanırım bu kayıp günlük sayfalarından biri!"

Katherine duraksamadan bir sonraki fotoğrafa geçti. "Bir tür harita bu," dedi. Kabaca çizilmiş olan kroki; bir evi, tarlaları ve ormanın içinde ilerleyerek Şeytanın Eli'ne doğru çıkan bir yolu gösteriyordu. Şeytanın Eli'nin çevresinde küçük, okunaksız bir yazı vardı. Aşağıda, kâğıdın yarısını kaplayan bir çizim daha vardı. Çizgiler ve halkalardan oluşan bu şekil, herhangi bir şeyi ifade ediyor olabilirdi. Belki bir su yolu ya da patikayı gösteriyordu. O çizimin yanında da küçük, okunması imkânsız yazılar vardı.

"Bir bakayım," dedi Candace, fotoğraf makinesini onun elinden alarak. "Bu, geçidin yolunu gösteren harita! Kesinlikle öyle. Biraz daha büyütebilir misin?"

Katherine başını iki yana salladı. "Makinede bu kadar oluyor. Bilgisayarınız varsa daha büyük ekrandan bakabiliriz. Hatta çıktısını alma imkânımız bile olur."

"Bilgisayarımız yok," dedi Fawn. "Annem onları kullanmayı doğru bulmuyor."

"Yüce İsa. Tabii bulmuyordur," diye mırıldandı Candace. Gözlerini kısarak ekrana baktı. "Yazıyı çözemiyorum," dedi. "Ama görünüşe göre geçit, Şeytanın Eli'nin orada. Peki, bu aşağıdaki nedir?"

"Geçidin tam olarak nerede olduğunu gösteren, büyütülmüş bir ayrıntı olabilir mi?" diye fikir yürüttü Ruthie.

"Başka hangi fotoğraflar var?"

Katherine ona fotoğrafları geçmeyi sağlayan düğmeyi gösterdi.

"Başka bir sürü günlük sayfası," dedi Candace, gözlerini kısarak ekrana bakarken. "Şuna baksanıza! Teyzesinin

Sara'ya uyuyanlar hakkında yazdığı orijinal mektubun bile resmi var. İyi de, Gary bunları nereden bulmuş?"

"Bakabilir miyim?" dedi Katherine, fotoğraf makinesini geri alarak içindeki resimlere bakarken. Günlük sayfalarının resimlerinden bazılarının arka planlarında Gary'nin küçük, siyah, metal kutusu ve düzelttiği fotoğraflar görünüyordu.

"Gary ölmeden iki hafta önce Adirondacks'teki bir antikacıdan eski sayfalar ve fotoğraflarla dolu eski bir kutu satın almıştı. Eski fotoğraf koleksiyonu yapıyordu. Hatta onlara takıntılıydı bile diyebilirim. Tahminimce günlük sayfaları o hafta sonu satın aldığı fotoğrafların arasından çıkmıştır."

"Peki siz onları hiç görmediniz mi? Eşiniz size sayfalardan hiç bahsetmedi mi?" diye sordu Ruthie.

"Hayır," dedi Katherine, hafızasını yoklarken. "Ama tuhaf davranmaya başlamıştı. Sanki bir sır saklıyor gibiydi. Sürekli dışarı çıkıyor ve nereye gittiğine dair bahaneler uyduruyordu. Düşünüyorum da..." Bir an sesi çatladı. "Bizim bir oğlumuz vardı. İsmi Austin'di. İki yıl önce, altı yaşındayken öldü."

Elleri titremeye başlamıştı. Fotoğraf makinesini sıkıca kavradı.

Bir gece ağlamaya başladığında Gary'nin kendisine sarılarak, "Onu geri getirmek için her şeyi yapardım. Şeytan'la anlaşıp ruhumu ona satmaya bile razı olurdum. Ama böyle bir şansımız yok, Katherine. Dünyanın düzeni bambaşka," dediğini hatırladı.

Peki ya Gary yanılmışsa?

Katherine, onun bu sayfaları keşfettiğini, muhtemelen ilk başta saçmalıktan ibaret olduklarını düşündüğünü

kafasında canlandırdı. Ama sonra kendisini kaptırıp Sara Harrison Shea hakkında biraz araştırma yaptıktan sonra belki de meraklanmaya başlamıştı. *Ya gerçekse?*

O yüzden Vermont'a gelmişti. Belki, de Austin'i geri döndürmenin bir yolu olabileceği fikrine, küçücük bir umuda sarılmıştı.

Sonraki fotoğrafların çiftlik evini, ahırı ve tarlaları göstermesi hiçbirini şaşırtmadı. Sonra karşılarına ormanda çekilmiş fotoğraflar çıktı. Bir patikanın, eğrilmiş elma ağaçlarının, gökyüzüne doğru yükselen kayaların yakından çekilmiş fotoğrafları.

"Eşiniz buradaymış," dedi Ruthie. "Burası Şeytanın Eli. Evimizin arkasındaki tepede bulunuyor."

Demek Gary buradaydı. Hayatının son gününü burada geçirmişti. Katherine kayalıkların resimlerini hızlı hızlı geçti.

"Bir dakika," dedi Candace. "Geri dön."

Katherine bir önceki resme döndü.

"Bak," dedi Candace, parmağını fotoğraf makinesinin arka yüzündeki ekrana yaslayarak. "Sence bu neye benziyor?"

Katherine gözlerini görüntüye dikti. Beraber devasa bir el oluşturan parmak şeklindeki kayalıkların yakından çekilmiş bir fotoğrafıydı bu. Gary fotoğrafı loş ışıkta çekmişti ve görüntüyü seçmek hiç kolay sayılmazdı.

"Orada bir şey var," dedi Ruthie, parmağın sol kenarında yer alan, şekli kareye benzer bir deliği göstererek.

"Bir tür giriş olabilir," diye ona hak verdi Candace. "Belki bir mağaradır. Sayfanın altındaki o harita tünelleri gösteriyor olabilir, öyle değil mi?"

"İyi ama orada mağara yok," dedi Ruthie, daha iyi görebilmek için fotoğrafa doğru eğilirken. "En azından ben duymadım."

Sonraki dört fotoğraf karanlık ve bulanıktı.

"Tanrım, içeri mi girmiş?" dedi Candace. "O yüzden mi fotoğraflar bu kadar karanlık?"

"Bilmiyorum ki," dedi Katherine. "Dediğim gibi, bilgisayar olsa daha iyi görebilmek için resimler üzerinde oynama yapabilirim."

"Bilgisayara gerek yok," dedi Candace. "Şimdi yapacağımız şey çok bariz, öyle değil mi?"

Hepsi ona bakarak ağzındaki baklayı çıkarmasını beklediler. Silah hâlâ Candace'in elindeydi ama artık namlusu aşağı bakıyordu.

"Ormana gideceğiz. Orada gizli bir kapı, mağara ya da öyle bir şey varsa, muhakkak bir göz atmamız gerek. Kim bilir, belki de anneniz oradadır. Değilse de, onu nerede bulabileceğimize dair bir ipucu bulma şansımız var. Tüm kayıp sayfalar hâlâ onda olabilir – sadece Tom'la benim bulduklarımız değil, Gary'nin elindeki sayfalar da. O zaman hepimiz istediğimize kavuşmuş oluruz, öyle değil mi? Ben sayfaları alırım, siz kızlar annenizi bulursunuz, Katherine de Gary'nin West Hall'da ne yaptığını öğrenir."

"Ben hiç san –" diye söze girdi Ruthie, ancak Candace onun sözünü kesti.

"Söz hakkın yok. Hepimiz gidiyoruz."

"Ama kardeşim hasta," diye karşı çıktı Ruthie. "Ateşi var."

Candace, Fawn'a bir bakış attı.

"Şu an iyi görünüyor. Ne dersin Fawn, kendini iyi hissediyor musun? Ormana gidip anneni aramak istemez misin?"

Küçük kız hevesle başını sallayarak onu onayladı.

"Kimseyi burada bırakmayacağız," dedi Candace, doğrudan Ruthie'ye bakarak.

Katherine, Candace'in haklı olduğunu biliyordu. Hepsinin aradıkları cevaplar orada, o kayalıkların altında olabilirdi. Gary'nin fotoğraf makinesinde kayıtlı son birkaç fotoğraf arasında gezinerek bulanık görüntülere göz gezdirdi.

"Eee, ne bekliyoruz o zaman?" diye çıkıştı Candace, onlara iradenin kendisinde olduğunu hatırlatmak için silahını kaldırarak. "Herkes mantosunu ve botlarını giysin. Hadi gidelim! Yanımıza el feneri, kafa lambası, ne varsa almamız gerek. Bir yerlerden ip de bulsak iyi olur. Ahırda birkaç kar ayakkabısı ve kayak görmüştüm – orada karlar epey kalın. Hadi, kıpırdayın. Kimse gözümün önünden ayrılmasın. Beklenmedik bir şey yaparsanız ateş ederim."

Katherine son fotoğrafa ulaştığında Ruthie eğilerek görüntüyü gösterdi. "Orada bir şey var."

Resim karanlık ve bulanıktı, ancak kesinlikle dışarıda çekilmişti. Kadraj, parmak şeklindeki kayalıklardan birinin altında, gölgelerin arasında kalmış küçük bir deliğe odaklanmıştı. Ancak bu sefer, fotoğrafta başka biri daha vardı. Kayalığın altındaki girişin içerisinde çömelmiş biri.

"Bu da neyin nesi?" diye sordu Candace, gözlerini kısarak.

Resimdeki siluet ufak tefekti ve kenarları bulanıktı.

"Küçük bir kıza benziyor," dedi Katherine.

1908

Öbür Taraftan Ziyaretçiler
Sara Harrison Shea'nın Gizli Günlüğü

27 Ocak 1908

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Martin, bu sabah beni mantomu ve botlarımı giyerken yakaladığında.

"Yürüyüşe çıkacağım. Temiz hava bana iyi gelir diye düşündüm."

Belli belirsiz başını salladı. Neredeyse benden korkar gibi bir hali vardı. Ama belki de benim ondan korkmam gerekiyor. Yatakta bulduğumuz o notu aklımdan çıkaramıyorum.

Ona ormana ne gömdüğünü sorsana.

Martin o günden beri çok tuhaf davranıyor – gözlerimin içine bakmadığı gibi, duyduğu her seste yerinden sıçrıyor. Dün gece bir türlü uyuyamadığı için örtüyü üzerinden atıp kalktı ve şafağın sökmesine saatler olmasına rağmen gidip ateşin başında oturdu. Aşağı inmesini, ara sıra ateşe bir odun daha eklemesini ve kalkıp volta atmasını dinledim. Nihayet güneş doğduğunda onun Shep'i beslediğini ve ahırdaki işlerini yapmaya giderken onu da yanına aldığını duydum.

Binlerce kez evi baştan sona gezmeme rağmen Gertie'den bir iz bulamadığım için arayışıma dışarıda devam etmenin

en iyisi olacağına karar verdim. Nereye gideceğimi gayet iyi biliyordum – küçüklüğümden beri adım atmadığım bir yere. Ama yolu hâlâ ezbere biliyordum.

Sabah hava temiz ve soğuktu. Güneş tarlalara ve ormana vuruyor, kar tabakalarından yansıyan ışıltılar yüzünden dünya bir gecede elmaslarla kaplanmış gibi görünüyordu. Gertie'nin dışarıda bir yerlerde olduğunu kafamda canlandırdım – birisinin kendisini bulmasını bekleyen, başlı başına parıltılı bir mücevher.

Eski yün mantoma iyice sarınarak tarlada yürüyerek ormana doğru ilerledim. Yukarı tırmanmaya devam ederek eğri büğrü ağaçlarla kaplı bostanın içinden, kayalıkların ve devrilmiş ağaçların arasından geçtim ve Şeytanın Eli'ni geride bırakarak ormanın içinde böğürtlen çalıları ve fidanların kalın kar tabakasının altından bel verdiği küçük bir patikaya girdim. Daha önce girmemiş olan kimsenin fark etmeyeceği türden bir patikaydı burası. Bense defalarca oradan gelip geçmiştim. Patika, sık ormanın içinde bir yılan gibi kıvrılarak uzanıyordu. Hava ısınmaya başladığı için mantomun üst düğmesini açtım ve biraz dinlenmek için durdum. Ötedeki baldıran otuna yerleşmiş olan ispinoz kuşlarını seyrettim. O sevimli gagalarıyla tohumları çekiştirerek ötüşüyorlardı.

Biraz soluklandıktan sonra yoluma devam ettim ve gözüme hatırladığımdan daha küçük görünen bir açıklığa geldim. Yoğun kar tabakasına ve uzun yıllardır birbirine dolanmış olan ağaçlar, böğürtlen çalıları ve yabani otlara rağmen, oradaki küçük evin kalıntılarının hatlarını seçebiliyordum.

Teyzemin kulübesi.

Henüz yeni evli olduğumuz sıralarda Martin bana bir sefer teyzemi sormuştu.

"Sen küçükken sizinle yaşayan bir kadın yok muydu? Başına bir şey gelmişti sanki – boğulmuş muydu, neydi?"

"Onu da nereden duydun?" diye sormuştum.

"Oradan buradan işte, kasabadaki insanlardan. Hatta benim babam da bir seferinde ondan bahsetmişti. Sizin evinizin arkasındaki ormanda yaşıyormuş. Kadınların tepeyi aşıp ondan şifalı ilaçlar almaya gittiğini söylerdi."

"Sen de o ormana girip çıkıyorsun, Martin. Öyle bir kulübe yok," demiştim ona, saflığını vurgularcasına gülümseyerek. "Duydukların asılsız hikâyelerden ibaret. Kasabadaki insanlar söylentiler yaymaya bayılırlar; bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Sadece babam, Constance, Jacob ve ben vardık. Ormanda yaşayan biri yoktu."

Konuşurken yalanım boğazıma takılmış ve yutkunmak zorunda kalmıştım.

Ormanda yaşayan biri yoktu.

Sanki teyzemin varlığını inkâr etmek bu denli kolay olabilirmiş gibi.

Martin söylediklerimi hiç sorgulamadan kabul etmiş, bir daha da bu konuyu açmamıştı.

Teyzemin eski evinden kalan kömürleri örttüğünü bildiğim kar tabakasını ayağımla ittirdim. Evinin ön kapısının daima yeşile boyalı olduğu aklıma geldi. Dediğine bakılırsa, yeşil renkli bir kapıdan sadece iyi ruhlar içeri girermiş. Sanki insan kötülüğü bu denli kolaylıkla uzak tutabilirmiş gibi.

Şu an yalnızca yanmış ahşap, çivi, kumaş, kap kacak ve yatak kalıntıları üzerinde durmuyordum. Bu kalıntılardan bazıları da teyzemin bedenine aitti. Tabii aradan

geçen bunca yılın, buraya yolu düşen hayvanların, birbirini izleyen mevsimlerin ardından ondan herhangi bir şey kalmışsa... Bir kafatası, birkaç diş olabilirdi belki. Peki ya ben ne bulmayı umuyordum?

İşin aslı, tepeyi tırmanırken hiçbir şey bulma umudum yoktu. Zira bir yanım, Martin'in o eski yüzüğü topraktan çıkardığında onun ruhunu geri çağırmış olabileceğinden korkuyordu. Ve o ruhun ne kadar öfkeyle, ne kadar kinle dolu olabileceğini ancak hayal edebiliyordum.

Belki de küçücük bir kızı ormana çekip bir kuyudan aşağı itebilecek denli intikam hırsıyla doluydu.

*

Annem benim doğumumdan yalnızca birkaç saat sonra ölmüş. Beni dünyaya getirmesine yardımcı olan ebe ise teyzemmiş. Anneme yol göstermeye gelmiş.

Ablam Constance o sıralar on iki yaşındaymış. Ağabeyim Jacob ise sekiz. Bana daha sonraları annemin teyzemden pek hazzetmediğini, ancak babamın teyzemin yardımını kabul etmesi konusunda ısrarcı olduğunu söylemişlerdi.

"Ona güvenmiyorum," diyormuş annem, Constance ve Jacob'a.

Babam, ağabeyimle ablama annemin kuşkularının yersiz olduğunu söylüyormuş. "Annenizin," diyormuş onlara. "Zayıf bir yapısı var. Teyzeniz pek çok kadının sağlıklı bebekler dünyaya getirmesine yardımcı oldu. Annenize de yardım edecek." Babam, annem için her türlü yardımdan medet umuyormuş; zira annem bana hamile kaldığında yaşı kırka yakınmış. Teyzem ona hamileliğinde ve doğumda yardımcı olması için çeşitli tonikler ve çaylar hazırlamış.

Jacob'ın bir seferinde ağzından kaçırdığına göre, annem, teyzemin kendisini zehirlemeye çalıştığına inanıyormuş.

"Lütfen," diye yalvarıyormuş çocuklarına. "Bana yardım edin. O kadın benim ölmemi istiyor."

"Ama neden böyle bir şey istesin ki?" diye sormuş Constance. O da babamın görüşünü paylaşıyor, hamileliğin annemi etkileyerek vesveseye kapılmasına, hatta aklının başından gitmesine sebep olduğuna inanıyormuş.

"Kendine göre sebepleri var," demiş annem.

Fransızcayı son derece akıcı konuşan annem, teyzeme bir isim takmış: La Sorcière – yani Cadı. Teyzem de Fransızca bildiği için babam, annemin kendi ana dilinde sohbet edebileceği biri olmasının ona iyi geleceğini düşünmüş. Ama Constance ile Jacob'ın dediklerine bakılırsa aralarında pek fazla sohbet geçmiyormuş. Babam da, ağabeyimle ablam da o ikisinin zaman zaman uğursuz bir ses tonuyla neler fısıldaştıklarını bilmiyorlardı.

Eskiden teyzeme annem hakkında sorular sorardım. Babama bir türlü soramadığım sorulardı bunlar. Gözleri ne renkti mesela? Sesi nasıldı "Altın hareleri olan kahverengi gözleri vardı," derdi teyzem. "Ve tarla kuşu gibi şakıyarak şarkı söylerdi." Teyzemin bir özelliği de buydu: bilmek istediğiniz her neyse, size onu söylerdi. Bir şeyleri çocuklardan saklamanın gerekli olduğuna inanmazdı. Beni öğrencisi olarak görüyor, hatta kendi koruması altında sayıyordu. Bu sebeple beni eğitmek için elinden geleni yapmıştı – bana mantar toplamayı, ayın evrelerine göre bitki ekmeyi, çiçekler ve ağaç kabuğu kullanarak ateş düşürmeyi öğretmişti.

"Annem nasıl öldü?" diye sormuştum ona bir seferinde. Yedi ya da sekiz yaşlarındaydım. Beraber onun

kulübesinde oturuyorduk ve bana nakış işlemeyi gösteriyordu. Ortasında papatya deseni olan küçük bir yastık yapıyordum. Teyzemin sobasında ateş yanıyor, üzerinde ise geyik yahnisi pişiyordu. Kulübeyi harika, huzur dolu bir koku sarmıştı.

"Aşırı kanama yüzünden," demişti teyzem, en ufak duygu belirtisi göstermeden. "Bazen, zor bir doğumun ardından, kan akışını durdurmanın yolu yoktur."

Bazı geceler uzanıp kendi doğumumu hayal eder; bir kan gölünün ortasında cıyaklayarak bu dünyaya gelen bebek halimi, teyzemin güçlü elleriyle beni çekip kaldırmasını aklımdan geçirirdim.

Constance on dokuz yaşındayken pek de gönlünün olmadığı bir talibine evet diyerek nişanlanmıştı; zira bir an önce bu evden çekip gitmek istiyordu. Bunu hiç yüksek sesle dile getirmemişti, ancak artık teyzemden nefret ettiğini hissediyordum. Onun teyzeme kötü kötü baktığını, babam yanımızdayken ona karşı sahte bir gülümseme takındığım görebiliyordum. Hatta bazen annemin ona taktığı ismi kullanıyordu: La Sorcière.

Diğer yandan Jacob, teyzeme tapıyordu. Onu memnun etmek için akla hayale gelmeyecek şeyler yapıyor, onunla vakit geçirmek için elinden geleni ardına koymuyordu. Teyzem ikimize de avlanmayı ve tuzak kurmayı öğretmiş, hayvanların derisini yüzmeyi ve bu deriyi dövmeyi göstermişti. Jacob her daim teyzemin onayını kazanmaya hevesli olduğundan kendi kapanlarını ve tuzaklarını kurmuş, avlanmak için kendisine ok ve yay yapmıştı.

"Böyle mi, teyze?" diye sormuştu, kayın ağacının dalından oyduğu düz sapa taştan yontulmuş ok başını takarken.

"Mükemmel," demişti teyzem, onun omzunu sıvazlayarak. "Bu okla antilop avlamak işten bile değil."

Jacob'ın yüzüne bir gülümseme yayılmıştı.

Teyzem ikimizi de kendi çocuğu gibi severdi.

O sıralarda Prudence teyzem hâlâ hayattaydı ve düzenli olarak bizi ziyarete gelir, sıklıkla hediyeler getirirdi: Constance ile bana elbiseler, Jacob'a pantolon ve şık bir palto. Teyzem hakkında ortalığı velveleye veren de o olmuştu. Babamla ikisi mutfakta oturmuş, kahve içerek sohbet ediyorlardı. Koridorda çömelerek konuşmalarına kulak kabartmış, ancak Prudence teyzemin söylediklerini az biraz duyabilmiştim: "Hiç asil değil." "Bu böyle süremez." "Pis, kâfir cadı."

Yıllarca yaptığı sert eleştiriler ve savurduğu tehditler para etmeyince, Papaz Ayers'ı ve kasabadan bazı adamları babamın yanma göndermişti. Prudence teyzemi onları çağırmaya iten ne olmuştu, adamları gelmeye nasıl ikna etmişti, hiçbir fikrim yok, ancak o uğursuz ziyaretlerini hatırlıyorum. Aylardan temmuzdu, Şeytanın Eli'nde Hester Jameson'ı görmemden yalnızca birkaç ay sonra.

"Peder," demişti babam, kapıyı açtığında. "Sizi buraya hangi rüzgâr attı?"

Papaz Ayers'ın ardına baktığında gelen diğer adamları da görmüştü: Abe Cushing, hanın sahibi olan Carl Gonyea, değirmende ustabaşı olarak çalışan Benn Dimock ve büyük Bemis ailesinin reisi yaşlı Thaddeus Bemis.

"Seninle konuşmaya geldik," demişti Papaz Ayers.

Babam başıyla onaylayarak içeri girmeleri için kapıyı açmıştı. "Tabii, salona buyurun. Sara? Mutfağa gidip konyakla birkaç kadeh getirir misin?"

Sandalyeleri şöminenin başına çekip halka şeklinde oturmuşlardı. Adamların bazıları pipolarını tüttürüyorlardı. Onlara konyak ikram ettim. Kimse tek kelime etmiyordu.

"Teşekkürler, Sara," dedi babam. "Şimdi Jacob'la ikiniz bizi yalnız bırakın. Dışarı çıkıp ahırdaki işlerinizi bitirin. Orayı hallettikten sonra da odunları yığarsınız."

"Tabii, baba," dedim.

Ağabeyimle ikimiz ahıra yollandık. Jacob atların bölmelerinin başında ellerini ovuşturarak volta atıyordu.

"Sence konu ne?" diye sordum.

"Teyzem. Kesin babamı onu göndermeye zorlayacaklar," dedi.

"Böyle bir şey yapamazlar!" diye bağırdım. "Buna ne hakları var?"

"Babamın kasabadaki insanlara ihtiyacı var. Sebzelerimizi, sütümüzü ve yumurtalarımızı onlar satın alıyor. Güç bu adamların elinde."

Kaşlarımı çattım. "Teyzemin güçleri onları aşar."

Adamlar nihayet evden çıkarken, babamın çok sarsılmış ve solgun göründüğünü fark ettik. Pek konuşmadı. Kendisine bir kadeh daha konyak koyarak iki büyük yudumda bitirdi. Sonra üçüncü kadehi doldurdu.

İlerleyen saatlerde teyzem akşam yemeğinde yahni yapmak için derisi yeni yüzülmüş tavşanlarla geldiğinde babam onu dışarıda karşıladı. İçeri girmediler ve fısıltılı bir sesle konuşmaya başladılar. Ne var ki çok geçmeden sesleri yükseldi.

"Bu ne cüret!" diye bağırdı teyzem.

Nihayetinde babam tekrar eve girdi. "Üzgünüm," dedi kapıyı kapatıp kilitlemeden önce. Üçümüz salonda oturarak teyzemin haykırışlarını dinledik.

"Üzgün müsün? Demek üzgünsün! Aç şu kapıyı! Konuşmamız bitmedi!"

Kapının kilidini açmak için yerimden kalktım ama babam beni geri çekerek kolumu sıkıca kavradı. Jacob gözlerinde yaşlarla dudağını ısırarak gözlerini yere dikti.

"Bu ne cüret!" diye bağırdı teyzem, kapının yanındaki camdan içeri bakarken. Onu hiç bu kadar ciddi ve öfkeli görmemiştim. "Beni nasıl bir kenara itersin? Bunu ödeyeceksin, Joseph Harrison," diye tısladı. "Yemin ediyorum ki ödeyeceksin."

O akşam ilerleyen saatlerde babam elinde boş konyak şişesiyle sızıp kaldığında, Jacob gizlice benim odama geldi. "Onunla konuşacağım," dedi. "Geri gelmesini sağlamak için bir yol bulacağım." Gözlerinde beliren çaresizlik karşısında bir anda ona ne kadar büyük bir sevgi ve ihtiyaç duyduğunu fark etmiştim. Hepimizin teyzeme ihtiyacı vardı. Onsuz ailemizin ayakta kalabileceğine inanmıyordum.

Gece geç saatlerde yatağımda oturarak Jacob'ın dönmesini bekledim. Nihayetinde göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı.

Babamın beni sarsmasıyla uyandım. Şafak sökmüştü. Babam konyak kokuyordu ve gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Jacob," dedi.

"Ne oldu?" diye sordum, yataktan fırlayarak.

Babam cevap vermedi ama onu merdivenlerden aşağı takip ederek peşinden dışarı çıktım. Çıplak ayaklarımla

çiy kaplı, ıslak çimenlere bastım. Babamın gölgesini izleyerek korkuyla ahıra doğru ilerledim.

Jacob çatı kirişlerinin birinde sallanıyordu. Boynuna kalın bir ip dolanmıştı.

Babam ipi kesti ve hıçkırarak onu kollarına aldı. Yaşadığım şok ve acıyla, bugün hâlâ yapmasa mıydım diye sorguladığım şeyi yaptım – ona gerçeği söyledim.

"Dün gece teyzemi görmeye gitmişti," dedim ona.

Babamın gözleri bulutlandı ve bakışlarında bir öfke fırtınası belirdi.

Jacob'ın cesedini eve getirerek onu uykuya dalan küçük bir çocukmuşçasına kendi yatağına yatırdı.

Sonra silahını kaptı ve yanına bir teneke de gaz yağı aldı.

Babam avluyu geçip tarlaya girdi ve ormana doğru yöneldi. Ben de hemen arkasından gidiyordum.

"Geri dön," dedi sert bir sesle, omzunun üzerinden bana bakarak. Ama onu dinlemedim. Aramızdaki mesafeyi açarak biraz geride kaldım. Bostandan geçerken çevremizdeki ağaçlardan olmamış elmalar ve armutların sallandığını gördüm. Hepsi şekilsizdi ve yer yer küflerle doluydu. Bazı meyveler yere düşmüş, orada çürümeye bırakılmıştı. Yaydıkları tatlı kokudan ötürü üzerlerine eşekarıları doluşmuştu. Şeytanın Eli'ni geçerken çevremizi küçük bulutlar halinde vızıldayan karasinekler sardı. Sağda solda kapkara zehirli mantarlar bitmişti. Yol kıvrılarak aşağı doğru inmeye başladı.

Babam nihayetinde teyzemin kulübesine vardı –eliyle yonttuğu odunlardan kendi başına yaptığı eğri büğrü, küçük bir evdi burası. Metal bacasından duman tütüyordu. Babam ne kapıyı çaldı, ne de ona seslendi. Kapıyı güm diye açarak içeri daldı ve kapıyı arkasından çarptı. Ben

ise kalbim küt küt atarak bir ağacın arkasına çömeldim ve bekledim.

İçeriden bağrışma sesleri yükseldi. Sonra bir şeylerin fırlatıldığını duydum. Bir pencere kırıldı. Sonra tek el silah sesi duyuldu.

Babam, elinde gaz yağı tenekesiyle teyzemin yeşil kapısında tekrar belirdi. Arkasını dönüp bir kibrit çaktı ve eşikten içeri attı.

"Hayır!" diye haykırdım, saklandığım yerden fırlayarak.

Alevler bir anda parladı ve gürledi. Sıcaklık öyle yüksekti ki, geri çekilmek zorunda kaldım.

"Teyze!" diye haykırdım, bir hareket belirtisi görmek için alevlere bakarken. Hiçbir şey yoktu. Ancak tam o sırada, ateşin gürültüsünün ardından bir ses duydum. Teyzem bana sesleniyordu.

"Sara," diye haykırıyordu. "Sara."

Soluğu kulübenin orada aldım, ancak babam kollarını bana sararak geri çekti. Başımı göğsüne bastırdığı için küt küt atan kalbini duyabiliyordum.

Üzerimize yağan kapkara is saçlarıma ve geceliğime sinmiş, babamın flanel gömleğine bulaşmıştı.

Nihayetinde geride kurtarılacak kimsenin kalmadığı kesinleşince babam beni bıraktı ve yere düştüm. Babam kulübeye yöneldi. Alevlere öyle yakın duruyordu ki, çok geçmeden kaşları tutuşarak yandı ve yerine bir daha hiç doğru düzgün kaş çıkmadı. Babam orada öylece dikildi ve her şeyini kaybetmiş bir adam gibi uluyarak hıçkıra hıçkıra ağladı.

Hemen arkamızda dalların çıtırtısını duydum. Başımı kaldırıp döndüğümde küllerle kaplı olan Buckshot'ı

gördüm. Süt beyazı hayalet gözü yuvasında anlamsızca hareket ederek bana baktı.

"Buckshot," diye seslendim. "Gel buraya oğlum."

Ama köpek bana alaycı bir tavırla burun kıvırdı ve ormana doğru koştu.

Martin

28 Ocak 1908

Martin önünde uzanan günden âdeta korkarak yataktan çıkmamak için oyalandı. Sara son iki günü evi ve ormanı aramakla geçirmişti. Gözüne neredeyse uyku girmemişti ve çok tuhaf davranıyordu.

"Bir şey mi kaybettin?" diye sormuştu Martin ona bir önceki sabah, girişteki dolabı belki yirminci kez kontrol ettiğinde.

"Olabilir," demişti Sara.

Bir önceki gün öğleden sonra Martin yine Lucius'la görüşmek üzere kasabaya inmişti. Lucius, hana gidip bir şeyler içmeleri için ısrar etmişti. Bara oturmuşlar, Carl Gonyea'nın servis ettiği biraları almışlardı.

"Seni gördüğüme sevindim, Martin," demişti Carl, neşeli bir tavırla onun elini sıkarken. "Sara nasıl?"

"İyi," demişti Martin, kendisini gülümsemeye zorlayarak. "Gayet iyi, teşekkürler."

"İnsanın çocuğunu kaybetmesi çok zor bir şey. Dualarım sizinle."

"Teşekkürler," demişti Martin, bakışlarını birasına indirerek. Carl ona bir baş selamı vererek işlerini halletmek için arka tarafa gitmişti.

Martin birasından bir yudum alarak bakışlarını etrafta gezdirmişti. Yemek salonu ve bar olarak kullanılan alan oldukça büyüktü ve koyu renk ahşap döşeliydi. Martin cilalı bar tezgâhında kendi yansımasını görebiliyordu. Ana caddeye bakan pencerelerin üst kısımlarında vitraylı paneller vardı ve cilalı ahşap zemine renkli ışıkların yansımasına sebep oluyordu. İçeride üzerlerine beyaz örtüler serilmiş ve gümüş yemek takımları yerleştirilmiş altı masa göze çarpıyordu. Saat öğle yemeği ile akşam yemeği vakti arasında olduğu için yemek yiyen kimse yoktu. Martin ile Lucius barda yalnızlardı. Barın hemen arkasındaki raflara dizilmiş şişe şişe içkiler, günün sonunda Martin'den daha fazla parası olan adamların gelmesini bekliyorlardı.

"Anlat hadi, kardeşim," demişti Lucius. "Bana Sara hakkındaki gerçekleri söyle."

Martin öne doğru eğilerek ağabeyine Sara'nın durumundan bahsetmişti. Bir gözünü Carl'dan ayırmadan fısıltılı bir ses tonuyla olan bitenleri anlatmıştı.

Lucius olmasa ne yapardı, kim bilir. Sara'nın dışında Martin'in sırlarını paylaştığı tek kişi Lucius'tu ve şimdi Sara günden güne avuçlarından kaydığı için, yanında bir tek Lucius varmış gibi geliyordu. Hem Lucius sabırlı ve bilgiliydi. Martin'e güç katıyor, hatta zaman zaman Sara'nın haberi olmadan para da veriyordu. En sıkışık zamanlarında yardım etmek için üç beş kuruş bir şey. Martin aslında onun daha büyük miktarlar vermek istediğini biliyordu, Lucius bunu defalarca teklif etmişti ama Martin, ağabeyinden para almayı doğru bulmuyordu.

Lucius, Sara'nın yataktan çıkıp tekrar bir şeyler yemeye başlamasının iyiye işaret olduğunu kabul etse de, hâlâ hayal dünyasında yaşıyor gibi görünmesini endişe verici bulmuştu.

"Onu ormanda buldum," diye açıklamıştı Martin. "Gertie hâlâ kayıpmışçasına ona sesleniyordu."

Lucius onu başıyla onaylamıştı. "Onu gözünün önünden ayırma, Martin. İnsan Sara'nınki gibi bir geçmişe sahip olunca... yani vaktiyle aklı gidip gelmişse... tekrar o hale dönme ihtimali yüksektir. Dediğim gibi, etrafına karşı tehlikeli bile olabilir. Gerekli olursa onu akıl hastanesine yatırmaya hazırlıklı olmalıyız."

Martin, Sara'nın tehlikeli hale gelebileceği düşüncesi karşısında korkuyla irkilmişti.

Nihayet yataktan kalkıp giyinmeyi başardığında, merdivenlerden aşağı inerek Sara'nın mutfakta kahve yaptığını gördü. Karısı her zamankinden de zayıf görünüyordu. Gözlerinin altındaki koyu renkli halkalar iyice belirginleşmişti. Dün gece yatıp uyumuş muydu acaba? Martin onun bütün gece burada kendisini beklediği sanısına kapıldı.

"Günaydın," diye mırıldandı, kendisini olabilecek şeylere hazırlamaya çalışarak.

"Küreği gördün mü?" diye sordu Sara. "Ahırda bulamadım."

"Orada, diğer aletlerin yanında olması lazım," dedi Martin, kendisine bir fincan kahve koyarken buharların arasından onu süzerek. "Ama kar o kadar yağmadı, küreğe gerek yoktur."

Üstelik bu Martin'in göreviydi. Şimdi ona laf mı sokuyordu yani? Alay mı ediyordu?

"Ah, karları küremeyecektim." Sara'nın yüzünde hayra alamet olmayan bir ifade vardı. Yaramazlık peşindeki bir çocuğu andırıyordu.

Martin acı kahvesinden bir yudum aldı.

"O zaman küreği ne yapacaksın?"

"Kazacağım." Sara bir an duraksayarak Martin'in tepkisini bekledi.

Martin soru sormak, işin aslını öğrenmek istemiyordu ama kelimeler kendiliğinden ağzından çıktı. "Neyi kazacaksın?"

"Gertie'nin mezarını. Cesedini çıkaracağım."

Martin'in eli titreyince kahvesi üzerine döküldü.

"Nasıl yani, sen..." Sesi kulağına başka birine aitmiş gibi geliyordu.

Sara'nın yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Gertie bana bir mesaj daha bıraktı," dedi önlüğünün cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp Martin'e uzatarak. Martin kağıdı açarak içindeki, titrek, çocuksu yazıyı okudu:

Giydiğim elbisenin cebine bak.
Beni öldüren kişiye ait bi şey bulcaksın.

Martin yüksek sesle yutkundu, ancak boğazındaki düğüm hâlâ oradaydı.

Gözlerinin önünden üzerinde yün mantosu ve mavi elbisesiyle kuyunun dibinde yatan Gertie'nin görüntüsü gelip geçti. Ayaklarında kalın yün çoraplar vardı.

Onu kuyudan çıkardıklarında Martin saçının kesildiğini görmüştü. Ondan başka kimse bunu fark etmemişti.

Martin saç tutamını bir süre paltosunun cebinde taşıdıktan sonra onu karların arasına gömmüştü.

"Ama Gertie'yi biri öldürmedi ki, Sara. Kuyudan aşağı düştü." Sesinin çocuğunu azarlayan bir baba gibi ölçülü ve sakin çıkması, onu mantığa davet eden bir tona bürünmesi için uğraşıyordu.

Ne var ki bir yandan da bunun gerçekten bir kaza olup olmadığını merak ediyordu. Gertie'nin saçı nasıl kesilmişti? Onu ahıra asan kimdi?

Sara gülümsemekle yetindi. "Gertie'yi onu kuyunun dibinde bulduklarında giydiği elbiseyle gömmüştük. Bunu yapmam gerekiyor, Martin. Muhakkak bilmeliyim. Bunu yapanın o olup olmadığını bilmem gerek."

"O derken? Anlayamadım?"

"Teyzem. Gerçi o öleli çok oldu... Teyzemin ruhu demek istiyorum. Küçük kızımızı öldürenin o olup olmadığını bilmeliyim."

"Gertie'nin bir ruh tarafından öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum!" diye patladı Sara. "O yüzden onun mezarını kazmamız gerekiyor ya. Anlamıyor musun?" Onu bir cevap bekleyen bakışlarla uzun uzun süzdü. "Söylesene, Martin. Gerçeği bilmek istemiyor musun?"

Martin sessiz kaldı. Gertie evin arkasındaki küçük aile mezarlığına gömülmüştü. Hemen Sara'nın annesiyle babasının, ağabeyi Jacob'ın ve bebekken ölen çocuklarının yanına.

"Sara, Gertie iki haftadır toprağın altında. Sen hiç onun cesedinin... ne durumda olacağını düşündün mü?"

Bunu hayal etmek bile kötüydü. Martin bu konuyu açmasının acımasızlık olduğunu hissetti, ancak ona engel olmanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

Sara başıyla onayladı. "Alt tarafı bedenden bahsediyoruz. Boş bir kap. Benim sevgili küçük kızım hâlâ oralarda bir yerlerde."

Martin derin bir nefes aldı.

Sakinleş. Sakin ol.

Martin yüzünün ve kulaklarının alev alev yandığını, kalbinin göğsünde deli gibi çarptığını hissediyordu.

Bir anda Gertie'nin yok olduğu gün Sara'nın ahırdan çıktığını hatırladı. Sonrasında içeri girip tilki postunun yok olduğunu, onun yerinde saç tutamının asılı durduğunu görmüştü.

Aklına korkunç bir ihtimal düştü – o ana kadar inanmaya, hatta düşünmeye bile cesaret edemediği bir şeydi bu.

Gertie'yi Sara öldürmüş olabilir miydi?

Etrafına karşı tehlikeli bile olabilir.

Martin çocuksu bir el yazısıyla karalanmış olan nota baktı. Kızının nasıl yazdığını hatırlamaya çalıştı, ancak bir türlü onun yazısını gözünün önüne getiremedi. Ona kalırsa Sara'nın gösterdiği bu not, çocuk yazısını taklit etmeye çalışan bir yetişkin tarafından yazılmış gibi görünüyordu.

Bu Sara'nın itiraf yöntemi miydi? Zavallı Gertie'nin elbisesinin cebinde kendisine ait bir şey olduğunu biliyor muydu?

Oda çevresinde ağır ağır dönmeye başlarken Martin dengesini bulmak için masaya yapışmak zorunda kaldı.

Sara'ya, o güzel Sara'sına baktı ve ağlayıp haykırarak ona kendisini bırakıp gitmemesi için, içinde filizlenen bu deliliğe karşı koyması için yalvarmak istedi.

Çocukken Lucius'tan kazandığı Jüpiter bilyesini ona verişini hatırlıyordu – onu hiç düşünmeden kendisine vermiş olması karşısında Sara nasıl da mutlu olmuştu. Martin o zaman da, şimdi de ona her şeyini verebilirdi.

Sara onun büyük macerasıydı; ona olan aşkı Martin'i hayal bile edemeyeceği yerlere götürmüştü.

"Madem bana yardım etmeyeceksin, ben de kendi başıma yaparım," dedi Sara, tartışmaya hazırlanırcasına. Bedeni kaskatı kesilmişti.

"Tamam," diye içini çekti Martin, yenilgiyi kabullenircesine. Buraya kadardı. "Ama bu işi doğru düzgün yapacağız. Kasabaya gidip Lucius'u çağıracağım. O da burada olmalı, sence de öyle değil mi?"

Sara başıyla onayladı. "Hatta şerif de. Onu da getir."

"Kesinlikle," diye söz verdi Martin, paltosuyla şapkasını alırken. "Sen oturup bekle. Böyle bir işi bir anne yapmamalı. Döndüğümde biz icabına bakacağız. Her şey hallolacak."

Martin eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu. Sara'nın teni sıcak, kuru ve kâğıt gibiydi. Hiç tanıdık bir his vermiyordu.

Öbür Taraftan Ziyaretçiler
Sara Harrison Shea'nın Gizli Güncesi

31 Ocak 1908

Son üç gündür kendi evimde tutsağım.

Martin'le Lucius kasabadan dönüp beni elimde kürekle Gertie'nin mezarının başında bekler halde bulunca kıyamet koptu. Hava buz gibiydi. Parmaklarım dışarıda beklemekten uyuşmuştu. Yine de onların Lucius'un faytonundan inerek bana doğru yaklaştıklarını gördüğümde küreği sımsıkı tutmaya devam ettim. Onu gömdüğümüz yerin hemen önünde duruyordum. Üzerinde Gertie'nin adı yazılı ahşap haç âdeta benimle alay ediyordu.

"Ne yapıyorsun, Sara?" diye sordu Lucius, bir çocukla konuşuyormuşçasına kısık ve yatıştırıcı bir sesle.

Ona elimden geldiğince sakin bir şekilde durumu açıkladım. Nottan bahsedip Gertie'nin cebindeki önemli ipucunu anlattım. Bu işin ardındaki mantığı görecekti elbette.

"Küreği bırak, Sara," dedi Lucius, bana doğru ilerleyerek.

"Onu mezarından çıkarmalıyız," diye tekrarladım.

"Böyle bir şey yapmayacağız, Sara." Şimdi daha da yaklaşmıştı. Beni durdurmaya niyetlendiğini biliyordum. O yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım – küreği havaya kaldırarak ona doğru savurdum.

Lucius geri sıçrayınca kürek paltosunu sıyırdı ve Martin üzerime atılarak küreği elimden çekip aldı.

Beni eve götürmek için ikisinin de olanca güçlerini kullanmaları gerekti.

"Cebinde ne olduğunu görmemiz gerek!" diye bağırıyordum. "Kızımızın cinayete kurban gitmiş olması umurunuzda değil mi?"

Lucius bir çarşafı yırtarak delinin tekiymişim gibi kollarımı ve bacaklarımı yatağın direklerine bağladı. Martin de buna izin verdi, hatta ona yardımcı oldu.

Lucius akut melankoli yaşadığımı söylüyor. Gertie'nin ölümünü kaldıramadığımı ve bunun gerçeklikle olan bağımın kopmasına yol açtığını düşünüyor. Bu durumum hem kendim, hem çevremdekiler açısından tehlike oluşturuyormuş. Dilimi kanatana kadar ısırdım; zira onlara karşı koydukça sözüm ona deliliğime daha çok inanacaklarını biliyordum.

"Peki ya Gertie'nin gelip gittiğini, ona notlar bıraktığını düşünmesi?" diye sordu Martin, ellerini saçlarından geçirerek.

"Halüsinasyon. Aklının hastalıklı bölümü onu kendisini ikna etmek için böyle notlar yazmaya zorluyor. Dinlenmesi gerek. Huzura, sessizliğe ihtiyacı var. Onu bu hayallerin gerçek olduğuna inanmaya teşvik edecek hiçbir şey olmamalı. Açıkçası Martin, bence şu an onun için en uygun yer akıl hastanesi."

Martin, Lucius'u koridora çekti. Sesi panik doluydu. "Lütfen," dediğini duydum. "Biraz daha. Hâlâ kendisine gelebilir. Hâlâ iyileşme umudu var."

Lucius bu isteği Martin'in gözünü üzerimden ayırmaması şartıyla kabul etti. Artık Lucius sık sık beni kontrol etmeye geliyor ve bütün gün uykulu olmama yol açan

iğneler yapıyor. Martin ise yanıma gelip bana kaşıkla çorba ve elma püresi veriyor.

"İyileşeceksin, Sara. İyileşmek zorundasın. Hadi, şimdi dinlen."

Uyanık kalmak için mücadele veriyorum. Zira Gertie'nin dönme ihtimaline karşı tetikte beklemek zorundayım. Uyuyakalırsam onu kaçırabilirim.

Bugün uyanışının üzerinden yedi gün geçti. Sonsuza dek kaybolmadan önce elimizde yalnızca saatler var. Lütfen, lütfen, yalvarıyorum ve dualar ediyorum, ne olur bana geri dönsün!

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Lucius, beni görmeye geldiğinde.

"Daha iyiyim," diyorum ona. "Çok daha iyiyim." Sonra gözlerimi kapatıyorum ve aklım başka yerlere sürükleniyor.

Bugün öğleden sonra beni çözdü. "Şimdi uslu bir kız ol," dedi. "Böylece bunları bir daha bağlamak zorunda kalmayız."

Odamda kalmam gerekiyor. Yanıma kimsenin gelmesine izin vermiyorlar. Amelia ziyarete geldi ama Martin onu yukarı göndermedi. Lucius bunun gereğinden fazla heyecan yaşamama sebep olacağını söylemişti. Martin iyileşme göstermezsem ve bu ziyaretlerin gerçek olduğu konusundaki ısrarımı sürdürürsem, akıl hastanesine gönderileceğim konusunda beni uyardı.

"Artık ölülerden gelen mesajlardan bahsetmek yok. Gertie'nin cinayete kurban gittiğinden de," dedi Martin.

İtaatkâr bir eş gibi başımla onaylıyorum. İplere bağlı bir kukla gibi...

"Günlüğe yazma olayı da bitti," dedi Martin. "Onu bana ver."

Ona defterimle kalemimi verdim. Neyse ki bunu öngördüğüm için elimde eski bir günlük tutuyordum. Eski hayatıma dair önemsiz ayrıntılarla doluydu: kek yapmaktan veya kilise yemeğine katılmaktan bahsediyordum. Martin günlüğü karıştırmayı aklından bile geçirmeden gözlerimin önünde ateşe fırlattı. Üzülmüşüm gibi yaptım. Martin'in ise deli karısını kurtarma yolunda böylesi bir kahramanlık göstermekten ötürü gururlu bir havası vardı. Ama davranışları bana bir yandan da çılgınca geliyor. Martin'i daha önce hiç böyle görmemiştim. Son birkaç gündür çok umutsuz bir hali var. Paniğe kapılmış gibi. Beni kurtarmaya değil, büyük bir kararlılıkla gerçekleri benden saklamaya uğraştığını seziyorum.

Peki bilmemi istemediği ne olabilir?

Martin'le Lucius'un inanmamı istediği gibi sanrılara mı kapılıyorum, yoksa olan bitenleri apaçık gören tek kişi ben miyim?

Gertie'nin ölümünden bu yana yazdığım notları içeren tüm sayfalar ve günlükleri güvenli bir yere sakladım. Martin'e karşı belirgin bir üstünlüğüm var; o da bu evde büyümüş olmak. Çocukken onlarca saklama yeri keşfettim ve yarattım. Tuğlaları ve döşeme tahtalarını gevşetip duvarların ardına gizli bölmeler yaptım. Kimsenin asla bulamayacağına emin olduğum saklama yerleri de var. Tüm yazılarımı farklı farklı gizli bölmelere dağıtarak kurnazca sakladım. Bu şekilde olur da birini bulursa, en azından hepsini ele geçirmemiş olacak. Artık sadece Martin tarlaya gittiğinde yazıyorum. Pencereden bir gözümle Martin'i izlerken, bir gözüm de günlüğümde oluyor.

*

İnanılmaz bir şey oldu! Az önce Martin başını içeri uzattığında uyuyormuş gibi yaptım. Sonra onun merdivenlerden aşağı inip paltosunu aldığını ve ön kapıdan çıktığını duydum. Hava daha yeni kararıyordu. Yatak, şifonyer ve masa, odaya düşen upuzun gölgelerin ardından belli belirsiz seçiliyordu. Martin'in hayvanları besleyip ahırlarına kapatacağını düşündüm.

O sırada dolaptan bir tırmalama ve vurma sesi geldi. Dönüp nefesimi tutarak bekledim.

Gerçek olabilir miydi bu? Biricik kızım geri mi dönmüştü?

"Gertie?" diye seslendim, yatağımda doğrularak.

Dolabın kapısı ağır ağır açıldı ve içerinin karanlığının arasından bir hareket görür gibi oldum. Solgun bir yüz ve eller gölgelerin içinden gelip geçti.

"Korkma, hayatım," dedim ona. "Lütfen dışarı çık." Yatağımdan fırlayıp ona koşmamak için bütün irademi kullanmak zorunda kaldım.

Kazıma sesi tekrar yükseldi ve sonra sessiz ayak sesleri duyuldu – dolaptan çıkmış, çıplak ayaklarıyla ahşap zeminde ilerliyordu.

Lokomotif gibi mekanik hareketlerle ara sıra duraksayarak ağır ağır yürüdü. Altın rengi saçları karanlıkta ışıldıyordu. Nefesi hızlı ve kesik kesikti. Sonra yıllar önce ormandayken Hester Jameson'dan burnuma gelen kokuyu duydum: yanık kokusu.

Gertie yatağa gelip yanıma oturduğunda mutluluktan neredeyse bayılacaktım! Işık açık olmadığından oda kapkaranlıktı ama şu an daha farklı görünse de, onun siluetini nerede olsa tanırdım.

"Deliriyor muyum?" diye sordum, onu daha yakından görebilmek için eğilerek. Onu yan profilden görüyordum; yüzünü hafifçe öbür tarafa çevirmişti. "Seni hayal mi ediyorum yoksa?"

Başını iki yana salladı.

"Bana gerçeği söyle," diye yalvardım ona. "Neler olduğunu anlat. O kuyuya nasıl düştün?" Parmaklarım ona dokunmak, o altın rengi saçlarına gömülmek için yanıp tutuşuyordu (Saçları daha mı kısaydı sanki?) Ama her nasılsa bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Belki de (bunu şu an itiraf etsem de) biraz korkmuştum.

Bana döndü ve karanlıkta yüzünden bir gülümseme gelip geçti.

Ayağa kalkıp pencereye gitti ve solgun ellerini buz tutmuş cama yasladı. Ayağa kalkıp onun yanına gittim ve dışarı baktım. Her yer karanlıktı ve ay hilal şeklinde yükseliyordu. O sırada Martin'in elinde kürekle ahırdan çıktığını gördüm. Eve dönüp şöyle bir bakınca saklambaç oynayan bir çocuk gibi eğildim. Beni görmemiş olacak ki, yürümeye devam ederek avluyu geçti.

Nereye gittiğini çok iyi biliyordum.

Şimdi ne yapmam gerektiğini sormak için Gertie'ye döndüm ama artık orada değildi. Tekrar pencereye döndüğümde buzun üzerinde kalmış belli belirsiz iki el izi gördüm.

Martin

31 Ocak 1908

Küreği karlara vururken Martin epey zorlanmıştı. Sadece toprağa ulaşmak için bile elli santim kadar kazması gerekiyordu. Elinden geldiğince hızlı çalışırken soğuktan ötürü sakat ayağı sızlamaya başlamıştı. Nefesi buhar şeklinde yükseliyordu. Karlarla kaplı avlu, solgun ay ışığının altında parıldıyordu.

Daha hızlı, Martin. Bu işi bir an önce bitirmelisin. Tereddüt etme. Korkaklığın sırası değil.

"Biliyorum," dedi yüksek sesle.

Arkasında, ev onu seyrediyordu. Sara uykuya dalmış, o çılgınca rüyalardan birini görüyor olmalıydı. Sol tarafındaki ahırın arkasından Şeytanın Eli'ni oluşturan kayalıkların zirvelerini seçebiliyordu. Başını çevirip kendi elleriyle yaptığı tahta haça baktı. Kızının ismi özenle oyulmuştu:

Gertrude Shea
1900 – 1908
Sevgili Kızımız

Martin'in elleri titredi. Kürek, korkudan sırılsıklam olan avuçlarından kayıp duruyordu.

Daha hızlı.

Gertie'nin mezarının yanında dizili mezar taşları sanki ay ışığının altında sabırsızca onu izliyordu. Gertie'nin bebek kardeşi, büyükbabası, büyükannesi (Gertie ismini ondan almıştı) ve dayısı merakla bekliyordu. *Minik Gertie'mize ne yapıyorsun? Artık o bizden biri. Sana ait değil.*

Martin günlerdir minik Gertie'nin mezarına dalıp gidiyordu. Ne yapması gerektiğinin farkındaydı.

Gertie'nin cebinde ne olduğunu öğrenmeliydi.

Sara, Lucius'a saçma sapan şeyler mırıldanarak Gertie'nin bir cinayete kurban gittiği, üzerindeki elbisenin cebinde bunun kanıtının olduğu konusunda ısrar ediyordu. Hayaletler ve ruhlar hakkında anlamsız şeyler sıralıyordu. Fırsatını bulsa başka kimlere anlatırdı acaba? Birinin onu dinleyip deliliğinin ardında yatan korkunç bir gerçek olabileceğinin farkına varması ne kadar sürerdi? Sara'nın cinayetle suçlanması işten bile değildi. Martin'in minik Gertie'nin cebinde ne olduğunu görmesi gerekiyordu. Tabii öyle bir şey varsa.

Martin küreği daha sıkı kavradı. Toprak, üzerini battaniye gibi örten kar tabakasının altında şaşırtıcı bir şekilde yumuşaktı. Kürek, tereyağına batırılan bıçak gibi ilerliyordu. Bu kadar kolay olmamalıydı, ama öyleydi işte.

Daha iki gün önce, zeminde çukur kazabilmek için ateş yakmak zorunda kalmıştı. Yas tutan bir baba olarak bütün gün ayakta kalmış, ateşi odunla beslemişti. Alevlerin arasından çeşitli görüntülerin belirdiği hissine kapılmıştı: kuyu, tilki, Gertie'nin çividen sallanan saç tutamı.

Dalları ateşe ardı ardına atarak aç alevleri beslemiş, orada gördüğü şekilleri yok etmeye çalışmıştı.

Mezarın üzerindeki toprak hâlâ küller ve kömür kalıntıları sebebiyle koyu renkliydi.

Gertie ne kadar derine gömülüydü? İki metre var mıydı?

Kısacık ömründen daha büyük derinliklerde yatıyordu.

Martin'in aklına birkaç gün önce Sara'ya yaptığı uyarı geldi: *Hiç onun cesedinin... ne durumda olacağını düşündün mü?*

Ah, evet. Martin bunu düşünmüştü. Hatta rüyalarına girmişti. Gertie kemiklerinden sarkan etleriyle, hâlâ inci gibi parlayan ufak dişleriyle, *Neden? Neden babacığım? Neden?* diye sorarcasına açık duran ağzıyla ona bakıyordu.

"Seçme şansım yok," dedi Martin, yüksek sesle. Çabasını ikiye katlayarak daha hızlı ve güçlü kazmaya başladı. Mezarın yanındaki kar yığını kabarmaya başlamıştı.

Peki tam olarak neye ulaşmayı umuyordu? Gertie'yi mezarından çıkarıp cebinde Sara'ya ait bir şey bulursa ne yapacaktı?

Saklayacak mıydı? Karısını koruyacak mıydı?

Yoksa bulduğu şeyi şerife gösterip Sara'yı demir parmaklıkların ardına mı gönderecekti?

Deli olsa da olmasa da, Sara elinde kalan tek şeydi.

Haftalardır o günü aklında tekrar tekrar yaşıyor, tüm ayrıntıları hatırlamaya çalışıyordu. Tilkinin karın üzerinde bıraktığı kan izi gözlerinin önündeydi. Gertie'nin kendisine seslendiğini duymuş muydu? Kulağına başka herhangi bir şey çalınmış mıydı? Ormanda başka biri var mıydı? Yaşlı bir kadın görür gibi olmuştu ama hayır – o sadece bir ağaçtı.

Bir yanı, Sara'nın bir delilik anında dahi olsa Gertie'yi incitebileceğine inanmayı reddediyordu. Gertie onun her şeyiydi.

Küreği ahşaba vurduğunda bir takırtı duyuldu. Gertie'nin tabutuna ulaşmıştı. O tabutu Lucius'la beraber yapmışlar, baharda yeni bir tavuk kümesi inşa etmek için sakladığı tahtaları kullanmışlardı.

"Ne yapıyorsun, Martin?"

Martin hızla geri döndü. Sara hemen arkasındaydı. Elinde tuttuğu Winchester tüfeğini onun göğsüne doğrultmuştu.

Sara başını iki yana sallayarak dilini şaklattı. Üzerinde hâlâ geceliği vardı ama mantosunu ve botlarını giymişti.

Martin elinde kürekle donakaldı. "Sara," diye kekeledi. "Senin... dinlenmen gerekiyordu."

"Ah tabii. Zavallı, hasta Sara aklını oynatmış, dinlenmesi lazım, öyle değil mi? Laf dinlemezse onu yine yatak direklerine bağlarız," diye yüzünü buruşturdu kadın.

"Ben..." diye kekeledi Martin, dilinin ucuna gelenleri söyleyemeden. *Üzgünüm. Bütün bunlar için çok üzgünüm.*

"Ne arıyorsun, Martin? Gertie'nin cebinde ne olduğunu düşünüyorsun?"

Martin başını eğip tabutun kapağına baktı. "Hiçbir fikrim yok."

Sara tüfeği onun göğsüne doğru tutmaya devam ederek sırıttı. "İyi o halde, beraber bakalım, ne dersin? Kazmaya devam et, Martin. Tabutu açalım ve ne bulacağımızı görelim."

Martin dikkatlice toprağın geri kalanını temizledi ve feneri çukurun kenarına tutarak içine atladı. Bacaklarını

tabutun iki yanına açarak kapağı sökmek için çekicini çıkardı. Ama vidalar yuvalarından kolaylıkla ayrıldı. Martin'in elleri öyle şiddetli titriyordu ki, çekici yere düşürdü. Sonra kendisini toparlayarak tabut kapağının ahşap kenarlarına yapıştı ve kendisine çekti.

Gördüğü şey karşısında küçük bir oğlan çocuğu gibi ağlamak istedi. İçi bir anda buz kesmişti.

Boştu. Tabutun içi bomboştu.

Sara ne yapmıştı?

Sara yılan gibi başını iki yana sallayarak ona gülümsedi. Cildi ay ışığının altında mermer gibi parıldıyordu.

"Gördüğün gibi, sorun da bu, Martin. Gertie'nin cebine bakmak istiyorsan, onu yanlış yerde arıyorsun." Sara tüfeği sağ elinde tutmaya devam ederken parmaklarını açıp sol elini gösterdi. Orada, hemen alyansının üzerinde kemik yüzük göze çarpıyordu. Başparmağıyla önceden çok korktuğu o garip yüzüğü kendi etrafında çevirdi.

"Onu nereden buldun?" diye sordu Martin.

"Gertie'nin cebindeydi."

"İmkânsız," diye kekeledi Martin. Çukurdan çıkmaya niyetlenerek ona doğru bir hamle yaptı.

"Olduğun yerde kal," diye uyardı Sara, silahın namlusunu onun göğsünden ayırmadan. "Bu şeytani işi teyzemin ruhunun yaptığından son derece emindim ama belki işin aslı çok daha basittir. Belki de bunca zaman gerçekler gözümün önündeydi ama ben görmeyi reddettim."

Sara şimdi silaha iki eliyle yapışmış, topuklarının üzerinde sallanıyordu.

"Sen miydin, Martin?" diye sordu sessizce. "Bunu Gertie'mize sen mi yaptın?"

Martin geriye doğru sendeleyerek topraktan duvara çarpınca yere düştü. Haline bakan, Sara'nın tetiği çektiğini zannederdi.

Martin Gertie'yi minicikken kollarına aldığını hatırlıyordu. Daha geçen ay Noel ağacı kesmek için ormanda el ele dolaşmışlardı. Gertie üzerinde kuş yuvası olan bir alaçam bulmuş ve onu kesmeleri için ısrar etmişti. "Çok şanslı değil miyiz baba?" diye sormuştu. "Noel ağacımızda kuş yuvası var."

"Ben..." diye kekeledi Martin, Sara'ya bakarak. "Ben yapmadım. Nasıl böyle bir şey yaparım? Tanrı şahidimdir ki, küçük kızımıza asla zarar vermezdim."

Sara parmağı tetikte gezinirken gözlerini ona dikti. "Ama o sabah evden çıkarken yüzük senin cebindeydi, öyle değil mi?"

"Sara, lütfen. Doğru dürüst düşünemiyorsun."

Sara durumu kafasında evirip çevirircesine bir süre sessiz kaldı.

"Ama o zaten *senin* yüzüğün değildi, öyle değil mi? Ona aitti. Yani hâlâ bunu yapan o olabilir."

"Mantıklı konuşmuyorsun, Sara. Olmayan şeyler görüyorsun."

"Öyle mi?" dedi Sara. Silahını indirip arkasını döndü ve evi çevreleyen gölgelere baktı. "Gertie?" diye seslendi. "Baban aklımın başımda olmadığını düşünüyor. Gel de ona göster, tatlım. Ona gerçeği göster."

Martin boş tabutun üzerinde durarak çukurun kenarından karanlığın içine doğru baktı. Karların arasından bir gölge onlara doğru ilerliyordu.

Yüce İsa, hayır. Lütfen, olamaz. Martin gözlerini sıkıca yumarak bütün bunların yok olup gitmesi için ona kadar saydı.

Gözlerini açtıktan sonra kendilerine doğru yaklaşan her neyse ona bakmadan çukurun kenarlarına tutunup dışarı çıktı.

"Sara," dedi, silaha uzanıp namlusuna yapışarak. Bu hareket Sara'yı ürküttü ve silah ateş aldı.

Martin silahın sesini duydu, bir anda parlayıp sönen ışığı gördü ve kurşunun sol tarafındaki kaburga kemiğinin hemen altına isabet ettiğini hissetti. Duyduğu keskin acıya rağmen bir elini kanlar akan yarasına bastırarak koşmaya başladı.

"Martin?" diye seslendi Sara. "Buraya gel! Yaralandın!"

Ama Martin geri dönmedi. Elini göğsüne bastırıp koşmaya devam ederek avluyu geçti ve ormana girdi. Dönüp arkasına bakmaya cesareti yoktu.

Öbür Taraftan Ziyaretçiler
Sara Harrison Shea'nın Gizli Günlüğü

(Editörün notu: Bu, keşfettiğim günlük yazılarının sonuncusu. Ne var ki, birazdan göreceğiniz gibi, Sara üzerinde çalıştığı başka sayfalar olduğundan da bahsediyor. Sara'nın cesedinin bu sayfaları yazmasından yalnızca birkaç saat sonra bulunduğunu düşünmek tüyler ürpertici.)

31 Ocak 1908

Ölüler hayata dönebilir. Sadece ruh biçiminde değil; yaşayan, nefes alan varlıklar olarak. Bunun kanıtını kendi gözlerimle gördüm: biricik Gertie'm ölüm uykusundan uyandı. Ve şu karara vardım: bizimkisi anlatılması gereken bir hikâye. Son birkaç saattir gaz lambasının ışığı altında bir uyuyanın nasıl uyandırılacağını anlatmakla meşgulüm. Masaya yayılmış kâğıtlara gerekli talimatları birebir yazıyorum. Teyzemin notlarını temize çekerek kendi yaşadıklarımı da hiçbir ayrıntıyı atlamadan ekledim. Nihayet bitirdim ve kâğıtları üç farklı yere sakladım.

Şu anda evdeyiz. Kapılar kilitli, perdeler çekili. Shep gözlerini dört açmış ve kulak kesilmiş halde ayaklarımın dibinde yatıyor. Silahı yanıma aldım. Bunu yapanın Martin olabileceğine inanmak istemiyorum. Tanıdığımı zannettiğim, yemesi için yemek pişirdiğim, her gece yanında uyuduğum, sırlarımı paylaştığım bu adamın böyle bir canavar olabileceğine inanamam.

Silah patladığında Martin çok kötü yaralandı. Göğsünde öyle bir yarayla bu buz gibi havada çok uzun süre

dayanamaz. Elbette Bemis'lerin evine varmasından ve onların gelip kapıma dayanmasından korkuyorum. Silahlı deli kadının peşine düşmeleri uzun sürmez.

Hatıralarım hâlâ tazeyken olan bitenleri yazma fırsatım olmasına seviniyorum. Beni o tımarhaneye tıkmaları ihtimaline karşılık sayfaları saklamam da çok iyi oldu.

Bir gün biri sayfalarımı bulacak. Bütün dünya uyuyanlara ilişkin gerçekleri öğrenecek.

Gertie'nin uyanışının yedinci günündeyiz ve sona yaklaşıyoruz. Kızım hâlâ gölgelerin arasında saklanıyor. Bir an karşımda beliriyor, sonra gözden kayboluyor.

Hayal meyal bir görüntüsü var. Son sabahımızda evden çıkarken giydiği kıyafetleri hâlâ üzerinde: mavi elbisesi, yün çorapları, minik siyah mantosu. Saçları birbirine dolaşmış, yanaklarında ise çamur izleri var. Üzerinden yeni sönmüş mumu andıran yanık bir koku yayılıyor.

Shep onun varlığından huzursuz oluyor. Tüylerini kabartıp dişlerini göstererek gölgelere doğru hırlıyor.

Hikâyemizi yazmayı bitirdiğimden beri onunla konuşuyorum, ona şarkılar söylüyorum, onu dışarı çıkarmak için diller döküyorum. "Hatırlıyor musun?" diye soruyorum. "Hatırlıyor musun?"

"Bütün sabah örtülerin altına gömülüp birbirimize rüyalarımızı anlattığımızı hatırlıyor musun?

"Noel sabahlarını hatırlıyor musun? Hani kabakulak olmuştun da ben başından hiç ayrılmamıştım? Mavi köpekli hikâyelerini hatırlıyor musun? Okuldan eve dönüp pekmezli kurabiyelerin kokusunu alınca nasıl da mutfağa koşuyordun hani?"

Hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun?

Ama Gertie yine ortadan kayboldu. (Acaba gerçekten burada mıydı?)

"Lütfen, tatlım," diyorum. "Beraber geçirebileceğimiz çok az vakit kaldı. Bana görünmeyecek misin?"

Dönüp bakışlarımı çevremde gezdiriyorum. O anda yanmış bir dal parçasının kurumuyla şöminenin üzerine yazılmış kapkara bir mesaj gözüme çarpıyor.

Babam değil.

Ben şu an bu kelimeleri incelerken kapı çalıyor.

Tanıdık, fakat gerçek olması imkansız bir sesin bana seslendiğini duyuyorum.

1886

2 Mayıs 1886

www.ekitapindir.org
Keyifli Okumalar Dileriz :)

Sevgili Sara,

Sana uyuyanlara dair bildiğim her şeyi anlatmaya söz vermiştim. Ama kararını vermeden önce, bunun çok güçlü bir büyü olduğunu iyice kavramalısın. Bunu yalnızca kesinlikle eminsen yap. Zira bir kez yaptıktan sonra, geri alma şansın olmayacak.

Uyuyanlar uyanıp sana geri dönecek. Bunun ne kadar süreceği konusunda bir şey diyemem. Bazen birkaç saat içinde gelirler; bazen de günlerce beklerler.

Uyuyanlar, bir kez uyandıktan sonra yedi gün boyunca yürüyecek. Yedi günün ardından, bir daha dönmemek üzere bu dünyadan göç edecek. Kimseyi bir seferden fazla geri getiremezsin.

Hazırsan, aşağıdaki talimatları eksiksizce yerine getir.

İhtiyacın olacak şeyler:

Bir kürek

Bir mum

Yaşayan bir hayvanın kalbi (işlemden en fazla on iki saat önce yerinden sökülmüş olmalı)

Geri getirmek istediğin kişiye ait bir eşya (kıyafet, takı ya da ufak bir eşya olabilir)

Bütün bunları bir geçide götürmen gerekiyor. Bu dünyayla ruhların dünyası arasında kapılar ve geçitler vardır. Bunlardan biri ise hemen burada, West Hall'dadır. Onun yerini gösteren bir harita çizdim. Bu haritaya hayatın pahasına sahip çıkmalısın.

Geçide gir.

Mumu yak.

O kişiye ait olan nesneyi ellerinde tutarak şu sözcükleri yedi kez söyle: "_____ (o kişinin adı), seni geri çağırıyorum. Uyuyan, uyan!"

Kalbi göm ve bu esnada şunları söyle: "Böylece kalbin bir kez daha atsın."

Nesneyi hemen yanına göm ve o sırada şunları söyle: "Sana ait bu nesne yolunu bulmanı sağlasın."

Sonra geçitten çıkıp bekle. Bazen hemen o anda, oracıkta yanına gelirler. Ama bazen, dediğim gibi, ortaya çıkmaları günler sürebilir.

Seni uyarmam gereken iki konu daha var: Bir uyuyan hayata döndüğünde, öldürülmesi mümkün değildir. Kendisine ne yapılırsa yapılsın, yedi gün boyunca yürüyecektir. Sana söylemem gereken son şey ise kulağıma çalınan, fakat kendi gözlerimle şahit olmadığım bir şey. Denilenlere bakılırsa bir uyuyan söz konusu yedi gün içinde yaşayan birini öldürür ve kanını akıtırsa sonsuza dek uyanık kalırmış.

Lütfen bu talimatları akıllıca kullan. Doğru zamanın gelmesini bekle.

Seni bütün kalbimle seviyorum, Sara Harrison.

En içten dileklerimle,

Teyzen.

4 OCAK
GÜNÜMÜZ

Katherine

Kar diz boyuna gelmişti, ancak ahıra uğrayıp kar ayakkabılarını giydiler. Bükülmüş dallara işlenmemiş deriler bağlanarak yapılmış eski tarz ayakkabılardı bunlar. Avluyu ve tarlayı geçerek tepeye yöneldiler. Candace taktığı kafa lambasıyla konvoyun başını çekiyordu. Ruthie ile Fawn ortadaydılar. Fawn metanetli bir tavırla onların peşi sıra sürükleniyor, örtülerin arasına sarılı paçavra bebeğine bir şeyler fısıldayıp duruyordu. Katherine ise en arkadaydı.

"Katherine! Geride kalma." Candace, Katherine'e dönerek lambanın ışığını yüzüne tuttu. "Ormanın ortasında bizden ayrı düşmek istemezsin."

Hayır, hem de hiç istemezdi.

Katherine başını Gary'nin fotoğraf makinesinin küçük ekranından kaldırdı. Gary, Sara'nın kayıp günlük sayfalarının tamamının fotoğrafını çekmişti ve Katherine, ölüleri geri getirmek için gerekli talimatları inceliyordu. Resmi yakınlaştırdığında dahi tüm kelimeleri seçmek imkânsızdı, ancak işin özünü kavramıştı.

"Bunca zamandır neye bakıyorsun öyle?" diye sordu Candace. Gizemli bir şekilde dört bir yanı gören üçüncü bir gözü var gibiydi.

"Aradığımız bu geçidin tam olarak nerede olabileceğini çözmeye çalışıyorum," dedi Katherine, fotoğraf makinesini kapatıp Gary'nin sırt çantasına geri koyarak. Fawn dışında hepsinin sırtında çabucak hazırladıkları sırt çantaları vardı. Yanlarına el fenerleri ve piller, mumlar, kibritler, ip, su şişeleri, çikolata ve birkaç elma almışlardı. Candace ön kapının orada buldukları kafa lambasını takmıştı. Ruthie ile annesi bu lambayı karanlık çöktükten sonra yakacak odunları içeri taşımak için kullanırlardı. Katherine fotoğraf makinesini almış, çantasına bir şişe su, cep feneri, mum ve kibrit atmıştı. Gary'nin eski İsviçre çakısı da yanındaydı.

"Güzel," dedi Candace. "Fotoğraf makinesini de getirmen iyi olmuş."

Bence de, diye düşündü Katherine.

Kar hâlâ hızlı ve yoğun bir şekilde yağıyordu. Katherine'in duyduğu tek ses, tepeyi tırmanırken alıp verdikleri nefesler ve çıkardıkları homurtulardan ibaretti. Ne bir araba sesi, ne de uzaktan kulaklarına çalman bir korna veya tren düdüğü duyuluyordu. Dünya garip bir sessizliğe gömülmüştü.

Önlerinde uzanan patika bir anda Katherine'in gözüne dimdik göründü. Tarlayı geride bırakmışlar, ormanın içinden tepeyi tırmanmaya başlamışlardı. Eğri büğrü ağaçların dalları, üzerlerindeki kar tabakası sebebiyle aşağı doğru eğilmişti. Katherine, ağaçların sıra sıra dizilmiş devasa bir ordu olduğu ve kendisine uzanmaya çalıştığı sanısına kapıldı.

Az kaldı, diye fısıldadı Gary kulağına. Katherine onu öyle yakınında hissetmişti ki, neredeyse kokusunu duyabiliyordu. Gary de ekim ayının sonunda, hayatının son gününde bu patikayı çıkmıştı. Aynı sırt çantasını takarak bu yollarda yürümüştü.

Bu gerçekten mümkün mü, Gary? Ölüleri hayata döndürebilir miyiz?

Gary usulca gülerek karşılık verdi. *Buraya bu yüzden gelmedin mi?* diye sordu.

O anda Katherine'in gözlerinin önündeki perde çekildi. Artık buraya neden geldiğini, yolunu buraya düşürenin ne olduğunu biliyordu. Katherine elini onun avucunda hissetti. Gary yanı başındaydı.

Şşt, diye fısıldadı Gary. *Duyuyor musun?*

Katherine gözlerini kapattı ve aklının uzak köşelerinden yükselen müzik sesini duydu. Bir zamanlar dans ettikleri eski bir caz şarkısıydı bu. Katherine, Gary'nin dudaklarının yanağına sürtündüğünü hissetti. Gary ile ikisi karların arasında beraber hareket ederek birkaç dans adımı attılar.

Tekrar birlikte olabiliriz, dedi Gary ona. *Austin'i geri getirebiliriz.*

Bu fikir Katherine'i serseme çevirdi. Göğsüne çarpan bir top güllesi misali öyle ani ve ağırdı ki, dengesini yitirerek karların arasına yığıldı. Gary'yi görmek için çaresizce çevresine bakındı ama o çoktan ortadan kaybolmuştu. Katherine sırtüstü uzanarak gözlerini karanlık gökyüzüne dikti. Kar tanecikleri milyonlarca kayan yıldız gibi üzerine yağıyordu. Katherine yedi gün için bile olsa Gary ile Austin'in tekrar yanında olduğunu hayal etmekten kendisini alamadı. Üçü örtülerin altında birbirlerine

sokulurlardı. "Oralardayken rüya gördün mü?" diye sorardı Austin'e. "Ah evet, gördüm," derdi Austin. "Çok heyecanlı bir rüyaydı."

"Her şey yolunda mı?" diye seslendi Candace.

"Evet!" dedi Katherine, tekrar ayağa kalkmaya çabalarken. Ne var ki bacaklarına çarpıp duran ve bir türlü doğrulmasına imkan vermeyen devasa kar ayakkabılarıyla bunu yapmak çok zordu. Ruthie geri dönüp eldivenli elini uzatarak onun kalkmasına yardımcı oldu.

"Teşekkürler," dedi Katherine, kot pantolonundaki karları silkeleyerek. Bacakları sırılsıklam olmuştu.

"Kar ayakkabılarına alışmak zaman alıyor," dedi Ruthie.

"Yakın zamanda bunlarla maraton koşabileceğimi sanmıyorum," dedi Katherine. Ruthie ona gergin bir tavırla gülümsedikten sonra kardeşinin yanına döndü. Fawn'a doğru eğilerek bir şeyler fısıldadı. Fawn başını iki yana sallayarak bebeğini göğsüne daha da sıkı bastırdı.

Eğri büğrü ağaçlarla dolu olan korudan geçtiler ve bayır iyice dikleşti. Artık çevrelerinde daha büyük, daha göz korkutucu ağaçlar belirmeye başlamıştı. Katherine talimatları biliyordu. Geçide doğru gidiyorlardı. Yanında mum ve Gary'nin kamerası vardı. İhtiyacı olan tek şey...

"Yüce İsa!" diye bağırdı Candace ön taraftan. Hemen yolun kenarında bir tilki tavşanın tekini yakalamış, boğazına atılmıştı. Hayvancağız birkaç saniye mücadele ettikten sonra tilkinin ağzında hareketsiz kaldı.

Candace silahını çıkarıp tilkiye doğrultu.

"Yapma!" diye haykırdı Katherine. Parıldayan kızılımsı kürküyle çok güzel bir hayvandı bu. Âdeta gözlerini dikmiş; *Senle ben, biz birbirimizi tanıyoruz*, dercesine ona bakıyordu. *Açlığı, çaresizliği biliyoruz.*

Silahın bir anda patlamasıyla Katherine yerinden sıçradı. Korkuya kapılan tilki ağzındaki tavşanı düşürdü ve ağaçların arasına doğru koşturarak gözden kayboldu. Candace hedefi ıskalamıştı. Tilki öyle bir *güzel*, öyle hızlı ve kendinden emin bir tavırla koşuyordu ki, bu görüntü karşısında Katherine'in nefesi kesildi. Bir an için hayvanın dönüp kendisine baktığından emindi.

Sana bıraktığım şeye bak.

Olanca imkânsızlığına karşın, bütün bunlar sanki Katherine'in yazgısında vardı.

"Tavşanı kurtarabilir miyiz?" diye sordu Fawn, karların arasında hareketsiz yatan küçük, beyaz hayvana doğru ilerleyerek.

"Hayır," dedi Ruthie. "Artık çok geç. Elini sürme, tamam mı?"

"Hadi, sanırım yolun yarısını aştık," dedi Candace, silahını kaldırıp feneri önlerindeki yola tutarak. Dikkatli bakacak olsalardı, Candace'in saatler önce tepeden inerken bıraktığı belli belirsiz izleri seçebilirlerdi. Bayır iyice dikleşmiş, yürüyüşleri daha çok tırmanışı andırmaya başlamıştı. Katherine, Everest Tepesi'ne tırmanan dağcıların fotoğraflarını hatırladı. Kimse düşüp geride kalmasın diye birbirlerine iplerle bağlanmışlardı. Candace iyice hızlandı ve kızlar da ona yetişmek için çabalayarak peşinden karlara bata çıka yürümeye devam ettiler. Ama Katherine yavaşladı ve tilkinin durduğu yere baktı. Neyse ki, kendisi kimseye iple bağlı değildi ve hiçbiri onun artık arkalarında olmadığını fark etmemişti. Katherine eğilip eldivenini çıkardı ve beyaz tavşana dokundu. Kürkü hâlâ yumuşak, bedeni ise sıcaktı.

Katherine el çabukluğuyla tavşanı avucuna aldı. Hayvanın bu denli hafif olması onu şaşırtmıştı. Gary'nin sırt çantasını omuzlarından indirerek tavşanı dikkatle içine yerleştirdi ve fermuarını sıkıca kapattı.

Kulakları uğuldar, kalbi küt küt atarken diğerlerine yetişmek için koşturdu.

Tavşan küçücüktü. Kaburgalarını yoklamak, göğsünü yarmak ve kalbini çıkarmak o kadar da zor olamaz, diye düşündü Katherine.

Ruthie

"Buralarda bir yerlerde olmalı," dedi Candace, Şeytanın Eli'nin eteklerinde dolanırken.

"Kayaların bu kadar büyük olmasına inanamıyorum," dedi Katherine, başını kaldırarak. "En yüksek olan hiç yoksa altı metre vardır. Resimlerde o kadar büyük görünmüyorlar."

"Şeytan bir dev olmalı," dedi Fawn, Mimi'ye sıkıca yapışarak. Mimi hâlâ içinde silahın durduğu battaniyeye sarılıydı.

Bayırı tırmanmaları neredeyse kırk beş dakika sürmüştü. Tepeye vardıklarından bu yana Candace etrafı rastgele kazmakla meşguldü. On dakikadır sarsak hareketlerle sağa sola gidip duruyordu.

"Giriş, beş kayadan herhangi birinin altında olabilir," dedi. "Hepsi birbirine benziyor. Ne bekliyorsunuz? Kazmaya başlasanıza!"

Kar etkisini hiç azaltmadan yağmaya devam ediyordu ve kayalar kalın, beyaz bir örtüyle kaplanmıştı. Candace eldivenli elleriyle karları eşeliyor, küçük kayaları sağa sola iteliyordu.

"Şuna bir de ben bakayım," dedi Ruthie, cep fenerini montunun cebine koyarak Katherine'in arka ekranına bakıp durduğu fotoğraf makinesine uzanırken. Ruthie, Katherine'in ölüleri hayata döndürmek için gerekli talimatları içeren resimlerden birine yakından baktığını gördü.

Ruthie, fotoğrafları hızlıca geçerek kayanın dibindeki girişin resmine ulaştı. Fotoğraf Ekim ayında, güneş ışığında çekilmişti. Oysaki şimdi hava zifiri karanlıktı ve her şey karlarla kaplıydı.

Ruthie fotoğraftaki kayanın girintileriyle çıkıntılarını, şeklini ve gölgelerini inceledi. Sonra cep fenerini önündeki kayalıklara tuttu.

Candace yanılıyordu. Kayaların hepsinin birbirine benzediği falan yoktu.

"Bence en büyüğünde," dedi Ruthie. "Orta parmakta. Bakın, resimde yanındakine kıyasla daha sola eğik gibi görünüyor. Bir de fotoğrafın çekildiği açıya dikkat edin. Muhtemelen Gary tam şurada, sol tarafta duruyordu. Arka planda büyük bir akçaağaç var." Şu an karlarla kaplı olan ağacı işaret etti.

Ruthie kamerayı Katherine'e geri verdikten sonra kar ayakkabılarını çıkardı ve biriyle orta parmağı oluşturan kayanın dibindeki karları küremeye başladı. Çok geçmeden kalın tabakanın arasından yaklaşık yarım metre çapında bir kaya belirdi. Yanında daha küçük pek çok kaya vardı. Ruthie kayayı sertçe itti, ancak buz ve kar sebebiyle iyice yerleşmiş olan kaya yerinden kıpırdamıyordu.

"Bana yardım et," dedi, Candace'e. İkisi beraber yüklenerek kayayı itmeye çalıştılar. Nihayetinde kaya yerinden oynadı ve kenara yuvarlandı.

Katherine fenerini parmak şeklindeki devasa kayanın dibinden yeraltına doğru açılan küçük oyuğa tuttu. "Evet! Giriş burası!"

Giriş bir yetişkinin ancak zar zor içeri girebileceği denli dar görünüyordu. Ruthie buraya yürüyüş yaparken rastlamış olsaydı, muhtemelen küçük bir hayvanın – belki bir tilkinin ya da kokarcanın – ini olduğunu düşünerek yanından geçip giderdi.

Ruthie kendi fenerini yakarak dar oyuğun içine tuttu. Zifiri karanlık, fenerin ışığını âdeta boğduğundan tünelin nereye kadar uzandığını göremedi. "Bu yolun bir yere çıktığından emin miyiz?" diye sordu şüpheli bir sesle. Asıl aklından geçenler ise, *Dünyaları verseler oraya girmem* idi.

Ruthie bir anda bütün bunların kendisine oynanan büyük bir oyun olduğu hissine kapılmıştı. Sanki şimdi herkes gülmeye başlayarak onun sırtını sıvazlayacak ve *Seni nasıl da kandırdık!* diyecekti. Hatta annesi bile saklandığı yerden gelip bu şakanın bir parçası olduğunu söyleyecekti. Belki olan bitenler annesinin Ruthie'ye bir sorumluluk dersi vermek için bulduğu parlak bir fikirden ibaretti.

"Öğrenmenin tek yolu var," dedi Candace. "Ben önden gideceğim. Ama hemen peşime düşmezseniz, göz açıp kapayana kadar geri çıkarım. Ve bundan hiç memnun olmayacağımı bilin." Herkesin kendisini anladığından emin olmak için mantosunun içindeki silah kılıfını sıvazladı.

"Bilemiyorum," dedi Ruthie.

"Küçük yerleri sevmiyor," diye açıkladı Fawn, diğerlerine.

Daha yetersiz ifade edilemezdi, diye düşündü Ruthie.

"Ben de bayılmıyorum herhalde," dedi Candace. "Ama hoşunuza gitsin ya da gitmesin, oraya gireceğiz." Candace

sırt çantasını oyuktan aşağı ittikten sonra mantosunu çıkarıp içeri tıkıştırdı. Kar raketlerini kayaya yasladı ve kafasını delikten içeri soktu. Ne var ki yarı yolda sıkışmış gibi kalakaldı.

"Belki yeterince büyük değildir. Belki geçme imkanımız yoktur. Ya da bu yol hiçbir yere çıkmıyordur," dedi Ruthie, Candace'in mücadelesini izlerken sıkıntıyla. Candace karada yüzercesine ayaklarını çırpıyor, kıvranıyor ve eğilip bükülüyordu. İçeriden boğuk küfürler duyuldu. Nihayetinde Candace'in ayakları gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra ise Candace'in sesi yankılandı: "İçeri girdim! Hadi! Çabuk olun! Buna inanamayacaksınız!"

Katherine kızlara dönüp hızlı ve alçak bir sesle konuşmaya başladı. "Ben önden gideceğim," dedi. "İçeri girmek için mümkün olduğunca oyalanacağım. Ama siz kızlardan yapmanızı istediğim bir şey var." Mantosunun cebini karıştırıp bir dizi anahtar çıkardı. "Hemen ana yola inen patikaya çıkın. Arabam sizin garaj yolunun yaklaşık dört yüz metre uzağında duruyor. Siyah bir Jeep Cherokee. Cep telefonum da torpido gözünde. Telefon açıp yardım çağırın. Çekmiyorsa arabaya binip en yakın eve gidin. Buradan uzaklaşın, yeter. Bu Candace denen kadın kafayı yemiş. O silahı sallayıp dururken sonunda birine zarar verecek. Ben onu bir süre oyalarım, böylece zaman kazanmış olursunuz."

"Ne cehennemdesiniz be?" diye bağırdı Candace oyuğun içinden. "Önce kim geliyor?"

"Ben!" diye bağırdı Katherine, içeri doğru. "Şimdi giriyorum!"

Ruthie bir an için Fawn'la tepeden aşağı doğru kaçtıklarını, Katherine'in cep telefonundan 911'i arayıp bir

kurtarma operasyonu başlattıklarını hayal etti. Ama Candace annelerinin mağarada olduğunu düşünüyordu. Ya haklıysa, o zaman ne olacaktı? Ya annesi yaralanmışsa veya ona ilk ulaşan kafasında bin bir komplo teorisi gezinen Candace olursa? Hem de elinde bir silah varken.

Ruthie başını iki yana sallayarak sesini alçalttı. "Bir yere gitmiyorum."

Oyuncak bebeği kız kardeşinin elinden alarak battaniyeyi açtı ve silahı Katherine'e gösterdi. "Bence annem gerçekten içeride olabilir. Ve her ne olursa olsun, kardeşimle beni isteyerek terk etmeyeceğini biliyorum. O yüzden eğer içerideyse, başının dertte olma ihtimali var. Candace işin içine girince her şey daha da kötüleşebilir."

Katherine silaha bakıp içini çekerek başıyla onayladı.

Ruthie, Fawn'a döndü. "Sen anahtarları alıp ana yola giden patikaya çık. Jeep'i bulup yardım çağır. Artık büyüdün. Bunu yapabilirsin."

Fawn kararlı bir tavırla başını iki yana salladı. "Asla olmaz. Mimi ile ben de sizinle kalacağız. Annemi bulmanıza yardım edeceğiz."

"Pekâlâ," diye onayladı Ruthie. Keşke doğru olanı yapıp yapmadığını bilebilseydi. Ama onlar bütün gece burada dikilip planlar yapar ve senaryolar kurarken, aşağıda annelerinin başı dertte olabilirdi.

"İkiniz de dikkatli olun, tamam mı?" dedi Katherine. "Aptalca bir şey yapmayın."

"Sen de öyle," dedi Ruthie, Katherine'in talimatları içeren fotoğrafı incelemesini düşünerek. Kızları göndermeye bu yüzden mi bu kadar hevesliydi?

"Amma da oyalandınız, hanımlar. Neler oluyor?" diye bağırdı Candace.

"Kusura bakma," diye seslendi Katherine içeri doğru. "Şu kahrolası kar ayakkabılarını bir türlü çıkaramadım. Geliyorum!" Katherine çantasını aşağı attıktan sonra kendisi de içeri girdi ve çok geçmeden gözden kayboldu.

"Şimdi sıra Mimi'yle bende," dedi Fawn. Ruthie cep fenerini kız kardeşine uzattı.

"Hemen arkanızdan geliyorum," diye söz verdi Ruthie. Silahı mantosunun cebine koymadan önce Buzz'ın gösterdiği gibi emniyet kilidinin açık olup olmadığını kontrol etti.

Fawn'un küçüklüğü ona kesinlikle bir avantaj sağlamıştı. Cep fenerinin ışığını karanlık ve nemli kayalıkların pürüzlü duvarlarına tutarak dar oyuktan kolaylıkla geçti.

Ruthie derin bir nefes alarak onun peşinden gitti. Tünel ıslak kaya, çamur ve... çıra yanığı mı kokuyordu? Kesinlikle öyleydi – yakınlarda bir yerlerde bir ateş yanıyor olmalıydı. Giriş çok dardı ve Ruthie başını iyice eğerek karnının üzerinde sürünmek zorunda kaldı. Kardeşinin ayakları hemen önündeydi. Ruthie'nin kalbi küt küt çarpmaya başladı. Öyle hızlı nefes alıp veriyordu ki, bir an için kendisinden geçmekten korktu.

"İyi misin, Ruthie?" diye seslendi Fawn geriye doğru.

"Evet," dedi Ruthie. Ancak sesi cılız ve tiz çıkmıştı. Tünel gittikçe daralıyor muydu? Ruthie taşların aşağı düşerek kendisini sıkıştırıp kaburgalarını kırdığını ve gözlerini yuvalarından fırlattığını kafasında canlandırdı. İçgüdüleri doğruysa ve anneleri buralarda bir yerlerdeyse, Ruthie bunları kendilerine yaşattığı için onu öldürebilirdi bile. Hayatında hiç böyle korktuğunu hatırlamıyordu.

"Korkma, tünel genişliyor," diye temin etti Fawn onu.

"Korktuğumu da nereden çıkardın?" diye mırıldandı Ruthie. Oysaki kalbinin patlamak üzere olduğundan

emindi. Sert taşların üzerinde kendisini sürüklemeye çalışmaktan ötürü dirsekleri yanıyordu.

Bir anda her yer kapkaranlık kesildi.

"Işığa ne oldu?" diye seslendi Ruthie, bir anda paniğe kapılarak.

"Galiba pili bitti," diye seslendi Fawn. Ruthie cep fenerinin sallandığını ve pillerin boğuk bir sesle tıngırdadığını duydu.

İçerisi zifiri karanlıktı. Ruthie'nin kabuslarının ötesinde bir karanlıktı bu – sonsuza dek devam ediyor gibiydi.

Herhalde canlı canlı gömülmek böyle bir his olmalı, diye düşündü.

"Olsun, sen ilerlemeye devam et," diye seslendi Ruthie, sesinin cesur çıkmasına özen göstererek.

Fawn haklıydı, tünel genişlemişti; ancak sonra tekrar daralmaya başladı. Ruthie gözlerini sıkıca yumarak kendisini gözlerini açtığında etrafın karanlık olmayacağına inandırmaya çalıştı. Tünelde ilerlemek için karnının üzerinde sürünmek, kollarını bükerek dirsekleri ve ayak parmaklarıyla vücudunu itmek zorundaydı. Işık söndükten sonra tünel üç metre kadar yokuş aşağı devam etti. Ruthie'nin ceketi ve gömleği toplanmış, tünelin zemininde taşlar karnının her yanını çizmişti.

"Dur," dedi yüksek sesle.

"Neredeyse geldik," diye bağırdı Fawn, geriye doğru boğuk bir sesle. "Işık görüyorum." Sesi, Ruthie'nin düşündüğünden çok daha ileriden geliyordu.

Ruthie önündeki sırt çantasını iteleyerek Fawn'un sürünürken çıkardığı belli belirsiz sesleri dinlendi. Nihayet gözlerini açmaya cesaret ettiğinde, ileride cep fenerlerinin yumuşak ışığını fark etti. Birkaç metre sonra Ruthie

ellerini ve dizlerini kıpırdatabileceğini fark etti. Birkaç metre sonra ise tünel büyük, rahat görünüşlü bir odaya çıktı. Ruthie ihtiyatlı bir tavırla ayağa kalkarak gerindi ve etrafına bakındı. Sırt çantasını omzuna atıp silahın hâlâ ceketinin cebinde olup olmadığını kontrol etti.

Yer altında olduğunu düşünme, diye telkin etti kendisini Ruthie.

Fawn cep fenerini ona doğru tuttu. "Yine çalışmaya başladı. Galiba doğru düğmeye basmamışım. Affedersin."

"Olsun," dedi Ruthie. "Sen çok cesur bir çocuksun, biliyorsun, değil mi?" Fawn ona bakarak gülümsedi.

Odadaki ışık yalnızca cep fenerlerinden kaynaklanmıyordu; dört bir yanda gaz lambaları yakılmıştı. Ve burası tam anlamıyla bir odaydı – içeride raflar, bir masa, hatta borusu kayalıklı tavandaki bir yarığa doğru uzanan bir odun sobası vardı. Sobada ateş yanıyordu. Alevlerin çıtırtısı Ruthie'ye neredeyse Şeytanın Eli'nin altındaki bir mağarada olduğunu unutturmuştu. Sol tarafta yer alan bir girintiye üzerinde eski battaniyeler serili bir yatak yerleştirilmişti.

Oda Ruthie'nin gözüne tuhaf bir şekilde aşina geliyordu.

Ruthie ahşap rafların yanına gitti. Buraya su testileri, un ve şeker paketleri, çay ve kahve kutuları, sardalye ve ton balığı tenekeleri, konserve sebzeler ve çorbalar, hatta elmalarla dolu bir sepet yerleştirilmişti. Ruthie elmalardan birini aldı. Hiçbir yerinde çürük yoktu.

"Aşağı indiğimde bütün lambalar yanıyordu," dedi Candace. Silahını karşıya doğrultmuş, kafasındaki fenerle tüm odayı inceliyordu. Aşağı inerken kullandıkları hariç üç tünel daha vardı. Her biri kapkaranlıktı ve ayrı bir yöne doğru gidiyordu.

"Ruthie, bak!" diye bağırdı Fawn. Yatağın üzerinden mor ve sarı renklerle işlenmiş bir panço almıştı.

"Bu annemin!" dedi Ruthie.

Fawn heyecanla başını salladı. "Ortadan kaybolduğu gece üzerinde bu vardı!"

Ruthie pançoya daha yakından bakmak için ileri atıldı. Ne var ki o sırada yatağın başucunda duran şeyi görünce olduğu yerde donup kaldı.

Yeşil renkli eski pelüş ayıcığıydı bu – Piney. Ruthie ayıyı alıp göğsüne bastırınca belli belirsiz bir anı gözlerinin önünden geçti. Oda ona tanıdık gelmişti; çünkü buraya ilk gelişi değildi bu. Birinin peşinden içeri girmişti.

Ruthie gözlerini yumarak anısının derinliklerine gömüldü.

Burada yaşayan küçük bir kız vardı. Ama hoş biri değildi. Ruthie'ye karanlık ve korkutucu bir şey göstermişti.

Daha sonra ise babası ona her şeyi kafasında kurduğunu söylemişti.

Ruthie gözlerini çevrede gezdirdi. Bu mümkün olamazdı, öyle değil mi? Şeytanın Eli'nin altında yer alan bir mağarada küçük bir kız nasıl yaşardı ki?

"Bu senin, değil mi?" diye sordu Fawn. "Küçüklüğünden kalma galiba? O eski resimde senin elinde görmüştüm bu ayıyı."

Ruthie ayıya sıkıca yapışmış halde başıyla onayladı. Çok uzak bir geçmişte kalan o günü daha iyi hatırlamak için çırpınıyordu. Kız ona ne göstermişti?

"Yatağın altında," dedi Fawn, orayı işaret ederek. "Bir şey daha var." Ruthie bir elinde ayı, diğerinde cep feneriyle yatağın altına baktı.

Taş zeminde mor ve beyaz renklerde bir mont duruyordu. Parçalanmış ve kurumuş kana benzer kahverengi lekelerle kaplanmıştı.

"O kayıp kızın giydiğinden değil mi bu?" diye sordu Fawn. "Willa Luce'un?"

Ruthie kendisini başka yere bakmaya zorlayarak onu başıyla onayladı.

Candace'in söylediklerini düşünüyordu. Annesiyle babası ormanda bir canavar olduğunu iddia etmişlerdi. O canavar, asıl annesiyle babası olan Tom ve Bridget O'Rourke'u öldürmüştü. Onlar öldürüldüğü sırada Ruthie neredeydi? Başlarına gelenlere şahit olmuş muydu? Bunun düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. Mağaranın duvarları üzerine gelmeye, içerideki hava çekilmeye başladı.

"Alice Washburne!" diye seslendi Candace. Duvarlarda yankılanan sesi Ruthie'nin kulaklarını zonklatmıştı. "Çocukların elimde! Ortaya çık, yoksa başlarına gelecekler-den sorumlu değilim!"

Ruthie yeşil ayıcığı yere bırakıp cebine uzanarak silahın emniyet kilidini kapattı ve nefesini tutarak beklemeye başladı.

Bir an için durup dinlediler. Tek duydukları alevlerin çıtırtısı ve uzaklardan gelen bir damlama sesi oldu.

"Bu olanlardan hiç hoşlanmadım," dedi Fawn, Ruthie'ye sokularak. "Buradan da hiç hoşlanmadım."

"Ben de," dedi Ruthie, elini cebindeki silahtan ayırmadan.

Ortalık sessizdi.

"Kahretsin," diye böğürdü Candace. Odanın çevresinde ilerleyerek kafa lambasıyla tek tek bütün tünelleri

aydınlattı. Başını tünellerden birine uzatarak Ruthie'nin anlayamadığı bir şeyler söylendi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Ruthie. Bir gözü Candace'in elindeki silahtaydı. Kesinlikle blöf yapıyor olmalıydı. Onlara bir şey yapacak hali yoktu. Vakti geldiğinde kendilerini tehdit unsuru olarak kullanması için hayatta ve zarar görmemiş olmaları gerekiyordu.

"Her bir tüneli tek tek incelememiz gerekecek."

Lütfen, Tanrım, daracık bir tünele daha girmeyelim, diye düşündü Ruthie.

"Ayrılabiliriz," diye önerdi. "Ya da Fawn'la ben burada mı kalsak? Olur da annem ortaya çıkarsa diye."

"Olmaz!" diye cevabı yapıştırdı Candace. "Hep beraber gidiyoruz." Bakışlarını mağarada gezdirdi. Gözleri boncuk boncuk parlıyordu. "Bir dakika. Katherine nerede?"

Ruthie etrafına bakınarak cep fenerini tünellerin karanlık girişlerinde gezdirdi.

"Kahretsin!" diye kükredi Candace.

Katherine ortalıkta yoktu.

1908

Sara

31 Ocak 1908

Teyzem.

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, ne var ki kendisi hâlâ kapı eşiğinde duruyordu. Üstelik gayet kanlı canlı bir hali vardı. Ruh olmadığı kesindi: belli bir şekli vardı ve son derece cismaniydi. Kıyafetlerinden karlar dökülüyor ve gölgesi arkasına doğru uzanıyordu.

Gertie dışarıdan teyzemin sesini duyar duymaz koşup kaçmış, muhtemelen dolaba geri dönmüştü.

Shep hemen yanımda alçak sesle hırıldıyordu. Teyzem ona bir bakış atınca kuyruğunu kıstırıp sıvıştı.

"Sen..." diye kekeledim. "Sen onlardan biri misin? Ölüler diyarından geri mi döndün?"

Belki gerçekten de delirmiştim.

Martin'in silahı hâlâ elimdeydi. Kabzasına öyle sıkı yapışmıştım ki, parmaklarım bembeyaz kesilmişti. Teyzem ona şöyle bir bakıp gülmekle yetindi. Daha yaşlı görünüyordu. Bir zamanlar kuzgun karası olan saçları çelik grisine dönmüştü. Karmakarışık buklelerini paçavralar ve deri parçalarıyla toplamıştı. Saçında tüyler, boncuklar ve

küçük taşlar göze çarpıyordu. Esmer cildi kırışıklıklarla kaplıydı. Omuzlarına bir tilki postu atmıştı.

"Uyuyan olsaydım," diye sordu teyzem. "Senin için daha mı kolay olurdu?"

"Ben..."

"Bunca yıldır doğru bildiğine, cesedimin evimin küllerinin arasına karıştığına inanmak daha mı kolay olurdu?" Yüzü öfkeli bir hal almıştı.

"Ama nasıl? Nasıl oldu da hayatta kaldın?" Ateşin sıcaklığını, üzerimizi kaplayan kurumu ve nihayetinde evden geriye o eski sobanın birkaç yanık parçası hariç hiçbir şey kalmadığını hatırlıyordum. "Silah sesini duydum. Kulübenin yanıp kül olmasını seyrettim."

Teyzem acı acı güldü. "Beni öldürmenin bu kadar kolay olacağını mı sanmıştın, Sara?"

Tüyleri yanmış olan Buckshot'un ormana yollandığını hatırladım. Teyzemin peşinden mi gidiyordu?

"Beni öldürüp bedenimden arta kalanları küllerin arasında çürümeye mi bırakacaktınız?"

Bir anda korkuya kapılarak geriledim. "Onu durdurmaya çalıştım," dedim sesim titreyerek. "Hatta alevler evi sardıktan sonra yanına gelmeye çalıştım ama babam bana engel oldu."

Teyzem başını hüsranla iki yana sallayarak bana yaklaştı. "Yeterince çabalamadın, Sara."

"Bunca zamandır hayatta mıydın?" diye sordum, inanamayarak. "Nerelerdeydin peki?"

"Evime döndüm. Halkımın arasına karıştım. Geçmişimi arkada bırakmaya, hepinizi unutmaya çalıştım. Ama görüyorsun ya, bunu başaramadım. Ne zaman unutacak

gibi olsam, ellerime bir bakış atmam yetti." Teyzem eldivenlerini çıkararak beyaz, kabarık yaralarla dolu ellerini ve parmaklarını gösterdi. "Babanın beni vurduğu yerin izi da hâlâ karnımda. Yara enfeksiyon kaptı. Berbat haldeydi." Teyzem yaralı sağ eliyle karnını ovuşturdu. Simsiyah dipsiz kuyuları andıran gözleri, benim gözlerimi buldu. "Ama bazen en çok can yakan yaralar, derinlerde gömülü olanlardır, öyle değil mi, sevgili Sara?"

Hiçbir şey demeden gözlerimi o korkunç görünümlü solgun ellerine diktim.

"Bir gün geri döneceğimi biliyordum. Dönecek ve kendime verdiğim sözü tutup bunu sana ödetecektim. Ailenle beraber bana yaptıklarının hesabını vereceksin. Senin için yaptığım onca şeyden sonra bana sırt çevirdin. Ben sana baktım, seni kendi çocuğum gibi büyüttüm. Sen ise bana böyle mi karşılık veriyorsun? Beni diri diri yakmaya çalışarak mı?"

"İyi de bunu yapan ben değildim ki! Babamdı. Kederinden delirmişti."

Teyzemin yüzünde kötücül bir gülümseme belirdi. "Delilik daima çok iyi bir bahanedir, sence de öyle değil mi? Başka insanlara, hatta başka insanların çocuklarına yaptığın korkunç şeyler yanına kâr kalır." Koyu renkli gözlerinden bir parıltı gelip geçti.

Bir anda korkunç gerçek üzerime çökerken kalbim buz kesti. "Ne zamandır buralardasın?" Sesimin sakin çıkması için gayret ediyordum.

"Ah, bir süre oldu diyelim. Yoksul ailenin hayat mücadelesini seyretmeme yetti. Araziyi işlemekten ziyade onunla savaş veren topal kocan, kızın. O güzel, küçük

kızın... Nasıl da minicikti. Çok narindi. Senin o yaştaki haline benziyordu."

"Gertie," dedim, sesim titreyerek. "Adı Gertie."

Teyzemin ağzı acılı bir gülümsemeyle büküldü. "Ah, biliyorum. Onunla birbirimizi iyi tanıyoruz."

O an gözlerine bakınca nihayet gerçeği anladım. Gerilerken silahımı kaldırarak teyzemin göğsüne doğrulttum.

"Gertie'yi öldüren Martin değildi. *Sendin.*"

Teyzem başını geri atarak güldü. "Ama kanıt Martin'i gösteriyordu, öyle değil mi? Gertie'nin cebindeki yüzük. Kocanın tarladan çıkardığı, bana ait olan yüzük. Onu vurduğun için seni suçlamıyorum. Ben de aynı şeyi yapardım."

"Ben onu vurmadım. Kazayla oldu."

Teyzem gülünce kahverengi lekeli sivri dişleri göründü.

"Yüzüğü oraya sen koydun," dedim. "Bir şekilde onu Martin'den aldın. Sözde Gertie'den olan notları bırakan da sendin."

Teyzemin yüzüne geniş, çarpık bir gülümseme yayıldı. "Benim akıllı Sara'cığım. Nasıl da zekisin."

Öne doğru bir adım atarak silahın namlusunu onun göğsüne yasladım. Bana gülerek başını iki yana salladı. Sanki hâlâ budala bir çocuktum. Hiçbir şeyin doğrusunu bilmeyen küçük bir kızdım.

"Beni öldürmek ne işine yarayacak, Sara? Senden aldığım her şeyi geri getirmeni sağlayacak mı? Çocuğunu? Kocanı? Ağabeyini ve babanı?"

"Babamı sen öldürmedin," dedim.

"Hayır. Kendisini içkiye boğduğu için öldü. Çünkü bana yaptıklarıyla yaşamaya katlanamadı."

O derin, simsiyah gözlerine baktım. Bakışları beni içine çekiyor ve küçükken onunla el ele dere kenarına indiğimiz zamanlara geri götürüyordu.

Sen diğerlerinden farklısın, Sara. Sen bana benziyorsun.

Belki, diye düşündüm. Belki *gerçekten de* teyzeme benziyorumdur. Belki benim de cinayet işlemem, intikam almam mümkündür. Teyzemi öldürmek benden aldıklarını geri getirmez ama en azından adalete kavuşurum. Teyzemi öldürecektim. Bunu Gertie için yapacaktım. Martin için. Babam ve ağabeyim için.

Ama çok geç kalmıştım.

Teyzem akıl almayacak denli hızlı bir hareketle silahı ellerimden çekip alarak benim göğsüme doğrulttu. Onun hareket kabiliyetini ve gücünü unutmuştum.

"İstersen gidip Gertie'yi bulabilecek miyiz diye bakalım," dedi, sanki seçme şansım varmış gibi. "Yeraltına geri dönmesine sadece birkaç saat kaldı. Bunu izlemek istiyorum. Hayata döndürdüğün o küçük, hazin hayaletin sonsuza dek kaybolduğu anda yüzünü görmek istiyorum."

4 OCAK
GÜNÜMÜZ

Katherine

Katherine ilk başta zifiri karanlığın içinde ilerledi; çünkü cep fenerini yakarsa ışığı görüp peşinden geleceklerinden korkuyordu. Kendisini bulmaları uzun sürmezdi. Bu işi çabuk halletmesi gerekiyordu.

Geçit altı metre kadar dümdüz aşağı doğru devam etti. Duvarlar soğuk ve nemliydi, ayakları ıslak taşlarda kayıyordu. Eğilerek yürümek, kayaların arasından dikkatli adım atmak zorundaydı. Kendisini mağarada yaşayan kör bir hayvan gibi hissetti.

Bu yolun nereye çıktığını bilmiyordu. Geçit, mağaranın içinde belli bir yerde miydi? Yoksa ritüeli herhangi bir yerde gerçekleştirse de olur muydu?

Bir an soluklanmak için durdu ve kulak kesildi. Uzaktan gelen sesleri duydu. Odanın bulunduğu taraftan gelen bir ışık yoktu; herhalde güvenle cep fenerini yakabilecek kadar uzaklaşmış olmalıydı. Bir anda parlayan ışık karşısında gözlerini kırpıştırdı ve bir yol ayrımına geldiğini fark etti. Bir an tereddüt ettikten sonra sola devam etti. Geçidin tavanı iyice alçalmıştı, o yüzden elleri ve dizleri üzerinde emeklemek zorunda kaldı. Yaklaşık iki metre

sonra buranın çıkmaz yol olduğunu fark etti. Sürünerek geri çıkıp bu kez sağdaki yola girdi. Yol kıvrılarak ve dönerek aşağı doğru iniyor, zaman zaman geçmeyi zorlaştıracak denli daralıyordu. Hızlı hareket etmek imkânsızdı; tahmininee yalnızca üç metre kadar ilerleyebilmişti.

Devam et, diye fısıldadı Gary. *İşte böyle. Neredeyse vardın, bebeğim.*

Artık arkasında diğerlerinin seslerini duymuyordu. İlk girdikleri odadan çok uzaklaşmıştı. O sırada aklına yeni bir düşünce takıldı: *Geri dönerken yolumu bulabilecek miyim?* Katherine filmlerde gördüğü sahneleri düşündü – insanlar bir mağaraya giriyor, içerisinin geri çıkmayı başaramamış insanların kemikleriyle dolu olduğunu görüyorlardı.

Duvarlara işaret koymalı veya arkasında ekmek kırıntıları bırakmalıydı. Keşke herhangi bir şey yapmış olsaydı. Kaç yerden dönmüştü? Bir kez sağa dönmüş, sonra yol ayrımına gelmişti. Yoksa iki kez mi sağa dönmüştü?

Merak etme, ben sana çıkış yolunu göstereceğim, diye fısıldadı Gary sol kulağına.

Bir anda zemin ayaklarının altından çekildi ve Katherine sendeleyerek dizini ve sol dirseğini çarptı. Cep feneri yere düşerek söndü.

"Kahretsin," diye cıyakladı Katherine.

El yordamıyla cep fenerini arandı ve ne halde olduğunu görmek için düğmesine bastı. Neyse ki fener hâlâ çalışıyordu. Katherine'in kot pantolonu yırtılmış, derisi çizilmiş ve kanamaya başlamıştı. Ama çok ciddi bir durum yoktu. Katherine nerede olduğunu görmek için cep fenerinin ışığını etrafta gezdirdi.

Daire şeklinde küçük bir odadaydı. Ortada yarı yarıya yanmış çıralarla dolu, yuvarlak bir ateş yakma yeri vardı.

Yerler kayalıklar ve çakıllarla kaplıydı. Duvarlarda kömür ve kırmızı – kahverengi bir boya (yoksa kan mıydı?) kullanılarak yapılmış çizimler ve yazılar vardı. Toprağın altına gömülü cesetlerin yerlerinden kalkıp yaşayanların dünyasına geri dönmesini betimleyen kabataslak resimler göze çarpıyordu.

Duvarlara defalarca, belki yüzlerce kez *Uyuyan, uyan* yazılmıştı.

"İşte burası," dedi yüksek sesle. Doğrudan gelmesi gereken yere çıkmıştı.

Katherine hemen işe koyularak mumu, kibritleri, tavşanın cesedini ve Gary'nin fotoğraf makinesini çıkardı.

Tavşanı sırtüstü yatırarak parmaklarını göğsünde gezdirdi. Hayvanın kürkü yumuşak, kaburga kafesi küçücüktü. Katherine bir an tereddüt etse de İsviçre çakısının küçük bıçağıyla hayvanın göğsünü büyük bir özenle yardı. Çok fazla güç uygulaması gerekmemişti. Üniversitede aldığı biyoloji derslerini aklından geçirerek akciğerlerin ve kalbin yerini kolaylıkla buldu ve dikkatle hayvanın kalbini yerinden söktü. Hâlâ sıcacıktı.

Eskiden olsa Katherine bu yaptıkları karşısında fenalık geçirebilirdi ama şu an her gün bu işlemi gerçekleştiriyormuş gibi rahat davranıyordu.

Tavşanın kanıyla yapış yapış olan parmaklarını kullanarak mumu yaktı ve Gary'nin fotoğraf makinesini aldı.

"Gary, seni geri çağırıyorum. Uyuyan, uyan!" Bunu yedi kez söyledi. Her seferinde sesi daha ısrarlı, daha talepkâr çıkıyordu. Son kez yinelediğinde ise neredeyse bağırmıştı.

Katherine çakının büyük bıçağını kayalıklarla örtülü toprağa daldırdı ve zeminin yumuşak olduğunu fark etti. Bıçakla toprağı eşeleyerek kolayca küçük bir delik kazdı

ve kalbi içine gömerek üzerini örttü. "Böylece kalbin bir kez daha atsın," dedi kendinden emin ve yüksek bir sesle.

Ardından hemen bir delik daha kazmaya koyuldu. Bıçakla toprağı yumuşattıktan sonra elleriyle eşelemeye devam etti ve delik fotoğraf makinesini koyabileceği kadar büyüyünce durdu. "Sana ait bu eşya yolunu bulmanı sağlasın."

Katherine oturup beklemeye başladı. "Hadi, Gary," dedi azimle. "Ben üzerime düşeni yaptım. Sıra sende."

Nefesini tutarak beklerken Gary'yle ilk öpüşmelerini düşündü. Yıllar önce, üniversitedeki resim atölyesindeydi. Çevrelerini yağlı boya ve terebentin kokusu sarmıştı. Katherine o öpücük hiç bitmesin istemişti. Keşke sonsuza dek orada, o resim atölyesinde, yirmi yaşında ve içlerini sızlatacak derecede âşık kalabilselerdi. O an, bütün hayatlarının tam ortasına yerleşmiş; sanki o öpücük bir merkezmiş gibi sonrasında gelen her şey onun çevresinde dönmüştü.

Katherine, Gary'yi tekrar görmenin, onu kollarına almanın, kokusunu ve tadını duymanın, nefesini içine çekmenin nasıl bir şey olacağını hayal etti. Birbirlerine söyleme şansı bulamadıkları her şeyi konuşabilirlerdi. Yedi koca gün. Ne büyük bir armağandı bu! Yedi gün bir ömür gibi gelebilirdi. Evlerinden Austin'e ait olan bir şey alıp mağaraya geri dönerler, onu da yanlarına çağırırlardı. Tekrar bir aile olabilirlerdi.

Ama bekleme süresi uzadıkça Katherine'in kuşkuları kabardı.

Ya büyü işe yaramadıysa? Veya işe yaradıysa ve Gary geri döndüğünde kendi hatırladığı gibi olmazsa? Katherine'in aklı o korkunç zombi filmlerindeki sahnelere gitti: solgun

ve çürüyen ciltleri, eksik uzuvları, ayaklarını sürüyerek yürürken inlemeleriyle yaşayan ölüleri düşündü.

Katherine daha fazla beklememeye karar vererek eşyalarını topladı. Buradan bir an önce ayrılmalıydı. Sürünerek odadan çıkmaya yeltendiği anda, sol taraftaki geçitten ayak sesleri duydu. Geldiği yöndü burası. Ağır ve düzenli adımlarla kendisine doğru geliyordu. Daha da kötüsü, her adımda korkunç kazıma ve sürtünme sesleri duyuluyordu.

Katherine dönüp öbür tarafa doğru koşmaya başladı. Cep fenerini yakmaya cesaret edemedi ve karanlıkta çaresizce ilerlerken ellerini kendisini korumak istercesine öne doğru uzatarak hiç durmadan yoluna devam etti.

1908

Martin

31 Ocak 1908

Martin sendeleyerek tepeden aşağı iniyordu. Eve gidiyordu. Evet, aynen öyle. Eve gidecekti. En az iki saattir ormanın derinliklerindeydi. İlk başta koşturmuş, sonra yürümeye başlamış, nihayetinde karların arasına yığılıp kalmıştı. Orada öylece uzanırken kendisini Sara'nın arkasındaki şekli sadece kafasında kurduğuna, kaçmakla korkaklık ettiğine ikna etmeye çalışmıştı.

Fazla zamanı kalmadığını anlamak için bunu doktor ağabeyinden duymasına gerek yoktu. Tanrı'nın unuttuğu bu ormanda ölüp gitmek istemiyordu. Sara'yı bir kez daha görmesi, her şeye karşın onu ne kadar çok sevdiğini söylemesi gerekiyordu. Her şey bir yana, Sara onun Gertie'ye hiçbir zarar vermediğini bilmeliydi. Sara'nın kendisini böyle bir şeyle suçladığını bilerek ölemezdi. O yüzden kendisini zorlayarak karların arasından kalkmış ve ağır ağır tepeden aşağı inmeye başlamıştı.

Aldığı her nefesle sol tarafındaki yara acıyla kasılmasına sebep oluyordu. Kurşun tam kaburgasının altına saplanmış, gömleği ve yün paltosu kan içinde kalmıştı. Martin attığı her adımda irkiliyor ve titriyordu.

Artık sendelemeye başlamıştı. Nefes nefese ayaklarını sürüyerek tarladan geçti. Hiçbir şeyin yetişmediği o lanetli tarla! Martin yıllarca orayı sürmüş, gübrelemiş, ekin ekmişti; ancak onca çabasına karşın hiçbir verim alamamıştı. Toprakta bulduğu şeyler kırık yemek tabakları, taşlar, eski teneke kupalar ve son seferinde de kemikten oyulmuş o güzel yüzükten ibaretti.

Martin nihayet karşısında beliren eve bakarak düğün gecelerinde Sara'yı kucağına alarak kapıdan içeri girişini düşündü. Ona nasıl da âşıktı. Kızıl saçları ve ışıldayan gözleriyle Sara. Geleceği görebilen Sara. Onun küçük bir kızken okul bahçesinde kendisine "Martin Shea, evleneceğim erkek sensin," deyişini hatırlıyordu. Sara'ya o aptal bilyeyi vermişti. Sara bilyeyi hâlâ Gertie'nin süt dişleri ve annesinin gümüş yüksüğüyle beraber küçük bir kutuda saklıyordu.

Hayatlarından görüntüler Martin'in aklından ve kalbinden gelip geçti: beraber geçirdikleri Noel'ler, Barre'deki salonda dans etmeye gittikleri gece... Eve dönerken yük arabasının tekerleği kırılmıştı da bütün geceyi arabada geçirmek zorunda kalmışlardı. Her şeye rağmen mutlulukla kabanlarının altına gömülerek birbirlerine sokulmuşlardı. Elbette acı verici anılar da vardı. Sara'nın taşıdığı bebekleri kaybetmeleri mesela. Minik Charles'ın öldüğünde Sara onu kollarına alıp bir türlü bırakmamış, oğlunun öldüğünü kabullenmeyi reddetmişti. Sonra biricik Gertie'lerini de kaybetmişlerdi.

"Sara," diye inildedi Martin, ayakları karlara gömülerek ahırın yanından geçerken. "Sara'cığım." Bir an yere yığıldı, ancak kendisini zorlayarak ayağa kalktı. Bembeyaz kar örtüsünde kan kırmızı izler kalmıştı. Belki Sara elinde silahla onu kapıda bekliyordu. Belki de hak ettiği buydu.

Neredeyse geldin, Martin, dedi kendi kendine.

Evet, eve varmak üzereydi. O anda en çok istediği şey eve girip merdivenleri son bir kez çıkmak ve yatağına uzanmaktı. Sara'nın üzerine bir battaniye örtüp yanına uzanmasını ve saçlarını okşamasını istiyordu.

İmkânsız hayallerdi bunlar.

Bana bir öykü anlat, derdi Sara'ya. *Bir macera öyküsü olsun – beraber geçirdiğimiz hayatın öyküsü.*

Avluyu geçerken küçük mezarlığın yakınında bir siluet gördü. O kişi de kendisini fark etti ve yaşlı akçaağacın arkasına saklandı.

Martin o tarafa yaklaştı.

"Kim var orada?" diye seslendi güçsüz bir sesle. "Sara?"

Ama görünürde kimse yoktu.

Herhalde bunu da kafasında kurmuştu.

Bir zamanlar hayal gücü çok kuvvetli bir çocuktu. Bir kahramanın yüreğini taşıyan bir çocuk. Önünde harika serüvenlerin uzandığına inanan bir çocuk...

Arkasında ön kapının hızla açıldığını duydu ve döndüğünde Sara'nın sendeleyerek merdivenlerden indiğini gördü. Sara, biricik Sara'sı. Her daim ışık saçan Sara.

Ama değişik bir hali vardı. Bir şeyler ters gidiyordu. Tuhaf hareket ediyordu ve yüzü korkuyla çarpılmıştı. Hemen arkasında yaşlı bir kadın belirdi. Martin'in tüfeğini almış, namlusunu Sara'nın sırtına yaslamıştı.

"Sara?" diye seslendi Martin, onlara dönerek. "Neler oluyor? Bu da kim?"

Sara başını kaldırdı. "Küçük kızımızı öldüren kadın," dedi. Ona bakarken yüzünde ıstırap dolu bir ifade vardı.

"Ah, Martin, çok üzgünüm," dedi. "Suçlunun sen olabileceğini düşündüğüm için özür dilerim."

Ben de senin olduğundan emin olduğum için özür dilerim, diye düşündü Martin.

Korkunç yaşlı kadının yüzü çirkin bir gülümsemeyle çarpıldığında Martin bir şeyler yapması gerektiğini fark etti. Yapacağı son şey bu bile olsa, karısını kurtarmak zorundaydı. O güzel, biricik Sara'sını. Onun Gertie'ye zarar verebileceğini nasıl düşünmüştü? Martin çok hatalı çıkmıştı. Hem de çok.

Gücünün son damlasını kullanarak ileri atıldı ve silaha uzanmaya yeltendi. Ne var ki ıskaladı.

Nasıl ıskalardı?

Sara'yı yine yüzüstü bırakmıştı. Muhtemelen son kez olmak üzere.

Yaşlı kadın gülerek silahı ters çevirdi ve bir mızrak gibi savurarak dipçiğini göğsündeki kanayan yaraya sapladı.

Martin inildeyerek kendisini yere bıraktı. Nefesini toparlamaya, bedeninin her santiminde yankılanan acıyı düşünmemeye çalıştı; ancak çabası nafileydi. Dizlerinin üzerinde doğrulmaya uğraştı ve tekrar yere yığıldı. Yaşlı kadın silahı kaldırarak bir kez daha göğsüne sapladı. Martin dibe çekildiğini; karanlık, sıcak bir yere doğru gömüldüğünü hissetti.

Yataktaydı. Sara'yla ikisi sarmaş dolaş kendi yataklarına çekilmiş, örtülere sımsıkı sarınmışlardı.

"Lütfen," diye hıçkırdı Sara. "Dur."

"İstediğimi alana kadar durmayacağım," diye çıkıştı yaşlı kadın. "Her şeyin ellerinden kayıp gidene kadar durmayacağım."

Sara... Martin onun adını söylemeye çalıştı. Ona dertlenmemesini söylemek istiyordu. Kendisi bunu hak etmişti. Sara ise ondan daha iyisini hak ediyordu. Martin bütün bunları dile getirmek, ondan özür dilemek istiyordu. Zorlukla başını kaldırıp gözlerini açtı ve avlunun öte yanından başka birinin geldiğini gördü. Yavaş ama kararlı adımlarla yürüyen ufak tefek biriydi bu.

Bir çocuktu. Sarı saçlı ve uzun elbiseli bir çocuk.

Üstelik elinde bir balta vardı. Martin'in baltası. Odun kesmek ve tavukları öldürmek için kullandığı keskin baltaydı bu. Martin eşyalarına daima iyi bakar ve uzun süre kullanırdı.

Ama karınla kızına iyi bakamadın, öyle değil mi?

Çocuk hiç tereddüt etmeden silahını Sara'ya doğrultmuş olan yaşlı kadına yaklaştı. Hemen arkasında durdu ve kollarını gererek baltayı kaldırdı. Yüzünü döndüğünde, Martin ay ışığının altında onu net bir şekilde gördü

Mümkün değildi bu.

"Gertie?"

Kız baltayı olanca gücüyle yaşlı kadının kafasının arkasına indirdi. Üstüne başına sıçrayan kana aldırmadan yere yığılan kadının üzerine atıldı ve kıyafetleriyle derisini parçalamaya başladı.

Martin bütün bunların sona ermesini dileyerek gözlerini yumdu.

*

"Martin? Martin?" Birisi onu sarsıyor, yüzüne vuruyordu. Martin gözlerini açtı. Karların arasında yarı yarıya donmuş bir halde yan yatıyordu. Ama artık soğuğu hissetmiyordu.

Karşısında Lucius'un korku ve tiksintiyle çarpılmış olan yüzünü gördü. Daima soğukkanlı ve metanetli olan Lucius tir tir titriyordu. Gömleği buruşmuş ve kan lekeleriyle kaplanmıştı.

"Yüce Tanrım, Martin, sen ne yaptın?"

Yaralandım, demeye çalıştı Martin. Yavaş yavaş öldüğünü biliyordu. Bunu Lucius'un yüzündeki ifadeden anlaması mümkündü. Göğsü ağırlaşmış ve kesik kesik nefes alıp vermeye başlamıştı. Öksürdüğünde ağzından kan damlacıkları püskürdü.

"Sara," dedi Martin soluk soluğa. Ağabeyinin eline uzanarak sıkıca kavradı. "Sara'ma iyi bakacağına söz ver."

"Bunun için biraz geç, kardeşim," dedi Lucius, elini geri çekerek. Gözleri Martin'in arkasındaki bir şeye kaydı.

Martin zorlukla doğrularak dönüp baktı. İyice yükselmiş olan ayın ışığı bahçeyi aydınlatıyordu.

Kendisinden üç metre kadar ötede parçalanmış, kan içinde bir kıyafet yığını gördü – Sara'nın elbisesi ve mantosuydu bunlar.

"Hayır," diye inildedi Martin. Kan bulaşmış karların üzerinde bir kadın cesedi vardı. Derisi soyulmuştu – ay ışığının altında etleri ıslak, kafatası parlak görünüyordu.

Martin başını çevirerek yaralı göğsünü yırtarcasına yükselen spazmlarla kusmaya başladı.

O sırada silahı gördü.

"Bunu nasıl yapabildin?" diye sordu Lucius, kelimeleri birbirine karıştırarak. Ağlamaya başlamıştı. Martin küçüklüklerinden beri ağabeyini ağlarken görmemişti.

"Ben yapmadım," dedi Martin. Uzanıp silahı alarak kendi göğsüne çevirdi ve başparmağını beceriksizce tetiğe yasladı. "Gertie yaptı."

Martin gözlerini yumarak tetiği çekti.

Nihayet sıcacık, güvenli yatağa, biricik Sara'sının yanına uzandığını hissetti. Gertie koridorun öbür ucunda bülbül gibi şakıyarak şarkı söylüyordu. Sara vücudunu onunkine yaslayarak fısıldadı:

"Evde olmak ne güzel, değil mi?"

4 OCAK
GÜNÜMÜZ

Ruthie

"Daha hızlı," diye seslendi Candace. "Geride kalmayın. Kimseyi kaybetmeye niyetim yok."

Dar bir geçitte ilerliyorlardı. Candace başındaki lamba ve elinde hazır tuttuğu silahla en önde gidiyordu. Katherine'in ne tarafa gittiğini bilmelerinin imkânı yoktu; o yüzden Candace onu son gördüğünde en yakın durduğu geçidi seçmişlerdi.

"Katherine?" diye bağırdı Candace. "Alice?"

Tünel yeraltına doğru devam ediyor gibi görünüyordu. Hava gittikçe daha rutubetli ve ağır olmaya başlamıştı. Duvarlar sivri kayalardan oluşuyordu ve ayaklarının altındaki zemin engebeliydi. Nihayet tavan biraz yükseldi ve dik yürüyebilmeyi başardılar. Ruthie her seferinde kendi kendisine "Bir, iki, üç," diye sayarak elinden geldiğince sakin ve düzenli nefes alıp vermeye çalışıyordu. Geçitte ilerlerken nerede olduğunu değil, ne yapması gerektiğini düşünmeye çalışıyordu: Fawn'u korumalı ve annesini bulmalıydı.

"Şey, Candace, belki de böyle seslenmesek daha iyi olur," diye ileri sürdü Ruthie. "Hani olur ya, burada başka

birileri daha vardır diye. O durumda dikkatlerini üzerimize çekmek istemeyiz."

Candace arkasını dönüp Ruthie'ye bakarak "Patron sen misin, ben miyim?" diye cevabı yapıştırdı.

Ruthie mantosunun cebine uzanarak silahın kabzasını kavradı.

"İyi misin?" diye sordu Fawn'a.

Kardeşi onaylarcasına başını salladı, ancak loş ışığın altında yüzü kıpkırmızı görünüyordu. Ruthie bir elini onun alnına yasladı – kızcağız yine alev alev yanıyordu. Kahretsin. Ruthie yanına Tylenol almamıştı. Çocukların ateşi çok yükselirse ne olurdu? Havale geçirebilirler, hatta beyinleri hasar görebilirdi.

Fawn'u bir an önce buradan çıkarması gerekiyordu. Hatta baştan hiç getirmeseydi çok daha iyiydi. Ruthie onu eve götürmeli, ilaç verip yatırmalı, ona bakması için bir arkadaşını çağırmalı, sonra yanında Buzz'la beraber annesini aramak üzere mağaraya dönmeliydi.

"Mimi buranın kötü bir yer olduğunu söylüyor," dedi Fawn donuk bakışlarla. "Buradan çıkmayı başaramayacağız."

Ruthie eğilip kardeşinin gözlerine baktı. "Hepimiz buradan çıkacağız, Fawn. Söz veriyorum. Az kaldı."

"Şşt!" diye tısladı Candace, aniden durarak. Bir elini uyarırcasma havaya kaldırmıştı. Kızlar durup kulak kesildiler.

"Duydunuz mu? Ayak sesleri! Hemen ileride. Hadi, acele edin!" Candace öne atıldı. Ruthie, Fawn'un eline yapıştı ve önünü görebilmek için kendi cep fenerini yakarak onun peşinden koşturdu. İki kardeş, kayalardan oluşmuş duvarda sağ tarafa çıkan dar bir açıklığa vardılar. Candace

ana tüneli takip etmiş ve onlardan iyice uzaklaşmıştı. Kafasındaki ışığın duvardaki yansımalarını görebiliyorlardı. Fawn'un alev alev yanan eline sıkıca yapışan Ruthie, kardeşini yan geçide doğru çekti. İçeri sığabilmek için iyice eğilmek zorunda kalacaktı.

"Acele et," diye fısıldadı Fawn'u çekiştirerek içeri doğru çömelirken.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Fawn. "Bir arada kalacağımızı sanıyordum."

"Bunun pek de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Ruthie. "O kadının birkaç tahtası eksik."

"Ha?"

"Boş ver; yanımdan ayrılma, yeter. Bizi buradan çıkaracağım. Mağaraların birden fazla girişi olabilir, öyle değil mi?"

"Sanırım," dedi Fawn. Sonra Mimi'ye dönüp Ruthie'nin anlayamadığı bir şeyler fısıldadı.

Tünel Ruthie'nin ayakta durabileceği kadar yüksekti, ancak bir süre sonra öyle daraldı ki, kendisini zorlayarak geçebilmeye başladı. Bir süre çabaladıktan sonra mantosunu çıkarmayı başardı ve yere bıraktı. Şimdi yan yan ilerleyebiliyordu, ancak karnı ve kalçası kaya duvarlara sürtündükçe canı yanıyordu. Sağ elinde tuttuğu silahın namlusunu dikkatle yere doğrultmuştu. Sol eliyle ise cep fenerine yapışmış, önünü aydınlatıyordu. Sırtı ter içinde kalmıştı ama kendisini ilerlemeye ve düzenli nefes alıp vermeye zorladı.

"Nasılsın bakalım, Minik Geyik?" diye sordu. Ama dönüp kardeşine bakması imkânsızdı.

"İyiyim," dedi Fawn.

"Sakın arkamdan ayrılma," dedi Ruthie.

"Hı hı."

Ağır ağır ilerlemeye devam ederken çevreleri değişmeye başladı. Tünel genişliyor, karanlık dağılıyordu. Ruthie cep fenerini söndürdü. Kesinlikle ileriden ışık geliyordu. Acaba bir şekilde bütün lambaların yandığı ana odaya geri mi dönmüşlerdi? Ruthie bir anda heyecana kapıldı. Özgürlüğe bu kadar yakınlar mıydı?

"Şşt," dedi Ruthie, cep fenerini arka cebine sokarken. Parmak uçlarında sessizce ilerlediler. Tünel gittikçe daha da genişliyordu. Bir süre sonra ise kesinlikle ilk başta geldiklerinden farklı bir odaya vardılar. Ruthie sırtını tünelin duvarına yapıştırarak Fawn'u yanına çekti ve bir parmağını dudaklarına götürdü. Fawn ne demek istediğini anlayarak başını salladı. Ruthie eliyle kardeşine orada kalmasını işaret etti. Fawn kocaman gözlerle tekrar başını salladı. Ruthie silahı sıkıca kavrayarak odaya bir göz atmak için ilerledi.

Oda üçgen şeklindeydi. İlk girdiklerinden daha küçüktü ve tavanı daha alçaktı. Üzerinde gaz lambası yanan bir masa göze çarpıyordu. Masanın başında ise tek bir sandalye vardı. Sandalyede bir kadın girişe arkası dönük oturmuştu. Ruthie onun vücudunu, saçlarını, aşınmış gri süveterini bir anda tanıdı. Çevresinde sezdiği tehlike duygusuyla kadına seslenme isteğini bastırmak zorunda kaldı. Gözlerinin önündeki sahnede ters giden bir şeyler vardı – sanki bir tuzakla karşı karşıyaydı.

"Sen burada kal," diye fısıldadı Fawn'a, kardeşini duvara doğru iterek. "Ters giden bir şeyler olursa deli gibi koşmaya başla."

Fawn telaşla başını sallayarak ablasını onayladı.

Ruthie odaya süzülürken gölgelerin arasında saklanan bir şeyler arayarak bakışlarını çevrede gezdirdi. Ama görünürde hiçbir şey yoktu. Ne başka bir mobilya, ne de bir hayat belirtisi. Odanın diğer ucunda karanlık bir ağız gibi dışarı uzanan bir geçit daha vardı. Orada birinin veya *bir şeyin* gölgelerin arasında saklanmış, kendisini izliyor olması mümkündü.

"Anne?" diye seslendi Ruthie, kadına doğru ilerleyerek. Bir gözünü karanlık geçitten ayırmadan silahını kaldırmıştı.

Annesi arkasını dönmedi. Tek kelime bile etmedi. Ruthie ona doğru yaklaşırken nefesini tuttu. Annesi sandalyede kıvranıyor ve kıpırdanıyor gibi görünüyordu. Sanki görünmez iplerle oraya bağlanmıştı.

Ruthie bir anda bu kişinin annesi olmadığı korkusuna kapılarak donup kaldı. Belki de bir anda kafasını çevirecek ve Ruthie korkunç bir yeraltı canavarının ya da uzaylının gri yüzüyle karşılaşacaktı.

"Anne?" dedi tekrar. Sesi titrek ve tereddütlü çıkmıştı. Bacakları pelte gibi olmasına karşın kendisini yürümeye zorladı.

Ancak ona iyice yaklaştığında, annesinin sandalyeye bağlanmış, ağzına ise bir fular tıkılmış olduğunu fark edebildi. Kadıncağızın saçları dağılmış, kıyafetleri buruşmuş ve kirlenmişti. Ne var ki bakışları tetikteydi ve yaralı gibi görünmüyordu.

"Anne!" diye bağırdı Ruthie. "Merak etme, seni kurtaracağım." Silahı masaya bırakarak fuları çözmeye girişti.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu, fular çözülür çözülmez. "Buraya nasıl geldin?" Bir yandan da annesini sandalyeye bağlayan kenevir halatı çözmeye başlamıştı.

"Şşt," diye tısladı annesi, uyarırcasına. "Sessiz olmalıyız. Buradan hemen çıkmamız gerek."

"Anne," diye seslendi Fawn, gölgelerin arasından çıkarak. Minik kollarını annesinin boynuna dolayıp yüzünü göğsüne gömdü.

Annelerinin yüzü endişeyle gerilmişti. "Onu buraya getirmemeliydin," dedi Ruthie'ye bakarak.

"Biliyorum ama durum çok karmaşık," dedi Ruthie.

"Tamam, olsun," dedi annesi. "Beni çöz, yeter. Buradan bir an önce çıkmalıyız."

Ruthie, kalın halatın karmaşık düğümlerini çözmeye çalıştı. Sonra sırt çantasına attığı küçük izci çakısını çıkardı ve kör bıçağıyla ipi kesmeye çalıştı.

"Acele et," diye fısıldadı annesi telaşla. "Sanırım geri dönüyor."

"Kim?" diye sordu Ruthie.

Kulak kesilip dinledi. Evet, az önce geçtikleri tünelden kendilerine doğru yaklaşan ayak sesleri duyuluyordu. Biri odaya geliyordu.

"Ruthie," dedi anneleri, yüzü panikle gerilerek. "Beni boş ver. Kardeşini alıp bir an önce buradan çık. Diğer yolu takip edin. Arkanıza bakmadan koşun. Hemen!"

"Olmaz," dedi Ruthie, kesin bir sesle. "Yanından ayrılmayacağız. Bu cehennem deliğine seni bulmaya geldim, seni bırakıp gidecek halim yok."

Ruthie, annesinin korkulu bakışlarının arasından başka bir ifade daha seçti. Gururdu bu.

Ruthie halatla uğraşmayı bırakıp silahına yapıştı ve kollarının titremesine aldırış etmeden filmlerle gördüğü gibi iki eliyle annesinin arkasındaki geçide doğrulttu.

Ayak sesleri artık iyice yaklaşmıştı ve birinin hızla nefes alıp verdiğini duyuyorlardı.

"Silah fayda etmez," dedi annesi sessizce. Kaderine boyun eğmiş gibi bir hali vardı. Fawn ayaklarının dibine çökmüş, küçük çakıyla çaresizce ipi kesmeye uğraşıyordu.

Ruthie'nin silahın neden fayda etmeyeceğini sormaya vakti kalmadan, bir siluet hızlı adımlarla, kesik kesik soluyarak içeri girdi. Ruthie derin bir nefes alarak tetiği çekmek üzereyken, gelen kişinin tanıdık yüzünü gördü.

"Katherine!" dedi, silahını indirerek. Katherine'in elleri kanla kaplı, yüzü ter içinde ve korku doluydu. "Ne oldu?"

"Bir şey buraya doğru geliyor," dedi Katherine nefes nefese.

Bir şey, diye düşündü Ruthie. *Bir şey,* dedi.

Fawn, sonunda halatı kopardı.

"Hadi," dedi Ruthie'nin annesi, ipleri üzerinden silkeleyerek ayağa fırlarken. "Dışarı çıkan bir yol biliyorum."

Yakınlardan bir yerden – ne taraftan geldiğini söylemek imkânsızdı – canhıraş bir çığlık duyuldu.

Candace, diye düşündü Ruthie. O şey her neyse, Candace'i yakalamıştı.

1910

Sara

23 Eylül 1910

Kış insanları diyor Gertie bize. Gerçi ben hâlâ hayattayım. Ama varlığımızı bilinen dünyanın dışında sürdürüyoruz. Ve işin aslı, ben de bir hayaletten çok öte bir şey sayılmam.

Gertie hâlâ konuşamıyor ama zaman zaman avucuma bir şeyler yazıyor. Gözlerimi kapatırsam gölgelerin arasından çıkıp gelerek elimi tutuyor. Parmakları buz gibi soğuk ve bana her dokunduğunda irkilmekten kendimi alamıyorum.

Avucuma "A-C-I-K-T-I-M," yazıyor ve ona beklemesi gerektiğini söylüyorum. "Hava kararkığında ne bulabileceğime bakarım."

Bazen dokunuşu öyle hafif oluyor ki, orada olduğundan bile emin olamıyorum.

Gertie'yi hayata döndürmeye ilk karar verdiğimde, yani iki sene önce geçtiğim mağara ve tünellerin arasında kendimize bir yuva kurduk.

İlk başlarda mağaradan ayrılmıyor, yalnızca avlanmak ve dereden su almak için ormana gidiyorduk. Gertie gün ışığında kendisini göstermiyor. Yalnızca geceleri gölgelerin arasında solgun cildiyle bir görünüp bir kayboluyor.

Sanki sürekli benimle olan ama neredeyse hiç ortaya çıkmayan bir hayali arkadaşım varmış gibi.

Kaynaklarımız azaldıkça gece yarıları şehre inmeye başladım. Oradaki herkes öldüğümü sanıyor. Yaşayan bir hayalet olarak gece vakti şehirde gezinmek ciddi bir mesele. Beni gören insanlar dualar ederek perdelerini çekiyor. Kapılarını kilitliyor ve beni uzak tutmak için evlerinin girişine uğursuzluk işaretleri çiziyorlar. Üstelik gazabıma uğramamak için bana adaklar bırakmaya başladılar: bal kavanozları, bozuk paralar, un paketleri, hatta bir seferinde küçük bir şişe konyak.

Ah, biz ölülerin yaşayanlar üzerinde ne büyük bir gücü var!

Lucius'u da görmeye gittim. Kendime engel olamadım. Şafak sökmeden hemen önce evine girerek yatağının başucunda dikildim ve o uyanana kadar usulca ismini fısıldadım. Ne kadar korktuğunu görünce, ona öbür dünyadan geri döndüğümü söyledim. "Hayattayken deli olduğumu düşünüyordun, öyle değil mi? Asıl ölülerin deliliği hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Artık beni bağlayabileceğin bir yatak yok, doktor," diye fısıldadım kulağına keskin bir sesle.

Bazen Cranberry Meadow'dan geçip Martin'in mezarına oturuyorum. Güneş doğarak gökyüzünü aydınlatmaya başlayana kadar onunla saatlerce konuşuyor, olan bitenleri ve nasıl birine dönüştüğümü anlatıyorum. Çoğunlukla ne kadar üzgün olduğumu söyleyip özür diliyorum.

Bazen de Martin'inkinin hemen yanında yer alan kendi mezarımı ziyaret ediyorum. İsmimin bir taşa kazındığını görmek ne kadar da garip: *Sara Harrison Shea, kıymetli eş*

ve anne. Orada gömülü olanın teyzemin kemikleri olduğunu bilmek daha da tuhaf geliyor.

Teyzemin derisini yüzme fikri bana aitti. Gertie'nin onunla işi bittikten sonra olup bitenleri saklamak için bir şey yapmamız gerektiğini fark ettim – teyzemin bedeni mahvolmuş, cildi tırnak ve diş izleriyle paramparça hale gelmişti. Bir hayvanın saldırısına uğradığı çıkarımı yapılabilirdi, ancak çok daha ciddi saldırı izlenimi veriyordu. Ayrıca ceset bulunduğunda insanların onun ben olduğumu düşüneceğini umuyordum. Teyzemle ikimiz aramızdaki yaş farkına rağmen benzer vücut yapılarına sahiptik. Cildimiz ve saçlarımız gibi yüzeysel farklılıklar ortadan kalktığında, pek çok açıdan aynı sayılırdık.

Gerçekten de bu işlem büyük bir hayvanın derisini yüzmekten daha zor olmadı. Deri yüzmeyi bana teyzem kendisi öğretmişti. Bu kadar kolay olması ve bir insanı sadece bir et parçasından, halledilmesi gereken bir işten ibaret görmek çok tuhaftı.

Teyzemin kulağına çalman söylenti doğruydu: Gertie kan döktüğünden beri yürümeye devam etti. Sanırım sonsuza dek böyle kalacak.

Ne var ki, işin aslı Gertie, eskiden sahip olduğum küçük kızımın silik bir gölgesinden ibaret. Zaman zaman biricik çocuğumun içinde tutsak olduğu bu donuk bakışlı yaratığın içinde bir yerlerde hâlâ var olduğunu seziyorum.

Eğer onu özgür bırakma şansım olsaydı, bunu hiç düşünmeden yapardım.

Ama şu an elimden gelen tek şey onu korurken bir yandan da dünyayı ona karşı güvende tutmak. Ona ve onun gibilere karşı.

Benim bildiğim kadarıyla, var olan tek uyuyan o. Ama zaman zaman her nasılsa uyuyanların sırrını öğrenmiş ve West Hall'daki geçidin varlığından haberdar olmuş biri tepeyi tırmanıyor. Eşini ya da çocuğunu kaybetmiş bu kişilerin genellikle hepsi kadın oluyor, ancak bir iki kez erkeklerin de geldiğini gördüm. Bazen benim varlığım tek başına onları korkutmaya, fikirlerini değiştirmeye yetiyor. Ama bazen söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey, onları sevdiklerini geri getirmek üzere mağaraya girmekten alıkoymaya yetmiyor. O durumda, onların icabına bakmayı Gertie'ye bırakıyorum.

Bu kulağınıza acımasızca geliyor olabilir. Ama bir zamanlar benim küçük kızım olan yaratığın bomboş, aç gözlerine bir kez baktığınızda, ölümden daha kötü şeyler olduğunu anlıyorsunuz.

Çok daha kötü şeyler.

4 OCAK
GÜNÜMÜZ

Ruthie

Ruthie'nin kalbi küt küt atıyordu. Sanki vücudu soğuk, gri, sert mermerden yapılmıştı. Kayalardan oyulmuş dar geçitlerde annesinin peşinden koşarken bacaklarının ağırlaştığını hissediyordu.

Fawn ardı ardına soru sorup duruyordu: "Neden kaçıyoruz? Seni kim bağladı? Bizi nereye götürüyorsun?"

"Şşt, tatlım," diyordu annesi sürekli. "Şimdi olmaz."

Katherine'in de soruları vardı: "Siz eşim Gary'yle tanışmışsınız. Fotoğraf makinesinin çantası sizin evde ne arıyordu?"

Anneleri kaşlarını çatarak soruları savuşturdu. "Sessiz," diye uyardı herkesi. "Çok sessiz olmamız gerek."

Ruthie'nin kafasında çeşitli sorular yanıp sönüyordu: Candace ne cehennemdeydi ve çığlık atmasma ne sebep olmuştu?

Bir şey geliyor.

Ruthie'nin ayaklarının altındaki zemin iyice engebeli olmuştu. Geçitler daracıktı ve yollarına çıkan iri kayaların üzerinden ya da çevresinden sürünmeleri gerekiyordu.

Fawn oyuncak bebeği Mimi'yi güvende tutmak için gömleğinin içine sokmuştu ve küçücük yaşta hamileymiş gibi komik görünüyordu.

Anneleri önden giderek grubun başını çekiyordu. Bir elinde cep feneri, diğer elinde ise yatak odasında buldukları silah vardı. Ama karşılarına çıkan her dönemeçte bir süre tereddüt ederek çevresini inceliyordu. Ruthie, annelerinin kendilerine devasa bir çember çizdirdiği hissine kapılmaya başlamıştı.

"Buradan geçmemiş miydik, anne?" diye sordu.

"Hayır, zannetmiyorum," dedi anneleri, cep fenerini etrafta gezdirerek.

"Yolu bildiğinizi sanıyordum," dedi Katherine.

"Bu yolu yalnızca birkaç kez kullandım," diye itiraf etti anneleri.

"Anne, ben –" diye lafa girdi Ruthie. Aynı yoldan geri dönmelerini, ilk geldikleri odaya ulaşmaya çalışmalarını ve içeri girdikleri yoldan dışarı çıkmalarını önerecekti.

"Şşt! Bırak da düşüneyim," diye sözünü kesti annesi.

Ruthie iliklerine kadar üşüyordu. Dişleri birbirine çarpıyor, vücudu sızlıyordu. Kafasının içi uyuşmuş gibiydi ve kesin olarak bildiği tek bir şey varsa, o da bu mağaradan bir an önce çıkmak zorunda olduğuydu.

"Sanırım bir rüzgâr hissediyorum," dedi Katherine, bir anda sol tarafa bakıp o yöne doğru birkaç adım atarak.

"Zaten oradan geliyoruz," dedi Ruthie.

"Hayır, sanmıyorum," diye seslendi Katherine, karşılık olarak. Bir duvardan diğerine savrulurken kayaların üzerinden atlayarak neredeyse koşarcasına ilerledi. Çok geçmeden bir köşeyi dönüp gözden kayboldu. Ruthie ile

Fawn onun peşinden atıldılar. Anneleri ise birkaç adım arkalarındaydı.

"Katherine!" diye bağırdı Ruthie. "Bekle!"

"Aman Tanrım!" diye haykırdığını duydular Katherine'in. Sesi tiz ve korku dolu çıkmıştı. "Hayır!"

Köşeyi döndüklerinde, Ruthie onun cep fenerinin aydınlattığı yeri gördü ve bedeni kaskatı kesilerek koşmayı bıraktı. Eğilip kardeşini kucaklayarak sıkıca kendisine bastırdı.

"Gözlerini kapat, Fawn," dedi Ruthie ve kız kardeşi yüzünü onun omzuna gömdü. "Ben aç diyene kadar açma, anlaştık mı?"

"Tamam," diye mırıldandı Fawn.

"Söz mü?"

"Yemin ederim," dedi Fawn, ablasının omuzlarını sıkıca kavrayarak.

Ruthie ağır ağır ilerledi.

Katherine, yerde yatan Candace'in başında duruyordu. Kadın sırtüstü uzanmıştı ve gözleri açıktı. Silahı hemen yanına düşmüştü, hâlâ açık olan cep feneri ise yeri aydınlatıyordu. Candace'in boğazı yarılmıştı. Sağ elinde ise düzgün bir el yazısıyla yazılmış, sarı renkli sayfalar tutuyordu: Sara'nın günlüğünün kayıp sayfalarıydı bunlar.

"Nihayet istediğini almış," dedi Ruthie. Aslında bunu yüksek sesle dile getirmek istememişti.

"Yüce İsa," dedi Katherine. Yüzü solgun ve sesi titrekti. Bir adım gerilemekten kendisini alamadı.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı Fawn, küçük parmaklarıyla Ruthie'nin omuzlarını kavrayarak. Kat kat kıyafetlerin üzerinden ona sımsıkı yapışmıştı.

"Endişelenme, Minik Geyik," dedi Ruthie. "Sen gözlerini açma, yeter."

Bu sırada anneleri de onlara yetişmişti.

"Bir hayvan boğazını kemirmiş gibi görünüyor," diye fısıldadı Katherine, biraz yaklaşıp cep fenerinin ışığını Candace'in delik deşik boğazına tutarak.

"Hayvan değil," dedi Ruthie'nin annesi sessizce. Eğilerek üzerlerine kan sıçramış günlük sayfalarını aldı. "Yolumuza devam etmeliyiz."

"Hissediyor musunuz?" diye sordu Katherine. "Şu taraftan *kesinlikle* rüzgâr esiyor." Candace'in cesedinin yanından geçerek arkasına bakmadan koşmaya başladı.

Ruthie kendisine yapışmış olan Fawn'la onun peşinden gitti. Evet, rüzgârı duyuyordu, havada bir farklılık vardı. Ruthie de dönüp arkasına bakmadı, ancak gölgelerin arasından kendilerini izleyen gözler olduğundan emindi.

Ruthie

Ruthie; annesi, Fawn ve Katherine ile beraber mutfak masasında oturuyordu. Anneleri kahve yapmış ve dondurucudan çıkardığı muzlu keki ısıtmıştı. Mutfağa yayılan kokunun Ruthie'yi rahatlatması gerekirdi, ancak onun yerine midesi kötüleşmeye başlamıştı. Mağaranın karanlık, havasız sessizliğinden sonra ışıklar, renkler, kokular ve seslerle dolu bu dünyaya tekrar alışmak kolay değildi. Kahve fincanları ve muzlu kek konulmuş tabaklar öylece duruyordu.

Anneleri Fawn'a Tylenol ve bir fincan bitki çayı verip onu yatırmaya çalışmıştı ama Fawn hiçbir şeyi kaçırmak istemediğinden buna karşı koymuştu. Annesinin kucağına kıvrılarak Mimi'yi kollarına almış, uyanık kalmak için elinden geleni yapıyordu.

Katherine, kızların annelerini Gary hakkında ardı arkası kesilmeyen sorularla kuşatmıştı. Fawn ise mağaraya nasıl gittiğini ve onu neden bağlı halde bulduklarını sorup durmuştu.

"Size her şeyi en başından anlatacağım," diye söz vermişti anneleri. Şimdi ise, nihayet söze başlamıştı.

"Babanızla buraya on altı yıl önce geldik. Arkadaşlarımız Tom ile Bridget bizi arayarak ellerinde dünyayı değiştirecek bir şey olduğunu ve bunun kendilerini hayal bile edemeyecekleri kadar zengin edeceğini söylemişlerdi. Onlara yardım edersek, bu serveti bizimle bölüşeceklerdi. Her şey çok heyecan verici görünüyordu. Bu serüven davetine karşı koyamadık."

Mutfağın ışıkları çok parlaktı ve Ruthie'nin başının zonklamasıyla eş zamanlı olarak titreşiyor gibi görünüyordu. Ruthie kalkıp odasına çıkmak, yatağına gömülüp örtüleri başına çekmek ve son üç gündür olup biten her şeyi unutmaya çalışmak istiyordu.

Ruthie'nin halini o annelere özgü sezgileriyle fark eden anneleri, uzanıp onun elini tuttu. Ruthie annesinin elini avucunda hafifçe sıktı ve elini çekip güçsüzce kucağına koydu. Kadının eli bir vitrin mankeninin eli gibi gevşek ve hareketsiz duruyordu.

Katherine huzursuzca kahvesini karıştırırken kaşığı fincana çarptıkça alarm çanı gibi sesler çıkarıyordu. "Lütfen," dedi, hikâyeyi yarıda keserek. "Bana Gary'nin sizi nasıl bulduğunu söyleyin. Nasıl onun çantası sizin elinize geçti? O gün tam olarak neler oldu?"

Ruthie'nin annesi gözlüklerinin üzerinden Katherine'e bir bakış atarak sabırla başını salladı. "Hepsinin sırası gelecek. Söz veriyorum. Ama iyice anlayabilmeniz için, tüm olan bitenleri başından dinlemeniz gerekiyor."

Ruthie, küçükken annesi *Hansel ile Gretel* ve *Kırmızı Başlıklı Kız*'ı anlatırken yaptığı gibi gözlerini kapatarak hikâyeyi dinlemeye koyuldu. Aslında bu da bir masaldan farksızdı: Bir zamanlar annesiyle Fitzgerald adındaki fırına gitmeyi çok seven, Hannah adında küçük bir kız

vardı. Annesiyle babası onu çok seviyorlar, onun için her şeyin en iyisini istiyorlardı. Ve büyük bir servet ve mutluluğa açılan kapının anahtarının korkunç bir sırrı açığa vuran bu sayfalar olduğuna inanıyorlardı. Sayfalarda ölülerin nasıl geri getirilebileceği anlatılıyordu.

Ve tüm masallarda olduğu gibi, bunda da kan dökülmüş ve kayıplar yaşanmıştı.

"Soğuk bir ilkbahar akşamıydı," dedi Ruthie'nin annesi. "Tom ile Bridget'ın elindeki günlük sayfalarında bahsi geçen şu geçidi bulmak için hep beraber ormana gitmiştik." Gülümseyerek Ruthie'ye baktı. "Senin üzerinde güzel, minik bir elbiseyle manto vardı. Elinde oyuncak ayını taşıyordun."

"O resimdeki gibi mi?" diye sordu Ruthie, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle baktığı fotoğrafı hatırlayarak. "Ayakkabı kutusunda duran hani?"

Annesi başıyla onayladı. "O fotoğrafı yürüyüşe başlamadan hemen önce çekmiştim." Bir süre gözlerini dikip kahve fincanına baktıktan sonra hikâyesini sürdürdü.

"Orman çok güzeldi. Ağaçlar yeni yeni tomurcuklanıyor, kuşlar mutlulukla şakıyordu. Tom ile James kitaplardan bahsediyorlardı; sen ise şarkılar mırıldanıyordun. Yürümekten yorulunca annen seni kucağına aldı. En tepeye yaklaştığımızda, bir ağacın ardında saklanan küçük bir kız gördük. Ona seslendik ama kaçıp gitti. Ne mantosu vardı, ne de ayakkabıları. Saçları birbirine dolanmıştı. Şeytanın Eli'ne kadar onun peşinden koştuk ama kayaların arasında kayboldu. Oraları aramaya başladığımızda Tom mağaranın girişini buldu ve içeri girmemiz için ısrar etti. O zavallı, küçük kıza yardım etmemiz gerekiyordu. Kaybolmuş ve bir başına olduğu belliydi."

"Hep beraber mağaraya mı girdik?" diye sordu Ruthie.

Annesi başıyla onayladı. "Büyük bir hata ettik. Ama işin aslını bilmiyorduk. Nereden bilebilirdik ki? Geçidin orada bulunabileceği ya da o küçük kızın bununla bir alakası olabileceği aklımıza gelmedi. Sadece başı dertte olan bir çocuk görmüş, ona yardım etmek istemiştik. Sanırım diğer her şey kafamızdan uçup gitti."

Anneleri bir süre sessizliğe gömüldü. Kimse tek kelime etmedi. Nihayetinde derin bir nefes alarak sözlerini sürdürdü.

"İçerisi karanlıktı. Tom ile Bridget önden gidiyorlardı. İlk odaya vardığımızda, anında orada birinin yaşadığını fark ettik. İçeride birkaç fener yanıyordu. Tom tünellerin birinden ayak sesleri duyduğunu söyledi. Bridget ile ikisi içeri girdiler ve..."

"Onları öldürdü mü?" diye sordu Ruthie.

Annesi başıyla onayladı. "Her şey bir anda olup bitti. Yapabileceğimiz bir şey yoktu. James seni kucakladı ve kaçmaya başladık."

Uyuyan, Ruthie'nin annesiyle babasını öldürmüştü. Ama James ile Alice Washburne onu yanlarına almış, kendi çocukları gibi büyütmüşlerdi.

"Sanırım orada bulunmamızın anlamı da buydu," dedi annesi. "Seni kurtarmak, sana bakmak bizim kaderimizdi. O gün seni göğsüme bastırdığım an, senin annenle baban olacağımızı kesinlikle anlamıştım."

"Kader," diye yineledi Fawn, Mimi'ye.

Ruthie başını iki yana salladı. Kader, Tanrı'nın isteği gibi konuşmalar her daim sinirini bozardı. Gerçek ailesinin katledilmesinin ilahi bir karar olması fikri, acısını daha da artırıyordu.

"Peki neden çekip gitmedik?" diye sordu Ruthie. "Bu... yaratık kalkıp ailemi öldürüyor ve biz hiçbir şey yokmuş gibi burada kalıyoruz? Ciddi ciddi burada yaşamaya karar veriyorsunuz? Etrafta böyle bir yaratığın dolaştığını bile bile hem de!"

Şimdi ormandaki canavar denilen şeyin ne olduğunu anlıyordu. Küçük uyuyan Gertie'ydi bu. Sara'nın teyzesinin uyardığı gibi sonsuza dek uyanık kalacaktı.

Bir şey Candace'i öldürmüş, vahşi bir hayvan gibi boğazını parçalamıştı. Gertie'nin varlığı ayrıca Willa Luce'e, 1952 yılında kaybolan delikanlıyı, sırra kadem basan avcıyı, hatta Buzz ile arkadaşlarının anlattığı bazı hikâyeleri açıklığa kavuşturuyordu. Ruthie küçükken ailesinin yaptığı uyarıları hatırladı: *Ormandan uzak dur. Oralarda dolaşıp kaybolan küçük kızların başına kötü şeyler gelir.*

Annesi başıyla onayladı. "Evet, etrafta öyle bir yaratığın dolaştığını, o mağarada yaşadığını biliyordum. Ama o gün eve döndüğümüzde babanla ikimiz buna inanmak çok güç olsa da, onun kim olduğunu anladık."

"Kimmiş, anne? Mağarada kim yaşıyormuş?" diye sordu Fawn.

"Gertie isimli küçük bir kız. Ama bildiğimiz kızlardan daha farklı. O bir uyuyan."

"Ruthie uyuyanların gerçek olmadığını söyledi." Fawn şüpheli bakışlarla Ruthie'yi süzdü.

"Ah, son derece gerçekler," dedi anneleri. Bir süre sessiz kaldıktan sonra sözlerini sürdürdü.

"Neyse, nihayetinde eve varmayı başardık. Baban buralardan gitmemiz gerektiğini düşünüyordu. Mümkün olduğunca çabuk, elimizden geldiğince uzağa gitmeliyiz, dedi. Ama ben bir şeyler yapmaya çalışmamız gerektiğine

inanıyordum. İnsanları ondan korumalı, Tom'la Bridget'e olanların bir daha kimsenin başına gelmemesini sağlamaya çalışmalıydık. Onu ikna ettim. İyi kötü, bir karar verdik." Anneleri yine sustu ve muzlu kekinden bir parça koparark kırıntıları tabağında sağa sola ittirdi. "O akşam tekrar ortaya çıktı."

"Kim?" diye sordu Ruthie.

"Gertie. Yukarıdaki dolabın içinden bir kazıma sesi duydum ve kapıyı açınca onu karşımda buldum. Korkudan öleceğimi sandım ama Gertie çok... Nasıl desem, çok pişman görünüyordu. Çok hüzünlü ve yalnız bir hali vardı. Böyle olmak onun elinde değildi. Onunla konuştum ve bir anlaşma yaptım. Burada kalırsak, babanla ikimizin onu mağarada ziyaret edeceğimizi söyledim. Ona arkadaşlık edecek, hediyeler götürecek, yiyecek bulmasına yardımcı olacaktık. Ama bize asla zarar vermeyeceğine söz vermesi gerekiyordu. Konuşma yetisi yok. Hiçbir uyuyanda olduğunu zannetmiyorum. Ama söylediklerimi başıyla onayladı, hatta bana usulca gülümsedi."

Ruthie annesinin anlattığı bu sıra dışı hikâyeye inanamayarak bilinçsizce başını salladı. "Yani o gün iki küçük kız birden mi evlat edinmiş oldun?"

"Evet," dedi annesi. "Yalnızca biri benim için çok daha büyük bir yük ve sorumluluktu. Onu yardım etmenin ve dünyayı ondan korumanın bize kaldığına inanıyordum. Başka kimsenin bir uyuyan yaratmamasını sağlamanın da bizim... babanın ve benim işimiz olduğunu düşünüyordum. Gerekli bilgileri meraklı gözlerden saklamalıydık."

"Yani günlük sayfalarını yok etmediniz mi?" diye sordu Katherine. "Bunca zamandır sizde miydi?"

Demek Candace o konuda haklıydı. Nihayetinde istediği kanıda erişmiş, ancak bu uğurda hayatını kaybetmişti.

Ruthie'nin annesi başını iki yana salladı. "Sayfaları yok etme kararı bize düşmezdi. Bize ait olmadıkları için, bu bana doğru gelmedi. O yüzden onları mağaraya sakladık ve koruma görevini Gertie'ye verdik. Candace'e sayfaların kaybolduğunu söyledik. Onun tek amacı onları satıp para kazanmaktı. Bir yerlerde sayfaların devamı olduğunu biliyorduk. Günü gelecek, son talimatlar ve harita gün yüzüne çıkacaktı."

"Onları Gary buldu," dedi Katherine. Çok bitkin ve solgun görünüyordu – bütün yüzü, hatta dudakları bile bembeyaz kesilmişti. "Ve sayfaları yanına alıp buraya geldi. Teyzesinin Sara'ya yazdığı mektubun aslı ve mağaradaki geçidin yerini gösteren harita ondaydı."

Ruthie'nin annesi başıyla onayladı. "Mağarayı bulduktan sonra bize geldi. Harita onu doğrudan oraya yönlendirmişti. Gertie'yi görmüş, hatta fotoğrafını çekmişti. Her şeyden haberdardı. Ve eve dönüp oğlunuza ait bir şey almaya, sonra buraya dönüp onu geri getirecek büyüyü yapmaya kesin kararlıydı. 'Hayır' cevabını bir türlü kabul etmedi. Ona neler olacağını, bunun nasıl bir kâbusa dönüşeceğini açıklamaya çalıştım. Ama kararında diretti. Ona bu konuyu biraz daha konuşmak için yalvardım. Şehirde öğle yemeğine gittik. Onu caydırmak için aklıma gelen her şeyi denedim. Hatta ona Gertie'den bahsettim. İşe bak, ona para bile teklif ettim. Sanki bende varmış gibi. Ama bu işi kafasına koymuştu bir kez."

Katherine altın alyansının üzerine taktığı yüzüğü parmağında çevirdi. Sara'nın teyzesinin yüzüğüydü bu.

Ruthie'nin annesi gözlerini ovuşturdu. "O gün şehirden ayrılırken onun peşinden gittim. Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Belki onu sağa çekmeye ikna eder, fikrini değiştirmenin bir yolunu bulurum diye düşündüm. O fotoğraflarla Boston'a dönmesine izin veremezdim. Birine anlatsa, bu hikâye yayılsa..."

Annesi oturduğu yerde yığılmış gibi başını eğdi. Fawn şaşkın bakışlarını annesinden Ruthie'ye, ondan da Katherine'e çevirdi.

"Arabayı çok hızlı kullanıyordu. Belki o kadar yakından takip etmeseydim..."

"Sen... Onun kaza yaptığını gördün mü?" dedi Katherine, bu sözcüklerin ağırlığı karşısında sarsılarak. Dengesini bulmak için bir elini masaya yasladı.

Ruthie'nin annesi başını sallayarak başını masaya dayadığı ellerine eğdi. "Hemen önümdeydi. Bir viraja çok hızlı girdi ve kontrolü kaybetti. Her şey bir anda olup bitti; engel olmam mümkün değildi. Arabayı sağa çekip onun yanına koştum ama arabasına vardığım an, yapabileceğim hiçbir şey olmadığını anladım. Anında ölmüştü."

Katherine boğazından yükselen hıçkırıkları bastırmaya çalışarak yüzünü ellerine gömdü.

"Sırt çantası orada, hemen yan koltukta duruyordu. Fazla düşünmeden uzanıp çantayı aldım." Anneleri başını kaldırıp Ruthie'ye baktı. Mavi gözleri yaşlarla doluydu, ancak bakışlarında kararlı bir ifade vardı. "Kimsenin yanındaki sayfaları bulmasına ya da fotoğraf makinesindeki resimleri görmesine izin veremezdim. Sayfaları kimsenin bulmaması için diğerleriyle birlikte mağaraya saklamam gerektiğini biliyordum. Bir uyuyanın neler yapabileceğini anlamıyorsunuz. Eğer bu hikâye yayılırsa, başka

uyuyanlar yaratılırsa..." Anneleri başını iki yana salladı. "Neler olacağını hayal edebiliyor musunuz?"

Hepsi dönüp bir cevap bekleyerek Katherine'e baktı. Kadın yüzünde taş gibi bir ifadeyle boş bakışlarını karşıya dikmişti. "Sanırım," dedi sonra. Ayağa kalktı, ancak hâlâ biraz sallanıyordu ve yüzü bembeyazdı. "Hepimiz en iyi olduğunu düşündüğümüz şeyi yapıyoruz. Bazen korkunç hatalara sürükleniyor, bazen doğru kararlar alıyoruz. Bazen ne olacağını bilemiyoruz. Elimizden gelen tek şey umut etmek oluyor." Bu sözlerle mutfağı terk etmek üzere döndü ama bir an durdu. "Bana tek bir şey daha söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

"Tabii ki," dedi Ruthie'nin annesi.

"Ne sipariş etmişti?"

"Anlayamadım?"

"Lou Lou's Café'de öğlen yemeği yediğinizde. Gary ne sipariş etmişti?"

Ruthie'nin annesi bir an düşündükten sonra cevap verdi. "Hindili sandviç ve bir fincan kahve."

Katherine gülümsedi. "Güzel," dedi. "En sevdiği yemek oydu."

5 OCAK
GÜNÜMÜZ

Ruthie

Ruthie, tanıdık ve rahatlatıcı seslerle uyandı. Annesi aşağıda kahvaltı hazırlıyordu. Eve kahve, pastırma ve tarçın kokusu yayılmıştı. Ruthie zorlukla yataktan çıkarak mutfağa indi.

"Günaydın," dedi annesi, neşeli bir sesle. Ruthie bakışlarını annesinde ve mutfakta gezdirirken bir an için son birkaç gündür olup biten her şeyin kötü bir rüyadan ibaret olduğunu hayal etti.

Ama o sırada annesi büyüyü bozdu. "Ruthie," dedi. "Bütün bunları sindirmenin zor olduğunu biliyorum. Aklına takılan bir soru varsa, daha fazla açıklama istiyorsan, her daim buradayım."

"Teşekkürler," dedi Ruthie, kendisine kahve koyarken.

"Biliyor musun, babanla seni daima bize verilmiş büyük bir hediye olarak gördük. Seni o kadar çok seviyorduk ki, biyolojik çocuğumuz olup olmaman umurumuzda değildi."

Ruthie başıyla onaylarken yanaklarının pembeleştiğini hissetti.

"Gerçeği senden sakladığım için üzgünüm. Her şeyi bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için daha da üzgünüm."

Ruthie ne diyeceğini bilemiyordu.

"Şimdi bütün hikâyeyi bildiğine göre, şunu düşünmeni istiyorum: Üniversiteye gitmenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve kararını verdiysen, bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulacağız. Ama ben gittikçe yaşlanıyorum. Ben elden ayaktan düştüğümde birinin Gertie'ye bakması gerek. Doğrusunu söylemek gerekirse, şu an bile biraz yardıma ihtiyacım var. Bu tek bir kişinin kaldıramayacağı kadar büyük bir sorumluluk. Artık baban olmadığı için son zamanlarda ona ihtiyaç duyduğu ilgiyi gösteremedim. Yanında birinin olmasını çok seviyor. Aksi halde... Kendisini yalnız hissediyor."

Annesi ocağa dönüp pastırmayı çevirdi ve tarçmlı çöreğine bakmak için fırının kapağını açtı. Sonra ellerini önlüğüne silerek sözlerini sürdürdü.

"Gertie benim yatak odamdaki dolaba karşı her daim bir... yakınlık duymuştur. Mağaraya istediği kadar sık gitmezsem, onu dolapta bulurum. Bir gün ikinizden biriyle karşılaşacağından öyle korkuyordum ki, nihayetinde dolabı kilitledim. Sırf onu caydırmak için. Ama buna çok kızdı.

"Geçen akşam ziyarete geldiğinde gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir öfke, bir çaresizlik ifadesi vardı; ona sırt çevirdiğimi düşünüyordu. Onunla gitmek zorunda kaldım. Başka şansım yoktu. Ona karşı çıksam neler yapabileceğinden korkuyordum. Sana ya da kardeşine zarar verebilirdi."

Alice kahve demliğini alıp Ruthie'nin fincanını doldurmaya yeltendi, ancak Ruthie henüz bir yudum bile

almamıştı. Onun yerine kendi kupasını doldurarak bol bol süt ve şeker ekledi.

"Ama bu sefer Gertie beni bırakmak istemedi. Beni sandalyeye bağlayarak kendisine hikâyeler anlatmamı istedi. İnanılmaz bir gücü var. Sizin mağaraya girdiğinizi duyunca düğümlerimi sıkılaştırdı, hatta sizi uyarmak için bağırmayayım diye ağzımı tıkadı." Annesi kahvesinden büyük bir yudum alarak pencereden tepeye doğru baktı.

"Beni anlıyorsun, öyle değil mi? Willa Luce'a olanların bir daha kimsenin başına gelmemesini sağlamak için elimizden geleni yapmamız gerekiyor. Benim görevimi ihmal etmem Willa'nın sonunu hazırladı. Ama senin yardımınla her şey farklı olabilir."

Ruthie yüzünü usulca, şefkatle okşayan annesine baktı.

"Birinin tepedeki sırları gizli tutması, kasabadaki herkesi koruması gerekiyor. Sadece bunu bir düşün, başka bir şey istemiyorum."

Fawn elinde oyuncak bebeği Mimi ve üzerinde pembe pijamalarıyla sendeleyerek mutfağa girdi.

"Ee, kim tarçınlı çörek yemeye hazır bakalım?" diye sordu anneleri, neşeyle fırını açarken.

Kahvaltıdan sonra anneleri aşağıda bulaşıkları yıkarken kızlar gizlice onun yatak odasına girdiler.

"Bu doğru mu?" diye sordu Fawn, ikisi yalnız kalır kalmaz, döşemedeki gizli haznenin üzerine eğilerek. "Gerçekten kardeş değil miyiz?" Saklama yerinin içine bakıyordu.

Ruthie uzanıp Fawn'un çenesini kaldırarak yüzünü kendisine çevirdi. "Sen benim kardeşimsin, Fawn. Daima öyle kalacaksın. Hiçbir şey bunu değiştiremez."

Fawn gülümsedi ve Ruthie eğilerek onun alnına bir öpücük kondurdu. Günlük sayfalarının hepsini, Tom ile

Bridget'ın cüzdanlarını ve silahı bir araya topladılar. Hepsini Fawn'un sırt çantasına koyarak kuyunun başına götüreceklerdi.

"Sence bu iyi bir fikir mi?" diye sordu Fawn. "Annem bütün bunları aldığımızı öğrenince çok kızacak."

Ruthie başını salladı. "Bir şey olmaz. Yapmamız gereken bu. Annem bunlardan kurtulmayı bir türlü başaramamış – herhalde epey suçluluk duymuş. Onu anlıyorum ama bunların yol açtığı onca belaya bak. Bu sayfalar ortalıkta dolaştığı sürece insanlar onları elde etmek için çılgınca işlere kalkışacak. Ve bu talimatlar var olduğu sürece, uyuyanlar yaratmak mümkün olacak."

Fawn, Ruthie'ye şaşkın bir bakış attı. "Yani canavarlar gerçekten var."

Ruthie derin bir nefes alarak, "Evet," dedi. "Ama böyle olmak onların elinde değil. İşin aslı, Gertie'ye üzülüyorum. Bunların hiçbirini o istemedi sonuçta."

Kızlar eski kuyuyu arayarak tepeyi tırmanırken orman sessizdi. İkisi beraber bostanı geçtiler. Ruthie babasını burada baltaya yapışmış halde bulmuştu. Tırmanmaya devam ettiler. Şeytanın Eli'ne yaklaştıkça patika iyice dikleşiyordu. Yeni yağmış kar örtüsünün altından kayalar gözüküyordu – bazıları yüksek ve sivri, bazıları da yuvarlak ve pürüzsüzdü. Zirveye vardıklarında parmakları oluşturan beş devasa kayanın dibinde durdular. Ruthie mağaranın girişini aradı ama taş yerine geri itilmiş ve yeni yağan karların altına gömülmüştü. Ne kuş şakımaları, ne de bir hayat belirtisi vardı. Yalnızca ara sıra dallardan aşağı kayarak yere çarpan kar kümelerinin sesi duyuluyordu.

Nihayet Şeytanın Eli'nin kuzey tarafında kalan eski kuyunun yerini keşfettiler. İkisi de nefes nefese kalmış; ancak nihayet aradıklarını bulmanın sevincine kapılmışlardı.

"Gertie burada mı ölmüş?" diye sordu Fawn. Nefes verirken ağzından buharlar yükseliyordu. Oyuncak bebeği Mimi'yi sıkıca kavramıştı.

Ruthie başıyla onaylayarak kuyunun içine baktı. Yontulmamış taşlardan oluşan çember, sonsuza dek uzanır gibi görünen karanlık deliği çevreliyordu.

Ruthie oradan aşağı düşerken halka şeklindeki gökyüzünün gittikçe uzaklaşmasını seyretmenin nasıl bir şey olduğunu kafasında canlandırmaya çalıştı.

Kızlar kışlık mantolarının içine gömülmüş, ayaklarında kar ayakkabılarıyla öylece dikildiler. Güneş tepenin ardından yeni doğmuştu ve ağaçların arasından süzülen ışıklarını görebiliyorlardı. Çevrelerindeki orman bembeyaz bir örtüyle kaplanmıştı. Etrafta çıt çıkmıyordu. Rüzgâr bile yoktu. Sanki kendileri hariç bütün dünya uykuya dalmıştı.

"O zaman doğru şeyi yapıyoruz," dedi Fawn. Sırtındaki küçük çantayı çıkararak fermuarını açtı ve günlük sayfalarını çıkararak ablasına uzattı. "Bence bunu sen yapmalısın," dedi. Bir anda çocuk bedeninde kısılıp kalmış, yaşlı ve bilge bir kadın gibi görünmüştü. "Siz akraba sayılırsınız."

Ruthie sayfaları ondan aldı. Mürekkep solmuş, kâğıtlar lekelenmiş ve buruşmuştu. Üzerlerine Candace'in kanı sıçramıştı. Sayfalar uzaktan teyzesi Sara'nın eğik el yazısıyla kaplıydı. Kendi teyzesinin mektubundan kopyaladığı uyuyanlar yaratma talimatlarıydı bunlar.

Ruthie parmağıyla cümleleri takip ederken kendisini dünyaya getiren annesiyle babası Tom ile Bridget'ın bir zamanlar bu sayfaları ellerinde tutarken dünyayı değiştireceklerine, zengin olacaklarına, kızlarına daha iyi bir hayat sağlayacaklarına inandıklarını düşündü.

Bir de Gary'nin bulduğu sayfalar vardı: Teyzesinin Sara'ya yazdığı mektup, çizdiği harita ve Sara'nın diğer notları...

Hepsi oradaydı – Sara'nın hikâyesi, teyzesinin hikâyesi. Hatta Ruthie'nin kendi hikâyesi.

Ölmüş olan, Gertie adındaki küçük bir kızın hikâyesi...

Annesi onu o kadar çok seviyordu ki, ondan ayrılmaya yüreği el vermemişti.

O yüzden onu geri getirmişti.

Ama geri döndüğü dünya artık eskisi gibi değildi.

Kendisi de eskisi gibi değildi.

Ruthie sayfaların hepsini tek seferde kuyunun içine bırakarak solgun, kanadı kırık kelebekler gibi uçuşan kar taneleri misali savrulmalarını ve gittikçe gözden kaybolmalarını seyretti.

"Artık kimse uyuyan yaratamaz, öyle değil mi?" diye sordu Fawn.

"Aynen," diye onayladı Ruthie, son sayfanın da düşüşünü seyrederken. O an ne yapacağına karar vermişti. West Hall'da kalacak ve annesinin tepeyi korumasına, sırlarını saklamasına yardım edecekti. Bunu düşünürken yüzüne bir gülümseme yayıldı. Aslında ne kadar basitti; onun kaderiydi bu.

O sırada arkasında bir hareket sezerek dönünce, ağaçlardan birinin arkasından kendilerine bakan solgun yüzlü, paçavra kıyafetli küçük bir kız görür gibi oldu.

Kız onlara gülümsedikten sonra gölgelerin arasında kayboldu.

Katherine

Uyuyan, bir kez uyandıktan sonra yedi gün boyunca yürüyecek. Yedi günün ardından, bir daha dönmemek üzere bu dünyadan göç edecek.

Katherine, bilgisayar ekranındaki kelimelere gözlerini dikip baktı. Gary'nin Nikon makinesinin hafıza kartını bilgisayarına takmış, kayıp günlük sayfalarının, Sara'nın teyzesinin mektubunun ve haritanın fotoğraflarını inceliyordu.

Bunlara ilk kez bakan, o mağaraya gitmemiş ve Katherine'in gördüklerini görmemiş olan birine ne acayip görünürlerdi, kim bilir.

Bu sayfaların sonsuza dek yitip gitmesi gözüne korkunç bir kayıp gibi görünüyordu. Ne de olsa tarihi bir değerleri vardı. Katherine'in Boston Üniversitesi'nde sosyoloji profesörü olan arkadaşı bunlara bir göz atmaktan memnuniyet duyardı. Peki ya şehirdeki kitapçıda tanıştığı adam bu nüshaları görmek istemez miydi?

Katherine klavyedeki birkaç tuşa basarak Şeytanın Eli'ndeki mağaranın girişini gösteren haritayı posta pulu boyutuna getirdi ve *yazdır* tuşuna bastı. Yazıcı çalışırken

Katherine kendi eline, üçüncü parmağında takılı olan kemikten yüzüğe baktı: Sara'nın teyzesinin yüzüğü. Büyücü kadın. Ölüleri geri getirebilen kadın...

Yüzük Gary'nin ona son hediyesiydi.

Yeni başlangıçlara...

Katherine ayağa kalkarak gerindi. İşlerine gömüldüğünde gün hep böyle hızla akıp geçiyordu. Saat neredeyse gece on olmuştu ve daha ne öğle yemeği, ne de akşam yemeği yemişti. Katherine yazıcıdan çıkan sayfayı çalışma masasına götürdü ve haritanın küçük kopyasını kesti. Eve döndüğünden beri sabahın ilk ışıklarına kadar üzerinde çalıştığı son kutuyu bitirmekle uğraşıyordu. Kutunun dışı tuğlaya benzeyecek şekilde boyanmıştı; ortada bir kapı, üzerinde de *Lou Lou's Café* yazan bir tabela vardı. Kapının solunda büyük bir pencere göze çarpıyordu. Katherine kapıyı açtığında içerideki kokuların burnuna çalındığını hayal etti: kahve, taze pişmiş çörekler, elmalı turta. Orada, kafenin ortasında bir masada Alice'in küçük oyuncak bebeği oturuyordu. Hemen karşısında ise minyatür bir Gary vardı. Üzerine o sabah evden çıkarken giydiği siyah pantolon ve beyaz gömleğin aynısından yapmıştı.

Cambridge'deki bir düğünde çekim yapacağım. Akşam yemeğinde evde olurum.

Gary'nin önünde yediği son yemek duruyordu. Hindili sandviç ve bir fincan kahve. Heyecan verici bir yemek sayılmazdı, ancak Katherine bunun Gary'nin en sevdiği yemek olduğunu biliyordu. Lokantalarda ve dinlenme tesislerinde hep aynı siparişi verirdi ve o gün Lou Lou's Café'de oturan Gary'nin, öteden beri tanıdığı Gary'yle aynı kişi olduğunu düşünmek içini rahatlatıyordu.

Katherine ince bir fırça kullanarak minik haritanın arka tarafına bir parça yapıştırıcı sürdü ve uzun bir cımbızla onu masaya, Gary'nin önüne bıraktı. Kocasının West Hall'a gelmek için, tepeye tırmanıp Şeytanın Eli'ne varmak için izlediği haritaydı bu. Orada yüz yıldan fazla zamandır ölü olan küçük bir kızın fotoğrafını çekmişti.

Katherine, Gary'nin beyaz gömleğini düzeltirken, ikisinin aralarında geçen son konuşmayı kafasında canlandırdı: Alice ona öğrendiği her şeyi unutması, bunları aklından çıkarması için yalvarıyordu. Son iki yıldır oğlunu kaybetmenin vermiş olduğu acı ve öfke içinde yaşayan Gary ise yalnızca Austin'i düşünüyordu. Onu sadece yedi günlüğüne bile olsa geri getirmek için en ufak bir şansı varsa, her şeyi feda etmeye hazırdı.

Hayatının son gününde Lou Lou's Café'de otururken dünya Gary'ye nasıl da harikalarla ve sihirle dolu görünmüş olmalıydı. Ölülerin uyanmasının ve tekrar yürümesinin mümkün olduğu bir dünyada yaşadığını öğrenmek, nasıl mucizevî bir keşifti böyle! Muhakkak büyük bir umutla dolmuş, içi mutlulukla ısınmıştı.

Oğullarını bir kez daha eve getirebileceğini söylediğinde Katherine'in yüzünün alacağı şekli de düşünmüş olmalıydı. Onun nasıl mutlu olacağını, ne kadar şaşıracağını aklından geçirmişti.

"Anlıyorum," dedi Katherine yüksek sesle, küçük oyuncak bebeğin başını okşayarak. "Bunu neden yaptığını anlıyorum. Sadece bana söylemediğin için çok üzgünüm." Dilinin ucuna gelen kelimeleri söylemek, onların ağırlığından sonsuza dek kurtulmak için sözlerini sürdürdü. "Seni bağışlıyorum."

Kafenin kapısını kapatarak onları aralarındaki konuşmayı tekrar tekrar yapmak üzere yalnız bıraktı. Alice, Gary'yi bütün bunları unutması için ikna etmeye çalışacak, Gary de bunu yapamayacağını söyleyecekti.

Katherine'in arkasından hafif bir ses duyuldu.

Evin ön kapısından bir köpek ya da kedi içeri gitmek istiyormuş gibi bir kazıma sesi geliyordu.

Katherine taburesinden kalkıp âdeta uçarak odayı geçti ve elini kapının topuzuna yasladığında bir an durup bekledi.

Kalbi kıpır kıpırdı.

Gary.

1939

Sara

4 Temmuz 1939
Bağımsızlık Günü

Gece yarıları şehre inmek gittikçe güçleşmeye başladı. Artık eskisi kadar iyi göremiyorum. Kemiklerim ve eklemlerim sürekli sızlıyor. Geçen gün derede kendi yansımamı gördüm ve bana bakan o incecik, yaşlı kadını tanıyamadım. Saçlarım ne ara böyle beyazladı? Yüzüm ne zaman böyle kırışıklıklarla doldu?

Ben öldükten sonra biricik Gertie'me ne olacağını düşünmek canımı yakıyor. O sonsuza dek yaşamaya devam edecek. Benim bu dünyadaki vaktim ise kısıtlı.

Gertie geçen yıllar içinde ne kadar yaşlanırsa yaşlansın, hâlâ bir çocuk ve tercihleriyle planlarını çocuk aklıyla yapıyor.

Ben öldükten sonra kim onun yanında duracak, kim dürtülerini kontrol etmesini sağlayacak?

"Başkaları var mı?" diye yazdı avucuma, geçen gecelerden birinde. "Benim gibi başkaları?"

Ne cevap vereceğimi bilemedim. Bu soruyu ben de düşünmüş ve insanların uyuyanlar yaratığı bunca yıl boyunca kan döken tek uyuyanın o olamayacağı kanaatine

varmıştım. "Olabilir," dedim ona. "Ama varsa, iyi saklanıyorlar."

İçten içe, onun tek olması için dua ediyorum.

Görünüşe göre birkaç ayda bir beslenmesi gerekiyor. Aksi halde öfkeleniyor, içine kapanıyor, sonra iyice güçsüzleşiyor ve yiyecek aramaya çıkmamız gerekiyor. Ona sincaplar, balıklar, hatta bir seferinde bir geyik bile getirdim. (Teyzemin yıllar önce bana öğretmiş olduğu avlanma ve tuzak kurma becerilerinin hayatta kalmamızı sağlamış olması ne kadar da ironik.) Yiyecekleri mağaranın önüne bırakıp o yerken uzun bir yürüyüşe çıkıyorum. Kendisini seyretmemi istemiyor (benim midemin de bunu kaldıracağını sanmıyorum). İşin aslı, getirdiğim hayvanlar ona yetmiyor. Canının en çok çektiği şey (bunu yazarken bile içim ürperiyor!) insan kanı.

Ben onun bu isteğini de yerine getirdim.

Burada işlediğim suçların ayrıntılarını paylaşmaya niyetim yok. Ağıza bile alınamayacak kadar korkunçlar çünkü. Ayinlerde Papaz Ayers'ın bizi daima uyardığı gibi Cehennem diye bir yer varsa, ait olduğum yerin orası olduğundan emin olun, yeter. Nihayetinde cehennemi boylayacağım.

Bunları söylemek, yaptıklarımı itiraf etmek yüzümü kızartıyor ama ne de olsa Gertie'yi dünyaya getiren benim.

O, benim doğurduğum çocuk; o, benim uyandırdığım uyuyan...

www.ekitapindir.org
Keyifli Okumalar Dileriz :)